

LOIS McMASTER
BUJOLD

BARRAYAR

TRADUCERE DE ONA FRANTZ

SCIENCE FICTION MASTERS

PALADIN

LOIS McMASTER BUJOLD
LAUREATĂ A PREMIILOR HUGO, NEBULA ȘI LOCUS

BARRAYAR
ROMAN DISTINS CU PREMIILE HUGO ȘI LOCUS 1992

Abia căsătorită, Cordelia Vorkosigan se așteaptă la o viață de familie fericită, în timp ce încearcă să se adapteze traiului pe o nouă planetă și să înțeleagă ciudatele obiceiuri de pe Barrayar. Liniștea îi e curând tulburată de un atentat care pune în pericol nu doar viețile celor doi soți, ci și pe cea a copilului lor nenăscut. Dar soția regentului Aral Vorkosigan e o luptătoare și nu se va da bătută...

Pentru că...

...*Barrayar* încheie povestea din *Cioburi de onoare*, care îi are ca protagoniști pe Cordelia Naismith și Aral Vorkosigan.

...*Barrayar* este o carte care te ține cu sufletul la gură, de la prima până la ultima pagină.

...Lois McMaster Bujold reușește să construiască unul dintre cele mai puternice personaje feminine ale literaturii SF din toate timpurile, fără a neglija personajele secundare care devin, și ele, din ce în ce mai bine conturate.

Michael Haulică

Ilustrația copertei: Les Edwards

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-93510-2-4

9 786069 351024

LOISMCMMASTER
BUJOLD

BARRAYAR

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz.

*P*ALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUJOLD, LOIS MCMASTER

Barrayar / Lois McMaster Bujold ; trad. de Ona Frantz.
– București : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93510-2-4

I. Frantz, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lois McMaster Bujold
Barrayar

Copyright © 1991 by Lois McMaster Bujold

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Mi-e teamă.

Mâna Cordeliei împinse într-o parte draperia de la fereastra salonului aflat la etajul al doilea al Casei Vorkosigan. Privi în jos la strada însorită. O mașină lungă și argintie tocmai oprea pe aleea semicirculară care ducea la porticul din fața casei, frânând în dreptul gardului de fier forjat și al arbuștilor importați de pe Pământ. Mașină guvernamentală. Ușa compartimentului din spate, pentru pasageri, alunecă în sus, lăsând să iasă un bărbat în uniformă verde. Deși nu vedea prea bine din locul în care stătea, Cordelia îl recunoscu pe comandantul Illyan, cu părul lui castaniu și, ca de obicei, fără chipiu. Intrând sub portic, îi ieși din raza vederii. *Cred că nu-i nevoie să-mi fac griji de-adevăratele până nu vine Securitatea Imperială după noi în miez de noapte. Dar un reziduu de spaimă îi rămase, ascuns adânc în pânțele. De ce-oi fi venit eu pe Barrayar? Ce mi-am făcut cu mâna mea, ce-am făcut cu viața mea?*

Pașii grei ai cuiva încălțat în bocanci răsunară de pe hol, apoi ușa salonului se deschise cu un scârțâit. Sergentul Bothari își strecură capul înăuntru și mormăi satisfăcut că o găsea acolo:

- Milady. Ora de plecare.
- Mulțumesc, sergent.

Lăsă draperia să cadă înapoi, întorcându-se să se mai privească pentru ultima dată în oglinda montată în perete, deasupra șemineului arhaic. Greu de crezut că oamenii de

aici încă mai ardeau materie vegetală doar pentru a elibera căldura din legăturile ei chimice.

Își înălță bărbia deasupra gulerului din dantelă albă apreată al bluzei, își aranjă mânecile sacoului maro-gălbui și lovi absent cu genunchiul poalele fustei lungi și involburate, de femeie din clasa Vor, într-o nuanță de maro-gălbui asortată cu sacoul. Îi tihnea culoarea aceea, era aproape la fel cu cea a vechii ei salopete de la Departamentul de Observații Astronomice de pe Beta. Își netezi cu ambele mâini părul roșu pieptănat cu cărare la mijloc, pe care și-l prinsese în două agrafe emailate ca să nu-i alunece pe față, lăsându-și-l să cadă în bucle lejere pe spate, până sub omoplați. De pe chipul chipul palid reflectat în oglindă, ochii cenușii îi întoarseră privirea. Nasul puțin cam proeminent, bărbia o idee prea lungă, dar cu siguranță un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.

În fine, dacă voia să arate drăgălaș, tot ce avea de făcut era să stea lângă sergentul Bothari, a cărui siluetă se înălța sumbru alături de ea, în deplinătatea celor doi metri ai săi. Cordelia se considera o femeie înaltă, dar îi ajungea cu creștetul abia la umăr. Omul avea o față de gargui: închisă, obosită, cu nasul coroiat; tunsoarea periută în stil militar îi accentua aspectul colțuros până la a-i da o înfățișare de criminal. Nici măcar livrea elegantă a contelui Vorkosigan, maro-închis, cu simbolurile casei brodate cu fir de argint, nu reușea să-l salveze pe Bothari de urâtenia lui uluitoare. *Dar, într-adevăr, un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.*

Un slujitor în uniformă. Ce idee. Ce slujea el? *Viețile noastre, averile noastre și onoarea noastră sacră, în primul rând.* Îl salută în oglindă, înclinând cordial din cap în direcția lui, și se întoarse să-l urmeze prin labirintul casei Vorkosigan.

Trebuia să învețe singură să se orienteze prin reședința aceasta cu aer de edificiu, cât mai curând posibil. Era jenant să te rătăcești în propria-ți casă și să fie nevoie să ceri ajutor

de la vreo gardă sau vreun servitor care se întâmpla să treacă pe acolo. În miez de noapte, îmbrăcată doar cu un prosop. *Cândva pilotam nave de salt. Zău așa.* Dacă era în stare să se descurce sus în cinci dimensiuni, în mod sigur ar trebui să se poată descurca și aici, jos, în trei dimensiuni amărâte.

Ajunseră în dreptul unei scări impunătoare, care cobora într-o spirală grațioasă pe trei paliere până la un vestibul pavat cu piatră albă. Pașii ei ușori urmau călcătura uniformă a lui Bothari. Fusta o făcea să simtă că plutește, parașutată inexorabil în jos pe spirala treptelor.

La capătul scării, un tânăr înalt, sprijinit în baston, ridică privirea când le auzi ecoul pașilor. Locotenentul Koudelka, ale cărui trăsături erau tot atât de regulate și plăcute pe cât erau de înguste și stranii cele ale lui Bothari, îi zâmbi Cordeliei cu franchețe. Nici măcar ridurile pe care suferința i le săpase la colțurile ochilor și ale gurii nu reușeau să îmbătrânească acel chip. Purta uniforma de serviciu a imperiului, care diferea doar prin însemne de cea a comandantului Securității Imperiale, Illyan. Mânele lungi și gulerul înalt al hainei ascundeau rețeaua de cicatrice subțiri și roșii care îi acopereau jumătate din trup, dar Cordelia era în stare să le cartografieze cu ochii minții. Dezbrăcat, Koudelka ar fi putut trece drept model vizual pentru un curs despre structura sistemului nervos uman, fiecare cicatrice reprezentând un nerv mort excizat și înlocuit cu fire argintii artificiale. Locotenentul Koudelka nu prea apucase să se familiarizeze cu noul lui sistem nervos. *Spune drept. Chirurgii de-aici sunt niște măcelari ignoranți și neîndemânatici.* Cu siguranță că lucrătura aceea nu se ridica la nivelul standardelor betane. Cordelia nu lăsă să i se citească pe chip niciun indiciu despre ceea ce gândea în privința asta.

Koudelka se întoarse cu o mișcare smucită și înclină din cap spre Bothari.

- Salut, sergent. Bună dimineața, lady Vorkosigan.
- Bună dimineața, Kou. Unde-i Aral?

— S-a dus cu Illyan la bibliotecă să verifice unde va fi instalată noua comconsolă securizată. Ar trebui să se-ntoarcă deja. Ah!

Dădu din cap când auzi sunetul pașilor venind dintr-o galerie. Cordelia îi urmări direcția privirii. Illyan, plătând, anost și politicoș, sosea flancat – eclipsat – de un bărbat la vreo patruzeci și ceva de ani, strălucitor în uniforma imperială pentru întruniri oficiale. Motivul pentru care venise ea pe Barrayar.

Lordul-amiral Aral Vorkosigan, în retragere. Fost în retragere, până ieri. Ziua în care, fără doar și poate, viețile lor fuseseră date peste cap. *O să facem noi cumva să cădem în picioare, poți să fii sigură.* Vorkosigan era îndesat și puternic la trup, iar părul negru îi era înspicat cu cenușiu. Falca prominentă îi era marcată de o veche cicatrice în formă de L. Mișcările lui sugerau un izvor de energie comprimată, iar ochii cenușii, cu privirea lor intensă și interiorizată, se aprinseră la vederea Cordeliei.

— Bună să-ți fie dimineața, milady, declamă el, întinzând mâna către a ei.

Sintaxa era căutată, dar sentimentul din ochii lui luminoși ca două oglinzi era pe de-a-ntregul sincer. *În oglinzile astea mă văd frumoasă din cap până-n picioare,* își spuse Cordelia cu afecțiune. *Sunt mult mai măgulitoare decât cea de pe peretele de la etaj. O să mă uit în ele de-acum înainte.* Mâna lui cărnoasă era uscată și fierbinte, căldură primitoare, căldură vie, care învălui vârfurile subțiri ale degetelor ei reci. *Soțul meu.* Se potrivea, la fel de lin și strâns cum se potrivea mâna ei într-a lui, chiar dacă noul ei nume, *lady Vorkosigan*, încă îi mai părea ca o haină prea mare, care-i aluneca de pe umeri.

O clipă, îi văzu pe Bothari, Koudelka și Vorkosigan stând unul lângă celălalt. *Răniții care se țin pe picioare, primul, al doilea, al treilea. Și eu, infirmiera veteranilor.* Supraviețuitorii. Kou în trup, Bothari în minte, Vorkosigan în spirit, toți trei încasaseră răni aproape mortale în războiul Escobarului.

Viața merge înainte. Mărșăluiești sau mori. Oare începem toți să ne revenim în sfârșit? Așa spera.

— Pregătită de plecare, dragă căpitane? oîntrebă Vorkosigan.

Vocea îi era baritonală, accentul barrayaran suna cald-gutural.

— Cred că sunt cât se poate de pregătită.

Illyan și locotenentul Koudelka porniră înainte. Mersul lui Koudelka era o târșăială de picioare cu genunchi nesi-guri pe lângă mărșăluitul viguros al lui Illyan, iar Cordelia se încruntă cuprinsă de temeri. Îl luă de braț pe Vorkosigan și porniră în urma lor, lăsându-l pe Bothari să-și vadă de îndatoririle lui casnice.

— Care-i programul pentru următoarele zile? întrebă ea.

— Păi, mai întâi audiența asta, bine-nțeles, răspunse Vorkosigan. După care mă văd cu niște oameni. Conte Vortala o să regizeze totul. Peste câteva zile vine și votul de confirmare de la plenul Consiliilor reunite, și tot atunci o să depun jurământul. N-am mai avut regent de o sută douăzeci de ani. Dumnezeu știe ce protocol mai dezgroapă și mai scutură de praf.

Koudelka se așază în compartimentul din față al mașinii, lângă șoferul în uniformă. În compartimentul din spate, comandantul Illyan se strecură vizavi de Cordelia și Vorkosigan, cu spatele la sensul de mers. *Mașina asta e blindată*, își dădu seama Cordelia după grosimea capotei care se închidea deasupra lor. La semnalul lui Illyan, șoferul porni și intră lin cu mașina pe stradă. Aproape niciun zgomot nu pătrundea de afară.

— Consoarta regentului, spuse Cordelia, gustând expresia. Ăsta-i titlul meu oficial?

— Da, milady, răspunse Illyan.

— Odată cu el vin și ceva îndatoriri oficiale?

Illyan se uită la Vorkosigan, care spuse:

— Hm. Da și nu. O să fie o mulțime de ceremonii la care trebuie să participăm – pe care trebuie să le onorezi, în cazul

tău. Începând cu funeraliile împăratului, care vor fi istovitoare pentru toată lumea – exceptându-l, poate, pe împăratul Ezar. Toate astea așteaptă momentul când o să-și dea el ultima suflare. Nu știu dacă și-a făcut deja vreun plan în sensul ăsta, dar nu m-ar mira din partea lui.

— Partea mondenă a îndatoririlor tale poate fi oricât de mare îți dorești. Discursuri și ceremonii, nunți importante, sărbători onomastice și funeralii, întâmpinarea delegațiilor din districte – pe scurt, relații publice. Genul de treburile pe care prințesa văduvă Kareen le face cu un talent înnăscut.

Vorkosigan se opri, băgă de seamă aerul ei îngrozit și adăugă în grabă:

— Sau, dacă preferi, poți să duci o viață strict privată. Ai deja scuza perfectă pentru așa ceva...

Mâna lui, înconjurându-i talia, îi mângâia în secret pânțele încă plat.

— ...Și, de fapt, aș prefera să nu-ți irosești puterile cu prea multă generozitate. Pe partea cu politica, mai importantă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai putea să fii legătura mea cu prințesa văduvă și cu... împăratul-copil. Împrietenește-te cu ea, dacă poți. E o femeie extrem de rezervată. Educația băiatului este esențială. Nu trebuie să repetăm greșelile lui Ezar Vorbarra.

— Aș putea să-nțerc, oftă ea. Îmi dau seama că o să am ceva de lucru până să trec drept o membră a clasei Vor de pe Barrayar.

— Nu te da peste cap pentru asta. N-aș vrea să te văd supusă la atâtea constrângeri. Și-apoi, mai e un aspect al problemei.

— De ce nu mă miră? Hai, zi.

El rămase tăcut un moment, alegându-și cuvintele.

— Răposatul prinț moștenitor Serg nu era pe de-a-ntregul absurd când l-a numit pe contele Vortala progresist prefăcut. Insulte care ustură au întotdeauna ceva adevăr în ele.

Contele Vortala tot încearcă să-și formeze partidul progresist doar cu membri din clasele superioare. Cu oameni care contează, cum ar spune el. Sesizezi mica neconcordanță din gândirea lui?

— Cam de mărimea Canionului Hogarth de-acasă? Da.

— Tu ești betană, ești o femeie cunoscută în toată galaxia.

— Ei, hai, acum.

— Așa ești privită aici. Nu cred că-ți dai seama cum ești percepută. Întâmplarea face să fie foarte flatant pentru mine.

— Speram să fiu invizibilă. Dar n-aș crede că sunt prea populară, după ce-au pățit ai tăi la Escobar din cauza noastră.

— Așa e cultura noastră. Când e vorba de un soldat brav, poporul meu îi iartă aproape orice. Iar tu reunești în persoana ta două dintre facțiunile care se opun una alteia, aristocrația militară și plebeii progalactici. Sunt convins c-aș putea să eviscerez cu totul Liga Apărării Poporului prin intermediul tău, dacă ești dispusă să joci pe mâna mea.

— Dumnezeule mare! De câtă vreme te gândești la treaba asta?

— La problemă, de multă vreme. La tine ca parte a soluției, doar de azi.

— Ce, să mă distribui în rol de mascotă pentru cine știe ce partid constituțional?

— Nu, nu. Exact asta-i genul de lucruri pentru care o să jur pe onoarea mea că le voi preîntâmpina. N-ar fi în spiritul jurământului meu să-i ofer prințului Gregor conducerea unui imperiu de pe o poziție golită de putere. Ce-mi doresc eu... ce-mi doresc este să găsesc cumva o cale de-a atrage în serviciul împăratului cei mai buni oameni din fiecare clasă, din fiecare grup lingvistic și din fiecare partid. Rezerva de talent a clasei Vor e pur și simplu prea mică. Să fac guvernul să semene mai mult cu organizarea militară în forma ei cea mai bună, să se promoveze competența, indiferent

de origine și de trecut. Împăratul Ezar a încercat așa ceva, întărind ministerele în detrimentul conților, dar s-a aruncat prea departe. Consiliul Conților e eviscerat, iar ministerele sunt corupte. Trebuie să existe o cale de compromis.

Cordelia oftă.

— Presupun că va trebui pur și simplu să cădem de acord că nu suntem de acord în privința principiilor guvernării. Pe mine nu m-a numit nimeni regentă a Barrayarului. Dar te avertizez... voi încerca întruna să te fac să te răzgândești.

La aceste cuvinte, Illyan ridică o sprânceană. Cordelia se sprijini de spătar vlăguită, privind prin calota groasă la trecerea grăbită a capitalei barrayarane, orașul Vorbarr Sultana. Nu pe regentul Barrayarului îl luase de bărbat cu patru luni în urmă. Se măritase cu un simplu soldat în retragere. Da, se presupunea că bărbații se schimbă după însurătoare, de obicei în rău, dar... într-atât de mult? Într-atât de repede? *Nu pentru asta m-am înrolat, domnule.*

— Mare încredere și-a pus împăratul Ezar în tine numindu-te regent. Nu cred că-i chiar așa un pragmatic nemilos, cum m-ai făcut să cred, observă ea.

— Păi, e o dovadă de încredere, dar a venit din necesitate. Se vede că n-ai prins semnificația însărcinării pe care a primit-o căpitanul Negri la reședința prințesei.

— Nu. Era vreo semnificație?

— O, da, un mesaj cât se poate de limpede. Negri trebuie să-și continue vechea slujbă de șef al Securității Imperiale. Desigur, nu-și va înainta rapoartele către un băiețel de patru ani, ci către mine. De fapt, comandantul Illyan va fi doar asistentul lui.

Vorkosigan și Illyan se salutară cu câte o înclinare a capului ușor ironică.

— Dar nu încape îndoială cui îi va fi Negri loial, în caz că eu, ăă... o iau razna și încerc să pun mâna pe puterea

imperială și de drept, nu doar în fapt. Categorie că are ordine secrete să scape de mine într-o atare situație.

— Aha. Păi, îți garantez că n-am nici cea mai mică dorință să fiu împărăteasa Cordelia a Barrayarului. Asta așa, în caz că te-ntrebai.

— Nici n-aș fi crezut.

Mașina se opri în fața porții unui zid de piatră. Patru gărzi îi cercetară cu luare-aminte, verificară permisele lui Illyan și le făcură semn să treacă. Atâția străjeri, aici, la casa Vorkosigan... oare pe cine trebuiau ei să țină la distanță? Pe alți barrayarani, probabil, în peisajul acesta politic fragmentat de facțiuni. O veche zicere barrayarană cu care o amuzase cândva bătrânul conte îi reveni acum în minte, umplând-o de neliniște. *Cu atâta balegă prin jur, trebuie să fie pe undeva și-un ponei.* Caii erau practic necunoscuși pe Colonia Beta, exceptând cele câteva exemplare din grădinile zoologice. *Cu atâția străjeri prin jur... Dar dacă eu nu-s dușmanul nimănui, cum poate cineva să fie dușmanul meu?*

Illyan, care se tot foia pe locul lui, se hotărî să vorbească.

— Domnule, i se adresă el ezitant lui Vorkosigan, v-aș sugera, ba chiar v-aș implora, să vă răzgândiți și să vă mutați aici, la Reședința Imperială. Problemele cu securitatea... problemele mele – spuse el zâmbind vag, lucru deloc benefic pentru imaginea sa, căci astfel trăsăturile lui lipsite de forță căpătau un aer de cățel drăgălaș – ar fi mult mai ușor de controlat aici.

— La ce apartament te-ai gândit? Întrebă Vorkosigan.

— Păi, când... Gregor va urca la tron, el și mama lui se vor muta în apartamentul imperial. Atunci odăile lui Kareen vor rămâne vacante.

— Prințul Serg, vrei să zici, îl corectă Vorkosigan cu un aer sumbru. Cred c-aș prefera să-mi stabilesc reședința oficială la casa Vorkosigan. De-o vreme, tata petrece tot mai

mult timp la țară, la Vorkosigan Surleau. Nu cred că l-ar deranja să fie mutat.

— Nu pot să susțin ideea asta, domnule. Strict din punct de vedere al securității. E partea veche a orașului. Un furnicar de străzi. Există cel puțin trei rețele de tunele vechi sub zona aceea, de la vechile sisteme de canalizare și transport, și sunt prea multe clădiri noi, înalte, care domină peisajul și care au, ăă... o priveliște panoramică. Pentru cel mai superficial nivel de protecție ne-ar trebui cel puțin șase patrule non-stop.

— Ai atâția oameni?

— Păi, da.

— Atunci, casa Vorkosigan.

La privirea dezamăgită a lui Illyan, Vorkosigan continuă consolator:

— O fi slab când vine vorba de proză, dar e tare la relații publice. O să-i dea noii regente un aer excelent de... hm, de smerenie soldățească. Ar trebui să mai reducă din paranoia loviturii de palat.

Și iată-i ajunși chiar la palatul cu pricina. Ca edificiu arhitectonic, Reședința Imperială făcea casa Vorkosigan să pară mărunță. Aripi de mare anvergură se înălțau pe două, trei sau patru niveluri, subliniate ici și colo de turnuri. Adaosuri din epoci diferite se încrucișau pentru a crea curți interioare vaste ori tainice, unele corect proporționate, altele părând mai degrabă alcătuiți accidentale. Fațada dinspre est, care se bucura de cel mai uniform stil, era încărcată cu sculpturi grele în piatră. Partea dinspre nord era mai fragmentată, îmbinându-se cu grădini geometrice complicate. Vestul era cea mai veche construcție, pe când sudul era cea mai nouă.

Mașina se opri în fața unei verande pe două caturi de pe latura sudică, iar Illyan îi conduse printre alte gărzi, apoi pe scări late de piatră, până la un apartament de mari dimensiuni de la primul etaj. Urcară încet, potrivindu-și pașii după

ritmul bizar al locotenentului Koudelka. Acesta ridică privirea și le oferi o încruntătură pocăită și jenată, apoi își plecă iar capul, concentrat – sau rușinat? *Locul ăsta n-are și el un ascensor?* se miră Cordelia, iritată. De cealaltă parte a acestui labirint de piatră, într-o cameră cu vedere spre grădinile din nord, un bătrân cu părul alb zăcea vlăguit și muribund în enormul lui pat strămoșesc...

În holul spațios de la etaj, acoperit de covoare moi și decorat cu picturi și bibelouri – obiecte de artă, presupuse Cordelia – îngrămădite pe măsuțe, îl găsiră pe căpitanul Negri discutând în surdină cu o femeie care stătea cu mâinile încrucișate pe piept. Cordelia îl întâlnise pentru prima dată pe faimosul, sau mai degrabă pe rău-famatul, șef al Securității Imperiale barrayarane cu o zi în urmă, după istoricul interviu de angajare la care fusese supus Vorkosigan în aripa de nord, de către „în curând răposatul” Ezar Vorbarra. Negri era un om cu trăsături dure, cu trupul numai fibră și capul rotund și țuguat, care își servise împăratul, trup și suflet, timp de aproape patruzeci de ani – o sinistă legendă vie cu ochi indescifrabili.

Acum se încovoie deasupra mâinii ei și i se adresează cu „milady” ca și când ar fi fost sincer sau măcar nu mai ironic decât în oricare dintre celelalte exprimări ale sale. Femeia – fata? – blondă și vioaie purta o rochie civilă oarecare. Era înaltă și foarte musculoasă și îi întoarse privirea Cordeliei cu un interes încă și mai mare.

Vorkosigan și Negri schimbă câteva saluturi scurte, în stilul telegrafic a doi oameni care comunică de atâta vreme, încât toate amabilitățile dintre ei s-au comprimat într-un fel de cod transmis în rafale scurte.

— Iar aceasta este domnișoara Droushnakovi.

Nu era o prezentare propriu-zisă din partea lui Negri, cât mai degrabă o etichetare a femeii pentru informarea Cordeliei, însoțită de o fluturare a mâinii.

— Și ce hram poartă o Droushnakovi? întrebă Cordelia într-o doară, oarecum fără speranță.

Avea senzația că toată lumea din jurul ei primea informații, numai ea nu, deși nici pe locotenentul Koudelka nu-l prezentase căpitanul Negri; Koudelka și Droushnakovi se priviră pe furiș.

— Sunt slujnică a Iatacului, milady, răspunse Droushnakovi, cu o înclinare a capului și o jumătate de reverență.

— Și cui îi slujești? În afară de Iatac.

— Prințesei Kareen, milady. E doar titulatura mea oficială. Sunt trecută pe lista bugetului de personal a căpitanului Negri ca bodyguard, clasa întâi.

Era greu de spus care dintre calități era pentru ea prilej de mai multă mândrie și plăcere, dar Cordelia bănuia că era vorba de a doua.

— Sunt sigură că ești pricepută, dacă ai primit o asemenea funcție din partea lui.

Cu vorbele acestea obținu un zâmbet și un „Mulțumesc, milady. Mă străduiesc”.

Îl urmașă cu toții pe Negri printr-o ușă din apropiere care dădea într-o cameră galbenă, scăldată în lumina soarelui ce pătrundea printr-o mulțime de ferestre orientate către sud. Cordelia se întrebă dacă piesele de mobilier care compuneau amestecul eclectic din interior erau antichități neprețuite sau doar mobile ponosite la mâna a doua. Nu-și dădea seama. În fundul camerei, o femeie ședea pe un divan tapițat cu mătase galbenă, privindu-i cu gravitate cum se apropiau de ea în grup compact.

Prințesa văduvă Kareen era o femeie la vreo treizeci de ani, zveltă și nefiresc de încordată, cu un păr negru minunat, coafat cu migală, deși, pe de altă parte, rochia ei cenușie avea o croială cât se poate de simplă. Simplă, dar perfectă. Un băiețel de vreo patru ani, cu părul închis la culoare, era rășchirat pe podea cu fața în jos și îi murmură ceva jucăriei

sale în formă de stegozaur, de mărimea unei pisici, care îi murmura și ea ceva drept răspuns. La cererea prințesei, se ridică, opri robotul-jucărie și se așeză lângă ea, însă luându-și în poală și strângând în mâini animalul de jucărie făcut din piele. Cordelia observă cu ușurare că prințul-copil purta haine de joacă lejere și potrivite pentru vârsta lui.

Într-un limbaj protocolar, Negri le-o prezintă pe Cordelia prințesei și prințului Gregor. Cordelia nu prea știa dacă să facă o plecăciune, o reverență sau să salute, așa că sfârși prin a-și pleca oarecum capul, într-un mod asemănător gestului făcut de Droushnakovi. Gregor, cu un aer solemn, se uită la ea lung și foarte suspicios, iar ea încercă să-i răspundă cu un zâmbet despre care spera să pară liniștitor.

Vorkosigan se lăsă într-un genunchi în fața băiatului – doar Cordelia îl văzu pe Aral înghițind în sec – și spuse:

— Prințe Gregor, știi cine sunt eu?

Gregor se strânse lângă maică-sa, părând a se micșora întrucâtva, și ridică privirea spre ea. Prințesa înclină din cap a încurajare.

— Lordul Aral Vorkosigan, spuse Gregor cu un fir de voce.

Vorkosigan își îmblânzi tonul și își relaxă mâinile, încercând cu stângăcie să domolească vigoarea pe care o emana de obicei prezența sa.

— Tatăl tău mi-a cerut să-ți fiu regent. Ți-a explicat cineva ce înseamnă asta?

Gregor clătină din cap pe mutește; Vorkosigan își încruntă o sprânceană către Negri, în semn de interdicție. Negri nu-și modifică expresia feței.

— Înseamnă că-i voi ține locul bunicului tău până vei crește mare și vei putea să-i ocupi tu însuși locul, când vei împlini douăzeci de ani. Următorii șaisprezece ani. Voi avea grijă de tine și de mama ta în locul bunicului tău și mă voi asigura că primești educația și instrucția necesare ca să faci

o treabă bună, precum cea făcută de bunicul tău. O guvernare bună.

Măcar știa copilul acela ce însemna o guvernare? Vorkosigan avusese grijă să nu spună *în locul tatălui tău*, observă sec Cordelia. Avusese grijă să nu-l pomenească deloc pe prințul moștenitor Serg. Se părea că Serg pornise de multișor pe drumul către dispariția din istoria barrayarană, o dispariție care nu avea să mai lase nicio urmă, la fel ca vaporizarea lui în bătălia orbitală.

— Deocamdată, continuă Vorkosigan, treaba ta este să înveți din greu cu profesorii tăi și s-o asculți pe mama ta. Poți să faci asta?

Gregor înghiți în sec și dădu din cap a încuviințare.

— Cred că poți să faci o treabă bună.

Vorkosigan îl salută cu o înclinare fermă a capului, la fel cum își salutase și ofițerii din subordine, și se ridică în picioare.

Cred că și tu poți să faci o treabă bună, Aral, își spuse Cordelia.

— Dacă tot sunteți aici, domnule— început Negri după câteva momente de așteptare în care se asigurase că nu risca să întrerupă—, aș vrea să coborâți la Operațiuni. Sunt vreo două, trei rapoarte pe care aș vrea să vi le prezint. Cel mai recent de la Darkoi pare să indice că moartea contelui Vorlakail a survenit înainte să-i fi fost incendiată reședința, ceea ce proiectează o nouă lumină – sau umbră – asupra acestei chestiuni. Iar apoi mai este problema restructurării Ministerului Educației Politice...

— Restructurarea, sigur că da, mormăi Vorkosigan.

— S-ar putea să fie cazul. Și, ca de obicei, cel mai recent sabotaj de pe Komarr...

— Am prins ideea. Să mergem. Cordelia, a h...

— Poate lady Vorkosigan ar dori să mai stea o vreme în vizită, murmură chiar atunci prințesa Kareen, cu o palidă urmă de ironie în voce.

Vorkosigan îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulțumesc, milady.

Ea își mângâie absent buzele fine cu un deget, în vreme ce bărbații părăseau în grup încăperea, ceva mai relaxați odată ieșiți de-acolo.

— Bun. Speram să te am doar pentru mine.

Trăsăturile ei se mai animară când o privi pe Cordelia. La atingerea ei fără cuvinte, băiatul se lăsă să alunece de pe banchetă și se întoarse, tot aruncând câte o privire înapoi, la joaca lui.

Droushnakovi se încruntă privind spre cealaltă latură a camerei.

— Care-i treaba cu locotenentul ăla? o întrebă pe Cordelia.

— Locotenentul Koudelka a fost lovit de un foc de disruptor neural, răspunse bățos Cordelia, nesigură dacă nu cumva tonul ciudat al fetei ascundea vreun fel de dezaprobare. Acum un an, când era în subordinea lui Aral pe *Generalul Vorkraft*. Restaurările neurale nu prea par să se ridice la standarde galactice.

Închise gura, temându-se să nu pară că își critica gazdele. Nu că prințesa Kareen ar fi fost responsabilă pentru îndoielnicele standarde barrayarane din practica medicală.

— Aha. Nu în timpul războiului de la Escobar? întrebă Droushnakovi.

— De fapt, e ciudat, dar a fost primul foc de armă din războiul de la Escobar. Deși presupun că tu i-ai spune atac prietenesc.

Îți stăteamintea-n loc ce oximoron mai era și expresia asta.

— Lady Vorkosigan – sau ar trebui să spun căpitanul Naismith – a fost acolo, observă prințesa Kareen. Știe cât se poate de bine.

Cordelia descoperi că îi era greu să interpreteze expresia de pe fața ei. Cine știe cu câte dintre celebrele rapoarte secrete ale lui Negri era la curent prințesa?

— Ce situație groaznică pentru el! Pare să fi avut o constituție foarte athletică, spuse fata.

— Avea, spuse Cordelia și îi zâmbi mai binevoitor, făcând-o să lase garda jos. Disruptoarele neurale sunt niște arme mizerabile, după părerea mea.

Își frecă automat zona lipsită de sensibilitate de pe coapsă, arsă doar de haloul unui foc de disruptor, care din fericire nu pătrunsese prin grăsimea subcutanată ca să ajungă să afecteze funcționarea nervilor. Era limpede că ar fi trebuit să remedieze problema înainte să fi plecat de acasă.

— Ia loc, lady Vorkosigan.

Prințesa Kareen lovi ușor cu palma divanul pe locul de lângă ea, de pe care tocmai se ridicase viitorul împărat.

— Drou, vrei, te rog, să-l duci pe Gregor la masă?

Droushnakovi dădu din cap cu un aer lămurit, de parcă i s-ar fi comunicat vreun substrat codificat odată cu această cerere simplă, îl săltă pe băiat și plecă ținându-l de mână. Vocea lui de copil pluti înapoi până la ele:

— Droushie, pot să-mi iau o prăjitură cu cremă? Și una pentru Steggie?

Cordelia se așeză cu băgare de seamă, gândindu-se la rapoartele lui Negri și la dezinformarea barrayaranilor referitoare la recent anulata lor campanie de invadare a planetei Escobar. Escobar, bunul vecin și aliat al Coloniei Beta... Armele care îl dezintegraseră pe prințul moștenitor Serg împreună cu nava lui la mare altitudine deasupra Escobarului penetraseră blocada barrayarană cu ajutorul unui convoi condus de un anume căpitan Cordelia Naismith, din Corpul Expediționar Betan. Măcar frântura aceasta de adevăr era limpede și publică și nu avea de ce să se scuze pentru ea. Istoria secretă, cea din culisele conducerii superioare a

Barrayarului, aceea era... perfidă – hotărî Cordelia că era termenul potrivit. Periculoasă, precum deșeurile toxice depozitate în condiții precare.

Spre uluirea Cordeliei, prințesa Kareen se aplecă, îi luă mâna dreaptă, o ridică la buze și o sărută apăsător.

— Am jurat, articulă cu greu Kareen, că voi săruta mâna care l-a nimicit pe Ges Vorrutyer. Mulțumesc. Mulțumesc.

Vocea îi era ușor găfâită, sinceră, înecată în lacrimi, iar în trăsături i se citea limpede emoția recunoștinței. Își îndreptă spatele, expresia feței redevenindu-i rezervată, și dădu din cap.

— Mulțumesc. Fii binecuvântată.

— Ăă...

Cordelia își frecă locul ce-i fusese sărutat.

— Îm... eu... onoarea asta e pentru altcineva, milady. Eram de față când i-a fost tăiat gâtul amiralului Vorrutyer, dar nu eu am făcut-o.

Mâinile lui Kareen se încleștară în poală, iar ochii ei străluciră.

— Atunci, într-adevăr a fost lordul Vorkosigan!

— Nu!

Cordelia strânse din buze, exasperată.

— Negri ar fi trebuit să vă prezinte raportul adevărat. A fost sergentul Bothari. Mi-a salvat viața, la momentul acela.

— Bothari?

De uimire, Kareen își îndreptă spinarea cu o tresărire bruscă.

— Bothari monstrul, Bothari ordonanța dementă a lui Vorrutyer?

— Nu mă deranjează să primesc blamul în locul lui, doamnă, fiindcă, dacă treaba asta ar fi devenit publică, ar fi fost obligați să-l execute pentru crimă și răzvrătire, și se termina cu el. Dar nu... dar nu ar trebui să-mi însușesc laudele cuvenite lui. I le voi transmite, dacă doriți, dar nu sunt sigură că-și aduce aminte de incident. După război, înainte de-a fi

lăsat la vatră, a trecut printr-o psihoterapie draconică... ceea ce numiți voi, barrayaranii, terapie (la fel de brează precum neurochirurgia lor, își spuse Cordelia, păstrându-și temerile pentru sine), și înțeleg că nici înainte de asta nu era tocmai, ăă... normal.

— Nu, spuse Kareen. Nu era. Credeam că e unealta lui Vorrutyer.

— El a ales... a ales altceva. Cred că a fost actul cel mai eroic la care am asistat vreodată. Din mijlocul acelei mocirle a răului și nebuniei, să întinzi mâna ca să...

Cordelia își lăasă vorbele în suspensie, jenându-se să spună *să întinzi mâna ca să primești mântuirea*. După un moment de tăcere, întreabă:

— Îl învinuiți pe amiralul Vorrutyer de, ăă... coruperea prințului Serg?

Dacă tot venise momentul să lămurească lucrurile. *Nimeni nu pomeneste de prințul Serg. A crezut c-o să ajungă să pună mâna pe imperiu dacă o ia pe scurtătura însângerață, și acum pur și simplu... a dispărut.*

— Ges Vorrutyer – spuse Kareen, frământându-și mâinile – și-a găsit în Serg un prieten care gândea ca el. Un adept productiv al distracțiilor lui abjecte. Poate n-a fost .. numai vina lui Vorrutyer. Nu știu.

Un răspuns cinstit, intuit Cordelia. Kareen adăugă cu umilință:

— Ezar m-a apărat de Serg, după ce am rămas însărcinată. Nici măcar nu-mi mai văzusem soțul de mai bine de un an când a fost ucis la Escobar.

Poate nici eu n-am să-l mai pomenesc vreodată pe prințul Serg.

— Ezar a fost un protector puternic. Sper ca Aral să se poată descurca la fel de bine, îndrăzni Cordelia.

Oare trebuia să se refere la împăratul Ezar folosind timpul trecut? Toți ceilalți păreau să facă asta.

Reîntoarsă la realitate după un moment de absență, Kareen se scutură ca să-și recapete concentrarea.

— Ceai, lady Vorkosigan?

Zâmbind, atinse un comlink ascuns într-o bijuterie de pe umăr și emise niște porunci gospodărești. Părea că întrevăderea particulară luase sfârșit. Căpitanul Naismith trebuia să încerce acum să-și dea seama cum se bea ceaiul în compania unei prințese.

Gregor și garda de corp își făcură din nou apariția cam la vremea când se serveau prăjiturile cu cremă, iar Gregor se apucă să le vrăjească pe doamne ca să obțină acordul de a-și mai lua încă o porție. Kareen puse piciorul în prag când veni vorba de a treia. Fiul prințului Serg părea un băiat cât se poate de normal, deși era tăcut în prezența străinilor. Cordelia privi cum stătea alături de mama lui, cu un profund interes personal. Maternitate. Toată lumea ajungea la asta. Cât de dificilă putea să fie?

— Lady Vorkosigan, cum ți se pare până acum noua ta casă? se interesă prințesa.

Făcea conversație politicoasă. Mărunțișuri la o cană de ceai; nu mai era cazul de dezvăluiri intime. Nu în fața copiilor.

Cordelia chibzui asupra răspunsului.

— Zona rurală de la sud de Vorkosigan Surleau e de-a dreptul superbă. Lacul acela minunat... e mai mare decât orice suprafață de apă de pe întreaga Colonie Beta, și totuși lui Aral i se pare un lucru cât se poate de firesc. Planeta voastră este neînchipuit de frumoasă.

Planeta voastră. Nu planeta noastră? În orice test de asocieri libere, „casă” încă mai declanșa în mintea Cordeliei sintagma „Colonia Beta”. Și totuși, ar fi fost în stare să se odihnească o veșnicie pe malul lacului, în brațele lui Vorkosigan.

— Capitala de-aici... păi, cu siguranță că n-avem atâta variație la noi aca... pe Colonia Beta. Deși – adăugă ea, râzând cu timiditate – par să fie o mulțime de soldați. Ultima

dată când am mai fost înconjurată de atâtea uniforme verzi eram într-un lagăr de prizonieri de război.

— Încă ne mai privești ca pe niște inamici? Întrebă prințesa, plină de curiozitate.

— Ah... încă de dinainte să se termine războiul am încetat să vă mai privesc ca pe niște inamici. Doar ca pe niște victime, suferind de tot felul de orbiri.

— Ai ochi pătrunzători, lady Vorkosigan.

Prințesa sorbi din ceai, zâmbind la adăpostul ceștii. Cordelia se uită chiorâș.

— Casa Vorkosigan chiar tinde să capete o atmosferă de cazarmă când îl găzduiește pe contele Piotr, comentă ea. Are o mulțime de slujitori bărbați, care poartă uniformă. Cred că am văzut până acum doar vreo două slujnice, când dispăreau repezitor după colț, dar încă nu m-am întâlnit cu vreuna. Cazarmă barrayarană, vreau să zic. Serviciul meu militar betan a fost cu totul altfel.

— Mixt, spuse Droushnakovi.

Oare era invidie luminița aceea care îi licărea în ochi?

— Femei și bărbați servind la comun, continuă ea.

— Însărcinări repartizate conform testărilor de aptitudini, încuviință Cordelia. Strict în acest mod. Desigur că treburile care solicită mai mult forța fizică le sunt pasate bărbaților, dar nu pare să existe preocuparea asta ciudată și obsesivă de-a le atașa un anume statut.

— Respect, oftă Droushnakovi.

— Păi, dacă oamenii își pun viața-n joc pentru binele obștii, sigur că trebuie să obțină respectul ei, spuse Cordelia pe un ton cumpănit. Cred că-mi lipsesc de-adevăratelea... tovarășele mele ofițere. Femeile inteligente, tehnicienele, cum erau în cercul meu de prietene de acasă.

Din nou cuvântul acela înșelător, *acasă*.

— Trebuie să existe și pe-aici pe undeva femei inteligente, cu atâția bărbați inteligenți prin jur. Unde se ascund?

Cordelia închise gura când își dădu seama dintr-odată că prințesa Kareen putea să-i interpreteze în mod eronat remarca drept o insultă la adresa ei. Totuși, dacă ar adăuga *persoanele de față se exclud*, atunci chiar că ar comite-o.

Dar, chiar dacă interpretase astfel, Kareen își păstră gândurile pentru sine, iar întoarcerea lui Aral și Illyan o salvă pe Cordelia de alte posibile momente de stînjeneală. Își luară cu toții la revedere în termeni politicoși și se întoarseră la casa Vorkosigan.

* * *

În seara aceea, comandantul Illyan își făcu apariția la casa Vorkosigan cu Droushnakovi după el. Strângând de mâner o valiză mare, fata privea în jur cu interes și mult entuziasm naiv.

— Căpitanul Negri a însărcinat-o pe domnișoara Droushnakovi cu securitatea personală a consoartei regentului, explică pe scurt Illyan.

Aral dădu din cap a încuviințare.

Ceva mai târziu, Droushnakovi îi înmână Cordeliei un mesaj sigilat, pe hârtie groasă de culoare crem. Cu sprâncele ridicate, Cordelia îl desfăcu. Scrisul de mână era mărunț și egal, semnătura citeață și fără înflorituri.

Cu complimentele mele, citi ea. O să-ți fie bine cu ea. Kareen.

În dimineața următoare, la trezire, Cordelia descoperi că Vorkosigan plecase deja, iar ea avea de înfruntat prima zi pe Barrayar în care nu-l avea pe el alături să-i fie sprijin. Hotărî să și-o dedice planului de a merge la cumpărături care îi trecuse prin minte în seara precedentă, pe când îl urmărea pe Koudelka abordând coborârea pe scara spiralată. Bănuia că Droushnakovi avea să-i fie ghidul indigen ideal pentru ceea ce avea în minte.

Se îmbracă și porni în căutarea gărzii sale de corp. Nu-i fu greu s-o găsească; Droushnakovi stătea pe un scaun în hol, chiar lângă ușa dormitorului, iar la apariția Cordeliei țâșni în picioare și luă poziția de drepti. Categorie că fata asta ar trebui să poarte uniformă, reflectă Cordelia. Rochia cu care era îmbrăcată făcea ca statura ei de aproape un metru optzeci și musculatura splendidă să capete un aer greoi. Cordelia se întrebă dacă, în calitate de consoartă a regentului, i s-ar permite să aibă o uniformă proprie și, tot timpul cât dură micul dejun, se ameți singură compunându-și o astfel de uniformă care să scoată în evidență frumusețea de valkirie a fetei.

— Știi, ești prima femeie barrayarană gardă de corp pe care am cunoscut-o, comentă Cordelia pe când își savura cafeaua, oul și un fel de urluială din cereale indigene, fiartă la aburi și aseasonată cu unt, evident un fel de mâncare obișnuit pentru diminețile de aici. Cum ai ajuns să ai așa o slujbă?

— Păi, nu sunt o gardă veritabilă, ca bărbații în uniforme...

Ah, din nou magia uniformelor.

— ...dar tata și toți cei trei frați ai mei sunt în serviciul militar. Așa pot și eu să fiu cât mai aproape cu putință de statutul de soldat adevărat, ca Domnia Voastră.

Înnebunită de armată, ca restul Barrayarului.

— Da?

— În tinerețe am practicat judo, ca sport. Dar eram prea masivă ca să particip la cursurile pentru fete. Nu mă puteam antrena cu nimeni de-adevăratelea și pe lângă asta era o mare plictiseală să tot fac kata¹. Frații mei mă băgau pe furis la cursurile pentru băieți la care mergeau ei. Și uite-așa, dintr-una într-alta, am ajuns campioana Barrayarului la femei doi ani la rând, în timpul școlii. Pe urmă, acum trei ani, cineva din stafful căpitanului Negri i-a propus lui tata o slujbă pentru mine. Atunci am învățat să mânuiesc arme. Se pare că prințesa cerea de ani de zile femei pe post de gărzi, dar avuseseră mari probleme să găsească pe cineva care să poată trece toate testările. Deși – adăugă ea, zâmbind auto-depreciativ – cu greu s-ar putea crede că doamna care l-a asasinat pe amiralul Vorrutyer ar avea nevoie de modestele mele servicii.

Cordelia își mușcă limba.

— Hm. Am avut noroc. În plus, deocamdată aș prefera să mă țin deoparte de partea fizică a lucrurilor. Sarcina, știi.

— Da, milady. Era menționată într-unul dintre rapoartele...

— Căpitanului Negri, completă Cordelia la unison cu ea. Sunt convinsă că era. Probabil a aflat înaintea mea.

— Da, milady.

— În copilărie ai fost încurajată să te ocupi de ceea ce te interesa?

— Nu... chiar. Toți considerau că-i ciudat și atât.

¹ În artele marțiale japoneze, termen care descriează anumite mișcări sau tipare coregrafice.

Se încruntă amarnic, iar Cordelia avu senzația că stârnise o amintire dureroasă. O privi gânditoare.

— Frații tăi erau mai mari?

Droushnakovi îi întoarse o privire de un albastru adânc.

— Păi, da.

— Mă gândeam eu.

Și mă mai temeam de Barrayar din cauza a ceea ce le face fiilor săi. Nu-i de mirare că s-au zbatut atâta până au găsit pe cineva care să treacă testările.

— Și zi, ai învățat să mânuiiești arme. Excelent. Azi poți să-mi fii ghid la cumpărături.

Pe trăsăturile lui Droushnakovi se înfiripă o vagă expresie de răceală.

— Da, milady. Ce fel de îmbrăcăminte doriți să cercetați? Întrebă ea cu politețe, mascându-și și nu prea dezamăgirea mohorâtă în fața lucrurilor de care era interesată doamna ei soldat „adevărat”.

— Unde în orașul ăsta te-ai duce să cumperi un baston-sabie de bună calitate?

Expresia rece dispăru.

— Ah, știu un loc numai bun, unde se duc ofițerii Vor și conții să-și doteze oamenii în uniformă. Adică... eu n-am intrat acolo niciodată. Familia mea nu e Vor, așa că, bineînțeles, nu ni se permite să deținem arme personale. Doar pe cele primite de la armată. Dar așa se zice, că-i cel mai bun loc.

* * *

Una dintre gărzile în uniformă ale contelui Vorkosigan le duse cu mașina la magazin. Cordelia se relaxă și se bucură de priveliștea orașului în trecere. Droushnakovi, în exercițiul funcțiunii, stătea cu ochii în patru, cercetând fără oprire mulțimile din jur. Cordelia avea senzația că nu-i scăpa mai nimic. Din când în când, mâna i se strecura să verifice

paralizorul pe care îl purta ascuns pe sub boleroul ornamentat cu broderii.

Cotiră pe o stradă îngustă și curată, mărginită de clădiri mai vechi, cu fațade din dale de piatră. Magazinul de arme nu se distingea decât prin numele lui, *La Siegling*, scris cu litere aurii discrete. Evident că dacă nu știai unde te afli n-aveai ce căuta acolo. Bărbatul în uniformă rămase să aștepte afară, iar Cordelia și Droushnakovi intrară în magazin, un spațiu cu covoare groase și lemn fibros, emanând ceva din aroma arsenalului pe care și-l amintea Cordelia de pe nava ei de la Observații, un aer care-i amintea de casă într-un loc cu totul străin. Privi pe furiș lambriurile de lemn și le traduse în minte valoarea în dolari betani. O groază de dolari betani. Și totuși, lemnul părea aici aproape la fel de comun ca plasticul și la fel de puțin respectat. Armele personale care puteau fi deținute legal de clasele superioare erau expuse cu eleganță, în vitrine și pe pereți. În afară de paralizoare și arme de vânătoare, exista acolo o gamă impresionantă de săbii și cuțite; desigur, cumplitele edicte date de împărat împotriva duelurilor interziceau doar folosirea lor, nu și posesia.

Vânzătorul, un bărbat mai în vârstă, cu ochi înguști și pas ușor, se apropie de ele.

— Ce pot face pentru voi, doamnelor?

Era destulă bunăvoință în purtarea lui. Cordelia presupuse că aici intrau câteodată și femei din clasa Vor, să cumpere daruri pentru bărbații cu care aveau relații. Dar pe același ton ar fi putut să le întrebe *Ce pot face pentru voi, copii?* Diminutivare prin limbajul trupului? Lasă, nu-i nimic.

— Caut un baston-sabie, pentru un bărbat de vreun metru nouăzeci și cinci. Ar trebui să fie cam... ei, uite-atâta, estimează ea, măsurând în minte lungimea brațului și-a piciorului lui Koudelka și arătând cu mâna o înălțime la nivelul șoldului său. Teaca să aibă arcuri, probabil.

— Da, doamnă.

Vânzătorul se făcu nevăzut, apoi se întoarse cu o mostră din lemn ușor, sculptat cu migală.

— Pare puțin cam... nu știu.

Țipătoare.

— Cum funcționează?

Vânzătorul îi făcu o demonstrație a mecanismului cu arc. Teaca de lemn se desprinsese, dezvăluind o lamă lungă și subțire. Cordelia întinse mâna, iar vânzătorul i-o oferă, cam fără tragere de inimă, s-o cerceteze.

Ea o zgâlțâi puțin, cercetă cu privirea lama pe toată lungimea și i-o întinse gârzii de corp.

— Tu ce zici?

Droushnakovi zâmbi la început, apoi se încruntă, cuprinsă de îndoială.

— Nu-i foarte bine echilibrată.

Și privi șovăielnic la vânzător.

— Nu uita, pentru mine lucrezi, nu pentru el, spuse Cordelia, identificând în mod corect reacția ei ca fiind provocată de conștiința de clasă.

— Nu cred că-i o lamă de foarte bună calitate.

— E o lucrătură Darkoi excelentă, doamnă, se apără vânzătorul, fără a se arăta tulburat.

Zâbind, Cordelia o luă înapoi.

— Hai să-ți testăm ipoteza.

Ridică brusc sabia în poziția de onor, apoi șarjă spre perete cu o alonjă elegantă. Vârful pătrunse lemnul și rămase prins acolo, iar Cordelia se sprijini în el. Lama se frânse. Cu gesturi afabile, îi returnă bucățile vânzătorului.

— Cum îți întreții afacerea asta dacă mușteriii tăi nu supraviețuiesc destul cât să mai cumpere și-a doua oară de la tine? Sunt sigură că Siegling nu și-a câștigat reputația vânzând asemenea flecuștețe. Adu-mi ceva care să poată fi purtat de un soldat serios, nu o jucărie de codoș.

— Doamnă, spuse bătos vânzătorul, insist să fie plătită marfa deteriorată.

Deși iritată, Cordelia răspunse:

— Foarte bine. Trimite-i nota de plată soțului meu. Amiralul Aral Vorkosigan, casa Vorkosigan. Și tot atunci poți să-i explici și de ce ai încercat să-i vinzi soției sale o ieftinătate contrafăcută... străjerule.

Adresarea finală era o presupunere bazată pe vârsta și pe îndeletnicirea lui, dar îi citi în privire că nimerise la fix.

Vânzătorul făcu o plecăciune adâncă.

— Cer iertare, milady. Cred că am ceva mai potrivit, dacă milady binevoiește să aștepte.

Dispăru din nou, iar Cordelia oftă.

— E mult mai simplu să cumperi de la automate. Dar cel puțin Apelul la Autoritățile Irelevante de la Cartierul General funcționează și aici la fel de bine ca acasă.

Următorul model era din lemn simplu, închis la culoare, cu un finisaj satinat. Vânzătorul i-l oferî nedeschis, însoțindu-și gestul cu o mică plecăciune.

— Apăsați mânerul de-acolo, milady.

Era mult mai greu decât primul baston. Acoperitoarea țâșni în lături rapid, izbindu-se de peretele din celălalt capăt al camerei cu un pocnet satisfăcător, aproape o armă în sine. Cordelia cercetă cu privirea și această lamă. Un filigran ciudat imprimat pe una dintre fețe lucea schimbător în lumină. Pecând saluta din nou peretele, Cordelia îl privi pe vânzător în ochi.

— Astea le plătești din salariu?

— Dați-i înainte, milady.

Avea în privire un mic licăr de satisfacție.

— Pe asta n-o puteți rupe.

Cordelia o trecu prin același test ca și pe cea de dinainte. Vârful intră mult mai adânc în lemn, iar când se sprijini în ea cu toată puterea, abia dacă reuși s-o îndoiaie. Chiar și așa, s-ar

mai fi putut îndoi destul; Cordelia simțea că nici măcar nu se apropiase de limita rezistenței sale la rupere. I-o întinse lui Droushnakovi, care o examinează cu drag.

— Asta-i *strașnică*, milady. Asta merită.

— Sunt convinsă că va fi folosită mai mult ca baston decât ca spadă. Totuși... e adevărat că trebuie să merite. O luăm pe asta.

În vreme ce vânzătorul împacheta bastonul, Cordelia zăbovi în dreptul unei casete cu paralizoare decorate cu email.

— Vă gândiți să vă cumpărați una, milady? Întrebă Droushnakovi.

— Păi... cred că da. Barrayarul are destui soldați, fără să mai importe și de pe Colonia Beta. Indiferent pentru ce mă aflu aici, n-am venit pentru viața de soldat. Vezi ceva ce ți-ai dori?

Droushnakovi avea un aer visător, dar scutură din cap a negație și ridică mâna la bolero.

— Echipamentul căpitanului Negri e cel mai bun. Nici măcar Siegling n-are ceva mai bun de-atât, doar mai arătos.

Cinară trei în seara aceea, târziu: Vorkosigan, Cordelia și locotenentul Koudelka. Noul secretar personal al lui Vorkosigan părea puțin cam obosit.

— Ce-ați făcut voi doi toată ziua? Întrebă Cordelia.

— Am mânat oameni, în cea mai mare parte a timpului, răspunse Vorkosigan. Prim-ministrul Vortala a avut câteva voturi de care nu era atât de sigur pe cât susținea, așa că am lucrat la ele, pe rând sau câte două odată, în spatele ușilor închise. Ce-o să vezi tu mâine în sala Consiliului nu-i politica barrayarană în acțiune, e doar rezultatul ei. Ție cum ți-a mers azi, a fost în regulă?

— A fost bine. Am mers la cumpărături. Stai să vezi.

Scoase bastonul-spadă și rupse ambalajul.

— Doar ca să-l ajut pe Kou, să nu-l bagi în pământ de-a binelea.

Koudelka își luă o mină politico-recunoscătoare, peste un strat mai profund de iritare. Expresia feței i se transformă în surpriză când luă bastonul și aproape îl scăpă din mână, neașteptându-se la o asemenea greutate.

— Hei! Țasta nu-i...

— Apeși mâncrul uite-aici. Nu-l ții spre...!

Trosc!

— ...fercastră.

Din fericire, teaca lovi rama geamului și sări înapoi cu un zăngănit. Kou și Aral țâșniră amândoi în picioare.

Lui Koudelka i se aprinseră scânteii în ochi când examină lama, în timp ce Cordelia recupera teaca.

— Ah, milady!

Apoi se întunecă la față. Puse la loc cu mare grijă spada în baston și o returnă cu tristețe.

— Cred că nu v-ați dat seama. Eu nu sunt un Vor. N-aș putea deține în mod legal o spadă personală.

— Ah.

Cordelia era descurajată.

Vorkosigan ridică o sprânceană.

— Pot să mă uit la ea, Cordelia?

O privi, scoțând-o precaut din teacă.

— Hm. Oare am dreptate să ghicesc că eu am plătit-o?

— Păi, ai s-o plătești, presupun, când o să soscască nota de plată. Deși nu cred c-ar trebui s-o plătești și pe aia pe care am rupt-o. Deși nu mai are rost, aș putea s-o duc și pe asta înapoi.

— Înțeleg.

Și schiță un zâmbet vag.

— Locotenent Koudelka, în calitate de ofițer comandant al tău și de vasal secundus al lui Ezar Vorbarra, îți repartizez în mod oficial această armă a mea ca s-o porți în serviciul împăratului, lungă fie-i domnia.

Ironia inevitabilă a frazei oficiale îi făcu gura pungă, dar clătină din cap și îi înapoie bastonul lui Koudelka, făcându-i fața să strălucească iar.

— Mulțumesc, domnule!

Cordelia se mulțumi să clatine din cap.

— Nu cred c-am să-nțeleg vreodată locul ăsta.

— O să-l pun pe Kou să-ți caute niște lucrări de istorie a dreptului. Dar nu în seara asta. Abia dacă are timp să-și pună în ordine însemnările de azi, fiindcă trebuie să apară Vortala cu încă vreo doi pripășiți de-ai lui. Kou, poți să te instalezi într-o aripă a bibliotecii contelui... tatălui meu. Ne vedem acolo.

Cina luă sfârșit. Koudelka se refugie la bibliotecă să lucreze, în timp ce Vorkosigan și Cordelia se retraseră alături, în salonul pentru oaspeți, ca să citească până la întâlnirea de seară a lui Vorkosigan. Mai avea o mulțime de rapoarte, pe care le trecu rapid în revistă pe un cititor portabil. Cordelia își împărți timpul între un curs audio de frazeologie bar-rayaran-rus și ceva încă și mai de speriat: un disc despre îngrijirea copilului. Tăcerea era întreruptă din când în când de Vorkosigan, care mormăia mai mult pentru sine decât către ea lucruri cum ar fi „Aha! Vasăzică, asta punca de fapt la cale ticălosul” sau „La naiba, cifrele astea-s ciudate. Trebuie să verific...”. Sau de Cordelia: „Vai mic, toți bebelușii fac așa?”. Și, periodic, de câte un *trosc!* care străpungea peretele dinspre bibliotecă, făcându-i să se privească reciproc și să izbucnească în râs.

— Of, doamne, spuse Cordelia după vreo trei sau patru astfel de izbitori. Sper că nu l-am distras prea tare de la îndatoririle lui.

— O să se descurce el, după ce se mai calmează. Secretarul personal al lui Vorbarra se ocupă de el și îi arată cum să se organizeze. Kou o să-i dea ascultare până se termină tot protocolul funerar, și-apoi o să fie capabil să abordeze orice problemă. Apropo, bastonul ăla a fost o idee genială, mulțumesc.

— Da, am observat că era destul de sensibil când era vorba de handicapul lui. M-am gândit că așa se mai îmblânzește și el, că prea era zbârlit.

— Societatea asta e de vină. Tinde să fie... destul de dură cu toți cei care nu pot ține pasul.

— Înțeleg. Ciudat... acum, c-ai adus vorba, nu-mi aduc aminte să fi văzut decât oameni cu aspect sănătos, și pe străzi, și-n alte părți, peste tot în afară de spital. Nici scaune flotante, nici măcar o singură față din aia lipsită de orice expresie ținându-se după părinți...

— Și nici n-o să vezi, spuse Vorkosigan cu un aer sumbru. Orice problemă care poate fi detectată este eliminată înainte de naștere.

— Păi, și noi facem așa. Deși, de obicei, înainte de concepție.

— Și la naștere. Și după, în teritoriile izolate.

— Ah.

— Cât despre adulții mutilați...

— Dumnezeu mare, doar nu practicați eutanasierea lor, nu?

— Dubauer al tău, sublocotenentul, n-ar fi supraviețuit aici.

Dubauer încasase în cap un foc de disruptor și supraviețuisese. Oarecum.

— Cât despre răni ca ale lui Koudelka sau mai rele... stigmatul social e foarte puternic. Să-l urmărești când e într-un grup mai mare, nu cu prietenii apropiați. Nu-i o întâmplare că rata sinuciderilor în rândul soldaților lăsați la vatră pe motive medicale e atât de mare.

— Oribil.

— Cândva îmi părea de la sine înțeles. Acum... nu mi se mai pare așa. Dar multă lume continuă să vadă astfel lucrurile.

— Cum rămâne cu problemele precum cea a lui Bothari?

— Depinde. Era el nebun, dar putea fi folosit. Pentru cei de nefolosit...

Își lăasă fraza în suspensie și rămase cu privirea în podea. Cordelia simți că o trece un fior.

— Mă gândesc întruna că încep să mă adaptez la locul ăsta. Pe urmă ajung la altă răscruce și iarăși dau de așa ceva.

— Nu-s decât opt ani de când Barrayarul a reluat contactul cu marea civilizație galactică. N-am pierdut doar tehnologie în Vremea Izolării. Pe aia am recuperat-o imediat, ca pe-o haină împrumutată. Dar pe dedesubt... încă mai suntem în pielea goală pe ici, pe colo. În patruzeci și patru de ani, abia am început să văd în ce hal de goliciune suntem.

Contele Vortala și „pripășiții lui” își făcură apariția în scurt timp, iar Vorkosigan dispăru în bibliotecă. Bătrânul conte Piotr Vorkosigan, tatăl lui Aral, sosi din districtul său mai pe scară și veni să ia parte la vot în plenul Consiliului.

— Ei, iată, de un vot s-a asigurat pentru mâine, glumi Cordelia cu socrul ei, ajutându-l să-și scoată haina cu mișcări țepene, în vestibulul cu pardoseală de piatră.

— Ha. Are noroc să-l primească. În ultimii ani s-a ales cu niște nenorocite de idei radicale foarte ciudate. Dacă nu era fiul meu, putea să-și ia adio.

Dar se citea mândria pe chipul zbârcit al lui Piotr.

Cordelia rămase perplexă la o asemenea descriere a vederilor politice ale lui Aral Vorkosigan.

— Mărturisesc că niciodată nu l-am considerat revoluționar. Am impresia că termenul „radical” e mai elastic decât credeam.

— Ah, el nu se vede pe sine așa. Își închipuie că poate să meargă până la jumătatea drumului și-acolo să se oprească. Cred c-o să se pomenească în spinarea tigrului, peste doar câțiva ani.

Contele clătină din cap, mohorât.

— Dar haide, fata mea, să stăm jos și să-mi spui că ești bine. Arăți bine... e totul în regulă?

Bătrânul conte vădea un interes ardent pentru dezvoltarea viitorului său nepot. Cordelia simțea că sarcina o înălțase enorm în ochii lui, de la un capriciu tolerat al lui Aral la ceva care se apropia periculos de statutul unei semizeite. O copleșea cu manifestările lui de bunăvoință. Era greu să-i rezisti și nu râdea niciodată de el, cu toate că nu-și făcea iluzii în privința lui.

În ziua când Cordelia venise acasă după ce i se confirmase că era însărcinată, Aral îi schițase în avanpremieră felul cum avea să reacționeze tatăl lui, iar ulterior ea descoperise că descrierea fusese cât se poate de exactă. Se întorsese la moșia de la Vorkosigan Surleau, în acea zi de vară, ca să-l caute pe Aral la micul debarcader. Îl găsisse pierzând vremea lângă vasul lui; coborâse velele și le întinsese la soare să se usuce, iar acum plescăia pe lângă ele cu încălțările ude.

Ridicase privirea și o văzuse zâmbindu-i, incapabilă să-și mascheze nerăbdarea din ochi.

— Ei? întrebese el, legănându-se ușor pe călcâie.

— Ei.

Ea încercase să-și compună o înfățișare tristă și dezamăgită, ca să-l tachineze, dar zâmbetul larg evadase și îi luase în stăpânire întregul chip.

— Doctorul tău zice că-i băiat.

— Ah.

Îi scăpase un oftat lung și elocvent, apoi o săltase în brațe și se rotise cu ea cu tot.

— Aral! Îh! Să nu mă scapi.

Nu era mai înalt decât ea, deși... hm, hm, mai gros.

— Niciodată.

Îi dăduse drumul să alunece ușurel pe trupul lui și se sărutaseră îndelung, terminând cu un hohot de râs.

— Tata o să fie-n extaz.

— Și tu pari extaziat.

— Da, dar asta-i nimic pe lângă un tată de familie barryan de modă veche intrat în transă la auzul veștii că-i crește arborele genealogic. Deja sunt ani de zile de când l-am convins pe bătrânul, bietul de el, că ramura asta se oprește la mine.

— O să mă ierte că-s o plebee de pe altă planetă?

— Nu vreau să te insult, dar deja cred că nu-i mai păsa nici ce *specie* de nevăastă aș târî acasă, câtă vreme e fertilă. Crezi că exagerez? adăugase el la hohotul de râs al Cordeliei. Stai să vezi.

— E prea devreme să ne gândim la nume? întrebase ea, ușor visătoare.

— N-avem la ce ne gândi. Întâiul născut de sex masculin. E un obicei strict la noi. Primește numele celor doi bunici ai lui. Primul de la cel patern, al doilea de la cel matern.

— Aha, de-aia e așa confuză istoria voastră când citești despre ea. Merceu trebuie să așez date lângă numele alca duplicate ca să pot să le țin socoteala. Piotr Miles. Hm. Mă rog, presupun c-o să mă pot obișnui până la urmă. Mă gândisem la... altul.

— Cu altă ocazie, poate.

— Aah, ești ambițios.

Urmase o scurtă luptă corp la corp, întrucât Cordelia făcuse mai demult o descoperire utilă, că în anumite poziții el se gâdila mai tare decât ea. Își epuizase astfel o cantitate rezonabilă de răzbunare și terminaseră trântiți pe iarbă, râzând amândoi în soare.

— O treabă complet lipsită de demnitate, se plânsese Aral după ce ea îl lăsase să se ridice de jos.

— Ți-e teamă c-o să-l șochez pe pescarul de oameni al lui Negri, ăla de-acolo?

— Pe ăștia nu-i mai șochează nimic, îți garantez.

Cordelia făcuse cu mâna spre aeroglisorul din depărtare, dar ocupantul acestuia îi ignorase cu hotărâre gestul. Asta o enervase la început, dar mai apoi se resemnase cu ideea că Aral se afla sub supravegherea neîntreruptă a Securității Imperiale. Presupunea că acesta era prețul implicării lui în politicile secrete și letale ale războiului de la Escobar, ca și pedeapsa pentru unele dintre opiniile lui pe cât de liber exprimate, pe atât de prost primite.

— Înțeleg de ce a început să-ți placă să-i ademenești. Poate-ar trebui să ne relaxăm și să-i invităm la masă sau ceva de genul ăsta. Simt că or fi ajuns între timp să mă cunoască prea bine și aș vrea să-i cunosc și eu pe ei.

Oare omul lui Negri înregistrase conversația domestică pe care tocmai o avuseseră? Existau microfoane în dormitorul lor? În baia lor?

Aral rânjise și răspunsese:

— Nu le-ar fi permis să accepte. ăștia nu mănâncă și nu beau nimic altceva decât ce-și aduc cu ei.

— Cerule, câtă paranoia. Chiar e nevoie de-așa ceva?

— Uneori. E o treabă primejdioasă. Nu-i invidiez deloc.

— Aș zice că dacă stă de pomană cât e ziua de lungă și se uită la tine, s-a ales cu o mică vacanță de toată frumusețea. Probabil că s-a bronzat de minune.

— Statul de pomană e partea cea mai grea. Uneori pot să stea și câte un an și pe urmă să fie implicați în cinci minute de acțiune intensă, pe viață și pe moarte. Dar în tot cursul aceluia an trebuie să fie pregătiți în orice secundă pentru acele cinci minute. Mare tensiune. Eu unul prefer de departe atacul, nu apărarea.

— Tot nu înțeleg de ce-ar vrea cineva să se ia de tine. Adică ești doar un ofițer în retragere, care trăiește în obscuritate. Probabil că-s sute ca tine, chiar și printre cei mai de vază Vori.

— Hm.

El rămăsese cu privirea pierdută la ambarcațiunea din depărtare, evitând răspunsul; apoi deodată sărise în picioare.

— Haide. Hai să-i dăm lui tata vestea cea bună.

Ei bine, acum înțelegea și ea. Conteul Piotr o luă de braț și o conduse până în sufragerie, unde bătrânul luă o cină târzie, între cereri privitoare la cea mai recentă dare de seamă de la obstetrică și insistențe ca ea să se servească din trufandalele proaspăt culese din grădină, pe care le adusese cu el de la țară. Ea, ascultătoare, mănca struguri.

După cina contelui, pornind braț la braț către vestibul, Cordelia auzi discuții pe un ton ridicat dinspre bibliotecă. Vorbele nu se distingeau, dar tonurile erau tăioase, iar ritmurile, sacadate. Cordelia se opri, tulburată.

După câteva clipe – cearta? – se opri, ușa bibliotecii se deschise și un bărbat ieși pășind cu aroganță. Cordelia îi zări prin deschizătura ușii pe Aral și pe contele Vortala. Fața lui Aral era îndârjită, ochii îi ardeau. Vortala, un bărbat stafidit de vârstă, cu o chelie plină de petele maronii ale bătrâneții și tivită cu alb, se făcuse cărămiziu până-n creștetul golaș. Cu un gest tăios, bărbatul își adună suita de slujitori în uniformă care îl așteptau și care porniră prompt după el, cu fețele lipsite de expresie.

Era un om la vreo patruzeci de ani, presupuse Cordelia; purta haine scumpe, în stilul clasei superioare, și avea părul închis la culoare. Fruntea și fălcile proeminente îi compuneau o față destul de plată, senzație pe care nasul și mustața nu prea reușeau s-o contracareze. Nici chipeș, nici urât, de-ar fi fost într-o altă dispoziție s-ar fi putut spune despre el că avea trăsături puternice. Acum însă părea doar acru. Se opri

când dădu de contele Piotr în vestibul și reuși – la limită – să schițeze cu capul un salut politicos.

— Vorkosigan, spuse el cu vocea îngroșată.

Un *bună seara* fără chef era încodat în gestul smucit cu care făcuse o jumătate de plecăciune.

Bătrânul conte își înclină capul drept răspuns, cu sprâncenele ridicate.

— Vordarian.

Tonul său transformase numele într-o întrebare.

Vordarian avea gura pungă și mâinile i se încleștau în ritmul pe care, fără să conștientizeze, îl aveau fălcile lui.

— Ascultă ce-ți spun, scrâșni el, și tu, și eu, și oricare alt om de valoare de pe Barrayar va ajunge să regrete ziua de mâine.

Piotr strânse din buze; i se citea îngrijorarea în încrețiturile de la colțurile ochilor.

— Fiul meu nu-și va trăda clasa, Vordarian.

— Refuzi să deschizi ochii.

Privirea îi săgetă spre Cordelia, fără a zăbovi destul cât să poată fi interpretată drept insultă, dar rece, foarte rece, respingând prezentările. Cu mare efort, avu minima politețe de a înclina din cap în semn de rămas-bun, apoi le întoarse spatele și ieși pe ușa din față, cu însoțitorii umbră după el.

Aral și Vortala ieșiră și ei din bibliotecă. Aral traversă vestibulul și se opri să privească, indispus, la întunericul întrezărit prin panourile de sticlă gravată care flancau ușa. Vortala îl opri punându-i mâna pe braț.

— Lasă-l să plece, spuse el. Ne descurcăm noi mâine și fără votul lui.

— N-am de gând s-o iau la fugă după el pe stradă, se răsti Aral. Cu toate astea... data viitoare păstrează-ți vorbele de duh pentru cei care au minte să le aprecieze, da?

— Cine era flăcăul ăla mânios? întrebă Cordelia pe un ton frivol, încercând să le mai lumineze dispoziția sumbră.

— Conte Vidal Vordarian.

Aral își întoarse fața de la panourile de sticlă, reușind să-și compună un zâmbet pentru ea.

— Conte comandor Vordarian. Lucram uneori pentru el când eram în Statul-Major. Acum e unul dintre conducătorii unui partid pe care l-ai putea numi „aproape cel mai conservator” de pe Barrayar. Nu-s chiar ca țicniții din Vremea Izolării, dar, hai să spunem așa, sunt cei care se tem sincer că orice schimbare e o schimbare în mai rău.

Și privi pe furiș la contele Piotr.

— Numele lui era menționat adesea când se făceau speculații despre viitoarea regență, comentă Vortala. Mă tem că s-ar putea să fi contat pe funcția asta pentru el însuși. A depus mari eforturi ca să-și cultive relația cu Kareen.

— Ar fi trebuit s-o cultive pe cea cu Ezar, spuse sec Aral. Mă rog... poate că până mâine o să coboare pe pământ. Mai testează-l mâine-dimineață, Vortala... cu ceva mai multă umilință de data asta, da?

— Dac-aș sta să-i menajez sensibilitățile lui Vordarian n-aș mai face nimic altceva, bombăni Vortala. Ăsta-și petrece prea multă vreme studiindu-și arborele genealogic.

Aral făcu o grimasă aprobatoare.

— Nu-i singurul care face asta.

— Dacă-l auzi, zici că nu mai e altul, mârâi Vortala.

III

A doua zi, Cordelia avu parte de o escortă oficială către ședința Consiliilor reunite, în persoana lordului căpitan Padma Xav Vorpatril. Se dovedi că era nu doar membru în noul staff al soțului ei, ci și văr primar cu el, fiu al surorii mai mici al de mult decedatei mame a lui Aral. Lordul Vorpatril era, după contele Piotr, prima rudă apropiată a lui Aral pe care o întâlnea Cordelia. Nu era vorba că rudele lui Aral ar fi evitat-o, așa cum poate se temuse ea la început; era vorba că lipseau cu desăvârșire. El și Vorpatril erau singurii copii supraviețuitori din generația anterioară, al cărei ultim reprezentant în viață era contele Piotr însuși. Vorpatril era un bărbat masiv și vesel, la vreo treizeci și cinci de ani, foarte prezentabil în uniforma lui oficială. Fusese de asemenea, după cum avea să descopere în curând Cordelia, unul dintre ofițerii de rang inferior ai soțului ei pe vremea când primise gradul de căpitan, înainte de succesele militare obținute de Vorkosigan în campania de pe Komarr, cu dezastruoasele ei urmări politice.

Cordelia se așeză împreună cu Vorpatril de o parte și Droushnakovi de cealaltă parte, într-un balcon cu balustradă ornamentată care domina sala de consilii. Încăperea în sine era surprinzător de simplă, deși îngreunată de lambriuri de lemn care în ochii de betană ai Cordeliei păreau de o incredibilă extravagănță. Banchete și pupitre din lemn încercuiau spațiul interior. Lumina dimineții se revărsa prin

ferestrele-vitralii plasate la înălțime în zidul dinspre est. Jos se desfășurau ceremonii pline de culoare, după un protocol strict.

Miniștrii purtau robe cu aspect arhaic, negru cu violet, în contrast cu aurul colanelor oficiale. Erau copleșiți numeric de cei aproape șaizeci de conți districtuali, încă și mai impunători în roșu-aprins și argintiu. O mână de bărbați destul de tineri pentru a fi în serviciul militar activ purtau uniforma de paradă în culorile roșu și albastru. Vorkosigan avusese dreptate când îi descrisese uniforma de paradă drept țipătoare, reflectă Cordelia, dar în decorul minunat al acestei încăperi străvechi strălucirea țipătoare se potrivea de minune. Vorkosigan arăta foarte chipeș în hainele lui, își spuse ea.

Prințul Gregor și mama lui se aflau pe o estradă dintr-o latură a sălii. Prințesa purta o rochie neagră împestrită cu decorațiuni argintii, cu guler înalt și mâneci lungi. Fiul ei, cu părul închis la culoare, semăna cu un elf în uniforma lui roșu-albastră. Nu prea se foia, ceea ce era remarcabil în circumstanțele acelea, își spuse Cordelia.

Participa și împăratul, fantomatic, prin comlinkul cu circuit închis de la Reședința Imperială. Holovidul îl înfățișa pe Ezar așezat, purtând uniforma completă, cu prețul unor chinuri fizice pe care Cordelia nici nu le putea bănuși; tuburile și firele de monitorizare care îi străpungeau trupul erau ascunse, cel puțin din unghiul acelei transmisii. Era alb la față ca hârtia, iar pielea îi era aproape transparentă, lăsând impresia că se topea la propriu de pe scena pe care o domina atât de multă vreme.

Galeria era înțesată de soții, membri ai staffului și gărzi. Femeile erau îmbrăcate elegant și împodobite cu bijuterii, iar Cordelia le cercetă cu interes, apoi își îndreptă din nou atenția către Vorpatril, încercând să stoarcă informații.

— Te-a surprins să afli că Aral a fost numit regent? îl întreabă ea.

— Nu chiar. Au fost câțiva care i-au luat în serios treaba cu demisia și retragerea după dezastrul de la Escobar, dar eu nu.

— A spus-o cât se poate de serios, mie așa mi s-a părut.

— Ah, nici nu mă-ndoiesc. Primul dintre cei care se lasă prostiți de Aral cu șablonul ăsta prozaic al soldatului ca stînca este el însuși. Cred că a ajuns genul de om care-a vrut dintotdeauna să fie. Ca tatăl lui.

— Hm. Da, am observat o anume înclinare spre politică în conversațiile lui. Și încă în mijlocul unor situații dintre cele mai ieșite din comun. Cum ar fi cererile în căsătorie.

Vorpatril izbucni în râs.

— Îmi și imaginez. În tinerețe era un veritabil conservator. Dacă voiai să știi ce gândește Aral despre un anume subiect, nu trebuia decât să-l întrebi pe contele Piotr și să înmulțești cu doi. La vremea când am ajuns să fim tovarăși în serviciul militar, devenise... ăă... ciudat. Dacă reușeai să-l stârnești...

Se citea în privirea lui că-i revenise o amintire păcătoasă, pe care Cordelia o încurajă neîntârziat.

— Cum îl stârneai? Credeam că discuțiile politice le sunt interzise ofițerilor.

El pufni disprețuitor.

— Presupun c-ar putea să interzică și respiratul cu tot atâtea șanse de succes. Am putea spune că directiva asta se aplică sporadic. Însă Aral s-a ținut de ea, asta până nu l-am scos în oraș împreună cu Rulf Vorhalas și l-am făcut să se relaxeze de-a binelea.

— Aral? Relaxat?

— O, da. Acuma, când venea vorba de băut, Aral era remarcabil...

— Eu credeam că nu se pricepe deloc la băut. Că nu-l țin baierile pentru așa ceva.

— Asta era partea remarcabilă. Nu bea decât rareori. Deși a trecut printr-o perioadă proastă după ce i-a murit prima soție, când se înhăitase cu Ges Vorrutyer și umblau mereu după distracții... ăă...

Aruncă o privire piezișă, după care schimbă tactica.

— În orice caz, pentru el era lucru periculos să se relaxeze prea tare, fiindcă pe urmă devenea deprimat și serios, și după aia nici nu-i trebuia mult să-nceapă să vorbească despre cine știe ce nedreptate sau incompetență sau nebunie îl înfură pe el la momentul acela. Doamne, ce discurs avea. Până termina al cincilea pahar, chiar înainte s-alunece sub masă și să-ncheie seara, apuca să declame revoluția în metru iambic. Mereu am fost de părere c-o să ajungă într-o bună zi în politică.

Râse pe înfundate și privi de-a dreptul drăgăstos la silueta îndesată, înveșmântată în roșu și albastru, care ședea laolaltă cu conții în capătul îndepărtat al sălii.

După judecata Cordeliei, votul Consiliilor reunite pentru confirmarea funcției imperiale a lui Vorkosigan era o afacere bizară. Nu-și imaginase că era posibil să convingi șaptezeci și cinci de barrayarani să fie de acord măcar cu direcția din care răsare soarele lor dimineața, dar iată că numărătoarea era aproape unanim în favoarea alegerii făcute de împăratul Ezar. Excepțiile erau cinci bărbați cu expresii hotărâte pe chipuri, care se abținuseră – patru dintre ei zgomotos, al cincilea cu un glas atât de plăpând, încât Lordul Protector al Cercului Vorbitorilor se văzu nevoit să-l roage să repete. Până și contele Vordarian votă pentru, observă Cordelia – poate că în cele din urmă, în vreo întâlnire matinală, Vortala reușise să astupe breșa deschisă cu o seară în urmă. În orice caz, toate acestea păreau un început cât se poate de favorabil și promițător pentru noua slujbă a lui Vorkosigan, impresie pe care i-o împărtăși lordului Vorpatril.

— Ăă... da, milady, spuse Vorpatril, zâmbindu-i pieziș. Împăratul Ezar a lăsat să se-nțeleagă cât se poate de clar că dorește aprobarea unanimă.

Iar tonul lui lăsa să se-nțeleagă cât se poate de clar că ei îi lipseau, din nou, indiciile.

— Ce vrei să spui, că unii dintre oamenii ăștia ar fi preferat să voteze împotriva?

— Că ar fi un gest imprudent din partea lor, în conjunctura actuală.

— Atunci, cei care s-au abținut... probabil că au ceva curaj să-și asume consecințele.

Privi cu un interes renăscut micul lor grup.

— Ah, cu *ei* nu-i nicio problemă, spuse Vorpatril.

— Cum adică? Ei sunt opoziția, desigur.

— Dar, dar sunt opoziția fățișă. Nimeni nu s-ar expune așa în public dacă ar pune la cale trădări serioase. Indivizii de care va trebui să-și apere spatele Aral sunt în cealaltă gașcă, printre lingușitorii care s-au declarat pentru.

— Care-anume? întrebă Cordelia, încruntându-se de îngrijorare.

— Cine știe? spuse lordul Vorpatril și ridică din umeri, apoi își răspunse singur la întrebare: Negri, probabil.

Erau înconjurați de scaune goale dispuse în cerc. Cordelia se întrebase de la bun început dacă erau acolo pentru motive de siguranță sau din curtoazie. Evident, varianta a doua, căci doi inși sosiți mai târziu, unul în uniformă oficială de comandant, celălalt mai tânăr, în haine civile care păreau foarte scumpe, intrară și se așezară, cu scuzele de rigoare, în fața lor. Cordeliei i se păru că arătau a frați și i se confirmă suspiciunea atunci când cel mai tânăr spuse:

— Uite-l și pe tata, pe rândul al treilea din spatele bătrânului Vortala. Care dintre ei e noul regent?

— Personajul ăla crăcănat, în roșu și albastru, care tocmai se așază la dreapta lui Vortala.

În spatele lor, Cordelia și Vorpatril schimbă o privire, iar ea își duse un deget la buze. Vorpatril zâmbi cu gura până la urechi și ridică din umeri.

— Ce se spune despre el în armată?

— Depinde pe cine întrebi, zise comandantul. Sardi îl consideră un geniu al strategiei și e leșinat după comunicatele lui oficiale. Peste tot dai de el. În ultimii douăzeci și cinci de ani, de câte ori s-a aprins câte un conflict minor, n-a existat să nu fie și numele lui implicat cumva. Unchiul Rulf îl aprecia enorm. Pe de altă parte, Niels, care a fost la Escobar, zicea despre el că-i un ticălos cu sânge rece cum n-a mai văzut în viața lui.

— Se vorbește că ar fi progresist în secret.

— Nu-i nimic secret în asta. Unii ofițeri superiori din clasa Vor sunt speriați de moarte din cauza lui. Tot încearcă să-i atragă de partea lui pe tata și pe Vortala în treaba cu noua decizie de impozitare.

— Ah, mă ia căscatul.

— E vorba de impozitul imperial direct asupra moștenirilor.

— Aoleu! Păi, pe *el* nu l-ar durea, nu-i așa? Alde Vorkosigan sunt săraci lipiți. Să plătească Komarrul. Nu de-aia l-am cucerit?

— Nu chiar, ignorantul meu frate. Printre voi ăștia, măscăricii de oraș, nu-i niciunul s-o fi întâlnit vreodată pe păpușica lui betană?

— Lumea bună, jupâne, îl corectă fratele lui. A nu fi confundați cu voi, pârlitiți din armată.

— Niciun pericol. Nu, pe bune acum. Circulăcele mai afurisite zvonuri despre ea, Vorkosigan și Vorrutyer la Escobar, cele mai multe contrazicându-se între ele. Cred că mama ar putea ști ceva despre asta.

— E foarte discretă, pentru una despre care se zice că are trei metri înălțime și halește crucișătoare la micul dejun. Abia dac-a văzut-o cineva. Poate-i urâtă.

— În cazul ăsta, fac pereche bună. Nici Vorkosigan nu-i vreo frumusețe.

Cordelia, amuzată până la lacrimi, își ascunse cu mâna un rânet, până ce comandantul spuse:

— Nu știi însă cine-i înțepenitul ăla cu trei picioare pe care-l cară după el. O face parte din staff, ce zici?

— Ai fi zis c-o să se descurce mai bine de-atât. Ce mutant. Fără doar și poate că Vorkosigan poate s-aleagă pe cine vrea din armată, ca regent.

Cordelia se simți de parcă primise o lovitură fizică, atât de puternică era neașteptata durere provocată de remarcă lipsită de considerație. Lordul căpitan Vorpatril abia dacă păru să bage de seamă. Auzise, dar atenția îi era concentrată asupra etajului inferior, unde tocmai se depuneau jurăminte. Surprinzător, Droushnakovi se înroși la față și întoarse capul.

Cordelia se aplecă în față. Clocoteau vorbele în ea, dar alese doar câteva și le lansă cu cea mai glacială voce de căpitan de care era în stare.

— Comandante. Și tu, cine-oi fi.

Întoarseră capetele spre ea, luați prin surprindere de intervenție.

— Spre știrea voastră, domnul în chestiune este locotenentul Koudelka. Și ofițeri mai buni ca el nu există. În serviciul nimănui.

Se holbară la ea, iritați și zăpăciți, incapabili s-o plaseze undeva în schema lucrurilor cunoscute de ei.

— Cred că era o conversație particulară, doamnă, spuse înțepat comandantul.

— Într-adevăr, răspunse ea la fel de înțepat și continuând să fiarbă. Pentru trasul cu urechea, oricât a fost de inevitabil, îmi cer iertare. Dar pentru remarcă aceea nerușinată despre

secretarul amiralului Vorkosigan, *voi* trebuie să prezentați scuze. A fost o ocară pentru uniforma pe care o purtați amândoi și pentru serviciul imperial din care faceți parte.

Își păstra un ton scăzut, aproape ca un șuierat. Tremura. *Supradoză de Barrayar. Ține-ți firea.*

Discursul ei îl făcu pe Vorpatril să tresară, atrăgându-i iar atenția către ea.

— Hei, hei, protestă el. Ce-i...

Comandantul se întoarse și mai mult.

— Ah, căpitane Vorpatril, să trăiți. Nu v-am recunoscut la-nceput. Ăă...

Gesticulă cu un aer neajutorat către atacatoarea lui roșcată, ca și când ar fi spus *Cucoana asta e cu tine? Și dacă da, n-ai putea s-o controlezi puțin?* Adăugă cu răceală:

— Nu ne cunoaștem, doamnă.

— Nu, dar eu una nu stau să ridic pietre la fiecare pas ca să văd ce trăiește pe sub ele.

Conștientiză instantaneu că se lăsase dusă de val cam departe. Cu mare greutate, își temperă nervii. N-avea rost să facă rost de inamici noi pentru Vorkosigan chiar în clipele în care el își lua în primire noile îndatoriri.

— Comandante—începu Vorpatril, căruia i se trezea responsabilitatea de escortă —, nu știi cine...

— Nu... ne prezenta, lord Vorpatril, îl întrerupse Cordelia. N-ar face decât să ne sporească și mai mult jena.

Își apăsă rădăcina nasului cu policarul și arătătorul, închi-zând ochii și compunându-și o replică în cuvinte mai împăciuitoare. *Și mă mândream că știu să-mi păstrez calmul.* Ridică privirea spre fețele lor furioase.

— Comandante. Milord.

Deduse în mod corect titulatura tânărului din felul cum se referise la tatăl său, aflat în grupul de conți.

— Cuvintele mele au fost pripite și necuviincioase, și le retrag. N-am niciun drept să fac comentarii despre o conversație particulară. Îmi cer iertare. Cu smerenie.

— Așa și trebuie, se răsti tânărul lord.

Fratele lui, care dovedea mai mult autocontrol, răspunse călcându-și pe inimă:

— Accept scuzele dumitale, doamnă. Presupun că locotenentul ți-e rudă. Scuzele mele dacă ai considerat că s-a rostit vreo insultă.

— Și eu îți accept scuzele, comandante. Deși locotenentul Koudelka nu-mi e în niciun fel rudă, ci doar al doilea în sufletul meu... dintre inamici.

Făcu o pauză, timp în care se încruntară amândoi, ea ironic, el năucit.

— Totuși, aș cere o favoare de la dumneata, domnule. Nu lăsa vreun comentariu de felul ăsta să ajungă la urechea amiralului Vorkosigan. Koudelka a fost unul dintre ofițerii lui la bordul *Generalului Vorkraft* și-a fost rănit pe când îl apăra, în timpul rebeliunii politice de anul trecut. Ține la el ca la un fiu.

Comandantul începea să se calmeze, deși Droushnakovi încă mai arăta de parcă avea în gură un gust neplăcut.

— Insinuați, spuse el zâmbind vag, că aș putea ajunge să fac de gardă pe Insula Kyril?

Ce mai era și Insula Kyril? Vreun avanpost îndepărtat și neplăcut, după toate aparențele.

— Mă... mă-ndoiesc. Nu s-ar folosi el de funcție ca să-și rezolve o răcă personală. Dar i-ați provoca o suferință inutilă.

— Doamnă.

La momentul acela deja îl zăpăcise de tot femeia aceasta, cu aspectul ei comun, atât de nelalocul ei în mijlocul gale-riei sclipitoare. Îi întoarseră spatele și el, și fratele lui, ca să urmărească spectacolul de jos și păstrare cu toții o tăcere neplăcută timp de douăzeci de minute, până când ceremonia

luă pauză de masă. Mulțimea de la ambele galerii și de la parter dădu fuga să se reunească pe coridoarele puterii.

Cordelia îl găsi pe Vorkosigan, avându-l pe Koudelka alături, în plină discuție cu tatăl său, contele Piotr, și cu un alt bărbat în vârstă, înveșmântat în robă de conte. Vorpatril le-o lăsă plocon și dispăru, iar Aral o salută cu un zâmbet obosit.

— Dragă căpitane, cum merge treaba? Vreau să-l cunoști pe contele Vorhalas. Amiralul Rulf Vorhalas era fratele lui mai mic. Trebuie să plecăm în scurt timp, avem în program un prânz particular cu prințesa și cu prințul Gregor.

Contele Vorhalas se înclină adânc deasupra mâinii ei.

— Milady. Sunt onorat.

— Conte. Eu... l-am văzut doar în treacăt pe fratele duminic. Dar amiralul Vorhalas mi-a făcut impresia unui om de-o valoare excepțională.

Iar jumătatea mea l-a spulberat. Cu mâna în mâna lui, simți că i se ridică stomacul, dar el nu părea să nutrească vreo animozitate față de persoana ei.

— Mulțumesc, milady. Cu toții gândeam la fel. Ah, iată-i pe băieți. Le-am promis că-i prezint. Evon e nerăbdător să obțină un loc în Statul-Major, dar i-am spus că va trebui să-l câștige. Mi-aș fi dorit să fie și Carl la fel de interesat de armată. Fiică-mea o să-nnebunească de gelozie. Ai pus pe jar toate fetele, milady, știi doar.

Contele se retrase iute ca să-și adune fiii. *Of, doamne, își spuse Cordelia. Trebuia să apară tocmai ei.* Îi fură prezența cei doi bărbați care stătuseră în fața ei la galerie. Amândoi se albiră la față și se ploconiră neliniștiți deasupra mâinii ei.

— Dar v-ați cunoscut deja, spuse Vorkosigan. V-am văzut stând de vorbă la galerie. Ce-ați găsit de discutat cu atâta însuflețire, Cordelia?

— Ah... geologie. Zoologie. Politețuri. Foarte mult despre politețuri. Am avut destul de multe subiecte. Cred că fiecare a avut ce învăța.

Zâmbi și nu-i tresări nici măcar o geană.

— Da, spuse comandantul Evon Vorhalas, cu un aer de suferind. Am... primit o lecție pe care n-o voi uita niciodată, milady.

Vorkosigan își vedea mai departe de prezentări.

— Comandantul Vorhalas, lordul Carl. Locotenentul Koudelka.

Koudelka, încărcat cu foite de plastic, cu discuri, cu bastonul de comandant suprem al forțelor armate care tocmai îi fusese oferit lui Vorkosigan în calitate de regent ales și cu propriul lui baston, nesigur dacă să strângă mâini sau să salute, reuși să le scape pe toate și să nu facă nici una, nici alta. Se produse o învălmășeală generală când toată lumea se repezi să recupereze mormanul de lucruri, iar Koudelka se făcu roșu, aplecându-se la rândul său, stângaci. Puse mâna pe bastonul lui în același timp cu Droushnakovi.

— N-am nevoie de ajutorul tău, domnișoară, mârâi el cu voce joasă, iar ea se trase înapoi și se duse să stea țeapănă în spatele Cordeliei.

Comandantul Vorhalas îi întinse câteva discuri.

— Iertați-mă, domnule, spuse Koudelka. Mulțumesc.

— Chiar n-ai pentru ce, locotenent. Am fost eu însumi cândva la un pas de-a fi lovit de un disruptor. M-a speriat de moarte. Ești un exemplu pentru noi toți.

— Nu m-a... nu m-a durut, domnule.

Cordelia, care știa din propria-i experiență că asta era o minciună, își ținu gura, satisfăcută. Grupul se despărți în direcții diferite. Cordelia se opri în dreptul lui Evon Vorhalas.

— Mă bucur să te cunosc, comandante. Prevăd că vei ajunge departe în carieră – și *nu* în direcția Insulei Kyril.

Vorhalas zâmbi crispat.

— Cred că la fel și Domnia Voastră, milady.

Se salutară cu înclinări din cap precaute și respectuoase, iar Cordelia se întoarse să-l ia de braț pe Vorkosigan și îl

însoți spre următoarea sa însărcinare, urmați de Koudelka și Droushnakovi.

Împăratul barrayaran intră în comă profundă o săptămână mai târziu, dar rămase în viață încă o săptămână după aceea. În casa Vorkosigan, Aral și Cordelia fură smulși din pat la ore mici ale dimineții de un curier special venit de la Reședința Imperială cu câteva cuvinte simple: „Doctorul crede că a sosit vremea, domnule”. Se îmbrăcă în grabă și îl însoțiră pe curier pe drumul înapoi spre minunata încăpere aleasă de Ezar pentru ultima lună din viața sa, în care neprețuitele obiecte de artă vechi fuseseră înghesuite printre echipamente medicale de proveniență străină.

Era aglomerație în cameră, fiind prezenți doctorii personali ai bătrânului, Vortala, contele Piotr împreună cu ei doi, prințesa și prințul Gregor, câțiva miniștri și unii membri ai Statului-Major. Îl privegheară cu toții în picioare, tăcuți, timp de aproape un ceas înainte ca silueta nemișcată și descompusă de pe pat să capete, aproape imperceptibil, un adaos de încremenire. Cordelia își spuse că băiatul n-ar fi trebuit supus la o astfel de scenă macabră, însă prezența lui părea necesară din punct de vedere al ceremonialului. Într-o tăcere deplină, începând cu Vorkosigan, se întoarseră pe rând să îngenuncheze și să-și pună mâinile între palmele lui Gregor, reafirmându-și astfel jurămintele de credință.

Vorkosigan o îndrumă și pe Cordelia să îngenuncheze în fața băiatului. Prințul – împăratul – avea părul mamei sale, dar ochi căprui ca ai lui Ezar și Serg, iar Cordelia se pomeni întrebându-se cât anume din tatăl sau din bunicul lui exista latent în el, așteptând să se exprime prin puterea care avea să vină cu vârsta. *Porți blesteme în cromozomi, copile?* se întrebă ea în timp ce mâinile îi odihneau între ale lui. Blestemat sau

binecuvântat, oricum ar fi fost, ea îi jură credință. Vorbele acelea părură să taie și ultima ei legătură cu Colonia Beta; se reteză cu un *bing!* pe care doar ea îl putu auzi.

Acum sunt barrayarană. Fusese o călătorie lungă, stranie, care începuse cu imaginea unei perechi de bocanci în noroi și se terminase în mâinile curate ale acestui copil. *Știi c-am dat o mână de ajutor la uciderea tatălui tău, băiete? Vei afla vreodată? Mă rog să nu.* Se întrebă dacă din delicatețe sau printr-o scăpare nu i se ceruse niciodată să-i jure credință lui Ezar Vorbarra.

Dintre toți cei de față, numai căpitanul Negri plânse. Cordelia află acest lucru doar pentru că, stând lângă el, în cel mai întunecat ungher al camerei, îl văzu de două ori ștergându-și fața cu dosul mâinii. Un timp, trăsăturile i se crispară de durere și căpătară mai multe riduri; când pași înainte ca să-și depună jurământul, își reluaseră obișnuita duritate inexpresivă.

Cele cinci zile de ceremonial funerar care urmară se dovediră extenuante pentru Cordelia, dar nu atât de extenuante, i se sugera, precum fuseseră cele pentru prințul moștenitor Serg, ale cărui funeralii duraseră două săptămâni, în pofida absenței unui cadavru pe post de atracție principală. Imaginea publică era aceea că prințul Serg murise ca soldat-erou în război. După socoteala Cordeliei, numai cinci ființe omenești cunoșteau întregul adevăr al acelui asasinat discret și ingenios. Nu, patru, de când Ezar nu mai era. Poate că mormântul era cel mai sigur depozitar al secretelor lui Ezar. În fine, chinurile bătrânului luaseră sfârșit, vremea i se sfârșise, epoca lui trecea.

Nu avu loc o ceremonie de încoronare propriu-zisă a împăratului-copil; în loc de asta, în sălile de consiliu se desfășură timp de șapte zile o activitate care, deși marcată de veșminte elegante, semăna surprinzător cu treburile zilnice ale statului: se primiră jurămintele de credință ale miniștrilor,

conților, ale unei oștiri întregi de rude și ale tuturor celorlalți care nu apucaseră să jure lângă patul de moarte al lui Ezar. Și lui Vorkosigan i se jură credință, iar el lăsa impresia că devenea din ce în ce mai împovărat, de parcă fiecare astfel de jurământ ar fi avut o greutate fizică.

Băiatul, susținut îndeaproape de mama lui, făcea față cu bine. Kareen se asigura că pauzele impuse la fiecare oră pentru odihna lui Gregor erau respectate de mulțimea insistentă, nerăbdătoare, care năvălise în capitală ca să se elibereze de obligație. Stranietatea sistemului de guvernare barrayaran, cu toate cutumele sale nescrise, o strivea pe Cordelia nu atât la prima vedere, cât treptat, prin acumulare. Și totuși, pentru ei părea să funcționeze cumva. Ei îl făceau să funcționeze. Simulau existența unei guvernări. Poate că, în esență, toate guvernările erau astfel de ficțiuni consensuale.

* * *

După ce se opri potopul de ceremonii, Cordelia începu în sfârșit să-și întemeieze o rutină domestică la casa Vorkosigan. Nu că ar fi avut prea multe de făcut. În cele mai multe zile, Vorkosigan pleca de cu zori, însoțit de Koudelka, și se întorcea după lăsarea întinericului, când prindea o supă rece și se închidea singur în bibliotecă, ori se întâlnea acolo cu diverse persoane, până venea vremea să se culce. Programul acesta prelungit era un preț de pornire, își spuse Cordelia. Aral avea să se acomodeze, să devină mai eficient, atunci când va fi trecut deja o dată prin toate aceste lucruri. Își aduse aminte cum fusese prima dată când i se dăduse comanda unei nave în cadrul Departamentului de Observații Astronomice al Coloniei Beta – nu cu foarte mult timp în urmă – și cum își petrecuse primele luni într-o agitație continuă a preparativelor excesive. Mai târziu, îndatoririle – a căror învățare fusese istovitoare – deveniseră automate, apoi aproape

subconștient, iar viața ei personală răzbise la suprafață. La fel avea să se întâmple și cu a lui Aral. Aștepta răbdătoare și zâmbea când se întâlnea cu el.

În afară de asta, avea și ea o slujbă. Gestația. Nu era o îndatorire de rang modest, judecând după cât de răsfățată era de toată lumea, de la contele Piotr până la slujnica de la bucătărie care îi aducea gustări hrănitoare la ore neobișnuite. Nu mai avusese parte de atâtea reacții pozitive nici măcar atunci când se întorsese dintr-o misiune de observații cu o durată de un an și încheiată, în mod remarcabil, fără niciun accident. Reproducerea părea să fie încurajată aici cu și mai mult entuziasm decât pe Colonia Beta.

Într-o bună zi, după masa de prânz, stătea cu picioarele întinse pe un divan, într-un patio umbrît dintre casă și grădina din spate – într-o stare de gestație asiduă – și reflecta asupra diferitelor obiceiuri legate de reproducere de pe Barrayar versus Colonia Beta. Gestația în replicatoare uterine – niște pânțece artificiale – părea necunoscută aici. Pe Colonia Beta replicatoarele erau cea mai populară alegere, în trei din patru cazuri, dar o minoritate importantă susținea preținsele avantaje psiho-sociale ale străvechii metode naturale. Cordelia nu fusese niciodată în stare să detecteze vreo diferență între copiii concepuți in vitro și cei in vivo, oricum nu la vremea când ajungeau la vârsta maturității, douăzeci și doi de ani. Fratele ei fusese conceput in vivo, ea in vitro; cea care era copărinte împreună cu fratele ei alesese varianta in vivo pentru amândoi copiii ei și se lăuda peste tot cu asta.

Cordelia crezuse dintotdeauna că, atunci când avea să-i vină și ei rândul, propria ei odraslă va fi pusă la preparat într-o bancă de replicatoare, la începutul unei misiuni a Departamentului de Observații, ca să fie gata de luat în brațe la întoarcerea ei. Dacă se mai întorcea – asta era un clenci ori-când posibil când plecai să explorezi orbește necunoscutul. Și presupunând, de asemenea, că putea să agățe un copărinte

interesat să-și amestece genele cu ea, doritor și capabil să treacă testele fizice, psihologice și economice și să urmeze cursurile de calificare pentru obținerea licenței parentale.

Aral avea să fie un copărinte minunat, era sigură de asta. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată pe pământ din noile sale sfere înalte. Cu siguranță că năvala începutului trebuia să se potolească în curând. Lungă era căderea de la înălțimea aceea, când n-aveai unde să aterizezi. Aral era refugiul ei, dacă ar cădea el primul. .. Își canaliză ferm reflecțiile în direcții mai optimiste.

Acum, *mărimea* familiei; asta era adevărata, secreta, ticăloasa fascinație a Barrayarului. Aici nu existau limite legale, certificate de obținut, economii de făcut ca să obții dispensă pentru al treilea copil; de fapt, nu exista niciun fel de regulă. Pe stradă văzuse o femeie nu cu trei, ci cu patru copii după ea, și nici măcar nu se uita nimeni lung la ei. Cordelia își mărise în imaginație propriu-i număr de odrasle de la două la trei și se simțise delicios de păcătoasă, până întâlnise o femeie care avea zece. Patru, poate? Șase? Vorkosigan își permitea. Cordelia își mișcă degetele de la picioare și se cuibări între perne, plutind pe un nor atavic de lăcomie genetică.

Economia Barrayarului era acum complet neîngrădită, așa spunea Aral, în ciuda pierderilor suferite în războiul recent. De data asta nicio rană nu mai brăzda suprafața planetei. Terraformarea celui de-al doilea continent deschidea noi frontiere în fiecare zi, iar atunci când noua planetă Sergyar va fi fost declarată aptă de colonizare, efectul avea să fie triplu. Forța de muncă era insuficientă peste tot, simbrile creșteau. Barrayarul se considera suferind de o severă subpopulare. Vorkosigan spunea despre situația economică actuală că era darul pe care i-l făcuseră zeii, din punct de vedere politic. La fel considera și Cordelia, însă din motive mai personale, secrete: *turne* de mici Vorkosigani...

Putea avea o fiică. Nu doar una, ci două – surori! Cordelia nu avusese niciodată o soră. Soția căpitanului Vorpatril avea două, îi povestise chiar ea.

Cordelia o cunoscuse pe Lady Vorpatril la unul dintre rarele evenimente politico-sociale care aveau loc la casa Vorkosigan. Toată afacerea era administrată fără niciun fel de probleme de personalul reședinței. Tot ce mai avea Cordelia de făcut era să apară în hainele potrivite (își mai cumpărase câte ceva de îmbrăcat), să surâdă cât mai mult și să-și țină gura. Asculta cu fascinație, încercând să mai descâlcească pe ici, pe colo câte ceva din marele mister care era „felul cum se fac lucrurile aici”.

Alys Vorpatril era și ea însărcinată. Lordul Vorpatril le cam lăsase una în grija celeilalte și dezertase. Firește, se apucaseră să vorbească despre treburile lor presante. Lady Vorpatril se jeluisese de mama focului din pricina neplăcerilor fiziologice. Cordelia își spusese că precis ea era o norocoasă; medicamentele împotriva grețurilor, aceeași formulă chimică pe care o foloseau și medicii de acasă, funcționaseră, iar oboseala pe care o resimțea era cât se poate de naturală, cauzată nu de greutatea fetusului încă minuscul, ci de surprinzătorul stres metabolic. *Urinez cât pentru doi*, așa privea Cordelia chestiunea. Ei, dar, după matematica navigării în cinci dimensiuni, cât de grea putea fi maternitatea asta?

Lăsând la o parte istorisirile obstetrice cu iz horror șoptite de Alys, desigur. Hemoragii, atacuri cerebrale, insuficiență renală, traume produse la naștere, întreruperea alimentării cu oxigen a creierelor fetușilor, capete de bebeluși crescute mai mari decât diametrul pelvisului și câte un uter spastic care provoacă moartea mamei și a copilului în decursul travaliului. .. Complicațiile medicale reprezentau o problemă doar dacă sorocul te prindea singură și izolată, or, cu îmbulzeala aceea de gărzi în jur, așa ceva era puțin probabil să i

se întâmpla Cordeliei. Bothari pe post de moașă? Năucitoare idee. Se scutură cuprinsă de un fior.

Se răsuci iar pe divanul de grădină, încruntându-se îngândurată. Ah, medicina primitivă a Barrayarului. Într-adevăr, mamele nășteau copii de sute și mii de ani, de dinaintea zborului în spațiu, cu mai puțin ajutor decât era disponibil aici. Și totuși, îngrijorarea continua s-o sâcâie: *Poate ar trebui să mă duc să nasc la mine acasă.*

Nu. Acum era barrayarană, jurase credință împreună cu restul țicniților. Era o călătorie de două luni. Și în afară de asta, din câte știa ea, încă mai exista un mandat de arestare pe numele ei, nedus la îndeplinire, sub multiple acuzații: dezertare din armată, suspiciune de spionaj, fraudă, violență antisocială – probabil că n-ar fi trebuit să încerce s-o înece în acvariul de acasă pe idioata de psihiatră a armatei, bănuie Cordelia, oftând la amintirea felului zorit și dezordonat în care plecase de pe Colonia Beta. Oare numele ei avea să fie reabilitat vreodată? Categorie nu, câtă vreme secretele lui Ezar rămâneau ferecate în patru țeste.

Nu. Colonia Beta își închisese porțile pentru ea, o gonise de acolo. Barrayarul nu deținea monopolul asupra tâmpeniei în politică, măcar atâta lucru era sigur.

Mă descurc eu cu Barrayarul. Eu și Aral. Ba bine că nu.

Venise timpul să intre în casă. Soarele începea să-i dea o ușoară durere de cap.

IV

Un aspect al noii sale vieți de consoartă a regentului pe care Cordelia îl găsea mai ușor de înfruntat decât anticipase era afluența de gărzi personale în locuința lor. Timpul petrecut de ea la Observațiile betane și de Vorkosigan în serviciul militar barrayaran le oferise amândurora exercițiul traiului în apartamente închise. Cordeliei nu-i trebui mult să înceapă să cunoască persoanele din interiorul uniformelor și să le ia ca atare. Paznicii constituiau un grup tânăr și plin de viață; fuseseră aleși pe sprânceană pentru această misiune și erau mândri de ea. Deși, atunci când era și Piotr la reședință, cu toți oamenii săi în uniformă, inclusiv Bothari, Cordeliei i se acutiza senzația că locuia într-o cazarmă.

Contele fu acela care veni cu ideea unei competiții de lupte libere corp la corp între oamenii lui și cei ai lui Illyan. În ciuda unui bombănit vag al comandantului securității despre antrenamentul pe cheltuiala împăratului, în grădina din spate se instalează un ring și în scurt timp întrecerea deveni o tradiție săptămânală. Până și Koudelka se pomeni prins în ea, în calitate de arbitru și jurat expert, în vreme ce Piotr și Cordelia asigurau partea de aplauze și încurajări. Vorkosigan lua parte de câte ori îi permitea timpul, spre satisfacția Cordeliei, care simțea că are și el nevoie de o evadare din rutina strivitoare a afacerilor de stat căreia i se supunea zi de zi.

Pe când se instala pe divanul capitonat ca să urmărească spectacolul, într-o dimineață însorită de toamnă, însoțită de slujnica ei, Cordelia spuse deodată:

— Tu de ce nu participi, Drou? Sunt sigură că ai și tu nevoie de antrenament la fel ca oricare dintre ei. Toată treaba asta a avut de la bun început scuza – nu că voi, barrayaranii, păreți a avea nevoie de-o scuză ca să exersați schilodirile – că așa s-ar păstra toată lumea în formă și gata de acțiune.

Droushnakovi privi cu dor și alean la ring, dar răspunse:

— Eu n-am fost invitată, milady.

— O scăpare grosolană din partea cuiva. Hm. Să-ți spun cum facem... tu du-te și schimbă-te. Poți să intri în echipa mea. Aral n-are decât să țină cu ai lui azi. Oricum, o competiție barrayarană cum se cuvine ar trebui să aibă cel puțin trei echipe; așa e tradiția.

— Credeți că e-n regulă? întrebă Droushnakovi, neconvinsă. Lor s-ar putea să nu le placă.

Acel/or în chestiune se referea la cei pe care Droushnakovi îi numea „adevăratele” gărzi, bărbații în uniforme.

— Aral n-o să aibă nimic împotrivă. Oricine altcineva care are de obiectat n-are decât să se certe cu el. Dacă îndrăznește.

Cordelia rânji, iar Droushnakovi îi răspunse la fel, apoi fugi să se schimbe.

Aral veni să se instaleze comod lângă Cordelia, iar ea îi povesti planul pe care îl avea. El ridică o sprânceană.

— Inovații betane? Ei, de ce nu? Dar vezi, ține-te bine, că urmează tachinările.

— Mă țin bine. N-au să mai fie așa de puși pe glume dacă reușește să snopească vreo câțiva dintre ei. Cred că e-n stare... pe Colonia Beta, fata aia ar fi ajuns deja să comande un detașament. Atâta talent de la natură irosit fiindcă tropăie în jurul meu cât e ziua de lungă. Dacă nu e-n stare... mă rog, în cazul ăla, oricum n-ar trebui să-mi fie paznic, ei?

Și îl privi în ochi.

— Că bine zici... O să-l pun pe Koudelka s-o programeze în prima rundă împotriva cuiva de-aceeași înălțime și din clasa ei de greutate. În termeni absoluți, e puțin cam spre limita minimă.

— E mai mare decât tine.

— Ca înălțime. Îmi închipui că o-ntrec cu câteva kile. Dar, oricum, dorința ta e poruncă pentru mine. Oof!

Se ridică iar în picioare și se duse s-o introducă pe Droushnakovi pe lista de întreceri a lui Koudelka. Cordelia nu auzi ce-și spuneau unul altuia, de cealaltă parte a grădini, așa că își compuse singură un dialog din gesturi și din expresii faciale, murmurând „Aral: Cordelia vrea să participe și Drou. Kou: Pfui! Cine vrea *fetișcană*? Aral: Ghinion. Kou: Astea strică totul, și mai și plâng pe rupte. Sergentul Bothari o s-o facă una cu pământul – hm, chiar trag nădejde că asta îneamnă gestul ăla, altfel devii obscen, Kou... șterge-ți rânjetul ăla superior de pe față, Vorkosigan. Aral: Femeiușca insistă. Știi în ce hal mă ține sub papuc. Kou: Of, bine. Îh. Operațiune încheiată: restul depinde de tine, Drou”.

Vorkosigan se întoarse lângă ea.

— Totu-i aranjat. O să-nceapă împotriva unuia dintre oamenii lui tata.

Droushnakovi reveni îmbrăcată cu pantaloni lejeri și o bluză împletită, lucrurile cele mai apropiate de costumele de antrenament ale bărbaților pe care le găsisese în garderoba ei. leși din casă și contele să se consulte cu sergentul Bothari, conducătorul echipei sale, și să găsească lângă ei un loc unde să-și încălzească oasele la soare.

— Asta ce mai e? întrebă Piotr când Koudelka strigă numele lui Droushnakovi pentru perechea a doua. Acum importăm obiceiuri betane?

— Fata are talent cu carul, îi explică Vorkosigan. Și pe lângă asta are și ea nevoie să exerseze la fel de mult ca oricare

dintre ei – ba și mai mult; dintre ei toți, ea are slujba cea mai importantă.

— După asta o să vrei femei și în armată, se plânse Piotr. Unde-o să se termine? Asta aș vrea să știu.

— Ce-i rău dacă sunt și femei în armată? întrebă Cordelia, aruncându-i o mică momeală.

— Nu-i în spiritul armatei, se răsti bătrânul.

— „Spiritul armatei” e ăla care câștigă războiul, aș zice eu. Cordelia zâmbi cu blândețe. O ciupitură mică, prietenească, din partea lui Vorkosigan o îndemnă să se abțină de la a insista cu acel subiect.

În orice caz, nici nu mai era nevoie. Piotr se întoarse să-și urmărească luptătorul, mulțumindu-se să scoată un „Pff”.

Luptătorul contelui își subestimă nechibzuit oponentul și încasă prima trântă din cauza acestei greșeli. Asta îl trezi brusc la realitate. Spectatorii comentau cu răcnete răgușite. La a doua trântă, omul își țintui adversara.

— Koudelka a numărat puțin cam repede, nu-i așa? întrebă Cordelia, în timp ce jucătorul contelui îi dădea drumul lui Droushnakovi să se ridice după decizia arbitrului.

— Mm. Poate, spuse Vorkosigan pe un ton neutru.

— Și-am observat că e cam reținută în lovituri. Având în vedere cu cine are de-a face, n-o să ajungă în runda următoare dacă mai procedează așa.

La următoarea întâlnire, cea decisivă pentru sistemul „două din trei”, Droushnakovi reuși să aplice un *armbar*¹, dar nu reuși să mențină poziția.

— Ah, ce păcat, murmură vesel contele.

— Trebuia să-l lași să și-l rupă! țipă Cordelia, implicându-se tot mai mult.

¹ În luptele corp la corp, acesta este un procedeu prin care se forțează – până în pragul ruperii – articulația cotului adversarului; face parte din gama procedurilor numite *armlock*, care blochează și forțează articulațiile prin hiperextensie, hiperflexiune sau hiperrotație.

Luptătorul contelui încasă o căzătură ușoară, picând anapoda.

— Anunță, Kou!

Dar arbitrul, sprijinindu-se în baston, o trecu cu vederea. Oricum însă, Droushnakovi identifică ocazia de a-și sufoca adversarul și n-o rată.

— El de ce nu cedează? întrebă Cordelia.

— Preferă varianta leșinului, răspunse Aral. Așa n-o să mai trebuiască să-și audă prietenii.

Droushnakovi părea tot mai nehotărâtă, pe măsură ce fața lui, strânsă ca-n menghină sub brațul ei, căpăta o nuanță violacee întunecată. Simțind că se apropia momentul eliberării, Cordelia sări în picioare ca să strige:

— Ține-te bine, Drou! Nu-l lăsa să te păcălească!

Droushnakovi își înțeți strânsoarea, iar silueta încetă să se mai zbată.

— Haide, anunță, Kou, strigă Piotr, clătinând din cap cu jale. La noapte trebuie să faci de gardă.

Și astfel runda fu trecută pe răbojul lui Droushnakovi.

— Bună treabă, Drou! îi spuse Cordelia când fata se întoarse la ei. Dar trebuie să fii mai agresivă. Eliberează-ți instinctele criminale.

— Sunt de-acord, spuse pe neașteptate Vorkosigan. Acea ușoară ezitare de care dai dovadă ar putea fi fatală – și nu doar pentru tine.

O privi în ochi pe Droushnakovi.

— Aici te antrenezi pentru situații reale, chiar dacă ne rugăm cu toții să nu se producă vreodată asemenea circumstanțe. Efortul suprem necesar aici ar trebui să se producă în mod complet automat.

— Da, domnule. O să-ncerc, domnule.

Runda următoare îl avu ca protagonist pe sergentul Bothari, care își făcu adversarul una cu pământul de două ori în succesiune rapidă. Învinsul se târî afară din ring. Mai

urmară câteva runde și veni din nou rândul lui Droushnakovi, de data asta împotriva unuia dintre oamenii lui Illyan.

Se înșfăcăra, iar în timpul încleștării el o plesni peste fund, smulgând fluierături din partea audienței. Mânia o făcu să-și piardă concentrarea, și atunci el o dezechilibra și o puse la pământ cu ușurință.

— Ai văzut! țipă Cordelia la Aral. Ce șmecherie murdară!

— Mm. Totuși, n-a fost niciuna dintre cele opt lovituri interzise. Nu-l poți descalifica pentru așa ceva. Cu toate astea...

Îi solicită lui Koudelka o pauză și o chemă la el pe Droushnakovi să-i spună ceva între patru ochi.

— Am văzut și noi lovitura, murmură el.

Ea strângea din buze și era roșie la față.

— Acum, ca luptătoare a lui milady, o insultă adusă ție este într-o oarecare măsură o insultă adusă ei. Mai și stabilește un precedent foarte prost. Dorința mea este ca oponentul tău să nu părească ringul în stare de conștiință. Cum anume, asta-i problema ta. Poți s-o iei ca pe un ordin, dacă dorești. Și nici nu-ți mai face griji fără sens c-ai putea să rupi niște oase, adăugă el cu voce plată.

Droushnakovi se întoarse în ring cu un zâmbet vag pe față, cu ochii îngustați și sclipitori. Își fentă adversarul, după care îi aplică o lovitură ușoară în falcă, un pumn în burtă și o izbitură vicleană la genunchi, care îl doborî cu o bufnitură pe saltea. Nu se mai sculă de acolo. Se așternu o tăcere oarecum șocată.

— Ai dreptate, spuse Vorkosigan. Își reținea loviturile.

Cordelia zâmbi îngâmfat și se așeză mai comod.

— Așa mă gândeam și eu.

Următoarea rundă a lui Droushnakovi era semifinala, iar mâna destinului i-l aduse ca adversar pe sergentul Bothari.

— Hm, murmură Cordelia către Vorkosigan. Nu știu ce să zic despre psihodinamica luptei. Nu-i periculos? Adică pentru amândoi, nu doar pentru ea. Și nu doar fizic.

— Cred că nu-i, răspunse el cu voce la fel de joasă. Pentru Bothari, viața în serviciul contelui e o rutină plăcută și liniștită. Își ia medicamentele. Cred că-i în formă bună la momentul ăsta. Iar atmosfera din ringul de antrenament e una sigură, familiară pentru el. Ca să-l scoată din țâțâni ar fi nevoie de mai multă tensiune decât poate Drou să producă.

Cordelia dădu din cap aprobator, satisfăcută, și se relaxă în așteptarea măcelului. Droushnakovi părea neliniștită.

Începură lent, cu Droushnakovi concentrată mai ales să se țină la distanță de mâinile adversarului. Tot învârtindu-se pe lângă ei ca să observe mai bine, locotenentul Koudelka apăsă accidental butonul bastonului său și capacul țâșni în tufișuri. Bothari își pierdu concentrarea și, în clipa aceea, Drou atacă, jos și iute. Bothari ateriză cu toată spinarea pe saltea, căzând rigid, dar se rostogoli imediat și sări în picioare, într-o mișcare aproape continuă.

— Ah, bună aruncare! exclamă Cordelia în extaz.

Drou părea la fel de uimită ca toți ceilalți.

— Anunță, Kou!

Locotenentul Koudelka se încruntă.

— N-a fost o aruncare cinstită, milady.

Unul dintre oamenii contelui recuperează capacul și Koudelka își fixă la loc arma în teacă.

— A fost vina mea. I s-a distras atenția în mod incorect.

— Mai devreme n-ai zis că i s-a distras atenția în mod incorect, obiectă Cordelia.

— Las-o baltă, Cordelia, murmură Vorkosigan.

— Dar o păcălește și-i ia un punct! îi răspunse ea în șoaptă, pe un ton furios. Și ce mai punct! Bothari a fost tartorul tuturor rundelor de până acum.

— Da. I-au trebuit lui Koudelka șase luni de antrenament pe bătrânul *General Vorkraft* până să reușească să-l doboare o dată.

— Aha. Hm.

Informația acesta o făcu să ezite.

— Gelozie?

— N-ai văzut? Ea are tot ce-a pierdut el.

— Am văzut c-a repezit-o grosolan de câteva ori. Păcat. E limpede că ea...

Vorkosigan ridică un deget în semn de înfrânare.

— Vorbim mai târziu despre asta. Nu aici.

Ea se opri, apoi dădu din cap a încuviințare.

— Corect.

Runda continuă, cu sergentul Bothari trântind-o pe Droushnakovi mai să rupă salteaua cu ea, de două ori, expediindu-și apoi ultimul adversar aproape cu aceeași ușurință.

O adunare de jucători aflați de cealaltă parte a grădinii îl trimise pe Koudelka, șchiopătând, pe post de emisar.

— Domnule? Noi ne întrebam dacă n-ați vrea să susțineți o rundă demonstrativă. Cu sergentul Bothari. Niciunul dintre băieți n-a mai văzut așa ceva vreodată.

Vorkosigan respinse ideea cu o fluturare a mâinii, nu foarte convingătoare.

— Nu-s în formă pentru așa ceva, locotenent. Și pe urmă, cum au ajuns ei să afle una ca asta? Le zici tu povești?

Koudelka rânji.

— Câteva. Cred că-i va lămuri ce fel de joc poate fi acesta cu adevărat.

— Mă tem că-i un exemplu prost.

— Pe asta n-am văzut-o niciodată, murmură Cordelia. Chiar e așa un spectacol grozav?

— Nu știu. Te-am jignit în ultima vreme? Ar fi un catharsis pentru tine să te uiți cum mă pocnește Bothari?

— Cred că pentru tine ar fi, spuse Cordelia, aliniindu-se la dorința lui evidentă de a fi convins. Cred că-ți lipsește genul ăsta de lucruri, în viața de cartier general pe care o ai de-o vreme.

— Da...

Se ridică în picioare, stârnind câteva aplauze, își scoase vestonul, pantofii, inelele, își goli buzunarele și păși în ring pentru a face câteva întinderi și mișcări de încălzire.

— Mai bine ne arbitrezi, Kou, strigă el de acolo. Doar așa, ca să prevenim panica exagerată.

— Da, domnule.

Koudelka se întoarse către Cordelia înainte de a se îndrepta din nou schiopătând spre arenă.

— Ăă. Doar să nu uitați, milady. În patru ani de când se luptă, nu s-au omorât reciproc.

— De ce-mi sună mai degrabă de rău augur decât liniștitor? Totuși, Bothari a trecut deja prin șase runde în dimineața asta. Poate a-nceput să obosească.

Cei doi bărbați se întâlniră față în față în mijlocul arenei și făcură câte o plecăciune formală. Koudelka se grăbi să se dea la o parte din calea lor. Glumele gălăgioase ale privitorilor se topiră când concentrarea și nemișcarea de gheață a jucătorilor atrase toate privirile. Începură să-și dea ocol, încet, apoi se încheștară iute și dezordonat. Cordelia nu prea vedea ce se întâmplă, dar când se despărțiră, Vorkosigan scuipa sânge din gura sfâșiată, iar Bothari se încovoia ținându-se de burtă.

La următorul contact, Bothari îi trânti una în spinare lui Vorkosigan de răsună ecoul în zidurile grădinii și îl azvârli cu totul afară din ring; Aral ateriză rostogolindu-se și porni în fugă înapoi, în ciuda respirației întretăiate. Oamenii în grija cărora se presupunea că se află viața regentului începură să se privească unii pe alții cu îngrijorare. La următoarea trântă, Vorkosigan încasă o căzătură urâtă, iar Bothari se năpusti imediat peste el ca să-l sufocă. Cordelia avu senzația

că-i vede coastele îndoindu-se sub genunchii care îi apăsau pieptul. Doi oameni din gardă porniră imediat într-acolo, dar Koudelka le făcu semn să se întoarcă la locurile lor, iar Vorkosigan, negru la față, bătu în podea semnalul renunțării.

— Primul punct pentru sergentul Bothari, strigă Koudelka. Mai bine două din trei, domnule?

Sergentul Bothari se ridică în picioare, cu o umbră de zâmbet pe chip, iar Vorkosigan rămase un minut așezat pe saltea ca să-și recapete suflul.

— În orice caz, încă una. Trebuie să mă răzbun. Nu-s în formă.

— V-am zis eu, murmură Bothari.

Începură să-și dea iar ocol. Urmă contactul, apoi se despărțiră, se înșfăcă rău și deodată Bothari făcea o roată spectaculoasă, în vreme ce Vorkosigan se rostogolea pe dedesubt ca să-i administreze un *armbar* care aproape îi dislocă umărul în căderea sucită. Bothari se zbatu scurt în încleștare, apoi bătu în podea. De data asta era rândul lui să șadă pe saltea un minut înainte de-a se putea ridica.

— Uimitor, comentă Droushnakovi, privind cu ardoare. Mai ales având în vedere cât de mic e pe lângă el.

— Mic, dar al naibii, încuviință Cordelia, fascinată. Să nu uiți asta.

Runda a treia ajunse repede la final. O învălmășeală neclară de încleștări, lovituri și căzături urâte se termină dintr-odată printr-un *armlock*, cu Bothari călare pe situație. Vorkosigan încercă nehibzuit să scape din strânsoare, iar Bothari, fără nicio expresie pe chip, îi dislocă umărul cu un pocnet audibil. Vorkosigan răcni și bătu în saltea. Koudelka opri din nou o năvală de ajutoare nepoftite.

— Pune-l la loc, sergent, gemu Vorkosigan, așezat pe saltea, iar Bothari, cu un picior proptit în trupul fostului său căpitan, îi smuci brațul, așezându-l la loc în încheietură.

— Trebuie să țin minte, spuse Vorkosigan cu un gâfâit, să nu fac asta.

— Cel puțin, de data asta nu l-a rupt, spuse Koudelka încurajator și, împreună cu Bothari, îl ajută să se ridice.

Vorkosigan se întoarse șchiopătând la scaunul de grădină și se așeză, cu mare grijă, la picioarele Cordeliei. Bothari mergea și el mult mai încet și mai țeapăn decât de obicei.

— Și așa, spuse Vorkosigan, încă trăgându-și sufletul, se desfășura... jocul ăsta al nostru... pe bătrânul *General Vorkraft*.

— Ce efort, aprecie Cordelia. Și cât de des ajungeați în situația unor lupte corp la corp reale?

— Foarte, foarte rar. Dar, când se-ntâmpla, noi învingeam.

Adunarea se sparse, pe fondul unui murmur de comentarii din partea celorlalți jucători. Cordelia îl însoți pe Aral ca să-l ajute să-și oblojească umărul și gura, să-i pregătească o baie fierbinte, să-i facă un masaj și să-i ofere haine curate.

În timpul masajului aduse în discuție problema de personal care devenea tot mai importantă în ochii ei.

— Crezi c-ai putea să-i spui ceva lui Kou despre felul cum o tratează pe Drou? Nu-i stă deloc în fire felul ăsta de-a se purta. Ea mai că nu se dă peste cap încercând să fie drăguță cu el. Iar el nici măcar nu-i acordă minima politețe cu care-i tratează pe bărbații din subordinea lui. Ei doi sunt practic pe aceeași treaptă ierarhică. Și, dacă nu cumva greșesc amarnic, e îndrăgostită lulea de el. Cum de nu observă?

— Ce te face să crezi că n-a observat? Întrebă încet Aral.

— Purtarea lui, normal. E păcat. Ar face o pereche grozavă. Ție nu ți se pare atrăgătoare?

— Minunată. Dar, la urma urmei, mie-mi plac amazoanele înalte—rânji la ea peste umăr—, după cum știe toată lumea. Astea nu-s pe gustul tuturor bărbaților. Dar dacă licărirea asta pe care-o depistez în ochii tăi e de la ideea pețitului... nu crezi c-ar putea fi de la hormonii maternității, apropo?

— Să-ți scot și umărul celălalt din încheietură?

— Îh. Nu, mersi. Uitasem ce dureros poate fi un antrenament cu Bothari. Ah, așa, ce bine e. Puțin mai jos...

— Măine o să ai o mândrețe de vânătăi.

— Ba bine că nu. Dar până nu te ia valul cu povești despre viața amoroasă a lui Drou... te-ai gândit bine la rănilor lui Koudelda?

— Ah, făcu Cordelia și amuți câteva clipe. Am presupus... că funcțiile lui sexuale s-au reparat la fel de bine ca restul organismului.

— Sau la fel de prost. E chirurgie delicată la mijloc.

Cordelia strânse din buze.

— Știi sigur?

— Nu, asta nu. Dar știu că n-am ajuns la subiectul ăsta în niciuna dintre conversațiile noastre. Niciodată.

— Hm. Aș fi vrut să știu cum să interpretez asta. Nu pare de bun augur. Crezi c-ai putea să-ntrebi...?

— Dumnezeu mare, Cordelia, sigur că nu! Cum să-i pui omului așa o întrebare! Mai ales dacă răspunsul e nu. Trebuie să lucrez cu el, nu uita.

— Mă rog, și eu trebuie să lucrez cu Drou. Nu-mi e de niciun folos dacă se ofilește și moare de inimă rea. A plâns din cauza lui, și nu doar o dată. Se descarcă atunci când are impresia că n-o vede nimeni.

— Chiar așa? Greu de imaginat una ca asta.

— Nu te poți aștepta din partea mea să-i spun că omul nu merită, dacă stai să cugeți la situația de ansamblu. Dar chiar o antipatizează? Sau e doar autoapărare?

— Bună întrebare... Ca fapt divers, șoferul meu a făcut o glumă pe seama ei mai deunăzi – nici măcar una cu adevărat jignitoare – și Kou a-nceput să se poarte foarte glacial cu el. Nu cred c-o antipatizează. Dar cred că-i invidios pe ea.

Pe nota aceea de ambiguitate, Cordelia renunță la subiect. Tânjea să le fie de ajutor celor doi, dar n-avea niciun răspuns

de oferit la dilema lor. Minte ei crea cu mare ușurință soluții ingenioase la problemele practice ale intimității fizice pe care le ridicau rănilor suferite de locotenent, dar se crispa în fața ideii de a le viola rezervele și sfiala oferindu-le aceste soluții. Bănuia, oarecum ironic, că n-ar fi făcut decât să-i șocheze. Terapia sexuală părea cu totul necunoscută prin părțile locului.

Ca o adevărată betană ce era, considerase dintotdeauna că dublul standard în chestiunea comportamentului sexual este o imposibilitate logică. Acum, când se bălăcea și ea în apele de la periferia înaltei societăți barrayarane, în siajul lui Vorkosigan, Cordelia începea în sfârșit să înțeleagă cum se proceda. Totul părea să se reducă la a împiedica fluxul de informații să ajungă la anumite persoane, dinainte selectate pe baza unui cod nescris, dar cumva cunoscut și agreat de toți cei de față cu excepția ei. Nu puteai aduce vorba despre sex în fața unei femei nemăritate sau a unui copil. După toate aparențele, bărbații tineri erau exceptați de la toate regulile când discutau între ei, dar nu și atunci când era prezentă o femeie, indiferent de vârstă și rangul ei. De asemenea, regulile se schimbau năucitor în funcție de cum varia statutul social al celor prezenți. Iar femeile măritate, în grupurile lipsite de bărbați care să tragă cu urechea, aduceau uneori modificări dintre cele mai uimitoare cunoștințelor în domeniu. Despre unele subiecte se putea glumi, dar nu se putea discuta serios. Iar unele variații nu puteau fi menționate sub nicio formă. Cordelia stricase deja iremediabil câteva conversații prin observații care ei i se păruseră a fi lejere și absolut evidente pentru toată lumea, după care fusese luată deoparte de Aral pentru a fi chestionată pe scurt.

Încercă să-și noteze o listă cu reguli pe care credea că le dedusese, dar le găsi atât de ilogice și de contradictorii, mai ales în privința lucrurilor pe care anumiți oameni trebuiau să pretindă în fața altor anumiți oameni că nu le cunosc,

încât se dădu bătută. Îi arătă însă lista lui Aral, care o citi în pat într-o seară, îndoindu-se de răs.

— Chiar așa arătăm noi în ochii tăi? Îmi place regula a șaptea. Pe asta trebuie s-o țin minte... Mi-aș fi dorit s-o cunosc în tinerețe. Aș fi putut sări peste toate înregistrările alea sâcâitoare ale armatei.

— Dacă mai nechezi așa o să-ți dea sângele pe nas, spuse ea pe un ton caustic. Astea-s regulile voastre, nu ale mele. Voi le respectați, oameni buni. Eu una încerc doar să le descopăr.

— Savantul meu scump și drag. Hm. Cert e că le zici lucrurilor pe nume. N-am încercat noi niciodată... ți-ar plăcea să încalcăm împreună regula a unsprezecea, dragă căpitane?

— Stai să văd care-i aia... ah, da! Categorical. Acum? Și, dacă tot ne-am apucat, hai să renunțăm la a treisprezecea. Hormonii mei sunt în alertă. Îmi aduc aminte că mi-a povestit copărintele fratelui meu despre efectul ăsta, dar n-am prea crezut-o la vremea respectivă. Cică poți să te revanșezi mai târziu, postpartum.

— A treisprezecea. Nici că mi-aș fi dat seama.

— Asta pentru că, fiind barrayaran, își petreci atâta timp urmând regula a doua.

Antropologia fu dată uitării, o vreme. Dar Cordelia descoperi, ceva mai târziu, că îl poate face să râdă cu lacrimi șoptindu-i la momentul potrivit: „Regula a noua, domnule”.

Se pregătea o schimbare de anotimp. În dimineața aceea se simțise în aer o adiere de iarnă, un pui de ger care veștejise unele plante din grădina contelui Piotr. Cordelia aștepta fascinată prima iarnă veritabilă din viața ei. Vorkosigan îi promisese ninsoare, apă înghețată, ceva ce ea trăise doar cu

ocazia a două misiuni ale Departamentului Observații. *Până la primăvară, o să nasc un fiu. Ha.*

Însă după-amiaza se scăldase în lumina soarelui de toamnă, încălzindu-se din nou. Acum, pe când Cordelia traversa terasa de deasupra aripii din față a casei Vorkosigan, acoperișul plat reflecta toată acea căldură în jurul gleznelor ei, deși simțea pe obraji aerul care se răcorea, devenind rece de-a binelea, pe măsură ce soarele cobora în zare, pe deasupra orașului.

— Bună seara, băieți, spuse Cordelia, înclinând din cap spre cele două gărzi aflate la posturile lor pe acoperiș.

Îi răspunseră și ei cu câte o înclinare a capului, cel mai în vârstă atingându-și fruntea într-un fel de salut ezitant.

— Milady.

Cordelia își făcuse un obicei din a urca aici ca să privească asfințitul. Peisajul citadin văzut de la înălțimea celor patru niveluri era foarte frumos. Dincolo de copaci și clădiri întrezărea licărirea râului care împărțea orașul în două. Cu toate astea, excavația unei gropi de mari dimensiuni la câteva străzi distanță sugera că peisajul cu apă curgătoare avea să fie blocat cât de curând de noi edificii. Cel mai înalt foișor al Castelului Vorhartung, unde participase la toate acele ceremonii în sala Consiliului Conților, se profila deasupra apei, pe o faleză.

Dincolo de Castelul Vorhartung se întindea cea mai veche parte a capitalei. Cordelia nu vizitase încă acea zonă, cu străzile ei încâlcite și înguste cât să treacă doar câte un cal, imposibil de străbătut cu mașina, deși avusese ocazia să zboare pe deasupra straniilor pete întunecate din inima orașului. Părțile mai noi, scânteind până departe, spre orizont, se apropiau mai mult de standardele galactice, fiind modelate în jurul unor sisteme de transport moderne.

Nimic din toate astea nu semăna cu Colonia Beta. Vorbarr Sultana se întindea în întregime la suprafață sau urca spre

cer, straniu prin bidimensionalitatea și vulnerabilitatea sa. Orașele Coloniei Beta se avântau spre adâncuri în puțuri și tunele, complexe și multistratificate, confortabile și sigure. Într-adevăr, Colonia Beta nu avea cine știe ce arhitectură, dar avea design interior. Era uimitoare varietatea de aranjamente pe care le inventau oamenii ca să aducă variație locuințelor care aveau *exterioare*.

Gărzile avură o tresărire și suspinară când ea se sprijini de zidărie, privind în zare. Nu le plăcea deloc când o vedeau că se aventurează la mai puțin de trei metri de marginea acoperișului, cu toate că întreg spațiul avea doar șase metri lățime. Dar în curând avea să poată întrezări mașina lui Vorkosigan cotind pe stradă. Apusurile erau minunate de fiecare dată, dar privirea îi era atrasă în jos.

Inspiră mirosurile complexe, de la vegetație, vapori de apă, gaze industriale reziduale. Barrayarul îngăduia o cantitate uimitoare de poluanți atmosferici, de parcă... în fine, de parcă aerul *era* la liber aici. Nimeni nu-l măsura; nu existau procesatoare de aer și nici taxe pentru filtrare. Oare oamenii aceștia își dădeau seama vreodată cât erau de bogați? Aveau la dispoziție tot aerul pe care erau în stare să-l respire, doar prin simplul fapt de a ieși din casă, iar acest lucru era considerat absolut normal, la fel ca apa înghețată căzând din cer. Cordelia mai luă o gură de aer, ca și cum ar fi putut cumva, lacomă, să-l stocheze, și *zâmbi*...

Un *buum* îndepărtat, puternic și însoțit de pârâituri, îi spulberă gândurile și-i opri respirația. Gărzile tresăriră violent. *Bun, ai auzit o bubuitură. Nu înseamnă neapărat că are de-a face cu Aral. Și, cu un fior de gheață: A sunat ca o grenadă sonică. Nu una mică. Dumnezeuule! O coloană de fum și praf se ridica din canionul unei străzi aflate la câteva cvartale distanță; nu-i vedea sursa – se aplecă în față...*

— Milady.

Paznicul mai tânăr o apucă de braț.

— Vă rog să intrați.

Trăsăturile îi erau încordate, ochii larg deschiși. Cel mai în vârstă își apăsa urechea cu mâna, absorbind informațiile care se scurgeau prin canalul com-ului său – *ea* nu avea comlink.

— Ce se-aude? întrebă Cordelia.

— Milady, vă rog să mergeți jos!

O îmboldi prin trapa care dădea în pod, iar de acolo pe treptele care coborau la nivelul al patrulea.

— Sunt sigur că n-a fost nimic grav, o liniști el în timp ce o împingea din spate.

— A fost o grenadă sonică din clasa patru, probabil dintr-un lansator, îl scoase ea din teribila lui ignoranță. Asta dacă nu cumva cel care a aruncat-o era sinucigaș. N-ai mai auzit niciodată cum explodează așa ceva?

Droushnakovi țâșni prin trapă, strângând într-o mână o chiflă cu unt, iar în cealaltă paralizorul.

— Milady?

Părând ușurat, paznicul o împinse pe Cordelia spre ea și se întoarse la superiorul lui. Cordelia, urlând pe dinăuntru, zâmbi cu dinții încleștați și se lăsă protejată, coborând îndatoritoare prin trapă.

— Ce s-a-ntâmpat? șuieră ea spre Droushnakovi.

— Încă nu știu. A pornit alerta maximă în sala de mese de la subsol și toată lumea a dat fuga la posturi, răspunse Drou găfâind, dând impresia că practic se teleportase în sus peste șase șiruri de trepte.

— *Îhh.*

Cordelia porni să coboare scările în galop, dorindu-și un tunel gravitațional. Precis se ocupa cineva de comconsola din bibliotecă – cineva trebuia să aibă un comlink; se zori în jos pe scara spiralată și tropăi pe dalele de piatră albe și negre.

Comandantul gărzilor de la reședință se afla, într-adevăr, la post, distribuind ordine. Bătrânul slujitor în livrea al contelui Piotr se tot foia fără astâmpăr pe lângă el.

— Se-ndreaptă încoace, spuse peste umăr omul de la Securitatea Imperială. Tu adu-l pe doctorul ăla.

Bărbatul în uniformă cafenie țâșni din loc.

— Ce s-a-ntâmpat? vru să afle Cordelia.

Acum îi bubuia inima în piept, și nu doar de la coborâtul în viteză.

El ridică privirea spre ea, începu să spună ceva liniștitor și fără sens, apoi se răzgândi în mijlocul vorbei.

— A tras cineva la nimereală în direcția mașinii regentului. A ratat. Își continuă drumul încoace.

— Cât de aproape a fost să nimerească?

— Nu știu, milady.

Probabil că într-adevăr nu știa. Dar dacă mașina încă mai funcționa... Neajutorată, Cordelia îi făcu semn să se întoarcă la treburile lui și dădu zor înapoi în vestibul, acum ocupat de o pereche de oameni de-ai contelui Piotr, care îi tăiară elanul de-a se apropia prea mult de ușă. Urcă trei trepte și rămase acolo agățată de balustradă, mușcându-și buzele.

— Locotenentul Koudelka era cu el, ce credeți? întrebă Droushnakovi cu sfială.

— Probabil. De obicei e, răspunse absent Cordelia, cu ochii la ușă, așteptând, așteptând...

Auzi mașina oprindu-se. Unul dintre oamenii contelui Piotr deschise ușa casei. Oamenii Securității se îmbulzeau în jurul siluetei argintii a vehiculului oprit sub portic— Dumnezeule, de unde *veneau* toți? Suprafața strălucitoare a mașinii era zgâriată și afumată, dar îndoitura nu era adâncă; acoperișul din spate nu era crăpat, deși partea din față era zgâriată. Ușile din spate alunecară în sus și Cordelia se întinse să-l zărească pe Vorkosigan, înnebunită de faptul că vederea îi era obstrucționată de spinările verzi ale celor din Securitatea

Imperială. Apoi se dădură la o parte. Locotenentul Koudelka ședea în dreptul deschizăturii, clipind amețit, cu sângele scurgându-i-se pe bărbie; cineva din gardă îl ajută să se ridice în picioare. Ieși în sfârșit și Vorkosigan, refuzând să fie zorit și respingându-i cu un gest pe cei care se repezeau să-l ajute. Nici cele mai îngrijorate gărzi nu cutezau să-l atingă pe nepoftite. Vorkosigan intră în casă cu o expresie neguroasă pe fața palidă. Koudelka, susținut de bastonul lui și de un caporal din Securitate, îl urmă cu un aer rătăcit. Îi curgea sânge din nas. Omul lui Piotr trânti ușa din față a casei Vorkosigan, acoperind trei sferturi din haosul de afară.

Aral întâlnește privirea Cordeliei peste capetele bărbaților din jur și o frântură din expresia mohorâtă de pe chip i se topi. O salută cu o înclinare ușoară a capului: *Sunt bine*. Buzele ei se strânseseră drept răspuns: *La naiba, nu cumva să nu fii...*

Kou tocmai spunea cu o voce tremurătoare:

— ...o ditamai gaura în mijlocul străzii! Să-nghită o navetă cu totul. Șoferul ăsta are niște reflexe uimitoare... poftim?

Clătină din cap în fața cuiva care îi adresase o întrebare.

— Scuze, îmi zornăie timpanele... ce spuneai?

Rămase cu gura deschisă, ca și cum ar fi putut sorbi sunetele; își atinse fața cu mâna și se holbă surprins la propriile-i degete mânjite cu stacojiu.

— Tie-a asurzit șocul, Kou, atâta tot, îi spuse Vorkosigan cu voce calmă, dar mult prea tare. Până mâine dimineată o să-ți revină auzul normal.

Numai Cordelia își dădu seama că tonul ridicat nu era pentru Koudelka – și Vorkosigan avea auzul afectat. I se mișcau ochii prea repede, acesta fiind singurul indiciu al faptului că încerca să citească pe buze.

Simon Illyan și un doctor ajunseră aproape în același moment. Vorkosigan și Koudelka fură duși într-un salon liniștit din spatele casei, lăsând în urmă toată mulțimea de gărzi mai degrabă inutile – după părerea Cordeliei. Ea și

Droushnakovi îi urmară. Doctorul se apucă imediat de examinări, începând, la porunca lui Vorkosigan, cu însângeraatul Koudelka.

— O singură lovitură? întrebă Illyan.

— Numai una, confirmă Vorkosigan, urmărindu-i cu atenție chipul. Dacă mai rămânea pe-acolo cât să mai încerce o dată, puteau să termine cu mine.

— Dacă mai rămânea pe-acolo, puteam să-l terminăm *noi* pe el. O echipă de criminaliști a ajuns la locul de unde s-a tras. Asasinul a plecat de mult, bineînțeles. Locul e bine ales, avea o duzină de trasee pe care să se retragă.

Koudelka, deși le urmărea cu greutate dialogul, rosti pe lângă bandajul pe care și-l apăsă pe față:

— Ruta noastră se schimbă zilnic. De unde știau în ce loc să-și desfășoare ambuscada?

— Informații din interior? Își dădu cu părerea Illyan, ridicând din umeri, și fălcile i se încleștară la un asemenea gând.

— Nu neapărat, spuse Vorkosigan. La distanță așa mică de casă, nu-s multe rute pe care s-o iei. E posibil să ne fi așteptat acolo zile la rând.

— Exact la marginea perimetrului nostru de siguranță? întrebă Illyan. Nu-mi place treaba asta.

— Pe mine mă săcăie mai mult că a ratat, spuse Vorkosigan. De ce? Se poate să fi fost vreun soi de foc de avertizare? Un atentat nu la viața mea, ci la echilibrul meu mintal?

— A folosit tehnică militară învechită, spuse Illyan. Se prea poate să fi fost ceva în neregulă cu trackerul lui, fiindcă nu s-a detectat niciun puls de laser pentru măsurarea distanței.

Se opri, cercetând cu privirea fața albă a Cordeliei.

— Sunt convins că a fost un nebun pe cont propriu, milady. Cel puțin, e sigur c-a fost un singur om.

— Cum ajunge un nebun pe cont propriu să pună mâna pe armament militar? întrebă ea tăios.

Illyan păru incomodat de întrebare.

— Vom investiga. Nu încape îndoială c-a fost o piesă veche.

— Voi nu distrugeți stocurile ieșite din uz?

— Sunt așa de multe...

Argumentația lui amețită îi atrase o privire fioroasă din partea Cordeliei.

— O singură lovitură îi era de-ajuns. Dacă reușea să țintească direct în mașina aia închisă etanș, îl transforma pe Aral în emulsie. Echipa ta de criminaliști ar fi încercat în momentele astea să depisteze care erau moleculele lui și care ale lui Kou.

Droushnakovi se cam înverzi la față; trăsăturile lui Aral erau acum posomorâte de-a binelea.

— Vrei să-ți fac eu un calcul exact pentru amplitudinea de reflexie a rezonanței din cabina aia de pasageri etanșeizată, Simon? continuă Cordelia pe un ton aprins. Cine-o fi fost cel care-a ales arma se pricepea la tehnică militară – chiar dacă, din fericire, era țintaș prost.

Își înghiți restul vorbelor, recunoscând, chiar dacă nimeni altcineva din jur n-o sesizase, isteria reprimată din pricina căreia vorbele îi ieșeau din gură cu o asemenea viteză.

— Iertare, căpitan Naismith, spuse Illyan, a cărui voce căpătă un ritm mai sacadat. Aveți perfectă dreptate, adăugă și, de data asta, își înclină capul cu ceva mai mult respect.

Aral le urmări interacțiunea și se luminează la față pentru prima dată, amuzându-se în secret.

Illyan se retrase, fără îndoială cu mintea plină de teorii ale conspirației. Doctorul confirmă diagnosticul de șoc auricular pe care îl pusese Aral, cu experiența lui de luptă, le distribui calmante puternice pentru durerea de cap – Aral și-l ținu pe al lui strâns în pumn – și îi programă pe amândoi pentru o nouă examinare în cursul dimineții.

Când Illyan trecu din nou pe la casa Vorkosigan, seara târziu, ca să stea de vorbă cu comandantul gărzilor, Cordelia se abținu cu greu să nu-l înșface de haină și să nu-l lipească de primul perete ca să-i smulgă informațiile. Se limită la a-l întreba simplu:

— Cine-a încercat să-l omoare pe Aral? Cine *vrea* să-l omoare pe Aral? Ce-și imaginează c-ar putea câștiga din asta?

Illyan oftă.

— Doriți lista scurtă, sau pe cea lungă, milady?

— Cât de scurtă e lista scurtă? Întrebă ea, cuprinsă de o fascinație morbidă.

— Prea lungă. Dar aș putea să vi-i numesc pe cei din capul listei, dacă doriți.

Îi enumeră pe degete.

— Cetagandanii, ca întotdeauna. Contau pe haosul politic care s-ar fi instalat aici după moartea lui Ezar. Nu-i sub demnitatea lor să fi plănuit asta îndelung. Asasinatul e o ingerință ieftină, comparativ cu o flotă invadatoare. Komarranii, pentru o răzbunare veche sau o revoltă nouă. Unii de pe acolo încă îl mai numesc pe amiral Măcelarul Komarrului...

Cordelia, cunoscând întreaga poveste din spatele detestabilei porecle, tresări străbătută de un fior.

— Cei anti-Vor, fiindcă lordul regent e prea conservator pentru gusturile lor. Dreapta militară, care se teme că e prea progresist pentru gusturile ei. Rămășișele vechiului partid militarist al prințului Serg și-al lui Vorrutyer. Foști agenți ai Ministerului Educației Politice, eliminat între timp, deși mă îndoiesc c-ar fi ratat vreunul dintre ei. Departamentul lui Negri îi antrena pe vremuri. Vreun Vor nemulțumit, care consideră c-a fost lăsat pe dinafară la recenta schimbare de putere. Orice dement cu acces la arme și cu dorința

c-a ajunge într-o clipă faimos fiindcă răpune vânat de talie mare... să mai continui?

— Nu, te rog. Dar de ce tocmai azi? Dacă pe baza motivului se lărgeste prea tare cercul suspectilor, cum e cu metoda și ocazia?

— În privința asta aveam ceva informații cu care să lucrăm, deși cam prea multe dintre acestea sunt neconfirmate. Am observat c-a fost un atentat foarte iscusit. Cine l-o fi pus la cale trebuie să fi avut acces la un anume gen de informații. Vom aborda problema din acele unghiuri mai întâi.

Caracterul anonim al atentatului era lucrul care o necăjea cel mai tare, hotărî Cordelia. Cum ucigașul putea fi oricine, imboldul de a suspecta pe oricine devenea copleșitor. Se părea că paranoia era o boală contagioasă prin partea locului; barrayaranii și-o transmiteau unii altora. Ei, dar, uninđu-și forțele, Negri și Illyan ar trebui să smulgă în curând niște date concrete. Își înghesui toate spaimele într-un compartiment mic-mititel din adâncul abdomenului și le încuie acolo. Lângă copilul ei.

Vorkosigan o strânse în brațe în noaptea aceea, ghemuită în îndoitura trupului său îndesat, fără să-i facă însă avansuri sexuale. O ținu în brațe și-atât. Și nu reuși să adoarmă ore în șir, în ciuda calmantelor care îi încetoșau privirea. Nici ea nu ațipi cât stătu el treaz. Sforăitul lui o liniști în cele din urmă. Nu era mare lucru de spus. *Au ratat; ne vedem de viața noastră.*

Până la următoarea încercare.

Ziua de naștere a împăratului era o sărbătoare tradițională pe Barrayar, celebrată cu ospete, dansuri, băuturi, parade ale veteranilor și o cantitate incredibilă de artificii aflate în afara oricărui control oficial, după toate aparențele. Ar fi fost o zi minunată pentru un atac-surpriză asupra capitalei, stabili Cordelia; putea fi pus în practică un baraj de artilerie cu mult înainte să poată observa cineva, în zarva generală. Tărăboiul începu în zori.

Gărzile aflate la posturi, care aveau oricum tendința firească de-a zvâcni la zgomotele puternice, erau agitate și nefericite, cu excepția câtorva mai tineri la suflet, care încercau să sărbătorească și ei aruncând cu pocnitori în spatele zidurilor. Comandantul îi luă deoparte la o vorbă, de unde se întoarseră după multă vreme, palizi și aduși de umeri, strecurându-se pe tăcute. Cordelia îi văzu mai târziu cărând gunoiul sub comanda unei servitoare sardonice, în vreme ce o tânără slujnică de la spălătorie și ajutorul de bucătar păraseau casa într-o goană plină de fericire după ce primiseră pe nepregătite o zi liberă. Ziua de naștere a împăratului era o petrecere itinerantă. Entuziasmul barrayaranilor față de sărbătoare părea neștirbit de faptul că, date fiind moartea lui Ezar și ascensiunea la tron a lui Gregor, aceasta era a doua oară când o celebrau în decursul aceluiași an.

Cordelia respinse invitația de a participa la o importantă trecere în revistă a trupelor, care îi înghiți lui Aral toată dimineața, preferând să se păstreze odihnită pentru evenimentul

serii – evenimentul anului, i se dădu de înțeles –, participarea în nume personal la cina în onoarea zilei de naștere a împăratului, la Reședința Imperială. Abia aștepta să-i revadă pe Kareen și Gregor, chiar dacă pentru scurt timp. În sfârșit, era convinsă că îmbrăcămintea ei era potrivită. Lady Vorpatril, care avea deopotrivă gusturi excelente și o colecție de haine pentru perioada maternității conforme cu stilul barrayaran, se milostivise de zăpăceala culturală a Cordeliei și se oferise pe post de ghid băștinaș expert.

Ca rezultat, Cordelia purta cu siguranță de sine o rochie de mătase verde-pădure cu o croială impecabilă, care se învoldura în jurul ei de la umeri până la podea, cu un bolero din catifea groasă de culoarea fildeşului. Flori adevărate, în culori asortate, erau aranjate în părul ei arămiu de o coafeză adevărată, trimisă tot de Alys. Ca și în cazul evenimentelor publice, barrayaranii își transformau hainele într-un fel de artă populară, la fel de complicată și minuțioasă cum era pictura corporală betană. Uitându-se la Aral, Cordelia nu putea fi sigură – trăsăturile lui se înviorau oricum de câte ori o vedea pe ea –, dar, judecând după „Oooh”-urile încântate ale femeilor din suita contelui Piotr, echipa ei de artiste croitorese se întrecuse pe sine.

Așteptând la picioarele scării spiralate din antreu, ea își netezi pe furiș aplicația de mătase verde în jos, peste pân-tece. Puțin peste trei luni de supraturație metabolică, iar ca justificare nu trebuia decât să arate această umflătură de mărimea unui grepfrut – atât de multe se întâmplaseră de la mijlocul verii încoace, încât părea că sarcina ei ar fi trebuit să progreseze mai repede ca să țină pasul. Murmură în gând o mantră încurajatoare către propria-i burtă: *Crești, crești, crești...* Cel puțin, începea să arate de-adevăratelea ca o gravidă, nu doar să se simtă epuizată. Noaptea, Aral îi împărtășea fascinația pentru evoluția sarcinii, pipăindu-i

blând pântelele cu degetele răsfirate ca să simtă prin piele, fără succes deocamdată, mișcările asemenea fâlfâitului aripilor de fluture.

Își făcu apariția și Aral, însoțit de locotenentul Koudelka. Erau amândoi frecăți și lustruiți, rași, tunși și frezați, și orbitor de colorați în uniformele lor imperiale de paradă roș-albastre. Veni să li se alătore și contele Piotr, cu aceeași uniformă pe care Cordelia îl văzuse purtând-o la ședințele Consiliilor reunite, maro cu argintiu, o versiune mai sclipitoare a livrei purtate de străjerii lui. Toți cei douăzeci de străjeri ai lui Piotr aveau câte o funcție oficială în seara aceea și toată săptămâna se pregătiseră meticulos la îndemnul freneticului lor comandant. Droushnakovi, însoțind-o pe Cordelia, purta un veșmânt simplificat în culorile acesteia, croit cu grijă ca să ușureze mișcările rapide și să ascundă arme și comlinkuri.

După un moment în care se admirară reciproc, ieșiră cu toții pe ușa din față și se îndreptară spre mașinile care îi așteptau. Aral o ajută personal pe Cordelia să intre în mașină, apoi făcu un pas înapoi.

— Ne vedem acolo, iubito.

— Poftim? spuse ea, întorcând iute capul. Ah! Atunci, a doua mașină... nu-i doar fiindcă suntem un grup mai mare?

Gura lui Aral se crispă aproape imperceptibil.

— Nu. Mi se pare mai... prudent să călătorim în vehicule separate de-acum înainte.

— Da, spuse ea cu voce slabă. Într-adevăr.

El încuviință dând din cap și plecă. *La naiba* cu locul ăsta. Le mai înșfăca o fărâma din vieți, din suflete. Le rămânea atât de puțin timp de petrecut împreună, încât orice frântură pierdută din el era dureroasă.

Contele Piotr, care părea desemnat drept dublura lui Aral, cel puțin în seara aceea, se strecură înăuntru lângă ea. Droushnakovi se așeză în fața lor, iar acoperișul se închise

ermetic. Mașina coti lin și intră pe șosea. Cordelia privi peste umăr, încercând să vadă mașina lui Aral, dar aceasta îi urma la distanță prea mare ca s-o poată măcar întrezări. Își întoarse privirea în față și oftă.

Soarele se afunda galben într-o pătură de nori cenușii, iar luminile începeau să strălucească în seara de toamnă rece și umedă, țesând în tot orașul o atmosferă sumbră, melancolică. Poate că petrecerile gălăgioase de stradă – mașinile lor ocoliră câteva – nu erau o idee rea. Petrecăreții îi aminteau Cordeliei de oamenii primitivi de pe Terra care izbeau în oale și trăgeau cu armele ca să alunge dragonul care mânca luna în perioada eclipsei. Această ciudată tristețe autumnală era în stare să mistuie un suflet naiv. Nici că putea exista un moment mai potrivit pentru ziua de naștere a lui Gregor.

Mâinile noduroase ale lui Piotr frământau o punguță de mătase cafenie cu emblema Vorkosiganilor brodată cu fir argintiu. Cordelia se uită la ea cu interes.

— Ce-i asta?

Piotr zâmbi vag și i-o oferă.

— Monede de aur.

Iarăși artă populară; punguța și conținutul ei erau o încântare la pipăit. Cordelia mângâie mătasea, admiră broderia și își scutură în palmă câteva discuri sculptate, sclipitoare.

— Drăguț.

Înainte să fi luat sfârșit Vremea Izolării, aurul avea mare valoare pe Barrayar, își aminti ea ceea ce citise cândva. În mintea ei de betană, *aurul* evoca definiția *Metal util uneori în industria electronicii*, însă popoarele primitive îi dăduseră dimensiuni mistice.

— Are vreo semnificație?

— Ha! Într-adevăr. Este cadoul de ziua împăratului.

Cordelia și-l închipui pe puștiul de cinci ani jucându-se cu o punguță cu aur. În afară de construirea unor turnuri și poate de exersarea numărului, îi era greu să-și dea seama

ce altceva putea face băiatul cu monedele. Spera că trecuse de vârsta la care băga totul în gură; discurile acelea erau de-o mărime numai bună ca să fie înghițite de un copil sau să-i rămână în gât și să-l sufoce.

— Sunt convinsă c-o să-i placă, spuse ea, pe un ton deloc convins.

Piotr râse pe înfundate.

— Nu știi ce se-ntâmplă, nu-i așa?

Cordelia oftă.

— Aproape niciodată nu știu. Dă-mi un indiciu.

Se sprijini de spătar, zâmbind. Tot explicându-i Barrayarul, Piotr devenise cu timpul un entuziast al acestei activități, părând întotdeauna bucuros să descopere la ea noi goluri de ignoranță, pe care să le umple cu informații și opinii. Cordelia avea sentimentul că bătrânul era în stare să-i țină lecții încă douăzeci de ani de-atunci înainte, fără să rămână în pană de subiecte derutante.

— Ziua de naștere a împăratului e sfârșitul tradițional al anului fiscal pentru fiecare dintre districtele conților în relația cu guvernul imperial. Cu alte cuvinte, e ziua dărilor, atât doar că... Vorii nu plătesc dări; ar implica o relație de subordonare mult prea evidentă față de imperiu. În loc de asta, îi facem împăratului câte un dar.

— Oh... făcu ea. Nu conduci un loc ca ăsta un an întreg pentru șaizeci de punguțe cu aur, domnule.

— Bineînțeles că nu. Adevărata finanțare a ajuns de la Hassadar la Vorbarr Sultana transferată prin comlink în cursul zilei de azi. Aurul e doar așa, simbolic.

Cordelia se încruntă.

— Stai puțin. N-ai mai făcut-o o dată anul ăsta?

— În primăvară, pentru Ezar, așa e. Deci tocmai ne-am schimbat data anului fiscal.

— Treaba asta nu vă deranjează sistemul bancar?

El ridică din umeri.

— Ne descurcăm.

Și deodată zâmbi cu gura până la urechi.

— În orice caz, de unde crezi tu că vine cuvântul „conte”?

— De pe Pământ, așa credeam. Un termen pre-atomic – de fapt din perioada romană târzie – desemnând un nobil care conducea un ținut. Sau poate că districtul și-a căpătat denumirea de la rang.

— De fapt, pe Barrayar e o prescurtare de la „contabil”. Primii conți au fost ai lui Varadar Tau – un bandit nemai-pomenit, ar trebui să citești cândva despre el... Perceptorii lui Varadar Tau.

— Și eu, care-am crezut tot timpul că era un rang militar! Să maimuțărești istoria medievală...

— Ah, partea militară a apărut imediat după aceea, cu prima ocazie în care bătaușii ăia de demult au încercat să scuture de bani pe cineva care nu voia să contribuie. Rangul a devenit mai stilat și mai atrăgător abia cu timpul.

— Habar n-am avut.

Se uită la el, dintr-odată suspicioasă.

— Doar nu mă iei peste picior, domnule, nu-i așa?

El făcu un gest cu palmele desfăcute în semn de negație.

Ai grijă la presupuneri, își spuse Cordelia, amuzată. De fapt, ai grijă să-ți lași presupunerile la ușă.

Ajunseră la poarta impunătoare a Reședinței Imperiale. În seara aceea, atmosfera era mult diferită de cea care o întâmpinase pe Cordelia în morbidele vizite precedente, la căpătâiul lui Ezar și cu ocazia ceremoniilor funerare. Lumini colorate scoteau în evidență detaliile arhitecturale ale edificiului din piatră. Grădinile străluceau, fântânile licăreau. Oameni purtând veșminte minunate însuflețeau peisajul, ieșind din încăperile de protocol ale aripii de nord și risipindu-se pe terase. Controalele făcute de gărzi nu erau însă mai puțin meticuloase, iar numărul gărzilor se multiplicase enorm. Cordelia avea senzația că urma să fie o petrecere

mult mai puțin gălăgioasă decât unele dintre cele pe lângă care trecuseră pe străzi.

Mașina lui Aral opri în spatele lor pe când coborau în dreptul unui portic dinspre miazănoapte, iar Cordelia i se agăță iar de braț, recunoscătoare. El îi zâmbi mândru și, într-un moment oarecum neobservat, pe când îi inspira fugar parfumul florilor din păr, îi strecură un sărut pe ceafă. Drept răspuns, ea îl strânse de mână în secret. Intrară și traversară un coridor. Un majordom în livreaua Casei Vorbarra le anunță sonor sosirea, apoi se pomeniră țintuiți de privirea critică a ochilor câtorva mii – i se păru Cordeliei în primul moment – de barrayarani din clasa Vor. De fapt erau doar vreo două sute de oameni în sală. Mult mai bine, de pildă, decât să te uiți drept în țeava unui disruptor neural încărcat la maximum. Zău așa.

Se plimbară prin mulțime, schimbând saluturi, făcând reverențe. *De ce n-or purta oamenii ăștia insigne cu numele?* își spuse disperată Cordelia. Ca de obicei, se părea că, în afară de ea, toată lumea se cunoștea cu toată lumea. Se închipuia deschizând o conversație: *Hei, tu, băiete-Vor...* Se prinse și mai strâns de brațul lui Aral și încercă să pară misterioasă și exotică, nu amuțită și rătăcită.

Descoperiră că micul ceremonial al punguțelor cu mone-de se desfășura într-o altă încăpere, în care conții sau reprezentanții lor stăteau la rând ca să se achite de obligație cu câteva cuvinte protocolare. Împăratul Gregor, despre care Cordelia bănuia că-și depășise deja ora de culcare, ședea pe o banchetă înaltă, alături de maică-sa, părând mic și prins în capcană și străduindu-se bărbătește să-și înăbușe căscaturile. Cordelia se întrebă deodată dacă băiatului i se permitea să păstreze punguțele cu monede, sau dacă nu cumva erau recirculate pentru a i se oferi din nou pe post de cadouri anul următor. A naibii petrecere aniversară! Nu se mai vedea

niciun alt copil. Dar șirul conților înaintă cu mare eficiență; poate că puștiul avea să scape în curând.

Unul dintre aducătorii de daruri îngenuche, în veșmintele sale roș-albastre, dinaintea lui Gregor și-a lui Kareen, prezentându-și pungața din mătase maro cu auriu. Cordelia îl recunoscuse pe contele Vidal Vordarian, bărbatul cu fața plată pe care Aral îl descrisese politicos ca făcând parte din „aproape cel mai conservator partid” – adică având aproximativ aceleași vederi politice cu ale contelui Piotr – pe un ton care o făcuse pe Cordelia să se întrebe dacă nu cumva expresia aceea era o denumire încifrată pentru „fanatic izolaționist”. Nu arăta a fanatic. Odată scăpată de furia care o schimonosea, fața lui părea mult mai atrăgătoare; se întoarse către prințesa Kareen și spuse ceva ce o făcu să-și înalțe bărbia și să râdă. Mâna lui se odihni un moment cu familiaritate pe genunchiul ei învelit de rochie, acoperită în treacăt de mâna ei, după care el se ridică iar în picioare și făcu o plecăciune, lăsându-i locul celui care aștepta după el. Surâsul lui Kareen se topi când Vordarian se întoarse cu spatele.

Căutătura tristă a lui Gregor se opri asupra lui Aral, a Cordeliei și a lui Droushnakovi; îi vorbi mamei lui, cu toată seriozitatea. Kareen chemă la ea o gardă și, câteva minute mai târziu, un comandant de gărzi se apropie de ei, cerând permisiunea de-a o lua cu sine pe Drou. În locul ei veni un tânăr discret care se ținu după ei în afara razei auditive, ca un tremur mărunț în colțul ochiului, mare șmecherie pentru un ins cu statura lui impunătoare.

Din fericire, Cordelia și Aral se întâlniră curând cu lordul și lady Vorpatril, cu care Cordelia îndrăznea să stea de vorbă fără a avea nevoie în prealabil de o informare politico-socială. Uniforma de paradă roș-albastră îl făcea pe brunetul și arătosul lord-căpitan și mai prezentabil, desăvârșindu-i înfățișarea. Lady Vorpatril abia de reușea să-l eclipseze în rochia ei de culoarea cornalinei, cu trandafiri asortați împlețiți în

coama de păr negru, care îi contrasta amețitor cu pielea albă și catifelată. Alcătuiau, își spuse Cordelia, un cuplu Vor arhetipal, sofisticat și tihnit, efectul de ansamblu fiind umbrit doar în mică măsură de conștientizarea progresivă a faptului că distinsul căpitan Vorpatril era beat, judecând după conversația dezarticulată pe care o întreținea. Era însă un bețiv vesel, a cărui personalitate doar se dilata puțin, nu se transforma în mod neplăcut.

Vorkosigan, luat pe sus de niște inși care insistau pe lângă el cu priviri în care se citea un scop precis, i-o lăsă pe Cordelia în grijă lui lady Vorpatril. Cele două femei făcură incursiuni printre elegantele tăvi cu aperitive purtate prin sală de servitori și își comparară dărilor de seamă obstetrice. Lordul Vorpatril se scuză în grabă ca să pornească în urmărirea unei tăvi cu vin. Alys se apucă să facă planuri pentru culorile și croiala următoarei rochii a Cordeliei.

— Alb și negru pentru tine, la Festivalul Iernii, declară ea pe un ton autoritar.

Cordelia încuviință cu o înclinare sfioasă a capului, întrebându-se dacă urma cât de curând și un prânz la care să se stea jos, sau dacă nu cumva trebuiau să înfulece în continuare din tăvi.

Alys o călăuzi până la toaleta doamnelor, loc care le suscita interesul la fiecare oră din pricina vezicilor înghesuite de sarcină, iar pe drumul de întoarcere o prezentă câtorva femei din îngustul ei cerc social. Apoi Alys se lansă într-o discuție animată cu o veche prietenă apropiată, despre o iminentă petrecere în onoarea fiicei acesteia, iar Cordelia se lăsă dusă de val către marginea grupului.

Se retrase în liniște, separându-se pentru câteva clipe de ceilalți (încercă să nu-și spună *de turmă*) ca să studieze totul în tăcere. Ciudată amestecătură mai era și Barrayarul ăsta, ba tihnit și familiar, ba înspăimântător și străin... spectacolul însă era de toată isprava... ah! Asta lipsea din peisajul acela,

își dădu seama Cordelia. Pe Colonia Bêta, o ceremonie de o asemenea importanță ar fi fost transmisă în întregime la holovid, pentru a face părtaşă la ea în timp real întreaga planetă. Fiecare mișcare ar fi fost parte a unui dans atent regizat în funcție de unghiurile de filmare și sincronizarea comentatorilor, aproape până la anihilarea evenimentului înregistrat. Aici nu se vedea niciun înregistrator holovid. Singurele înregistrări erau făcute de Securitatea Imperială, pentru propriile-i scopuri, care nu includeau niciun fel de regie. Oamenii din această sală dansau doar pentru ei și cei din jur, tot acel spectacol plin de fast și strălucire fiind aruncat cu nonșalanță în fluviul timpului, care îl ducea cu sine în eternitate; a doua zi, evenimentul nu mai avea să existe decât în amintirile lor.

— Lady Vorkosigan?

Glasul politicoș care se auzi de lângă ea o făcu pe Cordelia să tresară din meditație. Se răsuși și dădu cu ochii de contele comandor Vordarian. Faptul că purta uniforma roș-albăstră, nu pe cea în culorile casei sale, îl caracteriza ca fiind în serviciul activ, împodobind Cartierul General Imperial, fără îndoială – la ce departament? Da, la Operațiuni, îi spusese Aral. Avea un pahar în mână și zâmbea cordial.

— Conte Vordarian, îl întâmpină ea, întorcându-i zâmbetul.

Se mai văzuseră în trecere de suficiente ori, așa încât Cordelia se hotărî să se poarte ca și cum prezentările ar fi fost făcute deja. Trebușoara asta cu regența n-avea să se termine prea curând, oricât de mult și-ar fi dorit ea acest lucru; venise demult vremea să înceapă să-și facă singură relații și să nu-l mai sâcâie pe Aral cerându-i călăuzire la fiecare pas nou pe care trebuia să-l facă.

— Savurezi petrecerea? întrebă el.

— O, da, răspunse ea, apoi încercă să se gândească ce altceva mai putea să adauge. E nemaipomenit de frumoasă.

— Întocmai ca tine, milady.

Și ridică paharul în cinstea ei, apoi sorbi.

Cordelliei îi tresări inima în piept, dar imediat își dădu seama care era motivul, până să apuce să facă ochii mari. Ultimul ofițer barrayaran care toastase în cinstea ei fusese răposatul amiral Vorrutyer, în împrejurări foarte diferite de aceasta. Întâmplarea făcea ca Vordarian să-i fi reprodus perfect gestul. Dar nu era momentul potrivit pentru amintiri chinuitoare. Cordelia reveni la realitate.

— Lady Vorpatril mi-a fost de mare ajutor. Este foarte mărinimoasă.

Vordarian înclină din cap cu delicatețe în direcția taliei ei.

— Înțeleg că și ție și se cuvin felicitări. E băiat sau fată?

— Ăă? Ah! Da, băiat, mulțumesc. O să-l cheme Piotr Miles, așa mi s-a spus.

— Sunt surprins. Aș fi crezut că lordul-regent va căuta să aibă mai întâi o fată.

Cordelia ridică fruntea, nedumerită de tonul lui ironic.

— Noi am început înainte ca Aral să devină regent.

— Dar știai că urma să primească funcția, fără-ndoială.

— Nu știam. Dar credeam că voi toți, militariștii barrayaran, sunteți înnebuniți s-aveți fii. De ce te-ai gândit la o fiică?

Îmi doresc o fiică...

— Desigur, a m presupus că lordul Vorkosigan își va planifica îndelungatul, ăă... angajament. Ce cale mai bună de a-și asigura continuitatea puterii după ce i se termină regența decât să-și asume cu dibăcie rolul de socru al împăratului?

Cordelia era șocată.

— Crezi c-ar risca el continuitatea guvernării planetare pentru posibilitatea ca doi adolescenți să se-ndrăgostească, un deceniu și jumătate de-acum înainte?

— Să se-ndrăgostească?

Acum el părea năucit.

— Voi, barrayaranii, sunteți...

Își mușcă limba înainte de-a rosti *nebuni*. Era nepoliticos.

— Aral e categoric mai... realist.

Deși cu greu ar fi putut să-l considere lipsit de romantism.

— Asta-i foarte interesant, murmură el.

Îi tot aluneca privirea către pânțele ei.

— Crezi că se gîndește la ceva mai direct?

Gândurile care-i treceau ei prin cap se intersectau doar superficial cu conversația lui întortocheată.

— Poftim?

El zâmbi și ridică din umeri.

Cordelia se încruntă.

— Ce-ai vrut să spui, că dacă ar fi fost să avem o fată toată lumea s-ar fi gândit la asta?

— Cu siguranță.

Ea pufni.

— Doamne. Asta-i... Nu-mi pot închipui cum cineva sănătos la cap și-ar putea dori să ajungă în preajma nucleului de putere de pe Barrayar. Din câte văd eu, cu asta nu faci decât să te lași luat în vizor de orice dement care are o doleanță.

Îi fulgeră prin minte o imagine a locotenentului Koudelka asurzit și cu fața plină de sânge.

— Și nu-i e moale nici amărâtului care are ghinionul de a-ți sta alături.

El păru dintr-odată foarte interesat de discuție.

— Ah, da, acel accident nefericit de mai deunăzi. Investigația a scos ceva la iveală, știi cumva?

— N-am auzit să se fi aflat ceva. Negri și Illyan îi tot dau înainte cu cetagandanii, ei sunt cap de listă. Dar cel care-a lansat grenada a scăpat, nu se știe nimic despre el.

— Păcat, spuse el.

Își goli paharul și îl schimbă cu unul abia umplut, oferit imediat de un slujitor în livrea Casei Vorbarra care trecea prin dreptul lor. Cordelia aținti asupra paharului de vin o privire melancolică. Dar renunțase pe durata sarcinii la tot

ce-i otrăvea metabolismul. Încă un avantaj al gestației în stil betan, în replicatoare uterine – nu te mai forța nimic să duci nenorocita asta de viață sănătoasă. Acasă de-ar fi fost, ar fi putut să se otrăvească și să se pună în pericol fără nicio restricție, în vreme ce copilul ei ar fi crescut în siguranță, protejat în băncile de replicatoare și sub controlul complet și neîntrerupt al unor tehnicieni serioși. Ce-ar fi fost dacă ea s-ar fi aflat în raza acelei grenade sonice... Tânjea după ceva de băut.

Ei, dar nici măcar n-avea nevoie de euforia etanolului ca să-și amortească mintea; conversațiile cu barrayaranii erau suficient de năucitoare. Privirea ei îl căută pe Aral în mulțime – iată-l, avându-l alături pe Kou; stătea de vorbă cu Piotr și cu alți doi bărbați în vârstă, cărunți, care purtau veșminte de conți. După cum anticipase Aral, auzul îi revenise la normal în câteva zile. Cu toate astea, privirea lui se muta de la un chip la altul, sorbind indicii din gesturi și inflexiuni ale vocilor, iar paharul aproape neatins părea un ornament în mâna lui. La datorie, nu încăpea îndoială. Mai exista pentru el vreun moment în care să nu fie la datorie?

— Și-a făcut multe griji din cauza atacului? Întrebă Vordarian, urmărindu-i privirea până la Aral.

— Tu nu ți-ai fi făcut? răspunse Cordelia. Nu știu... a văzut atâta violență la viața lui, aproape mai multă decât îmi pot eu închipui. S-ar putea să fi devenit un fel de zgomot de fond pentru el. Nu-i mai captează atenția.

Aș vrea să nu-mi mai capteze mie atenția.

— Totuși, nu-l cunoști de-atâta vreme. Doar de la momentul Escobar.

— Ne-am întâlnit o dată înainte de război. Pentru scurt timp.

— A, da? făcu el, cu sprâncenele ridicate. Asta nu știam. Cât de puțin cunoaștem oamenii, de fapt.

Se întrerupse, urmărindu-l cu privirea pe Aral și privind-o pe ea cum îl urmărea cu privirea pe Aral. Un colț al gurii i se strâmbă în sus, apoi rictusul îi dispăru când strânse din buze cu un aer gânditor.

— E bisexual, să știi.

Și sorbi delicat din vin.

— Era bisexual, îl corectă ea absent, privind cu drag spre cealaltă parte a camerei. Acum e monogam.

Vordarian se înecă și scuipe. Cordelia se uită la el cu îngrijorare, întrebându-se dacă era cazul să-l bată pe spate sau cine știe ce altceva să-i facă, dar el își recăpătă suflul și echilibrul.

— Ți-a spus el asta? exclamă el, horcăind de uimire.

— Nu, Vorrutyer mi-a spus. Chiar înainte să se petreacă... ăă... accidentul lui mortal.

Vordarian înțepenisise în fața ei. Cordelia simți un soi de veselie răutăcioasă la gândul că în sfârșit zăpăcise și ea un barrayaran în halul în care o zăpăceau ei câteodată. Acum, măcar de-ar reuși să-și dea seama ce anume din vorbele ei îl năucise... Continuă pe un ton cât se poate de serios:

— Cu cât mă gândesc mai mult la Vorrutyer, cu-atât îmi pare mai degrabă o figură tragică. Încă-l mai obseda o poveste de amor care se terminase de optsprezece ani. Și totuși, mă-ntreb uneori, de-ar fi putut avea ce-și dorea, de-ar fi putut să-l păstreze pe Aral, oare ar fi fost posibil ca Aral să țină sub control acea licărire de sadism care a sfârșit prin a-i mistui lui Vorrutyer sănătatea mintală? De parcă ăștia doi erau într-un fel de scrânciob bizar al sorții, supraviețuirea unui dintre ei atrăgea după ea distrugerea celuilalt.

— O betană.

Aerul său înmărmurit se risipea treptat, iar în locul lui se instală o stare pe care Cordelia o numi în gând Cumplita Revelație.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. În definitiv, voi sunteți cei care au creat hermafrodiți prin bioinginerie.

Se întrerupse.

— De cât timp îl cunoșteai pe Vorrutyer?

— De vreo douăzeci de minute. Dar au fost niște minute de mare *intensitate*.

Se hotărî să-l lase pe el să se întrebe ce naiba mai însemna și *asta*.

— Asta, ăă... povestea lor de amor, cum îi zici tu, a fost mare scandal secret la vremea ei.

Ea strâmbă din nas.

— Mare scandal secret? Țsta nu-i un oximoron? Ca „atac prietensc”. Și mai e și-un barrayaranism tipic, dacă stau să mă gândesc.

Vordarian avea o expresie ciudată pe chip. Arăta, își dădu ea seama, exact ca unul care a aruncat o bombă, bomba a făcut *fâss* în loc de *BUUM!*, iar el încearcă acum să se hotărască dacă să bage mâna în ea și să atingă mecanismul declanșator ca s-o testeze.

Atunci veni și rândul ei să experimenteze Cumplita Revelație. Omul ăsta tocmai a-ncercat să-mi facă praf căsnicia. Nu... căsnicia lui Aral. Își înțepeni pe față un zâmbet luminos, solar, inocent, în vreme ce mintea pornea – în sfârșit! – să-i dea în clocot. Vordarian n-avea cum să fi fost membru al vechiului partid războinic al lui Vorrutyer; conducătorii lor avuseseră parte cu toții de accidente fatale înainte ca Ezar să se retragă din scenă, iar restul se risipiseră care încotro și-și țineau capetele la cutie. Ce voia? Cordelia începu să se joace cu o floare din păr și se gândi că poate era momentul să se fandosească.

— Nici nu mi-am închipuit că mă căsătoresc cu un virgin de patruzeci și patru de ani, conte Vordarian.

— Așa se pare, spuse el și mai trase o dușcă de vin. Voi, galacticii, sunteți toți niște degenerați... Oare ce perversități tolerează el în schimb? Mă-ntreb și eu...

I se aprinse brusc în ochi o sclipire de răutate neascunsă.

— Știi cum a murit prima nevastă a lordului Vorkosigan?

— Sinucidere. Și-a tras în cap cu arcul de plasmă, răspunse ea fără ezitare.

— S-a zvonit că el a omorât-o. Pentru adulter. Ai de grijă, betano.

Zâmbetul îi devenise pe de-a-ntregul caustic.

— Da, știu și asta. În cazul ăsta, un zvon neadevărat.

Toată aparența de cordialitate se evaporase din schimbul lor de replici. Cordelia avea senzația neplăcută că pierdea de-a binelea controlul situației. Se aplecă în față și spuse pe un ton scăzut:

— Tu știi de ce-a murit Vorrutyer?

El nu se putu abține și se înclină la rându-i, atras de gestul ei.

— Nu...

— A-ncercat să-l rănească pe Aral prin mine. Treaba asta mi s-a părut... iritantă. Aș dori să încetezi să mă mai iriți, conte Vordarian; mi-e teamă c-ai reuși în cele din urmă.

Glasul îi coborî și mai mult, aproape până la nivelul unei șoapte.

— Și tu ar trebui să te temi.

Tonul lui inițial arogant cedase în mod vizibil, devenind precaut. Făcu un gest larg, cu palma întinsă, care părea să simbolizeze o plecăciune de rămas-bun, și dădu înapoi din fața ei.

— Milady.

Privirea pe care o aruncă în urmă în timp ce se îndepărta era de-a dreptul înspăimântată.

Ea se încruntă în urma lui. *Pff*. Ce discuție ciudată. La ce se aștepta omul ăsta, după ce venise să-i trântască în față

informația aceea veche și răsuflată de parcă ar fi fost cine știe ce surpriză șocantă? Chiar își imaginase Vordarian că ea avea să se ducă la bărbatu-său și să-l bată la cap cu lipsa de gust în alegerea partenerilor de care dăduse dovadă cu două decenii în urmă? Oare pe o tânără și naivă mireasă barrayarană ar fi lovit-o o criză de isterie? În niciun caz pe lady Vorpatril, al cărei entuziasm în societate masca o judecată corozivă la adresa celor din jur; nici pe prințesa Kareen, a cărei naivitate se mistuise, cu siguranță, de multă vreme în compania acelui expert în sadisme care era Serg. *A tras, dar a ratat ținta.*

Apoi, judecând mai la rece: *S-a mai întâmplat și înainte să tragă și să rateze?* Dialogul lor nu fusese un act de socializare normală, nici măcar după standardele barrayaranane ale competitivității. *Sau poate era doar beat.* Simți brusc dorința de a sta de vorbă cu Illyan. Închise ochii, încercând să-și risipească ceața din minte.

— Te simți bine, iubito? îi murmură în ureche vocea îngrijorată a lui Aral. Ai nevoie de medicamentele pentru grețuri?

Deschise imediat ochii. Iată-l lângă ea, teafăr și nevătămat.

— Ah, n-am nimic.

Se prinse de brațul lui, ușor, nu într-o strângere panicată, ca de tentacul cu ventuze.

— Căzusem și eu pe gânduri.

— Ne-au poftit să ne așezăm la masă.

— Bun. Ar fi plăcut să mai stau și jos, că mi se umflă picioarele.

El păru gata s-o ridice în brațe și s-o care, dar merseră până acolo normal, alăturându-li-se celorlalte perechi convenționale. Se așezară la o masă puțin mai retrasă față de celelalte, împreună cu Gregor, Kareen, Piotr, Lordul Protector al Cercului Vorbitorilor cu soția sa și prim-ministrul Vortala. La insistențele lui Gregor, primi și Droushnakovi un loc la masa lor; era dureros să observi ce fericit părea băiatul la

vederea vechii sale gărzi de corp. *Te-am lăsat fără partener de joacă, mări copile?* își spuse Cordelia, cuprinsă de remușcări. Așa se părea; Gregor se apucă să negocieze cu Kareen întoarcerea săptămânală a lui Drou „pentru lecții de judo”. Drou, obișnuită cu atmosfera de la Reședința Imperială, nu era atât de intimidată precum Koudelka, ale cărui mădulare înțepeniseră din pricina grijii exagerate ca nu cumva să-și trădeze stângăcia și lipsa de mobilitate.

Cordelia se pomeni așezată între Vortala și Protector, cu care întrețineu conversații cu destulă lejeritate; Vortala era fermecător, în felul lui grosolan. Cordelia reuși să ciugulească din toate acele feluri elegant servite, cu excepția unei felii din carcasa unei bovine fripte care fusese adusă întreagă la masă. De obicei era capabilă să-și scoată din minte faptul că proteina barrayarană nu era crescută în cuve, ci provenea din trupurile unor animale adevărate care muriseră. În definitiv, aflate despre primitivele lor practici culinare înainte de-a fi ales să vină aici și mai avusese ocazia să guste mușchi de animal în timpul misiunilor de la Observații, în interes științific, pentru supraviețuire ori ca să testeze eventuale produse noi pentru piața betană. Barrayaranii aplaudară animalul ornamentat cu fructe și flori, părând a-l considera de-a dreptul atrăgător, nicidecum terifiant, iar bucătarul, care venise nerăbdător în urma lui de la bucătărie, făcu o plecăciune. Circuitele olfactive primitive din creierul ei se arătară de acord, mirosea minunat. Vorkosigan își luă o porție în sânge. Cordelia sorbi niște apă.

După desert și după câteva scurte toasturi protocolare ținute de Vortala și Vorkosigan, micul Gregor fu dus în sfârșit la culcare de mama lui. Kareen le făcu semn Cordeliei și lui Droushnakovi s-o urmeze. Cordelia simți cum i se detensionează umerii pe când păraseau uriașa adunare și urcau scara către liniștea apartamentelor particulare ale împăratului.

Gregor fu despuiat de micuța lui uniformă și vârat în pijama, redevenind astfel un băiețel, nu un simbol. Drou îl supraveghe la spălatul pe dinți și se lăsă ademenită cu un „doar înc-o dată și gata” într-un joc cu tablă și piese pe care îl jucau pe vremuri, ca răsfăț înainte de culcare. Lucru pe care Kareen îl îngădui cu indulgență, iar după un sărut dăruit și unul primit de la fiul ei, ea și Cordelia se retraseră într-un salon alăturat, scăldat într-o lumină blândă. O adiere nocturnă dinspre ferestrele deschise aducea răcoare în cameră. Femeile se așezară amândouă cu câte un oftat, destinzându-se; Kareen își aruncă pantofii din picioare, iar Cordelia îi urmă imediat exemplul. Voci și râsete îndepărtate și înăbușite pluteau înăuntru dinspre grădina de sub ferestre.

— Cât durează petrecerea asta? întrebă Cordelia.

— Până-n zori, pentru cei mai rezistenți decât mine. Eu mă voi retrage la miezul nopții, după care marii băutori vor prelua controlul.

— Unii dintre ei par să se fi pus deja pe treabă.

— Din păcate, zâmbi Kareen. Într-o singură noapte vei putea să admiri clasa Vor deopotrivă în splendoarea și-n decăderea ei.

— Îmi închipui. Sunt surprinsă că nu importați droguri recreaționale care să nu fie letale.

Zâmbetul lui Kareen deveni sarcastic.

— Dar încăierările între bețivi sunt *tradiționale*.

Apoi își îmblânzi nuanța tăioasă a vocii.

— De fapt, lucruri de felul ăsta ne vin de-afară, cel puțin în orașele cu aerodrom pentru navete. Ca de obicei, se pare că adăugăm obiceiuri noi, nu le înlocuim pe ale noastre.

— Poate că așa-i cel mai bine, spuse Cordelia.

Se încruntă. Oare cum era mai bine să procedeze la sondarea delicată...?

— Conte Vidal Vordarian e cumva unul dintre cei care au obiceiul să se chercelească în public?

— Nu, răspunse Kareen, ridicând capul și privind pe sub gene. De ce mă-ntrebi?

— Am avut o conversație ciudată cu el. Credeam că o supradoză de etanol ar putea s-o explice.

Își aminti mâna lui Vordarian oprindu-se cu o apăsare ușoară pe genunchiul prințesei, foarte aproape de ceea ce s-ar fi putut numi mângâiere intimă.

— Îl cunoști bine? Cum l-ai caracteriza?

Kareen își cântări răspunsul.

— E bogat... orgolios... i-a fost loial lui Ezar cât și-a pus Serg la cale ultimele intrigi împotriva tatălui său. Loial imperiului, clasei Vor. În districtul Vordarian există patru mari orașe industriale, plus baze militare, depozite militare, cel mai mare aerodrom militar de navete... Fără îndoială, teritoriul lui Vidal e astăzi cea mai importantă zonă economică a Barrayarului. Războiul abia de-a atins districtul Vordarianilor; este unul dintre puținele din care cetagandanii s-au retras prin tratat. Acolo ne-am amplasat primele baze spațiale fiindcă am preluat instalațiile construite și abandonate de cetagandani, și din asta a decurs o bună parte din dezvoltarea economică ulterioară.

— Asta-i... interesant, spuse Cordelia, dar eu îmi puneam întrebări despre el ca persoană. Despre... ăă... ce-i place și ce-i displace, spre exemplu. Tu îl simpatizezi?

— La un moment dat, spuse Kareen încet, m-am întrebat dacă Vidal ar putea fi destul de puternic ca să mă protejeze de Serg. După moartea lui Ezar. Pe măsură ce boala lui Ezar progresa, mă gândeam c-ar fi mai bine să mă ocup singură de propria mea apărare. Parcă nu se-ntâmpla nimic și nimeni nu-mi dădea nicio informație.

— Dacă Serg ar fi ajuns împărat, cum ar fi putut să te protejeze un biet conte? întrebă Cordelia.

— Ar fi fost nevoit să devină... mai mult de-atât. Vidal avea ambiție, dacă primea încurajările potrivite... și era

patriot. Cine știe, dacă Serg ar fi trăit, poate-ar fi distrus, Barrayarul – și poate că Vidal ne-ar fi salvat pe toți. Dar Ezar mi-a făgăduit că n-am de ce mă teme și s-a ținut de cuvânt. Serg a murit înaintea lui Ezar și... și de-atunci tot mă străduiesc să las treaba asta cu Vidal să se răcească de la sine.

Cordelia își frecă buza de jos cu un gest absent.

— Aha. Dar ție, personal... vreau să zic, ție îți place de el? Titlul de contesă Vordarian n-ar fi un fel plăcut de-a te retrage, într-o bună zi, din poziția asta de prințesă văduvă?

— Ah! Nu acum. Tatăl vitreg al împăratului ar fi un om prea puternic de instalat în opoziție cu regentul. O polaritate primejdioasă, în situația în care n-ar fi nici aliați, nici în echilibru perfect. Sau dacă nu s-ar combina într-o singură persoană.

— Cum ar fi socrul împăratului?

— Da, exact.

— Nu prea înțeleg această transmitere... venerică a puterii. Tu ai vreun drept de-a revendica puterea imperială, sau nu?

— Asta trebuie să decidă armata, spuse Kareen, ridicând din umeri.

Apoi adăugă cu voce scăzută:

— Chiar că seamănă cu o boală, nu-i așa? Sunt prea aproape, mă atinge, mă infectează... Gregor e speranța mea de supraviețuire. Și închisoarea mea.

— Nu-ți dorești să ai și tu o viață?

— Nu. Eu vreau doar să trăiesc.

Cordelia se sprijini de spătar, tulburată. *Te-a învățat Serg să nu ofensezi pe nimeni?*

— Vordarian tot așa vede lucrurile? Vreau să zic că nu doar putere ai tu de oferit. Cred că-ți subestimezi farmecul personal.

— Pe Barrayar... puterea e singurul lucru care contează, spuse Kareen și expresia de pe chipul său deveni distantă. Recunosc... cândva i-am cerut căpitanului Negri să-mi

prezintă o dare de seamă despre Vidal. Se folosește de curtezanele lui în moduri firești.

Încuviințarea aceasta visătoare nu prea se potrivea cu ideea Cordeliei despre cum ar trebui să sune o declarație de dragoste nețărnută. Și totuși, ce văzuse ea la ceremonie în ochii lui Vordarian nu fusese doar dorință de putere, putea să jure. Oare numirea lui Aral ca regent îi stricase omului, accidental, pețitul? Poate de aici și animozitatea cu tentă sexuală din discursul pe care i-l ținuse ei...?

Droushnakovi se întoarse în vârful picioarelor.

— A adormit, șopti ea pe un ton afectuos.

Kareen încuviință în tăcere și își lăsă capul pe spetează, abandonându-se unui moment de odihnă, până ce sosi un mesager în livrea Casei Vorbarra, care i se adresă:

— Doriți să deschideți seara de dans împreună cu lordul-regent, milady? Sunteți așteptată.

Cerere, sau ordin? Suna mai degrabă amenințător-obligatoriu decât distractiv, prin glasul lipsit de expresie al servitorului.

— Ultima îndatorire pe seara asta, o asigură Kareen pe Cordelia în timp ce își puneau amândouă pantofii.

Încălțăminte Cordeliei părea să se fi micșorat cu două numere de la începutul serii. Porni șontăcând după Kareen, cu Drou în urma lor.

Podeaua unei camere de mari dimensiuni de la parter fusese acoperită cu lemn în mai multe nuanțe, cu intarsii care formau contururi de flori, plante agățătoare și animale. Pe Colonia Beta, suprafața aceea lustruită și-ar fi găsit locul pe un perete dintr-un muzeu; aici, oamenii aceștia incredibili dansau pe ea. O orchestră – selecționată în urma unei competiții pe viață și pe moarte de Fanfara Militară Imperială, după cum fusese informată Cordelia – asigura muzica de dans, în stil barrayaran. Până și valsurile sunau vag a marșuri. Aral și prințesa luă rău poziția de început, iar el o

conduse prin toată sala, dând cu ea câteva tururi vioaie; era un dans de societate care presupunea că își oglindeau reciproc pașii și alunecările, cu mâinile ridicate, dar fără a și le atinge cu adevărat. Cordelia era fascinată. N-ar fi ghicit în veci că Aral știa să danseze. Cerințele etichetei părând a fi astfel îndeplinite, alte cupluri începură să se cearnă de pe margine spre ringul de dans. Aral se întoarse lângă Cordelia, părând incitat.

— Dansați, milady?

După cina aceea, mergea mai degrabă un pui de somn. Cum reușea să se păstreze în starea aceea alarmantă de hiperactivitate? Spaime ascunse, probabil. Ea clătină din cap, zâmbind.

— Nu știu să dansez.

— Aha.

Porniră așadar la pas spre ieșire.

— Aș putea să te-nvăț, se oferi el pe când pătrundeau într-un grup de terase care se desfășura către grădini, unde îi întâmpină o răcoare plăcută și un întuneric străpuns ici și colo de lumini colorate, menite să asigure mersul fără poticneli de-a lungul aleilor.

— Mm, făcu ea în dubiu. Dacă ai putea găsi un loc retras.

Deși, pentru cazul în care puteau găsi un loc retras, îi treceau prin minte lucruri mai bune de făcut decât dansul.

— Păi, uite c-am... șșș.

Dinții îi sclipiră o clipă în beznă într-un rânjet ca un tăiș de iatagan și o strânse mai tare de mână, în semn de avertizare. Rămaseră amândoi nemișcați, la intrarea într-un mic spațiu liber, ferit privirilor celor aflați la înălțime de tise și de plante cu frunzișul ca niște pene roz, care nu proveneau de pe Pământ. Muzica se revărsa limpede de sus.

— Încearcă, Kou, se auzi vocea insistentă a lui Droushnakovi.

Drou și Kou stăteau față în față în celălalt capăt al ascunzișului de pe terasă. Nu prea convins, Koudelka își lăasă

bastonul pe balustrada de piatră și ridică mâinile, potrivindu-le după ale ei. Începură să pășească, să facă alunecări și înclinări, în vreme ce Drou număra conștiincios, „Un-doi-trei, un-doi-trei...”

Koudelka se împiedică, iar ea îl prinse; brațele lui se încolăciră pe talia ei.

— Fir-ar să fie, nu merge, Drou! exclamă el și clătină din cap a neputință.

— Șș...

Mâna ei îi atinse buzele.

— Mai încearcă o dată. Eu sunt dispusă. Nu ziceai tu că trebuie să exersezi până reușești chestia aia cu coordonarea mâinii... cât? Pariez că nu doar o dată.

— Nu m-ar lăsa bătrânul să renunț.

— Păi, poate nici eu n-o să te las să renunți.

— Am obosit, se plânse Koudelka.

Atunci, treceți la sărutat, îi îndemnă Cordelia în gând, stăpânindu-și un hohot de râs. *Pe aia o puteți face stând jos.* Droushnakovi era însă hotărâtă, așa că o luară de la capăt. „Un-doi-trei, un-doi-trei...” Efortul se termină din nou cu ceea ce Cordeliei îi păru un început numai bun pentru o îmbrățișare pasională; măcar dacă vreuna dintre părți ar avea prezența de spirit și și-ar aduna curajul ca să ducă treaba până la capăt.

Aral clătină din cap și se dădură înapoi în tăcere, ocolind tufărișul. Scena părea să-l fi inspirat într-o oarecare măsură, fiindcă își lipi buzele de ale ei ca să-și înăbușe propriul chicotit. Dar, vai, discreția lor se dovedi inutilă: un lord Vor oarecare, rătăcind orbește pe lângă ei, se nimeri să traverseze ascunzișul, făcându-i pe Kou și Drou să încremenească în mijlocul pasului, apoi se îndoi peste balustrada de piatră ca să vomite cât se poate de tradițional în tufișurile lipsite de apărare de sub ea. Voci noi, una de bărbat, cealaltă de femeie, porniră deodată să sudaie din umbrele care învăluiau zona

cu pricina. Koudelka își recuperează bastonul și cei doi dansatori aspiranți se retraseră în mare grabă. Lordul Vor mai vomită o dată, iar victima de sex masculin se apucă să se cațăre după el, alunecând pe zidăria de piatră murdărită și promițând răzbunare cruntă. Prudent, Vorkosigan o conduse pe Cordelia mai departe.

Mai târziu, pe când așteptau în dreptul uneia dintre porțile Reședinței să li se aducă mașinile, Cordelia se pomeni stând lângă locotenent. Koudelka privea peste umăr, gânditor, la clădirea Reședinței, din care răzbăteau, prea puțin domolite, muzica și zgomotele petrecerii.

— Ai petrecut bine, Kou? se interesă ea cu jovialitate.

— Poftim? Ah, da, minunat. Când am intrat în serviciul militar, nici nu visam să ajung aici, spuse el, mijindu-și ochii. A fost o vreme când credeam că n-o să mai ajung nicăieri.

Apoi adăugă, provocându-i Cordeliei un mic fior mental:

— Zău dacă nu mi-aș dori ca femeile să aibă manuale de operare.

Cordelia râse din toată inima.

— La fel aș putea spune și eu despre bărbați.

— Dar Domnia Voastră și amiralul Vorkosigan, .. sunteți altfel.

— Nu... chiar. Poate am învățat din experiență. Mulți oameni nu reușesc să-nvețe nimic.

— Credeți că am vreo șansă să duc o viață normală? Întrebă el, uitându-se lung nu la ea, ci fără țintă, în beznă.

— Șansele ți le crezi singur, Kou. Și dansurile.

— Vorbiți exact ca amiralul.

Cordelia îl încolți pe Illyan în dimineața următoare, când el trecu pe la casa Vorkosigan ca să primească raportul zilnic de la comandantul gărzilor.

— Ia spune-mi, Simon, Vidal Vordarian e pe lista ta scurtă, sau pe aia lungă?

— Toată lumea e pe lista mea lungă, oftă Illyan.

— Vreau să-l muți pe lista scurtă.

Illyan deveni atent.

— De ce?

Ea șovăi. N-avea de gând să-i răspundă *Intuiția*, deși exact într-acolo o călăuzeau indiciile subliminale.

— Mie îmi pare că are o minte de asasin. Genul care trage din ascunzătoare când inamicul e cu spatele la el.

Illyan zâmbi enigmatic.

— Cer iertare, milady, dar nu pare a fi vorba despre acel Vordarian pe care îl cunosc eu. Mereu mi s-a părut mai degrabă genul de zevzec încăpățânat, fără ocolișuri.

Ce nevoie imperioasă, ce dorință arzătoare trebuie să chinuie un zevzec încăpățânat ca să-l facă să devină viclean? Poate, neștiind cât de profundă era fericirea lui Aral alături de ea, Vordarian nu-și dădea seama cât de crud îi fusese atacul la adresa acestei fericiri? Și oare animozitățile personale și cele politice mergeau neapărat mână în mână? *Nu*. Dușmănia lui fusese profundă, iar lovitura țintită cu precizie, chiar dacă în direcția greșită.

— Mută-l pe lista scurtă, spuse ea.

Illyan făcu un gest cu degetele răsfirate. Nu era un gest conciliant oarecare; după expresia de pe chipul lui, era clar că i se declanșase în minte o anumită înlanțuire de gânduri.

— Foarte bine, milady.

VI

Cordelia urmărea cu privirea umbra aerodinei ușoare lunecând dedesubt, pe sol, o pată alungită săgetând către miazăzi. Săgeata pâlpâia la trecerea peste câmpuri, izvoare, râuri și drumuri colbuite – rețeaua de drumuri era rudimentară, dezvoltarea ei fusese stăvilită, fiind întrecută de transportul aerian individual, adus de explozia tehnologică galactică de la sfârșitul Izolării. Spirale de încordare i se descolăceau din jurul gâtului cu fiecare kilometru pe care îl puneau între ei și viermuiala febrilă a capitalei. O zi la țară era o idee excelentă, care ar fi trebuit pusă în practică de multă vreme. Doar că și-ar fi dorit s-o petreacă alături de Aral.

Ghidându-se după repere de la sol, sergentul Bothari înclină cu blândețe aerodina, aducând-o pe un nou curs. Droushnakovi, care stătea în spate alături de Cordelia, se crispă, încercând să nu se aplece peste ea. Doctorul Henri, aflat în față, lângă sergent, privea afară cu un interes aproape egal cu al Cordeliei. La un moment dat se întoarse pe jumătate ca să-i vorbească peste umăr Cordeliei.

— Mulțumirile mele sincere pentru invitația la prânz, lady Vorkosigan. Vizitarea domeniului particular Vorkosigan este un privilegiu rar.

— Chiar așa? spuse Cordelia. Știu că nu-i înghesuială pe-aici, dar partenerii de călărie ai contelui Piotr vin destul de des. Fascinante animale.

Gândul îi zăbovi o clipă la ceea ce spusese, dar hotărî apoi că doctorul Henri avea să-și dea seama și singur că „fascinantele animale” erau caii, nu prietenii contelui Piotr.

— La cel mai mic semn c-ai fi interesat, probabil te va conduce contele Piotr personal să-ți arate grajdurile.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe general.

Perspectiva aceasta părea să-l intimideze pe doctorul Henri, care își tot făcea de lucru cu gulerul uniformei de teren. Cercetător științific la Spitalul Militar Imperial, Henri avea de-a face cu ofițeri de rang superior de suficiente ori ca să nu se mai lase copleșit; probabil că toată istoria barrayarană care învăluia figura lui Piotr era cea care schimba situația în acest caz.

Piotr își căpătase rangul actual la vârsta de douăzeci și doi de ani, luptând contra cetagandanilor în aprigul război de gherilă dezlănțuit în Munții Dendarii, care acum tocmai se arătau, albaștri, la orizontul sudic. Rangul era tot ceea ce împăratul de atunci, Dorca Vorbarra, putuse să-i ofere la acea vreme; alte beneficii palpabile precum întăriri, provizii și soldă ieșeau din discuție în clipele acelea disperate. Douăzeci de ani mai târziu, Piotr modificase din nou cursul istoriei Barrayarului, jucând rolul celui în stare să schimbe soarta tronului în beneficiul lui Ezar Vorbarra, în războiul civil care adusese căderea Împăratului Nebun Yuri. Nu era un ofițeraș oarecare de la comandament acest general Piotr Vorkosigan, treaba asta era clară pentru toată lumea.

— E ușor să te-nțelegi cu el, îl asigură Cordelia pe doctorul Henri. Ajunge să-i admiri caii și să-i pui câteva întrebări cu răspuns sugerat despre războaie, și pe urmă poți să te relaxezi și să-ți petreci restul timpului ascultându-l.

Henri ridică din sprâncene, căutând pe fața ei semnele ironiei. Era un om inteligent. Cordelia zâmbi înveselită.

Apoi observă că Bothari o privea tăcut în oglinzile de deasupra panoului său de control. Din nou. Sergentul părea

tensionat în ziua aceea. Poziția mâinilor sale, mușchii de pe gât încordați ca niște funii, acestea erau detaliile care îl trădau. Ochii lui gălbui, lipsiți de expresie, erau întotdeauna indescifrabili; înfundați în orbite, prea apropiați unul de celălalt și nu chiar la același nivel, deasupra pomeților ascuțiți și-a fâlcii alungite și pătrătoase. Era neliniștit din cauza vizitei doctorului? Ar fi fost de înțeles.

Pământul continua să se desfășoare plat sub ei, dar nu după mult timp începu să se încrețească în culmi neregulate care delimitau districtul lacului. Munții creșteau în zare, iar Cordeliei i se păru că deslușește un licăr îndepărtat de zăpadă timpurie pe culmile cele mai înalte. Bothari înălță succesiv aerodina peste trei lanțuri deluroase și o înclină din nou pentru a schimba direcția, coborând vertiginos către o vale îngustă. După câteva minute și încă un picaj dincolo de un lanț de creste, fâșia lungă a lacului se ivi sub ochii lor. Un labirint uriaș de fortificații distruse de foc alcătuia o coroană neagră pe un creștet de promontoriu, iar la poale era cuibărit un sat. Bothari depuse lin aerodina într-un cerc vopsit pe pavajul celei mai largi dintre străzile așezării.

Doctorul Henri își strânse trusa cu instrumentar medical.

— Examinarea o să dureze doar câteva minute, o asigură el pe Cordelia, pe urmă putem să ne vedem de drum.

Nu-mi spune mie, spune-i lui Bothari. Cordelia simțea că doctorul Henri era cam speriat de Bothari. I se tot adresa ei în loc să-i vorbească sergentului, ca și cum ea ar fi fost un interpret care trebuia să exprime totul în termeni pe care Bothari să-i poată înțelege. Într-adevăr, Bothari era înspăimântător, dar n-avea să dispară ca prin farmec doar fiindcă cineva vorbea ca și cum el n-ar fi fost de față.

Bothari îi conduse la o căsuță de pe o stradă laterală îngustă, care ducea până la oglinda scânteietoare a apei. La ciocănitul lui în ușă, o femeie masivă, cu părul încărunțit, deschise și le zâmbi.

— Bună dimineața, sergent. Intrați, totul e pregătit. Milady. Îi oferi Cordeliei privilegiul unei reverențe.

Cordelia îi răspunse cu o înclinare a capului, privind în jur cu interes.

— Bună dimineața, jupâneasă Hysopi. Ce frumos arată azi casa dumitale!

Tot interiorul fusese curățat, lustruit și netezit cu multă trudă – ca văduvă de militar, jupâneasa Hysopi înțelegea prea bine cum stătea treaba cu inspecțiile. Cordelia era convinsă că atmosfera de zi cu zi din casa celei care fusese angajată ca doică era un pic mai destinsă.

— Fetița ta a fost tare cuminte în dimineața asta, îl asigură pe sergent jupâneasa Hysopi. Și-a băut tot laptele și tocmai a făcut baie. Pe-aici, doctore. Sper c-o să găsiți totul în regulă...

Îi conduse în sus pe o scară îngustă. Se vedea limpede unul dintre dormitoare că era al ei; celălalt, cu o fereastră luminoasă care dădea spre streășina dinspre lac, fusese transformat recent în odaie de copil. Un prunc cu părul închis la culoare și ochi mari, căprui gângurea într-un leagăn.

— Iacă fata noastră, spuse zâmbind jupâneasa Hysopi și o ridică în brațe. Salută-l pe tati al tău, da, Elena? Dulceață mică.

Bothari nu merse mai departe de pragul ușii, de unde privi pruncul cu un aer suspicios.

— I-a crescut mult părul, constată el după câteva clipe.

— Așa se-ntâmplă cu toți pe la trei, patru luni, încuviință jupâneasa Hysopi.

Doctorul Henri își aranjă instrumentele pe așternutul leagănului, iar jupâneasa Hysopi puse copila înapoi și începu s-o dezbrace. Între ei doi se înfiripă o discuție tehnică despre tipuri de lapte praf și fecale, în vreme ce Bothari umbla prin încăpere, privind fără să pună mâna pe nimic. Adevărul e că arăta groaznic de mare și de nepotrivit printre piesele

de mobilier pentru copii, colorate și delicate, cu aerul lui întunecat și periculos, în uniformă maro cu argintiu. Când ajunse să atingă ușor cu creștetul tavanul înclinat, se retrase prudent lângă ușă.

Curioasă, Cordelia se aplecă peste umerii lui Henri și Hysopi să se uite la micuța care se zvârcolea și dădea să se răsucescă. Prunci. Cât de curând va avea și ea unul așa. Simți o fluturare în pânțece, ca un răspuns. Din fericire, Piotr Miles nu adunase încă destulă putere nici cât să iasă dintr-o pungă de hârtie, dar, dacă dezvoltarea lui continua în același ritm, în ultimele luni n-avea s-o mai lase să doarmă deloc. Cordelia își dori să fi urmat cursurile parentale de pe Colonia Beta, chiar dacă la vremea aceea nu era pregătită să candideze pentru obținerea licenței. Și totuși, părinții barrayarani păreau să se descurce improvizând. Jupâneasa Hysopi învățase din mers și avea acum trei copii mari.

— Uimitor, spuse doctorul Henri, clătinând din cap și înregistrând datele. O dezvoltare absolut normală, din câte pot să-mi dau seama. Nici cel mai mic indiciu că a ieșit dintr-un replicator uterin.

— *Eu* am ieșit dintr-un replicator uterin, preciză Cordelia pe un ton amuzat.

Henri ridică fruntea și, involuntar, o măsură cu privirea de sus până jos, ca și cum s-ar fi așteptat deodată să depisteze antene răsărindu-i din cap.

— Experiența betană sugerează că nu prea contează cum ajungi acolo, cât ceea ce faci după ce ajungi.

— Aha, făcu el, încruntându-se gânditor. Și n-aveți defecte genetice?

— Garantat, încuviință Cordelia.

— *Avem nevoie* de tehnologia asta.

Oftă și apoi începu să-și strângă lucrurile.

— N-are nimic, poți s-o îmbraci la loc, adăugă el către jupâneasa Hysopi.

Bothari apăru în cele din urmă lângă leagăn și se aplecă să se uite, făcând cute adânci pe frunte, între ochi. O singură dată atinse pruncul, cu degetul pe obraz, apoi își frecă policarul de arătător de parcă și-ar fi verificat funcțiile neurale. Jupâneasa Hysopi îl cercetă cu o privire piezișă, dar nu spuse nimic.

Cât mai zăbovi Bothari ca să pună la punct socotelile financiare cu jupâneasa Hysopi, Cordelia și doctorul Henri porniră într-o plimbare către lac, urmați de Droushnakovi.

— Când au sosit la Spitalul Militar, povesti Henri, cele șaptesprezece replicatoare uterine escobarane trimise din zona de război, am fost realmente oripilat. De ce să salveze acei fetuși nedoriți, și cu asemenea costuri? De ce să-i trimită la departamentul *meu*? De atunci însă m-am convertit, milady. Ba chiar m-am gândit la cum ar putea fi pusă în practică o asemenea idee: un subprodus tehnologic pentru pacienții cu arsuri. Acum lucrez la el, abia de-o săptămână am obținut și aprobarea proiectului.

Cu o sclipire de nerăbdare în ochi, începu să-și expună în detaliu teoria, care, atât cât îi înțelegea Cordelia principiile, părea solidă.

— Mama e proiectant și optimizator de echipamente medicale la Spitalul Silica, îi explică ea lui Henri când acesta făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea și să primească aprecieri. Tot timpul lucrează la aplicații de felul ăsta.

După care Henri își reluă, cu îndoită forță, expunerea detaliilor tehnice.

Cordelia salută două femei care treceau pe stradă, spunându-le pe nume și prezentându-i-le, politicos, lui Henri.

— Sunt soțiile a doi dintre străjerii vasali ai contelui Piotr, îi explică ea când trecură mai departe.

— Aș fi crezut că preferă să locuiască în capitală.

— Unii, da, alții stau aici. Se pare că e chestie de gust. Costul vieții e mult mai scăzut aici, iar flăcăii ăștia nu-s

plătiți atât de mult pe cât ți-ai închipui. Unii locuitori din zonele izolate sunt suspicioși când vine vorba de viața la oraș – par să creadă că aici e o existență mai pură.

Schiță un zâmbet fugar.

— E unul care are câte o nevastă la fiecare adresă. Niciunul dintre camarazii lui străjeri nu l-a dat de gol până acum. E un grup strâns unit.

Henri ridică din sprâncene.

— Cred că petrece de minune.

— Nu prea. Niciodată nu-i ajung banii și mereu pare îngrijorat. Dar nu se poate hotărî la care nevastă să renunțe. Cică, de fapt, le iubește pe amândouă.

Când doctorul Henri se îndepărtă puțin ca să discute despre posibilitatea închirierii unei ambarcațiuni cu un bătrân care-și făcea de lucru pe la docuri, Droushnakovi se apropie de Cordelia și i se adresează cu voce joasă. Părea tulburată.

— Milady... cum naiba de-a ajuns sergentul Bothari să aibă un copil? Nu-i însurat, nu-i așa?

— Ai crede că i-a adus-o barza? spuse Cordelia cu frivolitate.

— Nu.

După felul cum se încruntase, era clar că Drou nu era de acord cu o asemenea neseriozitate. Cordelia, care nici nu i-o lua în nume de rău, oftă. *Cum să ies cât mai discret din treaba asta?*

— Pe-aproape. Replicatorul uterin în care era ea a fost trimis de pe Escobar cu un curier rapid, după război. Și-a terminat gestația într-un laborator de la Spitalul Militar, sub supravegherea doctorului Henri.

— E chiar a lui Bothari?

— O, da. Demonstrat genetic. Așa au reușit să identifice... Cordelia își frânse fraza la jumătate. Prudență...

— Dar ce voia să spună cu șaptesprezece replicatoare? Și cum a ajuns bebelușul în replicator? Ce era... era un experiment?

— Transfer de placentă, spuse Cordelia. O operație delicată, chiar și după standardele galactice, dar nicidecum experimentală. Uite.

Făcu o pauză, timp în care gândurile i se învâneau rapid prin minte.

— O să-ți spun adevărul.

Doar că nu ți-l spun pe tot.

— Micuța Elena e fiica lui Bothari și-a unei tinere esco-barane care era ofițer și se numea Elena Visconti. Bothari... a iubit-o... foarte mult. Dar după război ea n-a vrut să vină cu el pe Barrayar. Copilul a fost conceput, ăă... în stil barrayaran, pe urmă transferat în replicator când s-au despărțit. Au mai existat cazuri asemănătoare. Replicatoarele au fost trimise toate la Spitalul Militar, care era interesat să afle mai multe despre tehnologia lor. Bothari a trecut prin... tratamente medicale destul de multă vreme, după război. Dar după ce-a ieșit, și după ce-a ieșit și ea, a primit custodia ei.

— Ceilalți și-au luat și ei copiii?

— Ceilalți tați erau majoritatea morți la momentul acela. Copiii au ajuns la orfelinatul armatei imperiale.

Iacătă. Versiunea oficială, la pachet și cu fundiță.

— Aha, făcu Drou și se încruntă, cu ochii în pământ. Asta nu-i deloc... e greu să ți-l închipui pe Bothari... Drept să spun, începu ea într-un acces de sinceritate, nici custodia unei pisici nu cred c-aș vrea să i-o dau lui Bothari. Nu vi se pare puțin cam ciudat omul ăsta?

— Eu și Aral suntem atenți la felul cum se desfășoară treaba. Deocamdată, Bothari o duce foarte bine, după părerea mea. El singur a găsit-o pe jupâneasa Hysopi și are grijă să primească tot ce-i trebuie. Te-a... adică te deranjează cu ceva Bothari?

„Glumiți?” părea s-o întrebe privirea lui Droushnakovi.

— E așa de mare! Și urât. Și... în unele zile mormăie de unul singur. Și cât mai bolește, sunt zile în șir când nu se

dă jos din pat, dar n-are nici febră, nici nimic. Comandan-
tul străjerilor contelui Piotr crede că se preface bolnav ca să
scape de îndatoriri.

— Nu se preface bolnav. Dar mă bucur că mi-ai spus,
o să-l rog pe Aral să stea de vorbă cu comandantul și să
lămurească lucrurile.

— Dar nu vă temeți deloc de el? Cel puțin în zilele lui
proaste?

— Aș plânge de mila lui Bothari, spuse Cordelia încet,
dar de temut nu mă tem de el. Nici în zilele proaste, nici
în celelalte. Nici tu n-ar trebui să te temi. E... e o insultă
serioasă.

— Iertare, spuse Droushnakovi, netezind cu talpa pie-
trișul. E o poveste tristă. Nu mă mir că nu vorbește deloc
despre războiul de la Escobar.

— Da... aș aprecia dacă te-ai abține și tu s-aduci vorba.
E un subiect foarte dureros pentru el.

Un zbor scurt cu aerodina, din sat peste o limbă de lac, îi
aduse la domeniul provincial al lui Vorkosigan. Cu un secol
în urmă, casa era un post de pază periferic al fortului de
pe promontoriu. Armele moderne scosese ră din circulație
fortificațiile de la suprafața pământului, iar vechea cazarmă
de piatră fusese modificată pentru a fi folosită în scopuri
mult mai pașnice.

— E mai mică decât m-am așteptat, remarcă doctorul
Henri, care în mod sigur spera la mai multă grandoare.

Îi aștepta un prânz agreabil, pregătit de menajera lui
Piotr pe o terasă plină de flori, aflată la capătul dinspre sud
al casei, lângă bucătărie. Pe când însoțea grupul într-acolo,

Cordelia rămase puțin în urmă ca să schimbe o vorbă cu contele Piotr.

— Vă mulțumesc, domnule, că ne permiteți să vă invadăm.

— Invadați-mă liniștiți! Asta-i casa ta, draga mea. Ești liberă să primești în ea orice prieteni dorești. E prima dată când faci asta, îți dai seama?

Se opri din mers și rămaseră amândoi în cadrul ușii.

— Știi, când s-a măritat cu tata, mama a redecorat în întregime casa Vorkosigan. Soția mea a făcut la fel la vremea ei. Aral s-a însurat atât de târziu, încât mă tem că o modernizare trebuia făcută cu mult timp în urmă. Nu ți-ar plăcea... să te ocupi tu?

Dar e casata, își spuse Cordelia, descurajată. Nici măcar a lui Aral nu e, zău așa...

— Prezența ta aici e atât de discretă, încât se și teme omul să nu-ți iei iarăși zborul, spuse Piotr și râse pe înfundate, dar se vedea în privirea lui că îl preocupa chestiunea.

Cordelia își mângâie pânțelele rotunjite.

— Ah, acum sunt copleșită de-a binelea, domnule, spuse ea; ezită. Sinceră să fiu, mă gândeam c-ar fi drăguț s-avem un ascensor în casa Vorkosigan. Dacă socotim demisolul, subsolul, podul și acoperișul, sunt opt niveluri în corpul principal. Poți face o adevărată excursie.

— Un ascensor? Noi niciodată n-am...

Își mușcă limba.

— Unde?

— Ar putea fi plasat în holul din spate, lângă conductele de evacuare, ca să nu deranjeze arhitectura interioară.

— Chiar așa. Foarte bine. Caută un constructor. Rezolv-o.

— Atunci, o să mă ocup mâine. Mulțumesc, domnule, spuse Cordelia și, în spatele lui, ridică din sprânceane.

În timpul mesei, contele Piotr, care se vede că nutrea în continuare ideea de-a o încuraja pe Cordelia, se arătă deosebit

de sânguincios în a-l trata cu cordialitate pe doctorul Henri, deși era limpede că acesta reprezenta tipul „omului nou”. Urmând sfatul Cordeliei, Henri se purtă la rându-i cât se poate de prietenos cu Piotr. Conteale îi povesti în amănunt despre mânzul nou-născut în grajdurile sale, aflate dincolo de culmea din spatele casei. Făptura aceea era un pursânge cu certificat genetic pe care Piotr îl numea *quarter horse*¹, deși Cordeliei i se părea că-i un cal întreg. Mânzul, un viitor armăsar de prăsilă, fusese importat de pe Pământ pentru o sumă uriașă, sub forma unui embrion congelat care fusese implantat într-o iapă splendidă; gestația fusese supravegheată cu nerăbdare de Piotr. Henri, școlit într-ale biologiei, își exprimă interesul pentru partea tehnică, iar după terminarea prânzului Piotr îl duse să vadă cu ochii lui minunatele animale.

Cordelia se rugă de învoire.

— Cred c-aș vrea să mă odihnesc puțin. Tu poți să te duci, Drou. O să stea sergentul Bothari cu mine.

În realitate, Cordelia își făcea griji pentru Bothari. Nu luase nicio înghițitură la masă și timp de mai bine de o oră nu scosese nicio vorbă.

Plină de îndoieli, dar interesată la culme de cai, Drou se lăsă convinsă. Cei trei porniră să urce încet dealul. Cordelia îi urmări cu privirea până se îndepărtară, apoi se întoarse și surprinse privirea lui Bothari asupra ei. Sergentul înclină din cap într-un straniu gest de aprobare.

— Mulțumesc, milady.

— Hm. Da. Mă-ntrebam dacă nu cumva ți-e rău.

— Nu... da. Nu știu. Voiam... voiam să stăm de vorbă, milady. De niște săptămâni. Dar parcă niciodată nu era

¹ Una dintre cele mai populare rase de cai din lume; excelent alergător de sprinturi scurte, denumirea „cal de sfert” i se trage de la capacitatea de a întrece alte rase de cai pe distanțe de cel mult un sfert de milă.

momentul potrivit. În ultima vreme e tot mai rău. Nu mai pot s-aștept. Am sperat că azi...

— Nu scăpa momentul.

Menajera zăngănea de zor prin bucătăria lui Piotr.

— Ne plimbăm puțin?

— Da, vă rog, milady.

Porniră să dea ocol împreună bătrânei case de piatră. Foișorul de pe creasta dealului, cu vedere către lac, era un loc grozav în care să stea la discuții, dar Cordelia se simțea prea ghiftuită și prea gravidă ca să mai urce până acolo. Așa că porni spre stânga și urmară cărarea paralelă cu panta până ajunseră la ceea ce părea a fi o mică grădină împrejmuată de un zid.

Pământurile familiei Vorkosigan erau presărate cu un bizar amestec de morminte în care odihneau membri din nucleul familiei, rude îndepărtate, servitori cu merite deosebite. Cimitirul făcuse parte inițial din ansamblul fortului, ajuns ruine; cele mai vechi morminte de gărzi și ofițeri existau acolo de veacuri întregi. Intruziunea Vorkosiganilor se produsese abia după distrugerea atomică a vechii capitale districtuale Vorkosigan Vashnoi, în timpul invaziei cetagandanilor. Acolo morții și viii fuseseră topiți laolaltă, ștergându-se orice urmă a istoriei de – pe atunci – opt generații a familiei. Era interesant să observi perechile de date mai recente și cum se potriveau ele cu evenimentele acelor perioade: retragerea cetagandanilor, războiul lui Yuri cel Nebun. Mormântul mamei lui Aral data exact de la începutul războiului lui Yuri. Lângă ea fusese rezervat un loc pentru Piotr, încă gol după treizeci și trei de ani. Ea își aștepta răbdătoare soțul. *Și bărbații ne acuză pe noi, femeile, că suntem încete.* Fiul ei cel mare, fratele lui Aral, odihnea de cealaltă parte a ei, iar dincolo de el se afla surioara lui.

— Hai să stăm acolo, spuse Cordelia.

Arătă cu capul spre o bancă de piatră înconjurată de flori portocalii mărunte și umbrită de un stejar importat de pe Pământ, vechi de cel puțin un secol.

— Oamenii ăștia au devenit foarte buni ascultători. Și nici nu răspândesc bârfe.

Se așeză pe piatra caldă, măsurându-l din priviri pe Bothari. Se așeză și el, atât de departe de ea pe cât îi permitea banca. Cutele de pe față îi erau astăzi adânci și aspre, în ciuda faptului că aburul cald al toamnei înmuia lumina după-amiezii. O mână i se încorda aritmic, strângând marginea de piatră dură a băncii. Respira cu prea multă grijă.

Cordelia își împlânzi glasul.

— Vasăzică, sergent, care-i necazul? Pari puțin cam... încordat azi. E vreo problemă cu Elena?

El râse încet, fără niciun strop de veselie.

— *Încordat*. Da. Cred că da. N-are a face cu copilul... este... mă rog, nu direct.

Și pentru prima dată în acea zi nu-și mai feri privirea de a ei.

— Vă aduceți aminte de Escobar, milady. Ați fost acolo. Așa-i?

— Așa-i.

Omul ăsta e chinuit, își dădu seama Cordelia. Ce fel de chin îl măcina?

— Eu nu-mi aduc aminte de Escobar.

— Așa am auzit și eu. Cred că terapeuții tăi militari s-au dat de ceasul morții să se-asigure că n-o să-ți aduci aminte de Escobar.

— O, da.

— Eu nu-s de-acord cu principiile de tratament barrayane. Mai ales când capătă culoarea eficienței politice.

— Am ajuns să-mi dau și eu seama de asta, milady.

O sclipire de speranță prudentă îi pâlpâi în ochi.

— Cum au făcut asta? se interesă ea. Arderea anumitor neuroni? Ștergere chimică?

— Nu... au folosit medicamente, dar nu s-a distrus nimic. Așa mi-au zis. Doctorii o numeau terapie de suprimare. Noi i-am zis pur și simplu iad. În fiecare zi mergeam în iad, până n-am mai vrut să mergem acolo.

Bothari se foi pe bancă, încruntându-se.

— Când încerc să-mi amintesc, să vorbesc pur și simplu despre Escobar, am dureri de cap. Sună prostește, nu-i așa? Ditamai omul ca mine se vaită de dureri de cap ca o babă. Anumite părți, amintiri, astea-mi dau niște dureri de cap rele de tot, văd toate lucrurile înconjurte de cercuri roșii și încep să vomit. Dacă mă opresc și nu mai încerc să mă gândesc la asta, durerea dispare. Simplu.

Cordelia înghiți în sec.

— Înțeleg. Îmi pare rău. Știam că-i rău, dar nu știam că-i... atât de rău.

— Cea mai rea parte sunt visele. Visez la... aia... și dacă nu mă trezesc destul de repede, rămân cu amintirea visului. Îmi amintesc prea multe, toate deodată, și capul meu... nu pot decât să mă întorc pe partea cealaltă și să plâng până încep să mă gândesc la altceva. Ceilalți străjeri ai contelui Piotr... mă cred nebun, mă cred idiot, se-ntreabă ce caut acolo cu ei. Și eu mă-ntreb ce caut acolo cu ei.

Își trecu iute palmele uriașe peste țeasta tunsă periută.

— Să fiu străjer juruit unui conte... e o onoare. Nu-s decât douăzeci de locuri. Îi iau pe cei mai buni, îi iau pe eroii dați naibii, pe cei cu medalii, pe bărbații de douăzeci de ani cu reputație nepătată. Dacă ce-am făcut eu... la Escobar... a fost atât de rău, de ce l-a convins amiralul pe contele Piotr să-mi facă loc și mie? Și dacă am fost și eu așa un erou dat naibii, de ce mi-au luat amintirile de-atunci?

Respirația i se accelera și începea să-i șuiere printre dinții lungi și galbeni.

— Câtă durere simți acum? Când încerci să vorbești despre asta?

— Destulă. Și mai urmează.

O fixă cu privirea, iar cutele încruntăturii i se adânciră.

— Trebuie să vorbesc despre asta. Cu Domnia Voastră. Simt că...

Cordelia trase aer în piept ca să se calmeze, încercând să asculte cu toată mintea, cu trupul și cu sufletul. Și prudent. Foarte prudent.

— Zi mai departe.

— Am... patru imagini... în minte, de la Escobar. Patru imagini, și nu mi le pot explica. Mie însumi. Câteva minute din... trei luni? Patru? Toate mă tulbură, dar una dintre ele mă tulbură cel mai rău. Apare și Domnia Voastră în ea, adăugă el brusc și își mută privirea în pământ.

Ambele mâini îi erau acum încheștate de marginea băncii și cu încheieturile albite.

— Așa. Zi mai departe.

— Una, cea care-i mai puțin rea, e cu o ceartă. Prințul Serg era de față. Și amiralul Vorrutyer, lordul Vorkosigan și amiralul Rulf Vorhalas. Eram și eu acolo. Doar că n-aveam haine pe mine.

— Și ești convins că nu-i doar un vis?

— Nu. Nu-s convins. Amiralul Vorrutyer a spus... ceva foarte insultător la adresa lordului Vorkosigan. L-a pus pe lordul Vorkosigan cu spatele la zid. Prințul Serg râdea. Pe urmă Vorrutyer l-a sărutat de-a dreptul pe gură și Vorhalas a încercat să-i zboare capul lui Vorrutyer, dar lordul Vorkosigan nu l-a lăsat. Și nu-mi mai aduc aminte ce-a mai fost.

— Hm... mda, spuse Cordelia. Nu eram de față să văd, dar știu că la momentul acela se petreceau niște treburi ciudate de-a binelea în eșaloanele superioare, cu Vorrutyer și Serg, care-și forțau limitele. Așa că, probabil, e o amintire adevărată. Aș putea să-l întreb pe Aral, dacă vrei.

— Nu! Nu. Și-așa, asta nu-mi pare atât de importantă. Cum sunt celelalte.

— Atunci, povestește-mi despre celelalte.

Vocea lui era acum o șoaptă.

— Mi-aduc aminte de Elena. Tare frumușică. Cu ea n-am decât două imagini în minte. Într-una, îmi amintesc cum mă forța Vorrutyer... nu, despre asta nu vreau să vorbesc.

Se întrerupse și rămase tăcut un minut întreg, legănându-se ușor înainte și înapoi.

— Cealaltă... eram la mine în cabină. Eu cu ea. Era nevasta mea...

Îi tremură vocea.

— Nu era nevasta mea, așa-i.

Nici măcar nu era o întrebare.

— Nu. Dar știi asta.

— Dar îmi amintesc cum *credeam* că e.

Își apăsă fruntea cu palmele, apoi își frecă gâtul, apăsând și fără vreun folos.

— Era prizonieră de război, spuse Cordelia. Frumusețea ei le-a atras atenția lui Vorrutyer și Serg, care și-au făcut un scop din chinuirea ei, fără niciun motiv – nu pentru informațiile militare pe care le deținea, nici măcar de dragul terorismului politic, doar pentru satisfacția lor. A fost violată. Dar știi și asta. Într-un colțișor al minții.

— Da, șopti el.

— Faptul că i-au scos implantul contraceptiv și te-au lăsat sau te-au silit – s-o însămânțezi a fost o parte a ideii lor sadice. Prima parte. Slavă domnului, n-au trăit destul cât să ajungă la partea a doua.

El își ridicase picioarele și le strânsese cu brațele, făcându-se ghem. Respira iute și superficial, gâfâit. Fața îi devenise de un alb livid, ca degerată, sclipind de sudori reci.

— Am și eu inele roșii în jur în momentul ăsta? întrebă Cordelia, plină de curiozitate.

— Totul e... într-un fel de roz.

— Și ultima imagine?

— Ah, milady, spuse el și înghiți în sec. Indiferent ce-o fi fost... știu că trebuie să fie tare aproape de lucrul acela pe care nu vor cu nici un preț să mi-l amintesc.

Și iar înghiți în sec. Cordelia începea să priceapă de ce nu se atinsese el de mâncare.

— Vrei să continui? *Poți* să continui?

— Trebuie să continui. Milady. Căpitan Naismith. Fiindcă îmi aduc aminte de Domnia Voastră. Îmi aduc aminte că v-am văzut. Întinsă pe patul lui Vorrutyer, cu toate hainele tăiate, goală. Sângerând. Vă priveam... Ce vreau eu să știu. Trebuie să știu.

Își înfășură brațele în jurul capului și se înclină spre ea, în genunchi, cu ochi găunoși, bântuiți, flămânzi.

Probabil că-i crescuse tensiunea fantastic de mult, ca să-i provoace o asemenea migrenă monstruoasă. Dacă mergeau prea departe, dacă forțau lucrurile până la adevărul ultim, nu-l păștea oare un atac cerebral? Incredibilă manevră de inginerie psihică, să-i programezi propriul corp să-l pedepsească pentru gândurile interzise.

— Milady, *pe Domnia Voastră* am violat-o?

— Ha? *Nu!*

Cordelia își îndreptă brusc spatele, inundată de o indignare impetuoasă. Îi smulseseră din minte și informația *asta*? Îndrăzniseră să i-o ia?

El începu să plângă, dacă asta însemnau respirația întretăiată, fața schimonosită și lacrimile curgându-i din ochi. Părți egale de chin și bucurie.

— Ah. Slavă domnului.

Iar apoi:

— Sunteți *sigură*...?

— Vorrutyer ți-a ordonat. Tu ai refuzat. Din propria-ți voință, fără speranță de salvare sau recompensă. Treaba asta ți-a adus pe cap o mulțime de necazuri, multă vreme după aceea.

Tânjea să-i povestească și restul, dar, în starea înspăimântătoare în care ajunsese el, consecințele erau imposibil de anticipat.

— De câtă vreme ai început să-ți aduci aminte? De când îți tot pui întrebarea asta?

— De când v-am revăzut prima dată. Astă-vară. Când ați venit să vă căsătoriți cu lordul Vorkosigan.

— Ai stat șase luni și mai bine cu gândul ăsta în minte și n-ai îndrăznit să-ntrebi...?

— Da, milady.

Ea se dădu înapoi, îngrozită, și expiră un fir de aer printre buzele crispate.

— Data viitoare să nu mai aștepți atâta.

Înghițindu-și cu greu nodul din gât, Bothari se dezdoi și se ridică în picioare, făcând cu mâna un semn disperat prin care ruga să fie așteptat. Pășii peste zidul jos de piatră și găsi niște tufișuri. Cordelia rămase minute în șir ascultându-i îngrijorată icnetele de vomă pornite din stomacul gol. Se gândi că fusese o criză de o duritate extremă, dar în cele din urmă accesele violente se răriră, apoi se opriră. Bothari se întoarse, ștergându-se la gură, alb ca varul la față și fără să pară că s-ar simți mult mai bine. Doar ochii i se schimbaseră; acum pâlpâia în ei un strop de viață, lumina pe jumătate înăbușită a unei ușurări copleșitoare.

Însă, pe când se așeza înapoi pe bancă, lumina se topi. Bothari își frecă palmele de genunchii pantalonilor și își fixă cu privirea încălțările.

— Dar nu-s mai puțin violator doar fiindcă *Domnia Voastră* nu mi-a fost victimă.

— Asta așa-i.

— Nu pot... să am încredere în mine. Domnia Voastră cum poate să aibă încredere în mine? ...Știți ce-i mai bun decât sexul?

Ea se întrebă dacă era capabilă să mai îndure o întorsătură bruscă a conversației fără să-și ia câmpii. *Tu l-ai încurajat să-și dea cep, acum nu mai ai cale de scăpare.*

— Zi mai departe.

— Omorul. Te face să te simți și mai bine, după aia. N-ar trebui să fie... așa o plăcere. Lordul Vorkosigan nu ucide așa.

Ochii îi erau îngustați, sprâncenele încruntate, dar încă nu se descleștase din încovoierea agonizantă; probabil că vorbea la modul general, fără să se mai gândească la Vorrutyer.

— E o revărsare de furie, cred, spuse Cordelia cu prudență. Cum ai ajuns să ții în tine așa un ghem de ură? E atât de dens, că devine aproape palpabil. Oamenii ți-l simt.

— E poveste veche, spuse el și degetele i se strânseseră în dreptul plexului. Dar în cea mai mare parte a timpului nu simt mânie. Izbucnește deodată.

— Până și Bothari se teme de Bothari, murmură ea cu uimire.

— Dar Domnia Voastră nu. Nu vă e teamă nici cât lordului Vorkosigan.

— Dintr-un motiv oarecare, pe tine te văd în strânsă legătură cu el. Iar el e sufletul meu. Cum aș putea să mă tem de propriul meu suflet?

— Milady. O învoială.

— Hm?

— Să-mi spuneți... când e-n regulă. Să ucid. Și-atunci o să știu.

— Nu pot... uite, dacă, să zicem, nu-s de față? De obicei, când se-ntâmplă s-ajungi într-o asemenea situație, n-ai timp să te oprești s-o analizezi. Trebuie să ți se îngăduie să te aperi, dar trebuie să fii și capabil să discerni când ești atacat de-adevăratelea.

Își îndreptă spatele și făcu ochii mari, sub imperiul unei revelații subite.

— De asta-i atât de importantă uniforma pentru tine, nu-i așa? Îți indică momentul în care e-n regulă. Atunci când nu-ți dai seama singur. Toată rutina asta rigidă de care te ții, rostul ei e să-ți spună că ești în regulă, că n-ai deraiat.

— Da. Acum am jurat să apăr Casa Vorkosigan. Deci *asta* e-n regulă.

Dădu din cap, părând mai liniștit. Dar, pentru Dumnezeu, ce anume îl liniștise?

— Îmi ceri să fiu conștiința ta. Să judec lucrurile în locul tău. Dar tu ești un om în toată puterea cuvântului. Te-am văzut făcând alegeri corecte, în cele mai dure condiții de stres.

El își strânse iar capul în mâini și, cu falca înțepenită, rosti cu voce aspră:

— Dar nu reușesc *să-mi aduc aminte* de ele. Nu-mi amintesc cum am făcut.

— Ah, făcu ea, simțindu-se mică și neînsemnată. I'ăi. .. nu știu ce crezi c-aș putea să fac pentru tine, dar ai un drept de sânge să-mi ceri. Îți suntem îndatorați, Aral și cu mine. Noi ne amintim motivul, chiar dacă tu nu poți.

— Atunci, țineți-l minte și pentru mine, milady, spuse el încet, și-o să-mi fie bine.

— Să fii convins.

VII

Într-o dimineață din săptămâna următoare, Cordelia luă micul dejun împreună cu Aral și Piotr într-un salon retras, cu vedere spre grădina din spatele casei. Aral îi făcu semn valetului contelui, care servea la masă.

— Vrei, te rog, să mi-l aduci și pe Koudelka de unde s-o ascunde? Spune-i să vină și cu ordinea de zi pentru dimineața asta, despre care am discutat.

— Ăă... presupun că n-ați auzit, milord, nu-i așa? murmură omul.

Cordelia avu impresia că ochii lui cercetau încăperea în căutarea unei căi de scăpare.

— Ce s-aud? De-abia am coborât.

— Locotenentul Koudelka e la spital în dimineața asta.

— La spital! Dumnezeule mare, de ce n-am fost anunțat imediat? Ce s-a-ntâmpnat?

— Ni s-a spus că va veni comandantul Illyan să dea raportul complet, milord. Comandantul gărzilor... s-a gândit să-l aștepte.

Pe chipul lui Vorkosigan se luptau spaima și enervarea.

— Cât de grav e? Sper că nu-i vreun efect întârziat al grenadei sonice, nu? Ce-a pățit?

— A fost bătut măr, milord, spuse rigid valetul.

Vorkosigan se sprijini de spătar și scoase un fluierat slab. Îi zvâcnea un mușchi în obraz.

— Adu-l aici pe comandantul ăla al gărzilor, mârâi el.

Valetul se evaporă pe loc, iar Vorkosigan rămase bătând nervos și nerăbdător cu lingura în masă. Când întâlni privirea înspăimântată a Cordeliei, schiță de dragul ei un firav zâmbet liniștitor. Până și Piotr părea tulburat.

— Cum ar putea să vrea cineva să-l bată pe Kou? întrebă consternată Cordelia. E dezgustător. Nici n-ar fi în stare să riposteze.

Vorkosigan scutură din cap.

— Cineva în căutarea unei ținte sigure, presupun. Aflăm noi. Ah, lasă, că aflăm noi.

Atunci își făcu apariția comandantul gărzilor, în uniformă verde a Securității Imperiale, și luă poziția de drepti.

— Să trăiți!

— Pentru știința ta de acum înainte, și poți să transmiți mai departe informația asta, dacă vreunul dintre membrii de bază ai staffului meu pățește vreodată vreun accident, vreau să fiu informat de îndată. S-a-nțeles?

— Da, domnule. Era foarte târziu când a ajuns știrea aici, domnule. Și, de vreme ce la momentul acela știam deja că amândoi vor supraviețui, comandantul Illyan a spus să vă las să dormiți, domnule.

— Aha, spuse Vorkosigan, frecându-și obrazii. Amândoi?

— Locotenentul Koudelka și sergentul Bothari, domnule.

— Doar nu s-au încăierat, nu? întrebă Cordelia, deja speriată de-a binelea.

— Ba da. Ah... nu unul cu celălalt, milady. Au fost atacati. Vorkosigan se întuneca treptat la față.

— Mai bine începeai cu începutul.

— Da, domnule. Ăă... Locotenentul Koudelka și sergentul Bothari au ieșit aseară. Nu în uniforme. S-au dus în zona aceea din spatele vechiului caravanserai.

— Doamne, dar de ce?

— Ăă...

Căpitanul gărzilor privi pieziș spre Cordelia, șovăind.

— Pentru distracție, cred, domnule.

— Distracție?

— Da, domnule. Sergentul Bothari se duce acolo cam o dată pe lună, în ziua lui liberă, când milord contele e plecat în oraș. Se pare că merge acolo de ani de zile.

— La caravanseraî? Întrebă contele Pîotr pe un ton care dădea de înțeles că nu-i venea să creadă ce aude.

— Ăă..,

Comandantul gărzilor privi spre valet în căutare de ajutor.

— Sergentul Bothari nu-i foarte mofturos la distracție, domnule, se oferi valetul să explice, cu un aer stânjenit.

— Se vede că nu! spuse Piotr.

Cordelia îl chestionă pe Vorkosigan printr-o ridicare din sprâncene.

— E o zonă foarte dură, îi explică el. Nu m-aș duce acolo de unul singur, fără o patrulă în spate. Două patrule, dacă-i noapte. Și categoric aș purta uniforma, deși fără însemnele rangului. Dar cred că Bothari a crescut acolo. Îmi închipui că în ochii lui arată altfel.

— De ce-i atât de dură?

— E sărăcie mare acolo. A fost centrul orașului în Vremea Izolării și nici până-n ziua de azi nu s-a apucat nimeni s-o renoveze. Apă e pe sponci, nu-i electricitate, se sufocă în gunoaie...

— Mai ales umane, adăugă Piotr, caustic.

— Sărăcie? spuse Cordelia, năucită. Fără electricitate? Și cum pot să intre în rețeaua de comunicații?

— Nu intră, bineînțeles, răspunse Vorkosigan.

— Atunci, cum ajung cei de-acolo să aibă o educație?

— N-ajung.

Cordelia se holbă la el.

— Nu pricep. Cum își fac rost de slujbe?

— Câțiva ajung să scape înrolându-se în armată. Ceilalți se tâlhăresc reciproc, în general, îi explică Vorkosigan, privind-o stingerit. Voi n-aveți sărăcie pe Colonia Beta?

— Sărăcie? Păi, unii oameni au mai mulți bani decât alții, normal, dar... să nu existe comconsole?

Cu asta îl distrăsese pe Vorkosigan de la propriile-i nedumeriri.

— Adică cel mai scăzut standard de viață pe care ți-l poți imagina e să nu posezi o comconsole? Întrebă el uluit.

— E primul articol din constituție. „Accesul la informație nu poate fi limitat.”

— Cordelia... oamenii ăștia abia dacă au acces la mâncare, haine și adăpost. Au niște zdrențe și niște oale, și stau în clădiri care încă nu-s rentabil de reparat sau de dărâmat, cu vântul suflându-le prin crăpăturile din ziduri.

— Fără aer condiționat?

— Lipsa încălzirii pe timpul iernii e o problemă mai mare pe-aici.

— Îmi închipui. Voi aici nu prea aveți vară... și cum cer ajutor când sunt bolnavi sau răniți?

Vorkosigan devenea tot mai sumbru.

— Care ajutor? Dacă-s bolnavi, ori se fac bine, ori mor.

— Mor, dacă avem noroc, mormăi Piotr. Paraziți.

— Voi nu glumiți, spuse Cordelia, uitându-se când la unul, când la celălalt. E îngrozitor... vai, dar gândiți-vă câte genii e posibil să pierdeți!

— De la caravanserai, mă-ndoiesc că pierdem prea mulți, spuse sec Piotr.

— De ce? Doar au același set de gene ca și voi, îi atrase atenția Cordelia asupra a ceea ce ei i se părea evident.

Contele se crispă.

— Fată dragă! Sigur că nu! Familia mea e în clasa Vor de nouă generații.

Cordelia ridică din sprâncene.

— De unde știi, din moment ce până acum optzeci de ani n-ai avut o clasificare a genelor?

Comandantul gărzilor și valetul căpătară niște expresii foarte înțepate. Valetul își mușcă buzele.

— Pe lângă asta, continuă ea să facă apel la logică, dacă voi, clasa Vor, ați călătorit măcar pe jumătate față de cât susțin istorisirile pe care le-am citit, nouăzeci la sută din populația planetei ăsteia trebuie să aibă deja sânge Vor în vene. Cine știe ce rude aveți din partea înaintașilor voștri?

Cu un aer absent, Vorkosigan se șterse la gură cu șervetul de în; privirea i se tulbură, căpătând aproximativ aceeași expresie pe care o avea în ochi valetul.

— Cordelia, murmură el, nu se poate... chiar *nu se poate* să stai liniștită la masa de dimineață și să sugerezi că strămoșii mei erau bastarzi. Pe-aici e o insultă de moarte.

Unde-ar trebui să stau?

— Aha. Cred că n-o să-nțeleg asta niciodată. Eh, nu-i nimic. Koudelka. Și Bothari.

— Desigur. Continuă, ofițer.

— Da, să trăiți. Păi, domnule, tocmai se-ntorceau, după cum mi s-a spus, la vreo oră după miezul nopții, când au fost atacați de o bandă de huligani din partea locului. Evident că locotenentul Koudelka era prea bine îmbrăcat, și-n afară de asta, e problema cu mersul lui, și cu bastonul... în orice caz, le-a atras atenția. Nu cunosc detaliile, domnule, dar au fost patru morți și trei spitalizați în dimineața asta, pe lângă cei care au scăpat cu fuga.

Vorkosigan fluieră încet printre dinți.

— Cât de grav au fost răniți Bothari și Koudelka?

— Au... n-am nici un raport oficial, domnule. Doar zvonuri.

— Atunci, zi-le pe-alea.

Ofițerul de serviciu își înghiți un mic nod din gât.

— Sergentul Bothari are un braț rupt, câteva coaste rupte, răni interne și o lovitură la cap. Locotenentul Koudelka,

ambele picioare rupte și o mulțime de, ăă... arsuri de curent electric.

Vocea i se stinse treptat.

— Poftim?

— Evident, din ce-am auzit, atacatorii lor aveau vreo două bastoane electrice de mare voltaj și-au descoperit că pot să obțină cu ele niște... efecte bizare asupra nervilor lui protetici. După ce i-au rupt picioarele, și-au făcut de lucru cu el destul de mult timp. Așa se face că i-au prins oamenii comandantului Illyan. N-au șters-o la timp.

Cordelia își împinse farfuria din față și se dădu înapoi, tremurând din tot corpul.

— Zvonuri, ai? spuse Vorkosigan, cu un aer meditativ și sumbru. Foarte bine. Liber. Ai grijă să fie trimis la mine comandantul Illyan imediat ce sosește.

Pe chipul lui Piotr se citea o expresie triumfal-morocănoasă.

— Paraziți, declară el. Ar trebui să-i dau focului pe toți. Vorkosigan oftă.

— E mai ușor să pornești un război decât să-i pui capăt. Săptămâna asta, nu, domnule.

* * *

Illyan sosi în mai puțin de un ceas și merse la Aral, în bibliotecă, să-i prezinte raportul neoficial. Cordelia intră în urma lui și se așeză să asculte.

— Ești sigură că vrei s-auzi asta? o întrebă încet Vorkosigan. Ea clătină din cap.

— După tine, ei sunt cei mai buni prieteni pe care-i am aici. Prefer să știu decât să mă tot frământ.

Rezumatul prezentat de ofițerul de serviciu vădea o imprecizie tolerabilă, dar Illyan, care stătuse de vorbă și cu Bothari, și cu Koudelka la Spitalul Militar Imperial, unde

fuseseră duși, venise cu o sumă de detalii suplimentare, exprimate fără menajamente. Figura lui de cățelandru arăta îmbătrânită în dimineața aceea.

— Se pare că secretarul dumitale a fost cuprins de dorința de-a face sex, începu el. De ce l-o fi ales pe Bothari drept ghid local, nu-mi pot închipui.

— Noi trei suntem singurii supraviețuitori de pe *Generalul Vorkraft*, răspunse Vorkosigan. Presupun că asta ne-a legat. Însă Kou și Bothari s-au înțeles bine întotdeauna. Poate-i atinge lui Bothari o latură paternă ascunsă. Iar Kou e băiat bun, nu-i stă mintea la prostii. Să nu-i zici c-am spus asta, o s-o ia drept insultă. E bine să ți se mai amintească din când în când că mai există și oameni din ăștia. Mi-aș fi dorit totuși să vină la mine.

— Mă rog, Bothari a făcut ce-a putut și el, spuse Illyan. L-a dus în spelunca lui sinistră, care înțeleg că în ochii lui are niște avantaje. E ieftin, rapid și nu stă nimeni la discuții cu el. Mai e și foarte departe de vechile cercuri în care se-nvârtea amiralul Vorrutyer. Nu se nasc asocieri neplăcute. El are o rutină strictă. Din ce zice Kou, femeia cu care se culcă de regulă Bothari e aproape la fel de urâtă ca el. Lui Bothari îi place de ea, pare-se, fiindcă n-o auzi niciodată scoțând vreun sunet. Cred că nici nu vreau să mă gândesc la treaba asta.

— În orice caz, Kou a fost cuplat din greșeală cu una dintre celelalte angajate, una care l-a băgat în sperieți. Bothari zice că a cerut pentru el cea mai bună fată – ei, nu chiar fată, femeie, în sfârșit – și se pare că nevoile lui Kou au fost greșit înțelese. În orice caz, Bothari terminase și pierdea vremea în așteptarea lui Kou, care încă mai încerca să converseze politicos în timp ce i se ofereau tot soiul de delicii de care nu mai auzise în viața lui, numai bune pentru cei deja plictisiți și sătui. Până la urmă a renunțat și-a fugit pe scări în jos, unde Bothari era deja beat mort. Se pare că de obicei bea un pahar și pleacă. Pe urmă Kou, Bothari și târfa aia s-au luat

la ceartă din cauza plății, pe motiv că, zicea ea, consumase timp cât patru clienți – cea mai mare parte din treburile astea n-o să apară în raportul oficial, în regulă? – și că, zicea el, n-a fost în stare să-i facă circuitele să meargă. Kou a plătit o parte din sumă – Bothari și-acum mai bodogănește c-a fost prea mult, atât cât putea azi-dimineață să vorbească cu gura aia – și s-au retras în dezordine, toată lumea fiind în general nemulțumită.

— Prima întrebare care se impune, evident, spuse Vorkosigan, este dacă atacul a fost comandat de cineva din stabilimentul acela.

— După știința mea, nu. Am înconjurat locul imediat ce l-am depistat și-am luat la întrebări pe toată lumea dinăuntru, după ce-am băgat în ei fast-penta. l-am speriat de-au făcut pe ei, o spun cu mare bucurie. Țștia-s obișnuiți cu gărzile municipale ale contelui Vorbohn, pe care le mituiesc sau care-i șantajează, și invers. Am scos la lumină o mulțime de informații despre diverse pungășii, dar niciuna dintre ele nu ne-a interesat absolut deloc... apropo, vreți să le transmit mai departe la municipalitate?

— Hm. Dacă n-au nicio legătură cu atacul, pune-le la arhivă și-atât. Poate Bothari o să vrea să se mai întoarcă acolo într-o bună zi. Au idee pentru ce sunt interogați?

— Sigur că nu! Insist ca oamenii mei să lucreze ca la carte. Suntem aici ca să adunăm informații, nu să le transmitem.

— Scuzele mele, comandante. Ar fi trebuit să știu. Continuă.

— Păi, au plecat de-acolo la vreo oră după miezul nopții, pe jos, și undeva au cotit greșit. Bothari e foarte necăjit pe chestia asta. Crede că-i vina lui fiindcă s-a-mbătat în halul ăla. Și el, și Koudelka spun că au văzut mișcări în întuneric timp de vreo zece minute înainte de atac. Deci se pare c-au fost urmăriți și la un moment dat manipulați să intre pe o alee mărginită de niște ziduri înalte, unde s-au pomenit cu

șase în față și șase în spate. Bothari și-a scos paralizorul și-a tras. A doborât trei înainte să i se sară-n cârcă. Cineva de pe-acolo s-a ales în dimineața asta cu un paralizor militar de toată frumusețea. Kou avea la el doar bastonul, nimic altceva. L-au încolțit întâi pe Bothari. A mai doborât doi după ce-a rămas fără paralizor. Au tras în el și pe urmă, după ce-a căzut, au încercat să-l omoare în bătaie. Kou își folosisese până atunci bastonul ca pe un băț de luptă, dar în momentul acela i-a scos învelitoarea. Acuma zice c-ar vrea să n-o fi scos, fiindcă imediat s-a auzit în jur un murmur – „Vor!” – și lucrurile s-au împutit de-a binelea. A înjunghiat doi inși, până i-a lovit cineva lama cu un baston electric și a început să aibă spasme în braț. Cei cinci care mai rămăseseră l-au încălecat și i-au îndoit picioarele invers de la genunchi până i le-au rupt. M-a rugat să vă spun că n-a fost atât de dureros pe cât sună. A spus că i-au stricat atâtea circuite, că de-abia a mai simțit ceva. Nu știu dacă-i adevărat.

— Cu el, e greu să-ți dai seama, spuse Vorkosigan. Își ascunde durerile de atâta vreme, încât i-a devenit aproape o a doua natură. Continuă.

— Acum trebuie să mă-ntorc puțin în urmă. Omul meu care era desemnat să umble după Kou i-a urmărit de unul singur în labirintul ăla de străduțe. S-ar părea că nu era dintre cei familiarizați cu locul și nici nu purta haine potrivite – Kou avea două rezervări pentru nu știu ce spectacol de muzică live de aseară, așa că până cu vreo trei ore înainte de miezul nopții noi am crezut că acolo avea de gând să se ducă. Omul meu s-a dus acolo și-a dispărut, undeva între prima și a doua verificare orară. Asta m-a îngrijorat încă de dimineață. O fi fost omorât? Sau răpit? Legat fedeleș și luat pe sus? Sau era infiltrat, o păcăleală, un agent dublu? N-o să aflăm până nu-l găsim, mort sau viu. La treizeci de minute după semnalul de verificare pe care l-a ratat, oamenii mei au trimis altă „umbră”. Dar asta îl căuta pe cel de dinainte. Kou a rămas

descoperit trei ceasuri în cap azi-noapte, fir-ar să fie, până mi-a intrat în tură supraveghetorul din schimbul de noapte și și-a dat seama de situație. Din fericire, Kou și-a petrecut cea mai mare parte a aceluia interval în căminul târfelor bătrâne retrase din activitate. Omul meu din schimbul de noapte, pe care trebuie să-l laud, l-a redirectionat pe agentul de pe teren și-a trimis în zbor o patrulă suplimentară. Așa că agentul de teren, când a ajuns în sfârșit la locul unde se-ntâmpla scena asta îngrozitoare, a putut să cheme la sol aproape imediat o aerodină cu vreo șase caftangii de-ai mei în uniformă, care au risipit ceata. Treaba aia cu bastoanele electrice... urâtă a fost, dar putea să fie și mai urâtă de-atât. Ăstora care l-au atacat pe Kou e clar că le lipsea genul acela de, hm, abordare plină de imaginație pe care ar fi putut-o avea, să zicem, răposatul amiral Vorrutyer într-o asemenea situație. Sau poate pur și simplu n-au avut timp să recurgă la rafinamente.

— Slavă Domnului, murmură Vorkosigan. Și morții?

— Doi de mâna lui Bothari, din lovituri directe, unul de-a lui Kou – i-a tăiat gâtul – și unul mă tem c-a fost al meu. Puștiul a intrat în șoc anafilactic din cauza unei reacții alergice la fast-penta. L-am trimis de urgență la Spitalul Militar, dar n-au mai putut să-l pună pe picioare. Nu-mi place treaba asta. Acum i se face autopsia, încearcă să-și dea seama dacă a fost reacție naturală sau apărare indusă artificial împotriva interogatoriilor.

— Și banda?

— S-ar părea că-i o societate de ajutor reciproc din caravanserai, perfect legitimă – dacă ăsta-i cuvântul potrivit. Supraviețuitorii pe care i-am capturat zic că s-au hotărât să se ia de Kou fiindcă „mergea caraghios”. Minunat! Cu toate că nici Bothari nu prea mergea în linie dreaptă. Niciunul dintre cei pe care i-am prins nu-i agentul nimănui. În privința celor morți nu mă pot pronunța. Am supravegheat personal

interogatoriile și pot să jur cu mâna pe inimă. Au fost șocați de-a binelea să descopere că se interesează de ei Securitatea Imperială.

— Altceva? întrebă Vorkosigan.

Illyan își ascunse un căscat cu dosul palmei, apoi se scuză.

— A fost o noapte lungă. Omul meu din schimbul de noapte m-a dat jos din pat după miezul nopții. Soldat bun, judecată bună. Nu, cu asta le-am cam lămurit pe toate, mai puțin motivul inițial pentru care s-a dus Kou acolo. Când am ajuns la subiectul ăsta, ne-a răspuns foarte vag și-a început să ceară analgezice. Speram c-ați putea avea vreo sugestie, să-mi potolesc și eu paranoia. Parcă mă ține-n ceafă când îl suspectez pe Kou.

Căscă din nou.

— Am eu, spuse Cordelia, dar e pentru paranoia ta, nu pentru raport, da?

El încuviință din cap.

— Cred că-i îndrăgostit de cineva. La urma urmei, nu te-apuci să testezi un lucru dacă n-ai de gând să-l folosești. Din păcate, testul lui a fost un adevărat dezastru. Îmi imaginez c-o să fie destul de deprimat și iritabil multă vreme de-acum înainte.

Vorkosigan dădu din cap în semn de înțelegere.

— Aveți idee de cine anume? întrebă automat Illyan.

— Da, dar nu cred că-i treaba ta. Mai ales dacă n-are să se-ntâmple.

Illyan acceptă cu o ridicare din umeri și plecă să-și caute oaia răătăcită, omul care fusese primul desemnat să-l urmărească pe Koudelka.

Sergentul Bothari se întoarse la casa Vorkosigan – însă fără să-și reia deocamdată îndatoririle – după cinci zile, cu

o teacă elastică pe brațul rupt. Nu le oferi informații despre brutală întâmplare și îi descurajă pe curioșii care-i puneau întrebări cu o căutătură acră și mormăieli evazive.

Droushnakovi nu puse nicio întrebare și nu făcu niciun comentariu. Dar Cordelia o vedea uneori aruncând câte o privire chinuită la ecranul gol al comconsolei din sala bibliotecii, cu dubla ei conexiune protejată, către Reședința Imperială și către Cartierul General al Statului-Major, în fața căreia se așeza de obicei Koudelka atunci când venea la casa Vorkosigan. Cordelia se întreba cât de multe detalii ale întâmplărilor din acea noapte ajunseseră la urechile ei, dogoritoare ca plumbul topit.

Luna următoare, locotenentul Koudelka își reluă o parte din îndatoriri, într-o formă ușoară și prescurtată; părea destul de vesel și neafectat de chinurile prin care trecuse. Dar era, în felul lui, la fel de necomunicativ ca Bothari. Să-l iei la întrebări pe Bothari ar fi fost ca și cum ai fi chestionat un perete. Să-l iei la întrebări pe Koudelka era precum vorbitul cu apa râului; te alegeai în schimb cu bolboroseli, sau cu mici vârtejuri de glume, sau cu anecdote care canalizau inexorabil curentul discuției departe de subiectul ei inițial. Cordelia răspundea automat cu bunăvoință la seninătatea lui, intrând în jocul lui și menajându-i dorința vizibilă de a trece peste toată tărășenia cât mai repede cu putință. În sinea ei însă era plină de îndoieli.

Nici propria-i dispoziție nu era dintre cele mai bune. Gândul i se întorcea iar și iar la spaima atentatului din urmă cu șase săptămâni, zăbovind neplăcut asupra amănuntelor care ar fi putut să i-l ia pe Vorkosigan de lângă ea. Doar când îl avea în preajmă se simțea pe deplin liniștită, iar în ultima vreme el era plecat tot mai des. Se cocea ceva la Cartierul General Imperial; fusese plecat de patru ori la întruniri de câte o noapte întreagă și făcuse o călătorie fără ea, un zbor de inspecție la niște obiective militare, despre care nu-i oferi

niciun detaliu și de la care se întoarse cu ochii încercănați de oboseală. Venea și pleca la ore bizare. Abundența de bârfe militare și politice și palavrele cu care obișnuia s-o distreze în timpul meselor sau când se pregăteau de culcare secară treptat, transformându-se într-o tăcere morocănoasă, deși în continuare prezența ei părea să-i fie necesară în aceeași măsură ca până atunci.

Ce-ar fi ea fără el? O văduvă însărcinată, fără familie sau prieteni, purtând în pânțece un copil asupra căruia se concentra deja paranoia dinastică și căruia îi revenea o moștenire a violenței. Oare ar putea ea să părăsească planeta? Și dacă ar putea, unde s-ar duce? Ar mai primi-o vreodată înapoi Colonia Beta?

Până și ploaia de toamnă și verdele plin care zăbovea în parcurile orașului începeau să nu-i mai fie pe plac. Ah, dar o gură de aer cu adevărat uscat din deșert, gustul acela vag alcalin care-i era atât de familiar, nesfârșitele întinderi netede, da. Avea să afle vreodată fiul ei cum era un deșert adevărat? Orizontul de aici, înghesuit de clădiri și vegetație, îi părea uneori că se ridică în jurul ei ca un zid uriaș. În zilele cu adevărat rele avea senzația că zidul se prăvălește peste ea.

Într-o după-amiază ploioasă își găsisese refugiul în sala bibliotecii, ghemuită pe un vechi divan cu spătar înalt, și citea, pentru a treia oară, o pagină dintr-un volum vechi scos de pe rafturile contelui. Cartea era un vestigiu al artei tipografice din Vremea Izolării. Limba engleză în care fusese scrisă era tipărită într-o variantă mutantă a alfabetului chirilic, cu toate cele patruzeci și șase de caractere ale sale, de care se foloseau cândva toate limbile de pe Barrayar. Mintea ei părea astăzi neobișnuit de îmbâcsită și nereceptivă. Stinse lumina și își odihni ochii câteva minute. Observă cu ușurare că locotenentul Koudelka intră în bibliotecă și se așează, țeapăn și grijuliu, la comconsolă. *Să nu-l întrerup; cel puțin el are o muncă adevărată de făcut*, își spuse ea, fără să se întoarcă

deocamdată la pagina ei, ci continuând să se bucure tihnit de prezența lui neștiutoare.

După doar câteva clipe, el închise mașinăria cu un oftat și rămase privind în gol la șemineul sculptat în care nu era nimic și care fusese la origini piesa centrală a încăperii; nici acum n-o observă pe Cordelia. *Deci nu-s eu singura care nu se poate concentra. Poate e de la vremea asta ciudată, cenușie. Se pare că are un efect deprimant asupra oamenilor...*

Luând bastonul, Koudelka își trecu palma peste înveliștoarea netedă. Acționează mecanismul încuietorii și îl ținu apăsat, eliberând arcul încet și fără zgomot. Cercetă cu privirea pe toată lungimea lama sclipitoare, care aproape părea că strălucește cu o lumină proprie în penumbra din încăpere, și o înclină, de parcă ar fi chibzuit la model și la măiestria execuției. Apoi o întoarse invers, cu vârful peste umăr și mânerul departe de corp. Înfășură lama cu o batistă ca să poată s-o apuce; și-o lipi de gât, în lateral, apăsând foarte ușor deasupra zonei în care se află artera carotidă. Expresia de pe chipul lui era distantă și gânditoare, iar strânsoarea mâinii pe lamă, blândă ca a unui îndrăgostit. Deodată, mâna i se încleștă.

Șuieratul aerului inspirat de ea, prima jumătate a unui suspin, îl făcu să tresară, smulgându-l din reverie. Ridică privirea și o văzu pentru prima dată; buzele i se albiră și fața i se făcu de un roșu întunecat. Lăsă în jos sabia. În urma ei îi rămase pe gât o dungă albă, ca o parte dintr-un colier, din care izvorăra câteva picături de sânge rubiniu.

— Nu... nu v-am văzut, milady, spuse el cu glas răgușit. Nu... nu mă luați în seamă. Mă prosteam și eu, să știți.

Se priviră lung, în tăcere. Vorbele îi zburară Cordeliei de pe buze împotriva voinței sale:

— Urăsc locul ăsta! Acum mi-e teamă tot timpul.

Se întoarse cu fața la spătarul înalt și, spre groaza ei, se puse pe plâns. *Termină! Tocmai în fața lui Kou! Omul ăsta are*

destule necazuri adevărate, fără să mai vii și tu să-i arunci în față unele imaginare. Dar nu se putea opri.

El se ridică în picioare și șchiopătă până la divan, părând îngrijorat. Șovăielnic, se așeză lângă ea.

— Ăă... Nu plângeți, milady. Doar mă prosteam, zău așa. O bătă ușor pe umăr, stângaci.

— Aiurea, răspunse ea cu voce gâtuită. Mă sperii îngrozitor.

Dintr-un impuls, își mută fața mânjită de lacrimi de pe tapițeria mătăsoasă a divanului pe asprimea caldă a umărului îmbrăcat în uniformă. Gestul smulsc din partea lui un răspuns de egală sinceritate.

— Nici nu vă puteți închipui cum e, șopti el cu înversurare. Oamenii mă compătimesc, știți? Până și *el*.

Arată cu capul într-o direcție oarecare, indicându-l pe Vorkosigan.

— E de o sută de ori mai rău decât batjocura. Și-are să continue așa *la nesfârșit*.

Ea clătină din cap, neputându-i oferi răspuns la neîndoielnicul lui adevăr.

— Și eu urăsc locul ăsta, continuă el. La fel de mult cât mă urăște și el pe mine. Și mai mult, în unele zile. Așa că, vedeți, nu sunteți singură.

— Atâția oameni încearcă să-l omoare, șopti ea, disprețuindu-se pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Oameni care nu l-au întâlnit niciodată... unul dintre ei tot are să reușească până la urmă. Am ajuns să mă gândesc la asta tot timpul. Ce-o să fie, o bombă? Otravă? Un arc de plasmă, care-i va arde fața lui Aral, nelăsându-i nici măcar buzele ca să-l sărut de adio?

Atenția lui Koudelka se mută dureros de la propria-i suferință la a ei; ridică din sprâncene, cu un aer întrebător.

— Of, Kou, urmă ea, cu privirea pierdută, mângâindu-i mâneca. Oricât te-ar durea de tare, nu-i face una ca asta. Te

iubește foarte mult... ești ca un fiu pentru el, un fiu așa cum și-a dorit dintotdeauna.

Arată cu capul spre sabia așezată pe divan, mai strălucitoare ca mătasea tapițeriei.

— Asta i-ar rupe inima. Locul ăsta îl înnebunește câte puțin în fiecare zi, și-n schimb îi pretinde să împartă dreptatea. Nu poate să facă asta cu inima îndoită. Dacă nu, până la urmă o să-nceapă să împartă nebunia, ca toți predecesorii lui. Și-i atâta umezeală aici, fir-ar să fie! adăugă ea într-o izbucnire illogică necontrolată. N-o să fie vina mea dacă o să mi se nască băiatul cu *branhii*!

Brățelele lui o cuprinseseră cu blândețe.

— Vă temeți de naștere? întrebă el blajin, dând dovadă de o neașteptată perspicacitate.

Cordelia încremeni, pusă deodată în fața spaimelor pe care și le reprima cu îndârjire.

— N-am încredere în doctorii voștri, recunosc eu cu voce tremurătoare.

În surâsul lui se citea o ironie amarnică.

— N-aș putea să v-o iau în nume de rău.

Ea pufni în râs și îl îmbrățișă la rândul ei, apoi ridică mâna și îi șterse micile picături de sânge de pe gât.

— Când iubești pe cineva, e ca și cum pielea ta o acoperă pe-a celui om. Fiecare durere se dublează. Iar eu așa te iubesc, Kou. Aș vrea să mă lași să te ajut.

— Terapie, Cordelia?

Vocea lui Vorkosigan era rece și tăioasă ca o cădere de grindină zornăitoare. Ea ridică privirea, surprinsă, și îl văzu stând în fața lor, cu trăsăturile la fel de înghețate cum îi era glasul.

— Îmi dau seama că ai... competențe betane înalte în asemenea chestiuni, dar te implor să lași proiectul ăsta în seama altcuiva.

Koudelka se făcu roșu la față și se trase iute de lângă ea.

— Domnule, începu el, dar își lăsă vorbele în suspensie, la fel de tulburat precum Cordelia de mânia glacială din ochii lui Vorkosigan.

Privirea lui Vorkosigan parcă șfichiui peste ei și amândoi își încleștară maxilarele.

Cordelia inspiră adânc, pregătindu-se să dea drumul unei riposte, dar aceasta se rezumă la un „Oh!” înfuriat rostit în spatele lui Vorkosigan, care se întorsese și se îndepărta acum cu pași apăsați și spinarea dreaptă ca sabia lui Kou.

Încă roșu la față, Koudelka se îndoi de mijloc și, folosindu-se de sabie pe post de proptea, se săltă în picioare; respirația îi era tare grăbită.

— Milady. Vă rog să mă scuzați.

Vorbele acelea păreau lipsite de orice înțeles.

— Kou, spuse Cordelia, știi bine că n-a vrut să spună așa o răutate. A vorbit fără să se gândească. Sunt convinsă că nu, nu...

— Da, îmi dau seama, răspunse Koudelka, privind în gol, cu un aer îndârjit. Cred că se cunoaște în tot universul că sunt absolut inofensiv pentru căsnicia oricărui bărbat. Dar dacă mă scuzați... milady... chiar am ceva de lucrat. Într-un fel.

— Ah!

Cordelia nu știa pe cine era mai furioasă, pe Vorkosigan, pe Koudelka sau pe ea însăși. Se ridică de pe divan cu un gest energic și părăsi încăperea, aruncându-și peste umăr ultima replică:

— În orice caz, să-i ia dracu' pe toți barrayararii!

Droushnakovi îi ieși în cale cu un timid „Milady?”.

— Și tu, tu... podoabă nefolositoare, mârâi Cordelia, simțind cum îi scapă mânia de sub control și se răspândește în toate direcțiile. De ce nu ești în stare să te ocupi de treburile tale? Voi, femeile barrayarane, parcă v-așteptați să vi se ofere viața de-a gata pe farfurie. Nu așa merg lucrurile!

Fata se dădu înapoi la locul ei, năucită. Cordelia își stăpîni revolta clocotitoare și întrebă pe un ton mai rațional:

— Încotro a luat-o Aral?

— Păi, în sus, cred, milady.

Un strop din vechiul ei umor ponosit îi veni atunci în ajutor.

— Câte două trepte deodată, cumva?

— Ăă... trei, de fapt, răspunse Drou cu un fir de voce.

— Îmi închipui c-ar fi bine să merg să vorbesc cu el, spuse Cordelia, trecându-și degetele prin păr și întrebându-se dacă ar ajuta-o cu ceva să și-l smulgă din cap. Pui de lele ce-mi ești!

Nu-și dădea seama dacă o spusese ca pe o înjurătură într-un moment de năduf sau ca pe o descriere. Și când te gîndești că pe vremuri nu înjuram niciodată.

Își târî picioarele pe urmele lui, mânia scurgându-i-se treptat odată cu energia pe când urca treptele. *Trebușoara asta cu sarcina te-ncetinește, nu glumă.* Trecu de un paznic postat pe hol.

— Pe-aici a luat-o lordul Vorkosigan? îl întrebă.

— Spre apartamentele sale, milady, răspunse el și privi curios în urma ei.

Grozav. Îmi place la nebunie, își spuse ea nervoasă. Prima ceartă adevărată a hodorogilor proaspăt căsătoriți va beneficia de un vast public integrat. Zidurile astea vechi nu-s izolate fonic. Oare sunt în stare să-mi păstrez tonul coborât? Aral n-are probleme cu asta; el șoptește când se înfurie.

Intră în dormitorul comun, unde îl găsi șezând pe marginea patului, scoțându-și vestonul și încălțările cu mișcări smucite, violente. Ridică ochii spre ea și se privi cu severitate. Cordelia deschise ostilitățile, spunându-și *Hai să isprăvim odată.*

— Remarca aia pe care-ai făcut-o în fața lui Kou a fost total deplasată.

— Ce vorbești, intru și-mi găsesc nevasta... dezmierdându-se cu unul dintre ofițerii mei, și ce te-aștepti din partea

mea, să fac conversație politicoasă despre vreme? ripostă el mușcător.

— Știi bine că n-a fost vorba de-așa ceva.

— Bine. Să presupunem că nu intram eu. Să presupunem c-ar fi intrat unul dintre paznici, sau tata. Cum ai mai fi explicat-o, în cazul ăla? Doar știi ce părere au despre betani. Ar fi prins imediatocazia și zvonurile nu s-ar mai fi oprit în veci. Până să mă dezmeticesc, s-ar fi întors împotriva mea sub formă de tachinări politice. Fiecare inamic pe care-l am pe lumea asta stă să-mi pândească orice punct vulnerabil ca să mă atace acolo. Tare le-ar mai plăcea o treabă ca asta.

— Cum dracului am ajuns iar la nenorocita aia a ta de politică? E vorba de un prieten. Cred că nici dacă plăteai pe cineva să facă o cercetare n-ai fi obținut o remarcă în stare să rănească mai tare. A fost o mizerie, Aral! Ce se-ntâmplă cu tine, în definitiv?

— Nu știu.

Slăbind ritmul, el începu să-și frece fața cu mișcări ostenite.

— Nenorocita asta de slujbă, probabil. Nu vreau să mă descarc pe tine.

Cordelia bănuia că asta era tot ce putea aștepta din partea lui în materie de recunoaștere a faptului că greșise și acceptă cu o mică înclinare a capului, lăsându-și propria mânie să se evapore. Apoi își aminti de ce mânia o făcuse să se simtă atât de bine, fiindcă golul pe care îl lăsase în urmă se umplu imediat cu spaimă.

— Da, mă rog... cât de tare ți-ar plăcea să fii nevoit să-i spargi ușa într-o bună dimineață?

Vorkosigan se încruntă la ea, încremenit.

— Ai vreun... motiv să crezi că are în vedere ideea sinuciderii? Mie îmi pare destul de mulțumit.

— Ți s-o părea... ție.

Cordelia își sublinie vorbele printr-un moment de tăcere, lăsându-le ecoul să răsunе nestingherit.

— Cred că atâta mai are până acolo.

Îi arătă cu policarul și arătătorul o distanță nu mai mare de un milimetru. Încă mai avea pe vârful degetului o pată de sânge, asupra căreia privirea i se opri ca atrasă de o vrajă a nefericirii.

— Se juca cu nenorocirea aia de baston-spadă. Mai bine nu i-l cumpăram. Cred că n-aș suporta să aflu că l-a folosit ca să-și taie singur beregata. Că... asta părea să aibă-n minte.

— Ah!

Vorkosigan părea cumva împuținat, fără vestonul lui militar sclipitor, fără mânia lui. Întinse o mână spre ea, iar Cordelia i-o prinse în mâna ei și se așeză lângă el.

— Știi ce, dacă ai viziuni d-astea, în care faci pe Regele Arthur cu Lancelotul nostru și cu Guinevere în... căpățâna aia a ta de catâr, las-o moartă. N-o să-ți meargă.

El râse fără prea multă convingere.

— Mă tem că viziunile mele sunt mult mai domestice și considerabil mai sordide. Doar un coșmar mai vechi.

— Mda... chiar și-așa, cred c-ar atinge o coardă sensibilă.

Se întrebă dacă stafia primei lui soții îl bântuia vreodată, suflându-i în ureche adierea rece a morții, așa cum i se întâmpla ei uneori cu stafia lui Vorrutyer. Și-așa era livid ca un mort.

— Dar eu sunt Cordelia, ai uitat? Nu... altcineva.

El își sprijini fruntea de a ei.

— Iartă-mă, dragă căpitane. Sunt doar un bătrân urât și speriat, și pe zi ce trece sunt tot mai bătrân, mai urât și mai paranoic.

— Și tu? spuse ea, făcându-și culcuș în brațele lui. Deși nu-s de acord cu partea referitoare la bătrân și urât. Căpățâna de catâr *nu* se referea la aspectul tău exterior.

— Mulțumesc... cred.

Cordeliei îi făcu plăcere faptul că reușise să-l amuze cât de cât.

— Din cauza slujbei, nu-i așa? întrebă ea. Poți să-mi spui câte ceva, măcar puțin?

El strânse din buze.

— Cu titlu confidențial – deși confidențialitatea pare-a fi starea ta naturală, nu știu de ce mă mai obosesc să subliniez treaba asta –, tot ce-i posibil să ne trezim iar cu un război până la sfârșitul anului. Și nici vorbă să ne fi revenit după Escobar cât să-i putem face față.

— Poftim! Credeam că partidul militaristilor e pe jumătate paralizat.

— Al nostru, da. Însă al cetagandanilor încă mai e în perfectă stare de funcționare. Contraspionajul spune că plănuiau să se folosească de haosul politic care-ar fi urmat aici morții lui Ezar Vorbarra ca să-și ascundă o manevră legată de pozițiile alea de salt în hiperspațiu care-s în dispută. Și când colo, s-au ales cu mine – mă rog, cu greu aș putea numi situația de față stabilitate. Echilibru dinamic, cel mult. În orice caz, nu se-ntâmplă dezmembrarea pe care contau ei. De aici și acel incident minor cu grenada sonică. Negri și Illyan sunt siguri în proporție de șaptezeci la sută c-a fost mâna cetagandanilor.

— Vor mai încerca?

— Aproape sigur. Dar, cu sau fără mine, stafful a ajuns la un consens, că ne vor testa în forță înainte de sfârșitul anului. Iar dacă vom fi slabi, vor continua să înainteze până-i oprește cineva.

— Nu-i de mirare c-arăți mereu așa... absent.

— Țsta-i termenul politicoș? Dar nu. Cunoscut problema cu cetagandanii de ceva vreme. A mai intervenit ceva azi, după ședința Consiliului. O audiență particulară. Conte Vorhalas a venit la mine să-mi ceară o favoare.

— Credeam c-ar fi o plăcere pentru tine să-i faci o favoare fratelui lui Rulf Vorhalas. Să-nțeleg că nu?

El clătină din cap, cu un aer nefericit.

— Fiul cel mic al contelui, un june de optsprezece ani idiot și irascibil care-ar fi trebuit trimis la școala militară... l-ai cunoscut la confirmarea în plenul Consiliului, dacă-mi aduc bine aminte...

— Lordul Carl?

— Da. Aseară s-a încăierat cu alți bețivi la o petrecere.

— O tradiție universală. Treburi de-astea se-ntâmplă până și pe Colonia Beta.

— Bine-nțeles. Dar ei au ieșit să-și rezolve treburile înarmați, fiecare, cu câte o pereche de săbii fără tăiș care făcuseră parte din ornamentația unui perete și cu niște cuțite de bucătărie. Așa că, tehnic vorbind, au avut un duel cu săbii.

— Aha. A fost cineva rănit?

— Din nefericire, da. Mai mult sau mai puțin accidental, din câte înțeleg, împiedicându-se în cădere, băiatul contelui a reușit să-și bage sabia prin stomacul prietenului său și să-i reteze aorta abdominală. Aproape instantaneu s-a declanșat o hemoragie letală. Până s-au dezmeticit trecătorii să cheme acolo o echipă medicală, era mult prea târziu.

— Dumnezeu mare!

— A fost un duel, Cordelia. A-nceput ca o scâlâmbăială, dar s-a terminat ca unul veritabil. Și se aplică pedepsele cuvenite în caz de duel.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se în dreptul ferestrei și privind în gol la ploaia de afară.

— Taică-său a venit să mă roage să-l grațiez. Sau, în caz că nu pot, măcar să văd dacă n-aș putea să-i schimb învinuirea în omucidere simplă. Dacă ar fi să se judece ca simplă omucidere, băiatul ar putea invoca autoapărarea și, cine știe, s-ar putea alege doar cu o condamnare la închisoare.

— Pare... destul de corect, cred.

— Da.

Porni iar prin încăpere.

— O favoare pentru un prieten. Sau... prima crăpătură a uşii prin care obiceiul ăsta diabolic o să se trecoare înapoi în societatea noastră. Ce-o să se-ntâmple când o să-mi fie prezentat următorul caz, şi următorul, şi următorul? Unde-o să încep să trag linia? Dar dacă în următorul caz e implicat vreunul dintre inamicii mei politici, nu un membru al propriului meu partid? Să anulăm toate morţile care au contribuit la exterminarea acestui obicei? Îmi aduc aminte duelurile şi cum erau lucrurile pe vremea aceea. Şi, mai mult de-atât, ar fi un punct de acces la guvern pentru prieteni şi-apoi pentru tot felul de clii. Poţi să spui ce vrei despre Ezar Vorbarra, dar în treizeci de ani de trudă nemiloasă a transformat guvernul dintr-un club pentru cei din clasa Vor în ceva ce seamănă cât de cât, chiar dacă de departe, cu domnia legii, o singură lege pentru toţi.

— Încep să-nţeleg problema.

— Iar eu... tocmai eu să fiu nevoit să decid! Ăla care-ar fi trebuit executat în public acum douăzeci şi doi de ani, când a comis exact aceeaşi crimă!

Se opri în faţa Cordeliei.

— Povestea despre ce s-a-ntâmplat azi-noapte s-a răspândit de dimineaţă în tot oraşul, sub diverse forme. În câteva zile o să fie peste tot. Am pus serviciul de ştiri s-o suprimе temporar, dar asta-i frecţie la picior de lemn. E prea târziu pentru o muşamalizare, presupunând c-aş vrea să fac așa ceva. Şi-atunci, ce mai trădez azi? Un prieten? Sau încrederea lui Ezar Vorbarra? Nu încape îndoială în privinţa deciziei pe care ar fi luat-o *el*.

Se așeză la loc lângă ea şi o luă în braţe.

— Iar ăsta-i abia începutul. În fiecare lună, în fiecare săptămână, o să tot fie câte o problemă imposibilă. Ce-o să se aleagă de mine după cincisprezece ani de felul ăsta? O coajă ca aia pe care-am îngropat-o acum trei luni, rugându-se cu ultima răsuflare să nu existe vreun Dumnezeu? Sau o

monstruoșitate coruptă de putere ca fiu-său, infectată în așa hal, de numai cu arcul de plasmă o mai poți steriliza? Sau altceva, încă și mai rău?

Vederea suferinței lui o înspăimânta. Îl cuprinse și ea în brațe și îl strânse cu putere.

— Nu știu. Nu știu. Dar cineva... cineva a tot luat deciziile astea de-a lungul vremii, în timp ce noi ne vedem de ale noastre, fericiți în ignoranța noastră, și luăm lumea așa cum ni se dă. Și tot niște simpli oameni erau și ei. Nici mai buni, nici mai răi decât tine.

— Înfricoșătoare idee.

Ea oftă.

— Nu poți să alegi între rău și rău, în beznă, folosindu-te de logică. Nu poți decât să te agăți de un șir de principii ca de-o coardă de siguranță. Nu pot să iau eu decizii în locul tău. Dar principiile pe care le alegi acum, oricare-ar fi ele, vor fi coarda ta de siguranță, cu care vei merge mai departe. Și, de dragul oamenilor tăi, va trebui să fie una solidă.

El se sprijini de ea, odihnindu-i-se în brațe.

— Știu. Nu era o întrebare de-adevăratelea, asta cu decizia. Doar... mă mai zbăteam puțin, înainte de a mă duce la fund.

Se desprinse de ea și se ridică iar în picioare.

— Dragă căpitane. Dacă o să mai fiu sănătos la cap și peste cincisprezece ore, datorită ție voi fi.

Cordelia ridică privirea spre el.

— Deci care e decizia?

Durerea din ochii lui îi oferă răspunsul.

— Ah, nu, spuse ea fără să vrea, apoi își înghiți restul vorbelor.

Și eu, care încercam să rostesc așa vorbe înțelepte. Nu la asta mă refeream.

— Nu știi? spuse el cu blândețe și cu un aer resemnat. Metoda lui Ezar e singura care poate să funcționeze aici.

Până la urmă, e adevărat. El chiar ne conduce pe toți, din mormânt.

Se duse la baie să se spele și să-și schimbe hainele.

— Dar tu nu ești el, șopti ea în camera goală. N-ai putea să-ți găsești o metodă a ta?

VIII

Vorkosigan asistă la execuția publică a lui Carl Vorhalas, trei săptămâni mai târziu.

— Se cere să fii de față? îl întrebă Cordelia în dimineața acelei zile, în timp ce el se îmbrăca, glacial și închis în sine. Eu nu trebuie să merg, nu?

— Doamne, nu, sigur că nu. Nici eu nu trebuie să merg oficial, numai că... trebuie să merg. Sunt convins că-ți dai seama de ce.

— Nu... chiar, poate doar așa, ca formă de autopedepsire. Nu știu dacă e un lux pe care să ți-l permiti, în meseria ta.

— Trebuie să mă duc. Cum se-ntoarce câinele la ce-a vărsat... Și părinții lui vor fi de față, știi? Și fratele lui.

— Ce obicei barbar.

— Păi, am putea trata crima ca pe-o boală, cum faceți voi, betanii. Știi cum e. Cel puțin noi omorâm omul curat, tot deodată, nu pe bucățele, de-a lungul anilor... Nu știu.

— Cum... se va petrece?

— Prin decapitare. Se presupune că e aproape complet lipsită de durere.

— De unde știți?

El scăpă un hohot de râs complet lipsit de veselie.

— O întrebare cât se poate de pertinentă.

N-o îmbrățișă la plecare.

Se întoarce după vreo două ceasuri, tăcut, clătină din cap când i se propuse masa de prânz, își anulă o întâlnire programată pentru acea după-amiază și se retrase în sala

bibliotecii contelui Piotr, unde se așează cu un cititor de cărți; dar nu citea. Cordelia merse la el după o vreme și se întinse pe canapea, așteptându-l răbdătoare să se întoarcă la ea din acel tărâm îndepărtat al minții în care se refugiase.

— Băiatul avea de gând să se poarte curajos, spuse el după o oră de tăcere. Se vedea că-și plănuiise fiecare gest. Dar nimeni altcineva nu s-a mai ținut de scenariu. Mai-că-sa l-a făcut să cedeze... și, ca să pună capac, nenorocitul de călău a ratat lovitura. A trebuit să taie de trei ori ca să desprindă capul.

— S-ar zice că sergentul Bothari s-a descurcat mai bine cu briceagul lui.

Vorrutyer o bântuia în dimineața asta mai intens decât de obicei, cu viziuni de un roșu stacojiu.

— A fost de-o hidoșenie perfectă, nimic nu i-a lipsit. De asemenea, maică-sa m-a blestemat. Până au luat-o de-acolo Evon și contele Vorhalas.

Apoi vocea, până atunci lipsită de orice expresie, îi scăpă de sub control.

— Of, Cordelia! Nu se poate să fi fost decizia corectă! Și totuși... și totuși... nicio alta nu era posibilă. Așa-i?

Se duse la ea și o îmbrățișă în tăcere. Părea gata să plângă, iar faptul că nu-i curse nicio lacrimă o înspăimântă și mai mult. Tensiunea i se scurse într-un târziu din trup.

— Cred c-ar fi mai bine să mă adun și să mă duc să-mi schimb hainele. Vortala are o întâlnire cu ministrul agriculturii și e prea importantă ca s-o ratez, iar după aceea mai e și Statul-Major...

Până la momentul plecării, își recăpătase deja obișnuita stăpânire de sine.

În noaptea aceea rămase multă vreme treaz în pat, lângă ea. Își ținea ochii închiși, dar Cordelia și dădea seama după respirația lui că se prefăcea. Cu toată strădania ei, nu reuși să producă nicio vorbă de alinare care să nu-i pară găunoasă,

aşa că rămase tăcută alături de el, ceas după ceas, în noapte. Afară începu să plouă şi-o ţinu tot aşa, mocnit, neîntrerupt. El vorbi o singură dată.

— Am mai avut ocazia să văd oameni murind. Am ordonat execuţii, am comandat oameni în bătălii, am ales ceva, am respins altceva, am comis trei crime indubitabile şi, de n-ar fi fost mila Domnului şi sergentul Bothari, aş fi comis-o şi pe a patra... Nu ştiu cum se face că de asta de-acum mă izbesc ca de un zid. Mă ţine-n loc, Cordelia. Şi nu îndrăznesc să mă opresc, fiindcă ne ducem toţi la vale. Trebuie să jonglez cumva cu toate astea.

O trezi în plină beznă o trosnitură însoţită de zăngăneli şi apoi un zgomot de explozie slabă, făcând-o să tresară şi să gâfâie scurt după aer. O adiere caustică îi arse plămânii, gura, nările, ochii. Un iz cumplit îi pompă conţinutul stomacului în gâtlee. Lângă ea, Vorkosigan sări din somn ca ars şi scăpă o înjurătură.

— Grenadă cu gaz soltoxin! Nu respira, Cordelia!

Îşi sublinie îndemnul îndesându-i o pernă în faţă, apoi braţele lui puternice o cuprinsă şi o traseră din pat. Cordelia simţi cum picioarele îi coboară pe podea şi stomacul îi urcă în gât în acelaşi moment; ieşi împleticindu-se pe hol, iar el trânti uşa dormitorului în urma lor.

Paşi grăbiţi făceau să se cutremure podeaua.

— Înapoi! răcni Vorkosigan. Gaz soltoxin! Eliberaţi etajul! Chemaţi-l pe Illyan!

Până la urmă se încovoie şi el, tuşind şi icnind. Alte mâini îi apucară pe amândoi şi îi duseră laolaltă spre scări. Cordelia abia dacă vedea ceva prin perdeaua de lacrimi care-i curgeau nebuneşte.

— Au ei antidotul... găfâi Vorkosigan printre spasme. La Reședința Imperială... e mai aproape decât Spitalul Militar... Să vină Illyan imediat. El știe. La duș... Unde-i camerista lui milady? Aduceți o slujnică...

Câteva clipe mai târziu, Cordelia fu lăsată într-o cabină de duș de la parter, împreună cu Vorkosigan, care tremura și abia se mai ținea pe picioare, dar tot mai încerca s-o ajute.

— Apucă-te să-ți speli toată pielea și ține-o așa, nu te opri. Apa să fie rece.

— Atunci, hai și tu. Ce-a fost porcăria asta? Întrebă ea, tușind iar, sub jetul de apă.

Se spălară reciproc, pasându-și săpunul unul altuia.

— Spală-ți și gura... Soltoxin. Sunt cincisprezece, șaisprezece ani de când am mirosit ultima dată putoarea asta, dar nici c-o poți uita vreodată. E un gaz otrăvitor. Al armatei. Ar trebui să fie sub control strict. Cum dracu' o fi pus cineva mâna pe el... Naiba s-o ia de Securitate! Să vezi mâine ce-au să mai fâlfâie pe-aici ca niște găini decapitate... dar prea târziu.

Era alb-verzui la față, pe sub miriștea de barbă neagră crescută în timpul nopții.

— Acum nu mă simt prea rău, spuse Cordelia. Începe să-mi treacă greața. Să-nțeleg c-am ratat doza întreagă, nu?

— Nu. Pur și simplu acționează încet. E nevoie de foarte puțin ca să te afecteze. Acționează mai ales asupra țesuturilor moi – plămânii vor fi jeleu într-o oră, dacă antidotul n-ajunge aici mai repede.

Spaima care îi pulsa violent în vintre, inimă și creier îi încleie pe jumătate vorbele Cordeliei.

— Trece și prin bariera placentară?

El rămase tăcut prea multă vreme înainte de a răspunde:

— Nu știu sigur. Trebuie să-ntrebăm doctorul. N-am văzut decât efectele asupra tinerilor.

Îl cuprinse un nou spasm de tuse profundă, care se prelungi și se tot prelungi.

Sosi și una dintre servitoarele contelui Piotr, despletită și înspăimântată, să-i ajute pe Cordelia și pe tânărul terifiat care încercase să le fie de folos. Altă gardă intră să dea raportul, ridicând vocea ca să-și facă vorbele auzite peste zgomotul apei.

— Am luat legătura cu Reședința, domnule. Au trimis câțiva oameni.

Cordelia simți cum propriu-i gâttej, bronhiile și plămânii încep să secrete flegmă cu gust de putreziciune. Tuși și scuipă.

— A văzut-o cineva pe Drou?

— Cred că s-a dus după asasini, milady.

— Nu-i treaba ei. Când sună o alarmă, ea ar trebui să dea fuga la Cordelia, mârâi Vorkosigan.

Vorbitul îi declanșă încă o repriză de tuse.

— Era la parter, domnule, în momentul când s-a petrecut atacul. Era cu locotenentul Koudelka. Amândoi au ieșit pe ușa din spate.

— La naiba, bombăni Vorkosigan, nu-i nici treaba lui.

Efortul îi fu pedepsit cu încă un acces de tuse.

— Au prins pe cineva?

— Cred că da, domnule. S-a auzit ceva gălăgie din fundul grădinii, de lângă zid.

Mai rămaseră sub apă câteva minute, până când garda se întoarse cu vești.

— A sosit doctorul de la Reședință, domnule.

Slujnica o înfășură pe Cordelia într-un halat, iar Vorkosigan își puse un prosop, repezind garda:

— Du-te și caută-mi niște haine, băiete.

Vocea îi zornăia ca pietrișul.

Când ieșiră de la duș, un bărbat între două vârste, cu părul aspru și vâlvoi, purtând pantaloni lejeri, bluză de

pijama și papuci de casă, înșira instrumentar în dormitorul de oaspeți. Scoase din geantă o canistră presurizată și potrivi pe ea o mască respiratorie, aruncând o privire spre pânțelele rotunjit al Cordeliei, apoi spre Vorkosigan.

— Milord, sunteți sigur c-ați identificat corect otrava?

— Da, din nefericire. Era soltoxin.

Doctorul își plecă fruntea.

— Îmi pare rău, milady.

— O să-i facă rău...

Dar nu putu să termine, înecându-se cu mucusul.

— Taci odată și dă-i-o ei, mârâi Vorkosigan.

Doctorul potrivi masca peste nasul și gura Cordeliei.

— Respirați profund. Inspirați... expirați. Expirați în continuare. Acum trageți în piept. Țineți-vă respirația...

Gazul antidot avea un gust mai proaspăt și era mai rece, dar aproape la fel de greșos ca al otrăvii. I se ridică stomacul, dar nu mai avea ce să vomite. Pe deasupra măștii îl văzu pe Vorkosigan, care o privea la rândul-i și încerca să-i suradă liniștitor. Probabil că începea să reacționeze la soltoxin; părea mai cărunț și mai epuizat cu fiecare inspirație. Cordelia era convinsă că inhalase mai multă otravă decât ea și împinse masca într-o parte ca să-i spună:

— Nu-i rândul tău?

Doctorul i-o apăsă înapoi.

— Mai respirați o dată, milady, ca să fim siguri, îi spuse el.

Cordelia inhală adânc, iar doctorul îi transferă masca lui Vorkosigan, care nu părea să aibă nevoie de instrucțiuni.

— Câte minute au trecut de la expunere? Întrebă îngrijorat doctorul.

— Nu știu sigur. A observat cineva cât era ceasul? Ți, ăă...

Cordelia uitase numele tânărului soldat de gardă.

— Cred că vreo cincisprezece sau douăzeci de minute, milady.

Doctorul se relaxă vizibil.

— Atunci, ar trebui să fie în regulă. O să stați amândoi în spital câteva zile. Fac eu aranjamentele necesare pentru un transport medical. A mai fost cineva expus? îl întrebă pe tânărul soldat.

— Doctore, așteaptă, spuse Cordelia, văzând că el își lua-se canistra și masca și pornise spre ușă. Ce-o să-i facă acest... soltoxin bebelușului meu?

El își feri privirea.

— Nimeni nu poate ști. Nimeni n-a supraviețuit vreo dată expunerii fără să primească imediat tratamentul cu antidot.

Cordelia își simțea bătaile inimii.

— Dar cu tratament...

Nu-i plăcu deloc mila care se citea pe fața lui, așa că se întoarse spre Vorkosigan.

— Asta o să...

Dar o opri imediat expresia lui compătimitoare, o moho-reală grea ce răzbătea din interior, nutrită de durere și de furia crescândă; chipul unui străin cu privirea unui îndrăgostit, întâlnind în sfârșit privirea ei.

— Spune-i cum vine treaba, șopti el către doctor. Eu nu pot.

— Chiar e nevoie s-o necăjim cu...

— Acum. Să terminăm odată.

Vocea îi era spartă și găjăită.

— Problema e antidotul, milady, spuse doctorul cu jumătate de gură. E un teratogen violent. Dăunează dezvoltării oaselor fetusului aflat în creștere. Oasele Domniei Voastre sunt gata formate, așa că pe Domnia Voastră n-are să vă afecteze decât printr-o predispoziție crescută la crize de tip artritic, care pot fi tratate... dacă și când vor apărea...

Își lăsă vorbele în suspensie când ea închise ochii să nu-l mai vadă.

— Trebuie să vorbesc cu soldatul acela de pe hol, adăugă el.

— Du-te, du-te, spuse Vorkosigan, eliberându-l de îndatoriri. Doctorul deschise ușa să iasă tocmai când sosea garda cu hainele lui Vorkosigan.

Cordelia deschise ochii; ea și Vorkosigan se priviră îndelung.

— Expresia de pe fața ta..., șopti el. Nu-i... Plângi. Înfrunte-te! Fă ceva!

Tonul îi crescuse până i se frânse vocea.

— Măcar urăște-mă!

— Nu pot, îi șopti și ea, nu simt nimic deocamdată. Poate mâine.

Fiecare respirație o ardea ca focul.

Blestemând în surdină, Vorkosigan își trase pe el uniformă verde.

— Eu pot să fac ceva.

Parcă era posedat, iar chipul îi era al unui străin, suprapus peste trăsăturile lui. Cuvintele sale răsunară cavernos printre amintirile Cordeliei: *Dacă Moartea ar purta uniformă militară... Exact așa ar arăta.*

— Unde te duci?

— Mă duc să văd ce-a prins Koudelka.

Ea îl urmă până la ușă.

— Tu rămâi aici, îi porunci el.

— Nu.

Vorkosigan se întoarse și o privi cu asprime, iar ea ripostă cu un gest brutal, ca și când ar fi parat o sabie care se năpustea în direcția ei.

— Vin cu tine.

— Atunci, hai, spuse el, întorcându-se smucit și pornind, cu spinarea țeapănă de furie, către scara care ducea la etaj.

— Nu vei omorî pe nimeni în fața mea, murmură ea sălbatic, doar pentru auzul lui.

— Chiar așa? șopti și el. „Nu voi omorî?”

Pășea apăsător, izbind cu picioarele goale în treptele de piatră.

Era haos în vestibulul impozant plin de gărzile lor, de oameni în livreaua contelui, de personal medical. Un bărbat sau un cadavru – Cordelia nu-și dădea seama –, îmbrăcat în salopeta neagră a gărzilor de noapte, era întins pe podeaua mozaică, cu un medic la capătul. Amândoi erau learcă de ploaie și mânjiți de noroi. Apa amestecată cu sânge băltea sub ei și făcea să scârțâie tălpile încălțărilor purtate de medic.

Comandantul Illyan, cu părul sclipindu-i de la picăturile de apă adunate din bura cețoasă, tocmai intra pe ușă însoțit de un adjutant și spunând:

— Anunță-mă imediat ce ajung aici tehnicienii cu detectorul kirilian. Între timp, ține-i pe toți departe de zidul ăla și de alee. Milord! răcni el când îl văzu pe Vorkosigan. Slavă domnului că sunteți bine!

Vorkosigan mârâi din fundul gâtului, fără cuvinte. Un grup compact de oameni înconjură prizonierul, care era sprijinit cu fața de perete, cu o mână peste cap și cealaltă ridicată într-o parte, înțepenită într-un unghi ciudat. Droushnakovi stătea în picioare lângă el, îmbrăcată cu o cămașă de noapte udă. Într-o mână îi atârna legănându-se și sclipind un arc metalic cu aspect fioros, în mod evident arma care fusese folosită pentru a trage grenada cu gaz prin fereastra lor. Avea o vânătăie pe față, iar cu cealaltă mână își oprea o hemoragie nazală. Sângele îi pătase ici și colo cămașa de noapte. Koudelka era și el acolo, sprijinindu-se în sabie și târându-și un picior. Uniforma îi era udă și înnoită, în picioare avea papuci de casă, iar pe față, o expresie ursuză.

— L-aș fi prins, se răfui el – evident, continuând o discuție în contradictoriu care începuse înainte de intrarea lor în casă –, dacă nu veneai tu în fugă, țipând la mine...

— Ah, zău! ripostă Droushnakovi. Păi, să mă scuzi, dar nu-s de-acord. Mie mi s-a părut că erai la mâna lui, întins

pe jos cât erai de lung. Dacă nu-i vedeam picioarele când a urcat pe zid...

— Ia, gata! Uite-l pe lordul Vorkosigan! şuieră altă gardă.

Grupul de bărbați se întoarse și se dădu înapoi din fața lui.

— Cum a reușit să intre? întrebă Vorkosigan și se opri, observând că omul purta salopeta neagră a serviciului militar imperial. În mod sigur nu-i unul dintre oamenii tăi, Illyan!

Vocea îi suna scrâșnit, ca metalul pe piatră.

— Milord, avem nevoie de el viu ca să-l interogăm, spuse stânjenit Illyan, de undeva din dreptul umărului lui Vorkosigan, pe jumătate hipnotizat și el de privirea care făcuse gărzile să se tragă înapoi. S-ar putea să fie o conspirație mai mare. Nu poți...

În momentul acela, prizonierul se întoarse cu fața la cei care îl capturaseră. Un soldat porni spre el ca să-l împingă înapoi spre perete, dar Vorkosigan îi făcu semn să nu se apropie. Aflându-se în spatele lui Vorkosigan în acel moment, Cordelia nu-i vedea fața; dar umerii lui scăpaseră de încordarea cumplită, iar furia i se scurgea prin șira spinării, lăsând în urmă doar un rest de durere. Figura devastată a lui Evon Vorhalas se ițea deasupra gulerului lipsit de însemne.

— Ah, nu *amândoi*, oftă adânc Cordelia.

De ură, ritmul respirației lui Vorhalas se înteti când își aținti privirea asupra celui la viața căruia atentase.

— Nenorocitul! Șarpe nenorocit! Ai stat acolo rece și nemișcat cât i-au hăcuit capul. Ai simțit ceva? Sau ți-a făcut plăcere, lordul meu regent? Atunci am jurat c-o să pun eu mâna pe tine.

Urmă o tăcere îndelungată, la capătul căreia Vorkosigan se aplecă până aproape de el, întinzând o mână ca să se sprijine de perete.

— M-ai ratat, Evon, șopti el răgușit.

Vorhalas îi scupă în față o flegmă însângerată de la rana pe care o căpătase la gură. Vorkosigan nu făcu niciun gest să se șteargă.

— Ai ratat-o pe soția mea, continuă el cu voce joasă, într-o cadență lentă. Dar ai ajuns la fiul meu. Ai visat la dulcea răzbunare. Ai primit-o. Uită-te la ochii ei, Evon. Te-ai putea îneca în ochii ăia cenușii ca marea. O să mă uit la ei în fiecare zi până la sfârșitul vieții mele. Așa că înfruptă-te din răzbunare, Evon. Bea din ea. Dezmiardă-te cu ea. Încălzește-te cu ea la ceas de noapte. E toată a ta. Ți-o doresc pe toată. Eu unul m-am îmbuibat până a ajuns să mi se-apelece și nu mai pot digera așa ceva.

Atunci Vorhalas își înălță capul și privi pentru prima dată pe lângă el, spre Cordelia. Ea era cu gândul dus la copilul din pânțe; poate că delicata structură de oase noi, cartilaginoase, începea deja să putrezească, să se strâmbe, să se exfolieze, dar ea nu-l putea urî pe Vorhalas, chiar dacă, preț de câteva clipe, se strădui. Nici măcar enigmatic nu i se părea a fi. Avea un simț aparte, un fel de a doua vedere, cu care îi putea privi până în miezul rănit al sufletului, așa cum doctorii văd printr-un trup rănit cu aparatele lor de diagnosticare. Fiecare răsucire, ruptură și leziune emoțională, fiecare cancer tânăr al resentimentelor crescând din ele, iar peste toate rana adâncă a morții fratelui său, părând conturată cu roșu aprins, așa cum o vedea ea cu ochii minții.

— Nu i-a făcut plăcere, Evon, spuse ea. Ce-ai fi vrut de la el? Măcar știi?

— Puțină milă omenească, mârâi el. Ar fi putut să-l salveze pe Carl. Chiar și atunci ar fi putut. La început am crezut că de asta a venit acolo.

— Ah, doamne, spuse Vorkosigan.

Se vedea că îi făcea rău fizic amintirea speranțelor nutrite și distruse pe care o provocau aceste vorbe.

— Eu nu joc teatru cu viețile oamenilor, Evon!

Vorhalas își ținu ura ca pe un scut dinaintea sa.

— Du-te dracului!

Vorkosigan oftă și se ridică sprinjindu-se de perete. Doctorul aștepta ca să-i conducă la vehiculul de afară, cu care aveau să facă drumul până la Spitalul Militar Imperial.

— Ia-l de aici, Illyan, spuse Vorkosigan, obosit.

— Stai, interveni Cordelia. Trebuie să știi... trebuie să-l întreb ceva.

Vorhalas se uită la ea posac.

— Țsta a fost rezultatul scontat de tine? Când ai ales arma aceea anume, vreau să zic. Acea otravă anume.

El își feri privirea și vorbi undeva către peretele din celălalt capăt.

— Asta am putut să iau cu mine când am trecut prin arsenal. Nu m-am gândit c-ați putea s-o identificați, ori să obțineți la timp antidotul tocmai de la Spitalul Militar...

— M-ai ușurat de o povară, șopti ea.

— Antidotul a venit de la Reședința Imperială, îi explică Vorkosigan. Doar un sfert din distanță. Acolo, infirmeria împăratului are de toate. Cât despre identificare... am fost de față la înăbușirea revoltei kariene. Eram cam de vârsta ta, cred, sau puțin mai tânăr. Acum mirosul mi-a amintit imediat. Băieți care tușeau de-și scupau plămânii în fărâmițe roșii...

Vorbind, părea că se micșorează, strângându-se în sine însuși, în trecut.

— Nu intenționez neapărat să te omor. Pur și simplu erai în drum, între mine și el, spuse Vorhalas, gesticulând la întâmplare către bustul ei umflat. Nu intenționez să obțin rezultatul ăsta. Pe el aveam de gând să-l omor. Nici nu știam sigur dacă dormiți noaptea în aceeași cameră.

Ajunsesse să privească oriunde, numai la chipul ei nu.

— Nu m-am gândit niciodată să-ți omor...

— Uită-te la mine – spuse ea cu voce răgușită ca un croncănit – și spune cuvântul cu voce tare.

— Copilul, șopti el și deodată, pe neașteptate, izbucni în suspine.

Vorkosigan se duse lângă Cordelia.

— Aș fi vrut să nu faci asta, îi șopti el. Îmi amintește de frate-său. De ce-am ajuns eu să aduc moartea în familia asta?

— Tot mai vrei să se-nfrupte din răzbunare?

El își odihni capul pe umărul ei, doar un moment.

— Nici măcar. Tu scoți totul din noi, dragă căpitane. Dar, of...

Întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-i cuprindă pânțelele, dar și-o retrase, luând seama la cercul de martori tăcuți din jurul lor. Își îndreptă spatele.

— Illyan, să-mi aduci dimineață la spital raportul complet, spuse el.

O luă de braț pe Cordelia și porniră în urma doctorului. Ea nu-și dădea seama dacă gestul acela era menit s-o sprijine pe ea sau pe el însuși.

La Spitalul Militar Imperial se pomeni înconjurată de ajutoare care o duseră pe sus ca și cum ar fi fost purtată de apele unui râu. Doctori, infirmiere, sanitari, gărzi. O despărțiseră de Aral încă de la ușă, ceea ce o făcea să se simtă singură și stingheră în aglomerație. Mare lucru nu le spuse celor din jur, doar politețuri goale, automate ca niște pârghii. Își dori ca șocul s-o lase inconștientă, își dori amorțeală, nebunie care să nege realitatea, halucinații, orice. Însă nu avu parte decât de oboseală.

Simțea copilul mișcându-se în ea, fluturări, răsuciri, frământări; evident, antidotul teratogen era o otravă cu acțiune foarte lentă. Părea că li se mai acordă puțin timp împreună,

iar ea îl iubi și-l dezmierdă prin piele, masându-și alene abdomenul cu degetele. *Bine-ai venit, fiule, pe Barrayar, sălașul canibalilor; locul ăsta nici măcar nu așteaptă obișnuinții optsprezece sau douăzeci de ani înainte să te înghită. Hămesită planetă.*

Oîntinseră pe pat într-o rezervă luxoasă dintr-o aripă destinată personalităților, care fusese eliberată în grabă pentru folosința lorexclusivă. Descoperi cu ușurare că Vorkosigan fusese instalat pe același coridor, în camera de vizavi. Îmbrăcat deja în pijamaua verde a armatei, veni imediat să se asigure că era bine învelită în pat. Cordelia reuși să-i ofere un zâmbet mărunț, dar nu încercă să se ridice în capul oaselor. Forța gravitațională o trăgea în jos spre miezul lumii. Numai rigiditatea patului, a clădirii, a scoarței planetare o ținea la suprafață, nicidecum voința ei.

În urma lui Vorkosigan venea un sanitar, spunându-i:

— Nu uitați, domnule, încercați să nu vorbiți prea mult, până apucă doctorul să vă trateze gâtul cu irigații.

Lumina cenușie a răsăritului dădea paloare ferestrelor. El se așeză pe marginea patului, îi luă mâna și i-o mângâie.

— Ești rece, dragă căpitane, șopti el răgușit.

Ea dădu din cap. O durea pieptul, o ustura gâtul, îi ardeau sinusurile.

— N-ar fi trebuit să mă las convins să accept slujba asta, continuă el. Îmi pare atât de rău...

— Și eu te-am convins. Tu ai încercat să mă avertizezi. Nu-i vina ta. Părea potrivită pentru tine. Este potrivită.

El clătină din cap.

— Nu vorbi. Îți rămân cicatrice pe coardele vocale.

Ea emise un „Ha!” lipsit de voioșie și, atunci când el începu iar să vorbească, îi puse un deget pe buze. El încuviință dând din cap cu resemnare și rămaseră o vreme uitându-se unul la celălalt. Cu un gest blând, el îi dădu la o parte de pe față șuvițele de păr încurcate, iar ea îl apucă de mână și își lipi de obraz palma lui lată, alinătoare, stând așa până

ce îl dibui și îl alungă de acolo un detașament de doctori și tehnicieni care îl căutau pentru tratament.

— Venim imediat la Domnia Voastră, milady, o amenință căpetenia lor.

Se întoarseră după o vreme și o puseră să facă gargară cu un fluid roz respingător și să respire într-o mașinărie, apoi ieșiră iar cu zarvă mare. O infirmieră îi aduse micul dejun, de care nu se atinse.

Apoi intră un comitet de doctori cu fețe sumbre. Cel care venise în timpul nopții de la Reședința Imperială era acum dichisit și pus la patru ace în haine civile. Medicul ei personal era însoțit de un bărbat mai tânăr, încrunțat, îmbrăcat în uniformă militară și având pe guler însemne de căpitan. Cordelia se uită lung la cele trei fețe și se gândi la Cerber.

Medicul ei i-l prezintă pe necunoscut.

— El e căpitanul Vaagen, de la secția de cercetări a Spitalului Militar Imperial. Este expertul nostru în toxine militare.

— Le inventezi, sau faci curat după ele, căpitane? întrebă Cordelia.

— Amândouă, milady, răspunse el, adoptând o poziție oarecum agresivă, cu mâinile la spate și picioarele puțin depărtate.

Medicul Cordeliei avea privirea cuiva care a tras la sorți paiul scurt, deși buzele îi erau întinse într-un zâmbet.

— Milord regentul m-a rugat să vă aduc la cunoștință programul tratamentelor și ce mai e de făcut. Mă tem — își dresе vocea — c-ar fi cel mai bine să nu mai întârziem avortul. E deja mult prea târziu — având în vedere cât e de avansată sarcina — și ar fi bine și pentru recuperarea Domniei Voastre să fiți eliberată de acest stres fiziologic cât mai curând posibil.

— Nu se mai poate face nimic? întrebă ea deznădăduită, citind deja răspunsul pe chipurile lor.

— Mă tem că nu, spuse cu tristețe medicul ei.

Cel de la Reședința Imperială confirmă cu o înclinare a capului.

— Am căutat prin literatura de specialitate – spuse pe neașteptate căpitanul, privind lung pe fereastră – și-am găsit un experiment cu calcio. Într-adevăr, rezultatele obținute n-au fost deosebit de încurajatoare...

— Parcă ne-am înțeles să n-aducem vorba despre asta, spuse omul de la Reședință, fixându-l cu o căutătură aspră.

— Vaagen, asta-i cruzime, spuse medicul ei. Nu faci decât să întreții niște speranțe zadarnice. Nu poți s-o transformi pe soția regentului într-un nenorocit de animal din experimentele tale de dragul unor încercări orbești neverificate. Ai obținut de la regent permisiunea pentru autopsie, mulțumește-te cu asta.

Lumea ei se întoarse cu susul în jos într-o singură clipă când se uită la chipul omului care venise cu ideea. Cunoștea genul lui: omul jumătăților de adevăruri, al jumătăților de preparative, al jumătăților de succese, zburdând de la o idee fixă la alta ca o albină care polenizează flori, adunând puține roade, dar răspândind în urma ei semințele. Persoana ei nu însemna pentru el nimic altceva decât materie brută pentru o monografie. Riscurile pe care și le asuma ea nu-l îngrozeau; pentru el, ea nu era o persoană, ci o stare morbidă. Îi zâmbi, încet, într-o doară, recunoscându-l pe loc drept aliatul ei în tabăra inamică.

— Ce mai faci, doctor Vaagen? Nu ți-ar plăcea să scrii lucrarea vieții tale?

Omul de la Reședință dădu drumul unui hohot de râs.

— Te-a citit, Vaagen.

El îi răspunse la zâmbet, uluit să vadă că fusese înțeles pe loc

— Vă dați seama că nu pot garanta în niciun fel rezultatele...

— Rezultatele! îl întrerupse medicul ei. Dumnezeu, mai bine i-ai spune ce-nseamnă rezultate în concepția ta. Sau îi arăți imagini. . . nu, să nu faci asta. Milady – se întoarse spre ea –, tratamentul despre care vorbește el a fost încercat cu douăzeci de ani în urmă. Le-a provocat mamelor leziuni ireversibile. Iar rezultatele... cel mai bun rezultat la care se poate spera va fi un infirm diform. Poate mult mai rău de-atât, mai presus de orice descriere.

— Cuvântul meduză îl descrie binișor, spuse Vaagen.

— Ești inuman, Vaagen! se răsti medicul Cordeliei, aruncând spre ea o privire ca să-și dea seama cât era de afectată.

— O meduză viabilă, doctore Vaagen? întrebă ea, urmărindu-i cu atenție reacția.

— Hm. Poate, răspunse el, inhibat de privirile mânioase ale colegilor. Dar problema e legată de ceea ce li se întâmplă mamelor când tratamentul e aplicat in vivo.

— Atunci, nu poți să-l aplici in vitro? puse Cordelia întrebarea care se impunea de la sine.

Vaagen îl săgetă pe medicul ei cu o privire triumfătoare.

— Dacă s-ar putea aranja asta, cu siguranță că s-ar deschide posibilități pentru mai multe căi experimentale, murmură el către tavan.

— In vitro? spuse omul de la Reședință, nelămurit. Cum?

— Ce, cum? interveni Cordelia. Aveți șaptesprezece replicatoare uterine de fabricație escobarană aduse acasă din război și depozitate prin vreo debara de pe-aici.

Cuprinsă de emoții, îl luă în primire pe Vaagen.

— Se întâmplă cumva să cunoști un anume doctor Henri? Vaagen dădu din cap a încuviințare.

— Am lucrat împreună.

— Atunci, știi totul despre el!

— Ei... nu chiar totul. A, dar... de fapt, el m-a informat că replicatoarele sunt disponibile. Însă, mă-nțelegeți, eu nu sunt obstetrician.

— Categorical că nu ești, spuse medicul Cordeliei. Milady, omul ăsta nu-i nici măcar doctor. Nu-i decât biochimist.

— Dar tu ești obstetrician, sublinie ea. Deci așa avem echipa completă. Doctorul Henri și, ăă... căpitanul Vaagen pentru Piotr Miles, iar tu pentru transfer.

El își ținea buzele strânse și avea o expresie ciudată în ochi. Cordelia avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că era vorba de spaimă.

— Nu pot să fac transferul, milady, spuse omul într-un târziu. Nu știu cum se face. Nimeni de pe Barrayar n-a făcut vreodată un transfer.

— Atunci, nu-l recomanzi?

— Categorical nu. Riscul unor leziuni permanente... la urma urmei, puteți să încercați iar după câteva luni, dacă leziunile țesuturilor moi nu se extind la testicule... hm. Puteți să încercați iar. Sunt doctorul Domniei Voastre și asta e opinia mea după ce am chibzuit asupra chestiunii.

— Da, asta dacă nu cumva îl doboară altcineva pe Aral între timp. Trebuie să țin minte că sunt pe Barrayar, unde lumea iubește atât de tare moartea, încât îngroapă indivizi care încă mai mișcă. Ești dispus să încerci operația?

Doctorul își îndreptă spatele, compunându-și un aer demn.

— Nu, milady. Și e ultimul meu răspuns.

— Foarte bine, spuse Cordelia și arătă cu degetul spre el. Tu ieși. Tu rămâi, adăugă îndreptându-și degetul spre Vaagen. Din momentul ăsta, tu te ocupi de caz. Mă bizui pe tine să-mi găsești un chirurg – sau un student la medicină, sau un doctor de cai, *cineva* care să vrea să încerce. Și pe urmă n-ai decât să experimentezi după placul inimii.

Pe fața lui Vaagen înflorea o expresie de triumf moderat; fostul ei doctor părea furios.

— Mai bine să vedem ce-are de zis milord regentul, până s-o încurajezi în mod criminal pe soția lui să se lase purtată pe valul ăsta de fals optimism.

Vaagen părea ceva mai puțin triumfător.

— Te gândești să te repezi acolo chiar acum? întrebă Cordelia.

— Îmi pare rău, milady, spuse omul de la Reședință, dar credc-ar fi mai bine să înăbușim chestiunea asta de pe-acum. Nu știți ce reputație are căpitanul Vaagen. Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de brutal, dar de data asta ai mers prea departe.

— Aspiri la o aripă de spital dedicată cercetării, căpitane Vaagen? întrebă Cordelia.

El ridică din umeri, mai degrabă jenat decât ultragiat, și astfel ea se convinse că vorbele omului de la Reședință erau măcar pe jumătate adevărate. Îl măsură pe Vaagen dintr-o privire, dorindu-și să-i stăpânească trupul, sufletul și mintea, mai ales mintea, și întrebându-se cum să facă să-i pună imaginația la lucru în slujba ei.

— Vei avea un institut dacă reușești să duci treaba asta la capăt. Spune-i – arată cu capul în direcția holului, către camera lui Aral – că așa am zis eu.

Se retraseră toți trei, simțind, în grade diferite, stinghereală, supărare și speranță. Cordelia se întinse la loc și începu să fluiera un cântecel fără cuvinte, în timp ce degetele ei începeau din nou masajul lent al pântecelui. Gravitația încetase să mai existe.

Adormi în sfârșit, către miezul zilei, și se trezi dezorientată. Miji ochii în lumina după-amiezii care se revărsa prin ferestrele camerei de spital. Ploaia cenușie se isprăvisese. Își atinse pântecul, un gest pornit din mâhnire, în căutarea unei încurajări, iar când se întoarse pe o parte îl descoperi pe contele Piotr stând pe scaun lângă patul ei.

Era îmbrăcat cu hainele lui provinciale, pantaloni vechi și comozi, o cămașă simplă, o haină pe care o purta doar când se afla la Vorkosigan Surleau. Probabil că venise de acolo direct la Spitalul Militar. Buzele lui subțiri schițară un zâmbet crispat. În ochi i se citeau oboseala și îngrijorarea.

— Fată dragă. Nu-i nevoie să te trezești pentru mine.

— Nu-i nimic.

Cordelia clipi să-și alunge ceața de pe ochi, simțindu-se mai bătrână decât bătrânul.

— E ceva de băut pe-aici?

El se grăbi să-i umple un pahar cu apă rece și o privi cum bea.

— Mai vrei?

— Îmi ajunge. Ai apucat să-l vezi pe Aral?

El îi mângâie mâna.

— Am și vorbit cu el. Acum se odihnește. Îmi pare tare rău, Cordelia.

— S-ar putea să nu fie atât de rău pe cât ne-am temut la început. Mai există o șansă. O speranță. Ți-a spus Aral despre replicatorul uterin?

— Mi-a spus câte ceva. Dar vătămrile s-au produs deja, asta-i sigur. Ireparabile.

— Vătămări, da. Dacă sunt ireparabile, asta nu știe nimeni. Nici măcar căpitanul Vaagen.

— Da, l-am cunoscut pe Vaagen nu cu mult timp în urmă, spuse Piotr și se încruntă. Genul de individ înfipt și insistent. Din categoria „omului nou”.

— Barrayarul are nevoie de oameni noi. Bărbați și femei. O generație instruită în tehnologie.

— Ah, da. Am luptat și ne-am spetit să-i creăm. Sunt absolut necesari. Și ei sunt conștienți de asta, unii dintre ei.

O nuanță de autoironie îi înmuie conturul gurii.

— Dar operația asta pe care o propui, acest transfer placentar... nu prea pare un lucru lipsit de riscuri.

— Pe Colonia Beta, ar fi ceva de rutină, spuse Cordelia, ridicând din umeri.

Sigur, aici nu suntem pe Colonia Beta.

— Dar după ceva mai simplu și direct, mai bine stăpânit... ai putea fi gata s-o iei de la capăt mult mai curând. Până la urmă, s-ar putea să pierzi de fapt mai puțin timp.

— Timp... nu pentru pierderea de timp îmi fac eu griji.

Acum, gândindu-se mai bine, era un concept lipsit de sens. Pierdea 26,7 ore odată cu fiecare zi barrayarană.

— În orice caz, prin *asta* n-am de gând să mai trec. Nu sunt grea de cap, domnule.

Un tremur de panică străbătu trăsăturile contelui.

— O să te răzgândești tu când o să te simți mai bine. Ceea ce contează acum... i-am vorbit căpitanului Vaagen. Se pare că n-are niciun dubiu în privința faptului că există deja vătămări importante.

— Păi, da. Dubii sunt în privința posibilității de a face reparații importante.

— Fată dragă, spuse el, iar zâmbetul plin de îngrijorare îi deveni și mai încordat. Întocmai. Măcar de-ar fi fost

o fetiță... sau chiar și al doilea fiu... ne-am fi permis și noi să dăm curs emoțiilor tale materne, care sunt de înțeles, ba chiar lăudabile. Dar creatura asta, dacă va supraviețui, va fi cândva *contele Vorkosigan*. Nu ne putem permite să avem un *conte Vorkosigan* diform.

Se relaxă, sprijinindu-se de spătar, de parcă tocmai ar fi spus ceva absolut incontestabil.

Cordelia se încruntă.

— Care „noi“?

— Casa Vorkosigan. Suntem una dintre cele mai vechi case de pe Barrayar. Poate n-a fost niciodată cea mai bogată și rareori cea mai puternică, dar ceea ce ne-a lipsit ca avere am compensat prin onoare. Nouă generații de războinici Vor. Ar fi groaznic să se termine în felul ăsta după nouă generații, nu-ți dai seama?

— În momentul de față, Casa Vorkosigan este compusă din două persoane, dumneata și Aral, observă Cordelia, în același timp amuzată și tulburată. Iar conții Vorkosigan au avut parte de niște sfârșituri groaznice de-a lungul istoriei. Ați fost aruncați în aer, împușcați, înfometăți, înecați, arși de vii, decapitați, răpuși de boli și loviți de nebunie. Singurul lucru pe care nu l-ați făcut niciodată a fost să muriți în patul vostru. Credeam că ororile sunt capitalul vostru de bază.

El îi răspunse cu un zâmbet îndurerat.

— Dar *mutanți* n-am fost niciodată.

— Cred că trebuie să discuți din nou cu Vaagen. Leziunile fetale pe care le-a descris el erau de natură teratogenă, nu genetică, dacă am înțeles corect.

— Dar oamenii vor crede că-i un mutant.

— Ce dracului îți pasă dumatăle de părerea oricărui proletar ignorant?

— Părerea altor Vori, draga mea.

— Vori, proletari, te asigur că sunt la fel de ignoranți.

Măinile lui zvâcniră. Deschise gura, o închise la loc, se încruntă și spuse pe un ton mai sever:

— Și niciun conte Vorkosigan n-a fost vreodată animal de laborator pentru experimente.

— Ei, atunci, iată. O să servească Barrayarul încă înainte de-a se naște. Nu-i un început rău pentru o viață de onoare.

Poate ceva bun tot are să iasă din asta până la sfârșit, poate se vor afla lucruri noi; dacă nu-i va ajuta pe ei, măcar pe alți părinți îndurerați. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai corectă decizia ei, din mai multe puncte de vedere.

Piotr își smuci capul înapoi.

— Voi toți, betanii, la cât de slabi păreți, aveți o înclinație spre judecăți reci, ceva de groază.

— Înclinație spre rațional, domnule. Cândirea rațională își are meritele ei. Ar trebui s-o mai încercați și voi, barrayarii, din când în când.

Își mușcă limba.

— Dar cred că ne pripim, domnule. Încă mai avem de întâmpinat o mulțime de pe... – *pericole* – dificultăți. Un transfer placentar când sarcina a avansat atât de mult e problematic chiar și pentru galactici. Recunosc, mi-aș dori să avem timp să importăm un chirurg mai experimentat. Dar n-avem.

— Da... da... încă mai există riscul să moară, ai dreptate. Nu-i nevoie să... dar mă tem și pentru tine, fato. Merită?

Merita? De unde să știe ea? Simțea că-i iau foc plămânii. Îi zâmbi obosit și clătină din cap, gest care o făcu să simtă o presiune puternică și dureroasă în temple și în ceafă.

— Tată, se auzi o voce aspră din pragul ușii.

Aral se sprijinea de cadru, în pijamaua lui militară, cu oxigenatorul portabil fixat sub nas. De câtă vreme stătea acolo?

— Cordelia are nevoie de odihnă.

Privirile lor se întâlniră pe deasupra lui Piotr. *Fii binecuvântată, dragostea mea...*

— Da, sigur, spuse contele Piotr, adunându-se și ridicându-se în picioare, cu toate încheieturile scârțâindu-i. Îmi pare rău, ai perfectă dreptate.

Îi strânse iar mâna Cordeliei, cu fermitate, între mâinile sale bătrâne și uscate.

— Dormi. Mai târziu o să poți gândi mai limpede.

— Tată!

— Tu n-ar trebui să te dai jos din pat, nu-i așa? îl luă Piotr la rost pe când se retrăgea. Du-te înapoi și întinde-te, băiete...

Ecolul vorbelor sale răsună pe hol.

Aral se întoarse mai târziu, după ce contele Piotr plecase în sfârșit.

— Tie-a săcâit tata? întrebă el, mohorât.

Cordelia îi întinse mâna, iar el se așeză pe marginea patului. Ea își mută capul de pe pernă în poala lui, lipindu-și obrazul de pijamaa subțire, prin care se simțea mușchiul tare al pulpei, iar el o mângâie pe păr.

— Nu mai mult decât de obicei, îi răspunse cu un oftat.

— Mă temeam că te necăjește.

— Nu-i vorba că n-aș fi necăjită. Atât că sunt prea obosită ca să alerg urlând pe holuri.

— A, deci chiar te-a necăjit.

— Da.

Șovăi.

— Într-un fel, are dreptate. Trăiesc cu teamă de-atâta vreme, tot așteptând să se-abată nenorocirea, de undeva, de nicăieri, de oriunde. Au venit azi-noapte și ce-a fost mai rău s-a-ntâmplat, gata... numai că nu-i gata. Dacă nenorocirea ar fi fost desăvârșită, m-aș fi putut opri, aș fi putut să renunț acum. Dar așa, o să continue la nesfârșit.

Își frecă obrazul de pânza pijamalei.

— Illyan n-a venit cu nicio noutate? Mi s-a părut că-i aud vocea pe-aici, mai devreme.

Mâna lui continua să-i mângâie părul cu mișcări egale.

— A terminat interogatoriul preliminar cu fast-penta al lui Evon Vorhalas. Acum investighează arsenalul vechi din care a furat Evon soltoxinul. Se pare că Evon nu s-a înzestrat chiar așa *ad hoc* și de unul singur, cum susține. A dispărut un maior de artilerie care era responsabil acolo, absentează nemotivat. Deocamdată, Illyan nu știe sigur dacă omul a fost eliminat ca să nu-i stea în cale lui Evon, sau dacă nu cumva l-a ajutat benevol și acum se ascunde.

— Poate că doar se teme. Dacă o fi fost o neglijență.

— Păi, să se teamă. Dacă a fost cumva complice în mod conștient la...

I se încleștară degetele în părul ei.

— Scuze, murmură el când își dădu seama, apoi continuă s-o mângâie.

Simțindu-se ca un animal rănit, Cordelia i se îngropă și mai adânc în poală și își puse o mână pe genunchiul lui.

— Cât despre tata... dacă te mai necăjește, trimite-l la mine. Nici n-ar trebui să ai de-a face cu el. I-am spus că asta a fost hotărârea ta.

— Hotărârea mea?

Mâna îi rămase nemișcată.

— Nu hotărârea noastră?

El ezită.

— Indiferent ce dorești, eu o să te susțin.

— Dar tu ce dorești? E ceva ce nu-mi spui?

— Nu pot să nu-i înțeleg temerile. Dar... există un lucru pe care încă nu l-am discutat cu el și nici n-am de gând să-l discut. Următorul copil s-ar putea să nu mai vină atât de ușor ca primul.

Ușor? Asta ți se pare ție ușor?

— Unul dintre efectele mai puțin cunoscute ale otrăvirii cu soltoxin, continuă el, e leziunea testiculară, la nivel microscopic. Poate reduce fertilitatea până la un punct dincolo de care nu mai există cale de întoarcere. Sau cel puțin așa m-a avertizat doctorul meu.

— Aiurea, spuse Cordelia. N-ai nevoie decât de două celule somatice oarecare și de un replicator. Degetul tău mic de la mână și degetul meu mare de la picior, dacă asta ar fi tot ce-ar mai putea răzui de pe pereți după următoarea bombă, ar fi de-ajuns să continue reproducerea de mici Vorkosigani în veacul viitor. Oricât de mulți vor hotărî că-și pot permite cei care ne vor supraviețui.

— Dar nu în mod natural. Nu fără să păărăsească Barrayarul.

— Barrayarul nostru care-i în plină schimbare. *La naiba.*

Mâna lui se retrase involuntar la auzul tonului ei mușcător.

— Măcar de-aș fi *insistat* să folosim replicatorul de la bun început, așa copilul n-ar fi fost nicio clipă în pericol, spuse ea. Știam că-i mai sigur, știam că există...

Vocea i se frânse.

— Șș. Șș. Măcar... de n-aș fi acceptat slujba. Dacă te-aș fi ținut la Vorkosigan Surleau. Dacă l-aș fi grațiat pe criminalul idiot de Carl, pentru numele lui Dumnezeu. De-am fi dormit în camere separate...

— Nu!

Degetele i se încleștară pe genunchiul lui.

— Și refuz să mă duc să trăiesc în cine știe ce adăpost antibombardament în următorii cincisprezece ani. Aral, locul ăsta trebuie să se schimbe. Situația e de nesuportat.

De n-aș fi venit niciodată aici.

Dacă. Dacă. Dacă.

Sala de operații părea curată și luminoasă, chiar dacă nu atât de bine echipată pe cât cereau standardele galactice. Cordelia, plutind pe placa ei flotantă, întoarse capul în toate părțile ca să observe cât mai multe detalii. Lumini, monitoare, o masă de operații cu un bazin de colectare dedesubt, un tehnician care verifica un rezervor cu un fluid gălbui limpede și bolborositor. Acesta, își spuse ea cu asprime, nu era punctul de la care nu mai exista cale de întoarcere. Acesta era pur și simplu următorul pas logic.

Căpitanul Vaagen și doctorul Henri așteptau în spatele mesei de operații, în haine sterile. Lângă ei se afla replicatorul uterin portabil, o canistră de metal și plastic înaltă de jumătate de metru, cu panouri de control și porturi de acces. Pe părțile laterale străluceau lumini verzi și chihlimbarii. Curățat, sterilizat, cu rezervoarele de nutrienți și oxigen reîncărcate și pregătite... Cordelia se uită la el cu adâncă ușurare. Primitiva gestație barrayarană stil „înapoi la primate” nu era nimic altceva decât eșecul absolut al rațiunii în fața sentimentelor. Cât își mai dorise să fie pe plac, să se adapteze, cât încercase să devină barrayarană... *și uite-așa plătește copilul meu prețul pentru toate astea. Până aici!*

Doctorul Ritter, chirurgul, era înalt și brunet, cu pielea măslinie și degetele prelungi și suple. Cordeliei îi plăcuseră mâinile lui din primul moment în care le zărise. Sigur. Ritter și un tehnician o poziționară deasupra mesei de operație și scoaseră de sub ea placa flotantă. Doctorul Ritter zâmbi liniștitor.

— Totul e în regulă.

Sigur că-i totul în regulă, nici n-am început încă, își spuse Cordelia, iritată. Doctorul Ritter era vizibil emoționat, deși încordarea din trup i se oprea cumva la nivelul coatelor. Chirurgul era prieten cu Vaagen, care îi forțase mâna să

participe, după ce petrecuseră o zi întreagă bifând o listă de inși mai experimentați care refuzaseră pe rând să se apropie de caz.

Vaagen îi explicase toate acestea Cordeliei.

— Cum se cheamă patru malaci cu bâte pe o alee întunecată?

— Poftim?

— Un lord Vor dat în judecată pentru incompetență.

Și chicotise. Vaagen avea un simț al umorului negru-caustic. Cordeliei îi venea să-l îmbrățișeze pentru asta. Era singurul om care spusese bancuri în prezența ei în ultimele trei zile și poate persoana cea mai rațională și mai cinstită pe care o întâlnise de când părăsise Colonia Beta. Era bucuroasă că se afla și el aici.

O întoarseră pe o parte și îi atinseră șira spinării cu paralizorul medical. O gădilătură, și simți imediat cum tălpile reci i se încălzesc. Picioarele îi deveniră dintr-odată inerte ca niște saci cu untură.

— Simți asta? întrebă doctorul Ritter.

— Ce să simt?

— Bun, spuse el.

Făcu semn din cap către tehnician și împreună o întinseră pe spate. Tehnicianul îi dezveli abdomenul și porni câmpul sterilizator. Chirurgul o palpă, verificând în același timp monitoarele holovidului ca să afle poziția exactă a copilului în interior.

— Ești sigură că n-ai prefera să fii adormită până se termină? o întrebă doctorul Ritter pentru ultima dată.

— Nu. Vreau să văd. E primul copil care mi se naște.

Poate singurul copil care mi se va naște vreodată.

El zâmbi vag.

— Curajoasă fată.

Fată, pe dracu'. Sunt mai bătrână decât tine. Își dădea seama că doctorul Ritter ar fi preferat să nu fie supravegheat. Ghinion.

Doctorul Ritter se întrerupse și aruncă o ultimă privire în jur, ca și când ar fi verificat în gând cât de pregătiți erau oamenii și instrumentarul lui. Și voința, și tăria, își dădu cu presupusul Cordelia.

— Haide, Ritter, bărbate, s-o rezolvăm odată, spuse Vaagen nerăbdător, bătând darabana cu degetele.

Tonul lui era un amestec ciudat, un ritm săltăreț care împungea sarcastic, iar pe sub el căldura unor încurajări sincere.

— Scanările îmi arată că exfolierea oaselor a-nceput deja. Dacă dezintegrarea avansează prea mult, n-o să mai rămână nicio matrice pe care să construiesc. Taie acum și pe urmă-ți rozi unghiile.

— Să-ți rozi tu unghiile, Vaagen, spuse jovial chirurgul. Dacă-mi mai dai peste mână, pun tehnicianul să-ți bage un dilatator pe gât.

Prieteni foarte vechi, aprecie Cordelia. Dar chirurgul ridică mâinile, trase aer în piept, apucă vibra-scalpelul și îi deschise burta cu o singură tăietură perfect controlată. Tehnicianul îi dublă cu precizie mișcarea cu un retractor chirurgical manual, clampând vasele de sânge; abia dacă picură un firisor de sânge. Cordelia simți apăsarea, dar niciun fel de durere. Alte tăieturi îi deschiseră uterul.

Un transfer placentar era cu mult mai solicitant decât simpla cezariană. Fragila placentă trebuia convinsă chimic și hormonal să se elibereze din uterul bogat în vase de sânge, fără a vătăma prea multe din măruntele lui vilozități, apoi să plutească liber de la peretele uterin până într-o baie de soluție nutritivă puternic oxigenată. Buretele replicator trebuia introdus în locul dintre placentă și peretele uterin, iar vilozitățile placentei determinate să se întrețească măcar parțial cu noua ei matrice, înainte ca toată încâlceala asta să poată fi ridicată din trupul viu al mamei și mutată în

replicator. Cu cât era mai avansată sarcina, cu atât mai dificil avea să fie transferul.

Cordonul ombilical dintre placentă și copil era monitorizat și i se injecta cu hiposprayul oxigen suplimentar, după nevoie. Pe Colonia Beta, un dispozitiv mic și elegant făcea treaba asta; aici, un tehnician copleșit de anxietăți se ținea pe-aproape.

Tehnicianul începu să toarne în uterul Cordeliei soluția limpede, galben-strălucitoare. O umplu și dădu pe afară, scurgându-se, acum ușor rozalie, peste marginile deschizăturii, până în bazinul de colectare de dedesubt. Chirurgical lucra acum efectiv sub apă. Fără îndoială, operația de transfer placentar făcea murdărie, nu glumă.

— Burete, ceru chirurgul pe un ton scăzut.

Vaagen și Henri împinseră replicatorul uterin lângă masa de operație, propagând buretele matrice de-a lungul tuburilor sale de alimentare. Chirurgical se moșmondi la nesfârșit cu un mic retractor manual; privind cruciș din cauza efortului de a desluși ceva în jos, dincolo de piept, dinspre burta rotunjită – atât de vag rotunjită –, Cordelia nu-i putea vedea mâinile. O cuprinse un fior. Ritter era scăldat în sudoare.

— Domnule doctor...

Un tehnician îi arăta ceva pe un monitor.

— Mm, făcu Ritter, ridicând privirea, apoi continuă cu moșmonditul.

Tehnicienii murmurau, Vaagen și Henri murmurau, calm, profesional, liniștitor... ei îi era atât de frig...

Fluidul care se prelingea pe deasupra barajului alb al pielii ei se schimbă deodată din rozaliu într-un roșu aprins și începu să se reverse zgomotos, mult mai iute decât ceea ce venea prin tuburile de alimentare.

— Clampează aici, șuieră chirurgul.

Cordelia surprinse doar o imagine vagă, pe sub membrană, a unor brațe și picioare mititele, a unui păr negru

un, o făptură care se zvârcolea în mâinile înmănușate ale chirurgului, nu mai mare decât un pisoi pe jumătate înecat.

— Vaagen! Ia-ți chestia asta de-aici *acum* dac-o mai vrei! se răsti Ritter.

Vaagen, și el purtând mănuși, se năpusti cu mâinile în burta deschisă, în timp ce vârtejuri negre îi întunecau Cordeliei vederea și o durere de cap îi exploda în fulgerări neașteptate. Negura se întinse, copleșind-o. Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu vocea disperată a chirurgului șuierând „Ah, fir-ar...!”

* * *

Visele îi erau încețoșate de durere. Partea cea mai rea era sufocarea. Se sufoca întruna și tânjea după aer. Simțea că are numai noduri în gât și-și încleșta mâinile pe el, până ce i le legară. Apoi visă torturile lui Vorrutyer, multiplicat și extinse în complicații demente care durau ore în șir. Un Bothari nebun îngenunchea pe pieptul ei și atunci nu mai avea niciun strop de aer.

Când se trezi în sfârșit, cu mintea limpede, se simți de parcă evadase dintr-o temniță de iad subterană și ajunsese de-a dreptul în lumina Domnului. Atât de profundă îi fu ușurarea, încât plânse din nou, sau mai degrabă suspină pe mutește, cu ochii plini de lacrimi. Reușea să respire, deși îi provoca dureri; era învinețită, suferea și nu putea să se miște. Dar putea să respire. Era suficient.

— Șș Șș

Un deget gros și cald îi atinse pleoapele, ștergându-i-le de umezeală. E-n regulă.

— Mda?

Clipi și miji ochii. Era noapte, luminile artificiale desenau pete calde din loc în loc în cameră. Imaginea chipului lui Aral tremura deasupra.

— E... seară deja? Ce s-a-ntâmpat?

— Șș. Ai bolit rău de tot. Ai avut o hemoragie violentă în timpul transferului placentar. Ți s-a oprit inima de două ori. Își umezi buzele și continuă.

— Trauma, combinată cu otrăvirea, a dat în pneumonie soltoxică. Ieri ai avut o zi foarte grea, dar ai trecut peste ce era mai rău, nu mai ai nevoie de respirație artificială.

— Cât... a durat?

— Trei zile.

— Ah! Copilul, Aral. A mers? Detalii!

— A mers ca la carte. Vaagen a raportat că transferul s-a făcut cu succes. Au pierdut cam treizeci la sută din funcțiile placentei, dar a compensat Henri cu un flux sporit de soluție oxigenată și totul pare să meargă bine, sau cât de bine se poate. În orice caz, copilul încă trăiește. Vaagen și-a-nceput primul tratament experimental cu calciu și a promis că ne dă un raport succint cât de curând posibil.

O mângâie pe frunte.

— Vaagen are prioritate la folosirea oricărui echipament, material sau tehnician pe care vrea să-l rechiziționeze, inclusiv a consultanților externi. Are un consilier pediatru civil, pe lângă Henri. El însuși știe despre toxinele noastre militare mai multe decât oricine altcineva de pe Barrayar sau din altă parte. Mai mult de-atât nu putem face în clipa asta. Așa că odihnește-te, iubire.

— Copilul.. unde-i?

— A... poți să vezi unde e, dacă vrei.

O ajută să-și înalțe capul și îi arată către un loc aflat dincolo de fereastră.

— Vezi clădirea aia a doua, cu lumini roșii pe acoperiș? Ăla-i centrul de cercetări biochimice. Laboratorul lui Vaagen și Henri e la etajul trei.

— Aha, acum îl recunosc. L-am văzut din partea cealaltă în ziua când am venit s-o luăm pe Elena.

— Așa e, spuse el și trăsăturile i se îmblânziră. Mă bucur să te am înapoi, dragă căpitane. Când te-am văzut în halul ăla de bolnavă... nu m-am mai simțit așa neajutorat și ne folositor de când aveam unsprezece ani.

Acela fusese anul în care comandourile morții trimise de Yuri cel Nebun îi omorâseră pe mama, fratele și sora lui.

— Șș, îi spuse și ea. Nu, nu... acum totul e bine.

În dimineața următoare îi scoaseră și restul de tuburi care îi mai străpungeau trupul, lăsându-i doar oxigenul. Urmară zile de rutină calmă. Recuperarea ei suferea mai puține întreruperi decât a lui Aral. La orice oră din zi și din noapte păreau să vină la el detașamente întregi, conduse de ministrul Vortala. Cu toate protestele doctorilor, pusesese să i se instaleze în rezervă o comconsolă securizată. Koudelka era cu el opt ore pe zi în biroul improvizat.

Koudelka părea foarte tăcut, apăsător și el, ca toată lumea, de urmările dezastrului. Deși nu la fel de morbid precum ceilalți care avuseseră de-a face cu eșecul sistemului de securitate. Până și Illyan se făcea mic când o vedea pe Cordelia.

Aral o plimba cu mare grijă pe holuri de câteva ori pe zi. Vibra-scalpelul îi despicasă abdomenul cu o tăietură mai curată decât, spre exemplu, o lovitură obișnuită de sabie, dar rana nu era mai puțin adâncă. O dureau însă mai puțin decât plămânii. Sau inima. Burta îi era nu atât plată, cât flască, deși în mod evident golită. Cordelia era singură, nelocuită, redevenise ea însăși, după cinci luni de existență dublată în mod straniu.

Doctorul Henri apăru într-o zi cu un scaun flotant și o luă într-o scurtă călătorie către laboratorul lui ca să vadă cu ochii ei unde era instalat, în deplină siguranță, replicatorul. Cordelia urmări mișcările copilului pe afișajele video și

studie informațiile tehnice și rapoartele echipei. Examinarea nervilor, a pielii și a ochilor subiectului erau încurajatoare, deși Henri nu era prea sigur în privința auzului, din pricina oaselor delicate ale urechilor. Henri și Vaagen erau oameni de știință cu pregătire corespunzătoare, aproape betani în concepții, iar ea îi binecuvântă în gând și le mulțumi cu voce tare, apoi se întoarse în camera ei simțindu-se de o mie de ori mai bine.

Cu toate astea, atunci când căpitanul Vaagen năvăli în rezerva ei, în după-amiaza următoare, Cordelia simți că-i stă inima. Chipul lui era întunecat ca un cer prevestitor de furtună, iar buzele i se strângeau într-o linie severă.

— Ce s-a-ntâmplat, căpitane? întrebă ea imediat. A doua serie de tratamente cu calciu... a dat greș?

— E prea devreme să-mi dau seama. Nu, copilul e în aceeași stare, milady. Necazul e cu socrul domniei tale.

— Poftim?

— Generalul Vorkosigan a venit la noi azi-dimineață.

— Aha! A venit să vadă copilul? Ei, bun. E foarte tulburat de toată tehnologia asta nouă în sprijinul vieții. Poate începe și el, în sfârșit, să-și depășească blocajele emoționale. Că noile tehnologii în sprijinul morții le-a îmbrățișat destul de repede, cât ar fi el de bătrân războinic Vor.

— În locul domniei tale, milady, n-aș fi prea optimist în privința lui.

Trase aer adânc în piept, refugiindu-se într-o atitudine formală, în care își pierduse umorul negru, rămânând, de data asta, doar negru de supărare.

— Ideea asta a avut-o și doctorul Henri. L-am condus pe general prin tot laboratorul, i-am arătat echipamentul, i-am explicat teoriile noastre privind tratamentul. Am fost pe de-a-ntregul cinstiți, așa cum am fost și cu domnia ta. Poate prea cinstiți. A vrut să știe ce rezultate urma să obținem. La naiba, nu știm. Și i-am și spus. După ce ne-am dat pe după

vișin și am făcut aluzii... mă rog, ce s-o mai lungim, generalul mai întâi l-a rugat pe doctorul Henri să deschidă ventilul, pe urmă i-a poruncit, pe urmă a încercat să-l mituiască. Să distrugă fetusul. Mutantul, cum îi zice el. L-am dat pe ușă afară. A jurat c-o să se-ntoarcă.

Cordelia tremura pe dinăuntru, în străfundul pântecelui, deși nu lăsa să i se vadă nicio expresie pe chip.

— Așa, vasăzică.

— Milady, nu vreau să mai pună moșul ăsta piciorul în laboratorul meu. Și nu-mi pasă cum rezolvi problema. N-am nevoie de porcării de-astea. În nici un caz de la nivelurile superioare.

— O să... Așteaptă puțin.

Își înfășură mai strâns halatul peste pijamaua militară, își potrivea mai bine tubul de oxigen și traversă holul cu pași grijulii. Aral, îmbrăcat oficial doar pe jumătate, în pantaloni de uniformă și cămașă, stătea la o măsuță, în dreptul ferestrei din camera lui. Singurul indiciu al faptului că încă mai era pacient îl reprezenta tubul de oxigen din nas, tratamentul pentru propria-i pneumonie soltoxinică, de care nu scăpase încă. Discuta cu un bărbat, în timp ce Koudelka lua notițe. Slavă domnului, bărbatul nu era Piotr, ci un secretar ministerial oarecare de-ai lui Vortala.

— Aral. Am nevoie de tine.

— Nu suportă amânare?

— Nu.

Se ridică de pe scaun, spunând doar „Scuzați-mă un moment, domnilor”, și traversă holul în urma Cordeliei. Intrară, iar ea închise ușa în urma lor.

— Căpitane Vaagen, te rog să-i spui și lui Aral ce mi-ai spus mie adineauri.

Vaagen, părănd o idee mai neliniștit decât până atunci, își repetă povestea. Spre lauda lui, nu îndulci detaliile. În timp ce asculta, pe umerii lui Aral părea că se lasă o greutate care îi apăsa și îi încovoia.

— Mulțumesc, căpitane. Ai făcut bine c-ai raportat. O să mă ocup imediat.

— Asta-i tot? spuse Vaagen, aruncând spre Cordelia o privire dubitativă.

— L-ai auzit doar, răspunse ea, făcând un gest cu palma deschisă.

Vaagen ridică din umeri, salută și ieși.

— Nu te-ndoiești de povestea lui? întrebă Cordelia.

— De-o săptămână ascult părerile tatălui meu, contele, pe acest subiect, iubito.

— V-ați certat?

— El s-a certat. Eu doar am ascultat.

Se întoarseră în rezerva lui, unde Aral îi rugă pe Koudelka și pe secretar să aștepte în hol. Cordelia se așeză pe pat și îl urmări cu privirea cum introducea coduri în comconsoleă.

— Aici lordul Vorkosigan. Vreau să am o discuție simultană cu șeful securității de la Spitalul Militar Imperial și cu comandantul Simon Illyan. Adu-mi-i pe amândoi, te rog.

Urmă un scurt moment de așteptare, până se dădu de urma celor doi. Judecând după fundalul încețos al transmisiiei video, omul spitalului era în biroul lui, undeva în complexul de clădiri. Pe Illyan îl depistară într-un laborator de criminalistică de la cartierul general al Securității Imperiale.

— Domnilor, li se adresă Aral, cu o figură inexpresivă. Vreau să revoc un permis de liberă trecere.

Cei doi se pregătiră să-și noteze numele pe comconsolele lor.

— Contelui general Piotr Vorkosigan i se va interzice accesul în Clădirea șase, secția de Cercetări Biochimice, Spitalul Militar Imperial, până la noi ordine. Înștiințare în numele meu personal.

Illyan șovăi.

— Domnule... generalul Vorkosigan are autorizație absolută, prin ordin imperial. O are de ani de zile. Am nevoie tot de un ordin imperial ca s-o contramandez.

— Exact asta ai primit, Illyan.

În vocea lui Vorkosigan se simțea o nuanță aspră de nerăbdare.

— Prin ordinul meu, Aral Vorkosigan, regent al Majestății Sale Imperiale Gregor Vorbarra. E destul de oficial?

Illyan fluieră încetișor, dar încruntătura lui Vorkosigan îi alungă urgent orice expresie de pe față.

— Da, domnule. Înțeles. Asta-i tot?

— Asta-i tot. Doar clădirea aceea.

— Domnule, interveni comandantul securității spitalului, dar dacă generalul Vorkosigan refuză să se oprească la ordin?

Cordelia parcă și vedea scena, cu vreun june din gardă făcut una cu pământul în fața aceluia monument istoric.

— Dacă oamenii tăi de pază sunt într-adevăr copleșiți în halul ăsta de un singur bătrân, pot să facă uz de forță, până la paralizare inclusiv, spuse Aral pe un ton obosit. Liber. Mulțumesc.

Omul de la Militar dădu din cap circumspect și întrerupse legătura.

Illyan zăbovea, indecis.

— E o idee bună, la vârsta lui? Paralizorul poate afecta inima. Și n-o să-i placă deloc când o să-i spunem că există un loc anume unde nu poate intra. Că veni vorba, de ce...?

Aral se mulțumi să-l privească glacial, până îl făcu să înghită în sec.

— Da, să trăiți, salută Illyan și se deconectă.

Aral se sprijini de spătar, uitându-se gânditor la spațiul gol în care strălucise până atunci imaginea celor două transmisii. Ridică privirea spre Cordelia și gura i se strâmbă într-o grimasă de ironie și durere.

— E om bătrân, spuse el într-un târziu.

— Bătrânul tocmai a încercat să-ți omoare fiul. Ce-a mai rămas din fiul tău.

— Îi înțeleg punctul de vedere. Îi înțeleg temerile.

— Le-înțelegi și pe-ale mele?

— Da. Și pe unele, și pe celelalte.

— Când ți-o ajunge cuțitul la os... dacă încearcă să se-ntoarcă acolo...

— El e trecutul meu.

O privi în ochi.

— Tu ești viitorul meu. Restul vieții mele aparține viitorului. Jur pe cuvântul meu de Vorkosigan.

Cordelia oftă și își masă gâtul dureros, ochii dureroși.

Koudelka răpăi cu degetele în ușa și băgă capul înăuntru, conspirativ.

— Domnule? Secretarul ministrului vrea să știe...

— Un minut, locotenent, spuse Vorkosigan și îl alungă cu o fluturare a mâinii.

— Hai s-o ștergem de-aici, spuse deodată Cordelia.

— Milady?

— Spitalul Militar și Securitatea Imperială și toate celelalte militării mă îmbolnăvesc grav de „claustrofobie militară”. Hai să mergem la Vorkosigan Surleau pentru câteva zile. Și tu o să te pui pe picioare mai ușor acolo, unde o să fie mai greu pentru toți favoriții tăi devotați – arată cu capul spre hol – să ajungă la tine. Doar tu și cu mine, băiete.

Oare ar merge? Ce-ar fi să se retragă către decorul fericirii lor estivale, iar ea să nu mai fie acolo? Îneacă în ploile de toamnă... Parcă și simțea disperarea crescând în ea, în timp ce-și căutau amândoi echilibrul pierdut, un miez solid.

El ridică din sprâncene, aprobator.

— Excelentă idee, dragă căpitane. Îl luăm și pe bătrânul cu noi.

— Ah, chiar trebuie... ah. Da, înțeleg. Sigur. Categorie.

Cordelia se trezi încet, se întinse și își strânse în jurul trupului minunata cuvertură mătăsoasă umplută cu puf. Cealaltă jumătate a patului era goală – întinse mâna să atingă adâncitura din pernă –, rece și goală. Probabil că Aral se strecurase afară devreme. Se lăfăi în senzația de-a fi avut parte în sfârșit de suficient somn, fără a se mai trezi cu acea osteneală buimăcitoare care îi năclăise atâta vreme mintea și trupul. Era a treia noapte la rând în care dormea bine, încălzită de trupul soțului ei, după ce amândoi scăpaseră bucuroși de enervantele aparate de oxigen de pe față.

În camera lor aflată pe colț, la etajul vechii cazarme transformate în locuință, era răcoare și liniște deplină în dimineața aceea. Fereastra din față dădea spre pajiștea de un verde strălucitor, coborând în ceturi care ascundeau iazul, dimpreună cu satul și dealurile de pe celălalt țărm. Aerul jilav al dimineții îi dădea o senzație de confort, de potrivire, contrastând plăcut cu învelitoarea moale. Când se ridică în capul oaselor, abia dacă își simți cicatricea rozalie de pe abdomen.

În cadrul ușii apăru capul lui Droushnakovi.

— Milady? chemă ea cu voce moale, apoi o văzu pe Cordelia stând cu picioarele goale atârinate peste marginea patului.

Cordelia își legăna picioarele înainte și înapoi, încercând să-și stimuleze circulația.

— Ah, ce bine, v-ați trezit.

Drou împinse ușa cu umărul, ducând în mâini o tavă mare și promițătoare. Purta o rochie comodă, cu poale largi și rotitoare, și o vestă căptușită, ornată cu broderii. Pașii îi răsunară pe scândurile late ale podelei de lemn, apoi, când se apropie, i se înfundară în covorul țesut de mână.

— Mi-e foame, spuse Cordelia, extaziată de aromele care se răspândeau dinspre tavă. Cred că-i prima dată după trei săptămâni.

Trei săptămâni de la noaptea aceea de groază petrecută la casa Vorkosigan.

Drou zâmbi și puse tava pe masa din dreptul ferestrei. Cordelia își luă halatul și papucii și se îndreptă spre cafetieră. Drou se ținea în preajma ei, părând pregătită s-o prindă dacă ar fi să cadă, dar în acea dimineață Cordelia nu se mai simțea deloc nesigură pe picioare. Se așeză și își luă turtițe aburinde cu unt și un urcior mic cu sirop fierbinte pe care barrayaranii îl obțineau scăzând pe foc seva unei specii de arbore. Bunătăți minunate.

— Tu ai mâncat, Drou? Vrei niște cafea? Cât e ceasul?

Blonda ei gardă de corp clătină din cap.

— Nu-mi trebuie nimic, milady. E aproape unsprezece.

De când se aflau aici, la Vorkosigan Surleau, Droushnakovi devenise în mod firesc parte integrantă din peisaj. Cordelia se pomeni privind-o cu adevărat poate pentru prima dată de când părăsise Spitalul Militar. Drou era la fel de grijulie și vigilentă ca întotdeauna, dar i se simțea o anume încordare ascunsă, părea mereu în gardă în așteptarea a ceva rău. Poate i se trăgea doar de la faptul că se simțea mai bine, dar cert este că acum Cordelia își dorea, egoist, ca toți cei din jur să se simtă și ei mai bine, măcar ca să n-o tragă înapoi în starea de rău.

— Azi mă simt mult mai puțin greoaie. Am vorbit ieri cu căpitanul Vaagen la holovid. I se pare c-a văzut primele

semne de recalcifiere moleculară la micul Piotr Miles. Foarte incurajator, dacă știi cum să-l citești pe Vaagen. Nu e genul care să-ți dea speranțe false, dar poți să te bazezi pe vorbele lui, chiar dacă spune puține.

Drou ridică privirea spre ea, aranjându-și un zâmbet pe figura abătută. Clătină din cap.

— Replicatoarele uterine mi se par foarte ciudate. Foarte străine.

— Nu atât de ciudate pe cât sunt înzestrările noastre de la natură, cu care ne descurcăm improvizând empiric, spuse Cordelia, zâmbindu-i la rândul ei. Slavă domnului că avem tehnologia și proiectarea celulară. Acum știu despre ce vorbesc.

— Milady... de unde-ați aflat prima dată că sunteți însărcinată? V-a întârziat o lună?

— Menstruația? Nu, la drept vorbind.

Rememoră vara trecută. În aceeași cameră, ba chiar în patul acela nefăcut. Locul în care ea și Aral vor putea în curând să redevină intimi, deși lucrurile n-aveau să mai fie la fel de picante, de vreme ce dispăruse scopul reproducerii.

— Vara trecută, eu și Aral aveam impresia că ne-am aranjat aici un colțișor liniștit și confortabil. El era în retragere, eu eram în retragere... niciun impediment. Mai aveam un pic și deveneam prea bătrână pentru metoda naturală, care părea singura disponibilă aici, pe Barrayar; mai concret, el voia să ne punem pe treabă cât de curând. Așa că după câteva săptămâni ne-am căsătorit și m-am dus să-mi scot implantul contraceptiv. Treaba asta m-a făcut să mă simt o mare păcătoasă. Acasă n-aș fi putut să-l scot fără să plătesc pentru licență.

— Serios?

Drou asculta cu gura căscată de uimire.

— Da, așa e legea betană. Mai întâi trebuie să te califici pentru licența parentală. Mi-am pus implant de la vârsta de

paisprezece ani. Îmi aduc aminte că atunci am avut o dată menstruație. Acolo o oprim până când e nevoie de ea. Mi-am pus implantul, mi-am tăiat himenul, mi-am făcut găuri în urechi și mi-am organizat petrecerea de ieșire în lume...

— Doar nu... v-ați apucat să faceți sex la paisprezece ani, nu-i așa? Întrebă șoptit Droushnakovi.

— Aș fi putut. Dar e nevoie de doi inși, n-așa? Abia mai târziu am găsit un amant adevărat.

Cordelia se jena să admită cât de târziu se întâmplase asta. Pe vremea aceea era tare nepricepută în materie de relații sociale. *Și nici nu te-ai schimbat prea mult, recunosc* în sinea ei, cu ironie.

— Nu mi-am închipuit c-o să se-ntâmple atât de repede, continuă ea. Credeam c-o să avem parte de câteva luni de experimentări fervente și delicioase. Dar am rămas gravidă din prima încercare. Așa că tot n-am apucat să am menstruație nici aici, pe Barrayar.

— Din prima încercare, repetă Droushnakovi, cu o grimasă gânditoare ce-i trăda descurajarea. Cum ați știut că... ați rămas? Din cauza grețurilor?

— Înainte de grețuri, m-a lovit oboseala. Dar am aflat cu bulinele albastre...

Glasul îi ezită, pe când cerceta cu privirea trăsăturile schimonosite ale fetei.

— Drou, toate întrebările astea sunt doar teoretice, sau te interesează personal răspunsurile?

Fața lui Drou se boțise de tot.

— Personal, răspunse ea, parcă înecându-se.

— Aha, spuse Cordelia, sprijinindu-se de spătar. Vrei să vorbești despre asta?

— Nu... Nu știu...

— Presupun că asta înseamnă da, oftă Cordelia.

O, da. Ca pe vremea când era la Observații și se juca de-a căpitanul-mămică pentru șaiszeci de savanți betani, deși,

dintre toate problemele iscate în relațiile interpersonale, doar cu întrebări despre graviditate nu veniseră s-o bată la cap. Dar, date fiind Chestiunile Absolut Stupide cu care grupul de inși raționali aleși pe sprânceană o ataca pe vremuri din când în când, versiunea barrayarană nedomesticită trebuia să fie...

— Știi că m-aș bucura să te ajut cum pot.

— A fost în noaptea atacului cu soltoxin, fonfăi Drou. Nu puteam să dorm. Am coborât la bucătărie să-mi iau ceva de mâncare. Când am urcat înapoi am observat o lumină în bibliotecă. Locotenentul Koudelka era acolo. Nici el n-avea somn.

Kou, ai? Ah, bun, bun. Până la urmă, poate era totul în regulă. Cordelia surâse încurajator, cu toată sinceritatea.

— Da?

— Ne-am... eu... el... m-a sărutat.

— Sper că l-ai sărutat și tu, da?

— De parc-ați fi *de acord*.

— Păi, sunt. Tu și Kou sunteți doi dintre preferații mei. Măcar de-ați lăsa prostiile și v-ați concentra... dar tu zi mai departe, precis mai e ceva.

Dacă nu cumva Drou era încă și mai ignorantă decât își închipuia Cordelia că ar fi posibil.

— Ne-am... ne-am... ne-am...

— Tras-o? sugeră Cordelia plină de speranță.

— Da, milady.

Drou se făcu roșie ca focul și înghiți în sec.

— Kou părea tare fericit... măcar câteva minute. Așa m-am bucurat pentru el, așa emoționată am fost, că nici nu mi-a mai păsat ce tare a durut.

Ah, da, obiceiul barbar al barrayaranilor de a le face cunoștință femeilor lor cu sexul prin deflorarea fără anestezie. Deși, având în vedere câtă durere le pricinuiau mai târziu metodele lor reproductive, poate că acela era numai

bun de avertisment. Însă nici Kou, atât cât apucase ea să-și dea seama, nu părea fericit ca un proaspăt îndrăgostit. Ce-și făceau aștia doi unul altuia?

— Zi mai departe.

— Mi s-a părut că văd prin ușa bibliotecii că se mișca ceva în grădina din spate. Pe urmă s-a auzit explozia de la etaj... ah, milady! Cât de rău îmi pare! Dacă aș fi stat să vă păzesc, în loc să fac așa ceva...

— Ho, mări feto! Schimbul tău se terminase. Dacă nu făceai așa ceva, ai fi fost în pat, dormind. Nici pomeneală să fie vina ta atacul cu soltoxin, nici a ta, nici a lui Kou. De fapt, dacă nu erai trează și, mă rog, mai mult sau mai puțin îmbrăcată, poate că atentatorul ar fi scăpat.

Iar noi n-am mai fi avut de așteptat încă o decapitare publică, sau mui știu eu ce doamne-iartă-mă. Cordelia simțea că o parte din ea și-ar fi dorit ca ei doi să mai fi făcut o partidă și să nu fi privit nicio clipă la nenorocita aia de fereastră. Dar Droushnakovi avea și-așa destule consecințe de înfruntat, fără asemenea complicații mortale.

— Dar măcar dacă...

— Multe *măcar dacă* au tot plutit prin aer în ultimele săptămâni. Sinceră să fiu, cred c-a venit vremea să le înlocuim cu niște *acum ne vedem de viață*.

În sfârșit, se făcu lumină și în mintea Cordeliei. Drou era barrayarană; prin urmare, Drou n-avea implant contraceptiv. Și din istorisirea ei părea că nici idiotul de Kou nu oferise vreo alternativă. Prin urmare, Drou își petrecuse ultimele trei săptămâni frământându-se...

— Vrei să-ncerci o bulină albastră dintr-ale mele? Mi-au rămas o mulțime.

— Buline albastre?

— Da, începusem să-ți spun. Am un pachet de benzi d-astea de diagnostic. Le-am cumpărat în Vorbarr Sultana vara trecută, de la un magazin cu produse de import. Urinezi

pe una și dacă bulina se albăstrește, ai rămas. N-am folosit decât trei, astă-vară.

Cordelia se duse la măsuța de toaletă, deschise sertarul și cotrobăi prin el după proviziile inutile.

— Uite.

Îi întinse lui Drou o bandă.

— Du-te să-ți ușurezi vezica. Și mintea.

— Așa repede se poate depista?

— După cinci zile, spuse Cordelia și ridică mâna. Pe cuvânt.

Uitându-se cu îngrijorare la mica bandă de hârtie, Droushnakovi se închise în baia dormitorului pe care îl împărțeau Cordelia și Aral. Ieși de acolo după câteva minute. Avea trăsăturile mohorâte și umerii lăsați.

Asta ce mai înseamnă? se întrebă exasperată Cordelia.

— Ei?

— A rămas albă.

— Atunci, nu ești gravidă.

— Cred că nu.

— Nu-mi dau seama dacă te bucuri sau îți pare rău. Crede-mă, dacă vrei să faci un copil, ți-ar fi mult mai bine să aștepți câțiva ani, până se mai înnoiește și tehnologia medicală de-aici.

Deși metoda naturală fusese fascinantă, o vreme.

— Nu vreau... vreau... nu știu... Kou abia dacă mai vorbește cu mine din noaptea aia. Nu voiam să fiu gravidă, m-ar distruge, și totuși am crezut că poate pe el l-ar... l-ar fi... emoționat și l-ar fi bucurat treaba asta la fel de tare ca sexul, poate. Poate s-ar întoarce și... of, lucrurile mergeau atât de bine, și acum s-a stricat totul!

Își frângea mâinile, era albă la față, strângea din dinți.

Plângi, ca să pot și eu să respir, măi fato. Dar Droushnakovi își recăpătă autocontrolul.

— Îmi pare rău, milady. N-am vrut să vă bat la cap cu toate prostiile astea.

Chiar că prostii, dar atât de încâlcite, de parcă ar fi lucrat un comitet întreg la ele.

— Și-atunci, care-i problema lui Kou? Credeam că suferă doar de vinovăție pentru soltoxin, ca toți ceilalți care erau atunci în casă.

În frunte cu mine și Aral.

— Nu știu, milady.

— Ai încercat ceva radical, cum ar fi să-l întrebi direct?

— *Se ascunde* când mă vede venind.

Cordelia oftă și începu să se îmbrace. Din ziua aceea o așteptau haine adevărate, nu halate de pacient. Iată, în fundul dulapului lui Aral atârneau pantalonii ei maro-gălbui de la uniforma Departamentului de Observații. Curioasă, îi probă. Nu doar că o încăpeau, dar îi erau și largi. *Chiar* că fusese bolnavă. Dintr-un impuls oarecum agresiv, renunță să-i mai scoată și alege o bluză largă și înflorată, cu mâneci lungi. Foarte comod. Zâmbi privindu-și în oglindă profilul zvelt, deși chipul îi era palid.

— Ah, dragă căpitane.

Aral băgase capul pe ușa dormitorului.

— Te-ai sculat.

Aruncă o privire la Droushnakovi.

— Sunteți amândouă aici. Și mai bine. Cred că am nevoie de ajutorul tău, Cordelia. De fapt, sunt absolut convins.

O expresie cu totul neobișnuită făcea să-i strălucească ochii lui Aral. Uimire, năuceală, îngrijorare? Păși înăuntru. Purta echipamentul lui obișnuit din perioadele când se afla la Vorkosigan Surleau, în afara serviciului: pantaloni vechi de uniformă și cămașă civilă. Era urmat de un Koudelka trist și crispat, îmbrăcat într-o salopetă neagră îngrijită, cu însemnele roșii de locotenent pe guler. Ținea strâns în mână

bastonul-sabie. Drou se retrase lângă perete, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Locotenentul Koudelka zice că vrea să facă o mărturisire. Bănuiesc că mai și speră la iertare, spuse Aral.

— N-o merit, domnule, murmură Koudelka. Dar nu m-aș mai putea suporta. Trebuie să iasă la lumină odată.

Stătea cu privirea în podea, ferindu-și-o de ochii celorlalți. Droushnakovi îl urmărea cu sufletul la gură. Aral se apropie încet și se așează pe marginea patului, lângă Cordelia.

— Ține-te bine, îi șopti din colțul gurii. Până și *pe mine* m-a luat pe nepregătite treaba asta.

— Cred că ți-am cam luat-o înainte.

— N-ar fi prima dată.

Apoi ridică vocea:

— Dă-i drumul, locotenent. Nu se ușurează lucrurile dacă le tărăgănam.

— Drou... domnișoară Droushnakovi... am venit să mă predau. Și să cer iertare. Nu, sună prea banal și, crede-mă, n-o consider o banalitate. Meriți mai mult decât niște scuze, îți datorez o ispășire. Orice dorești. Dar îmi pare rău, îmi pare *foarte rău* că te-am violat.

Droushnakovi căscă gura și rămase așa trei secunde întregi, apoi o închise cu atâta putere, încât Cordelia îi auzi pocnetul dinților.

— *Poftim?*

Koudelka tresări, dar nu ridică privirea.

— Iertare... iertare... îngână el.

— Tu. Crezi. Tu. Poftim! icni Droushnakovi, îngrozită și ultragiată. Crezi că poți... ah!

Stătea țeapănă, cu degetele încleștate, respirând în ritm accelerat.

— Kou, nerod ce ești! Idiot! Imbecil! Ești... ești... ești...

Scuipa cuvintele. Tremura din tot trupul. Cordelia privea pe de-a-ntregul fascinată. Aral își freca buzele, cu un aer gânditor.

Droushnakovi se apropie cu pași apăsați de Koudelka și îi zbură bastonul din mână cu o lovitură de picior. Gata să cadă, Koudelka scăpă un „Ha?” surprins și încercă fără succes să apuce bastonul, care se rostogoli zăngănind pe podea.

Drou îl izbi de perete cu o mișcare pricepută și îl imobiliză dintr-o lovitură, înfigându-și degetele în plexul lui solar. Lui Koudelka i se opri respirația.

— *Caraghios* ce ești! Chiar crezi c-ai putea să mă atingi fără permisiunea mea? Ah! Cum poți să fi așa de... așa de... de...

Uluirea din cuvinte i se topi într-un răcnet furios, chiar în dreptul urechii lui. Pe Koudelka îl zgudui un spasm.

— Te rog să nu-mi strici secretarul, Drou, reparațiile costă mult, spuse Aral cu blândețe.

— Ah! făcu Drou.

Se răsuci vijelios, dându-i drumul.

Koudelka se clătină pe picioare și căzu în genunchi. Ascunzându-și fața în palme, Droushnakovi ieși ca o furtună, trântind ușa în urma ei. Abia atunci începu să suspine; i se auzeau icnetele în timp ce se îndepărta pe hol. Altă ușa trântită. Liniște.

— Îmi pare rău, Kou, spuse Aral după un lung moment de acalmie. Dar autoacuzarea ta nu pare c-ar rezista la judecată.

— Nu înțeleg, spuse Kou, clătînând din cap.

Se târî după baston și se ridică în picioare, șovăielnic și tremurător.

— Să-nțeleg că amândoi vorbiți despre ce s-a-ntâmplat între voi în noaptea atacului cu soltoxin? Întrebă Cordelia.

— Da, milady. Eu eram în bibliotecă. Nu puteam să dorm și m-am gândit să mai verific niște socoteli. A intrat ea. A stat lângă mine, am vorbit... Deodată m-am pomenit... în

fine... eram funcțional pentru prima dată de când m-a nimerit disruptorul neural. Mă gândeam c-ar mai putea dura încă un an, sau pentru *totdeauna*... am intrat în panică, pur și simplu. Am... posedat-o... chiar acolo. Nici n-am întrebat-o, n-am spus niciun cuvânt. Și pe urmă s-a auzit zgomotul de la etaj și-am dat fuga amândoi afară, în grădina din spate, și... nu m-a acuzat, a doua zi. Am așteptat și-am tot așteptat.

— Dar, dacă n-a violat-o, de ce s-a înfuriat așa adineauri? întrebă Aral.

— Păi, chiar a fost supărată, spuse Koudelka. Ce priviri mi-a aruncat în astea trei săptămâni..

— Privirile alea veneau din teamă, Kou, îl informă Cordelia.

— Da, așa m-am gândit și eu.

— Fiindcă se temea că-i *însărcinată*, nu se temea *de tine*, lămuri ea chestiunea.

— Ah, spuse Koudelka, cu glasul dintr-odată firav.

— Întâmplarea face să nu fie...

Kou își dublă prima exclamație cu un „Oh” mărunț.

— ...Dar acum e supărată foc pe tine și-o înțeleg.

— Dar dacă nu crede c-am... care-i motivul?

— Nu pricepi? spuse Cordelia și se încruntă la Aral. Nici tu?

— Păi...

— Pentru c-ai insultat-o, Kou. Nu atunci, ci chiar acum, în camera asta. Și nu doar fiindcă i-ai nesocotit capacitatea de luptă. Ce-ai spus adineauri i-a dezvăluit pentru prima dată că în noaptea aia erai atât de concentrat asupra ta, încât nici n-ai avut ochi pentru ea. Urât, Kou. Foarte urât. Îi datorezi niște scuze uriașe. Adică barrayaranca ți se dă toată, și tu atâta apreciere ai pentru ceea ce face ea, încât nici nu observi.

El ridică brusc capul.

— Îmi dă? Cum ar veni, pomană?

— Mai degrabă ca pe un dar neprețuit, murmură Aral, pierdut în niște evaluări personale.

— Eu nu-s vreun...

Koudelka întoarse capul spre ușă.

— Adică ziceți c-ar trebui să fug după ea?

— Să te târăști, mai bine zis, așa aș face în locul tău. Să te târăști repejor. Te streкори pe sub ușa ei, te trântești cu burta-n sus și-o lași să te calce până se calmează. Pe urmă îți mai ceri niște scuze. Poate mai sunt șanse să salvezi situația.

Acum privirea lui Aral strălucea de-a binelea de amuzament.

— Și cum ziceți că se cheamă asta? Predare necondiționată? spuse Kou indignat.

— Nu. Zic că se cheamă victorie, răspunse Aral, după care adăugă pe un ton ceva mai rece: Am avut ocazia să văd războiul dintre bărbați și femei care ajung să facă acte eroice până la nivelul pământ pârjolit. Rugurile mândriei. Nu vrei s-o apuci pe drumul ăsta. Își garantez.

— Domniile Voastre... milady! Domniile Voastre râdeți de mine! Încetați!

— Atunci, încetează tu să mai porți ridicol, spuse aspru Cordelia. Nu mai fi așa absorbit de propria-ți persoană. Încearcă să te gândești timp de șaiszeci de secunde la rând la altcineva în afară de tine.

— Milady. Milord.

Scrâșnea din dinți de-atâta demnitate rigidă. Se înclină în fața lor, roșu la față, ca pălmuit. Dar, odată ajuns pe hol, coti în direcția greșită, nu încotro se retrăsese Droushnakovi, și i se auziră pașii bocănind pe scara din capăt.

Pe când ecoul pașilor lui se risipea, Aral clătină din cap neputincios și bolborosi ceva.

Cordelia îl împunse ușor în braț.

— Termină! Pentru ei nu-i amuzant.

Se priviră în ochi; ea chicoti, apoi redeveni serioasă.

— Dumnezeu mare, cred că-și *dor* să fie violator. Ciudată ambiție. A stat cumva prea mult pe lângă Bothari?

Gluma aceasta oarecum bolnăvicioasă le șterse amândurora zâmbetul de pe buze. Aral părea gânditor.

— Cred că... Kou își cam flata propria nesiguranță. Dar remușcarea lui era sinceră.

— Sinceră, dar puțințel cam îngâmfată. Cred că i-am menajat nesiguranța asta destulă vreme. Ar cam fi timpul să-l scuturăm un pic.

Aral se cocoșă, ostenit.

— Îi e dator, ce să mai. Și totuși, ce-ar trebui să-i ordon să facă? N-are nicio valoare dacă nu se răscumpără de bunăvoie.

Cordelia mormăi a încuviințare.

* * *

Abia la prânz observă Cordelia că lipsea ceva din mica lor lume.

— Unde-i contele? îl întrebă pe Aral, când descoperiră că masa fusese aranjată de menajera lui Piotr doar pentru două persoane, într-o sufragerie din partea din față a casei, cu ferestre spre lac.

Ziua aceea nu se încălzea deloc. Ceața dimineții se ridica-se doar ca să se coaguleze în nori de furtună cenușii care se fugăreau la joasă înălțime; era vânt și era răcoare. Cordelia își mai pusese peste bluza înflorată și o haină neagră de la o veche uniformă a lui Aral.

— M-am gândit că s-o fi dus la grajduri, la o ședință de antrenament cu noul lui candidat la dresaj, spuse Aral, uitându-se și el cam neliniștit la masa pusă. Acolo mi-a zis că se duce.

Menajera, care tocmai intra cu supa, le oferi răspunsul:

— Nu, m'lord. A plecat devreme cu mașina, cu doi oameni de-ai lui.

— Aha. Scuză-mă, spuse Aral, făcând un gest cu capul către Cordelia.

Se ridică și ieși în vestibulul din spate. Una dintre magazinele din partea din spate a casei, proptite în coasta colinei, fusese transformată în centru de comunicații securizat, dotat cu o comconsolă cu două sisteme de bruiaj și cu un paznic de la Securitatea Imperială postat permanent în dreptul ușii. Pașii lui Aral iscau ecouri pe hol în direcția aceea.

Cordelia sorbi o înghițitură de supă, care i se duse pe gât în jos ca plumbul lichid, lăsă lingura deoparte și așteptă. Auzea vocea lui Aral răsunând în liniștea casei și răspunsuri cu timbru electronic, pe tonuri străine, dar prea înăbușite ca să poată distinge cuvintele. După un timp care îi păru o mică eternitate – cu toate că, de fapt, supa încă mai era fierbinte –, Aral se întoarse cu o mină mohorâtă.

— Acolo s-a dus? întrebă Cordelia. La Spitalul Militar?

— Da. A fost și-a plecat. Totul e-n regulă.

I se citea fermitatea în conturul maxilarului proeminent.

— Asta ce înseamnă, copilul e bine?

— Da. I s-a refuzat accesul, s-a ciondănit o vreme, a plecat.

Atâta tot.

Posac, începu să-și mănânce supa.

Contele se întoarse câteva ceasuri mai târziu. Cordelia auzi scrâșnetul ascuțit al mașinii lui trecând prin dreptul aleii și ocolind capătul dinspre nord al casei, un moment de liniște, o calotă deschizându-se și închizându-se și mașina continuându-și drumul spre garajele amplasate pe creasta dealului, lângă grajduri. Cordelia stătea cu Aral în camera din față, ale cărei ferestre mari primiseră geamuri noi. El se cufundase în lectura unui raport guvernamental, dar puse cititorul pe „pauză” la auzul zgomotului de cupolă închizându-se și așteptă împreună cu Cordelia, ascultând pașii grei care înconjurau casa în ritm rapid și urcau treptele de la intrare. Gura îi era încordată, anticipând momente neplăcute,

și privirea îndârjită. Cordelia se strânse în scaunul ei, ștebindu-și nervii.

Contele Piotr păși în camera lor și se opri, cu picioarele bine înțepenite în pământ. Era îmbrăcat protocolar, în vechea lui uniformă cu însemnele rangului de general.

— Aici erați.

Omul în livrea care venea în urma lui aruncă o privire stânjenită spre Aral și Cordelia și se retrase fără a mai aștepta să fie trimis de acolo. Contele Piotr nici măcar nu-i observă plecarea. Se concentra mai întâi asupra lui Aral.

— Tu. Ai îndrăznit să mă faci de ocară în public. Să mă atragi în cursă.

— Mă tem că te-ai făcut singur de ocară, domnule. Dacă n-o luai pe drumul acela, nu dădeai peste cursa aceea.

Piotr rumegă răspunsul cu maxilarul încordat, iar brazele de pe față i se adânciră. Mânie; rușinea de-a fi fost umilit, în luptă cu autosuficiența. Rușinat așa cum doar cel care a greșit poate fi. *Se îndoieste de sine*, își dădu seama Cordelia. Un fir de speranță. *Să nu pierdem firul ăsta, ar putea fi singura noastră cale de ieșire din labirint.*

Autosuficiența se ridică la suprafață.

— N-ar trebui să mă ocup eu de asta, mârâi Piotr. E muncă de femeie. Protejarea genomului nostru.

— Era muncă de femeie în Vremea Izolării, spuse Aral pe un ton cumpătat. Când singurul răspuns la mutație era infanticidul. Acum există alte răspunsuri.

— Tare *straniu* trebuie să se fi simțit femeile confruntate cu sarcina, neștiind niciodată dacă la capătul ei era viață sau moarte, medită Cordelia cu voce tare.

O singură înghițitură din cupa aceea, atât își dorise pentru toată viața, și totuși femeile barrayarane o sorbeau cândva până la fund, de nenumărate ori... de mirare era nu că această cultură a descendenților lor era haotică, ci faptul că nu ajunsese pe de-a-ntregul dementă.

— Ne dezamăgești pe toți când nu reușești s-o controlezi pe ea, spuse Piotr. Cum îți imaginezi că poți să conduci o planetă când nici propria familie nu ești în stare să ți-o conduci?

Un colț al gurii lui Aral se ridică ușor.

— Într-adevăr, e dificil de controlat. Mi-a scăpat de două ori. Încă mă mai uimește faptul că s-a întors din propria-i voință.

— Trezește-te și vezi-ți de îndatoriri! Față de mine în calitate de conte al tău, dacă nu de tată. Mi-ai jurat credință ca vasal. Alegi să i te supui acestei femei venetice mai degrabă decât mie?

— Da.

Aral îl privi drept în față. Glasul i se transformă într-o șoaptă.

— Asta-i ordinea firească a lucrurilor.

Piotr tresări. Aral adăugă sec:

— Încercarea de-a muta problema de la infanticid la obediență n-are să te ajute, domnule. Chiar tu m-ai învățat morișca retoricii înșelătoare.

— Pe vremuri, puteai să fii descăpățânat pentru obraznicii mai mărunte de-atât.

— Da, organizarea actuală e puțin ciudată. Ca moștenitor de conte, sunt în mâinile tale, dar ca regent al tău, tu ești în mâinile mele. Egalitate la jurămintе. Pe vremuri am fi putut să ieșim din impas printr-un război frumușel.

Rânji, sau cel puțin își dezgoli dinții. În mintea Cordeliei se învârtea întruna: *Mai este doar o zi: „Forța Irezistibilă se confruntă cu Obiectul de Neclintit. Bilete, cinci mărci.”*

Ușa dinspre hui se deschise brusc și locotenentul Koudelka privi înăuntru, agitat.

— Domnule? Iertare pentru întrerupere. Am probleme cu comconsola. Iar nu merge.

— Ce fel de probleme, locotenent? Întrebă Vorkosigan, făcând un efort să se concentreze asupra noii chestiuni. Intermența?

— Pur și simplu nu mai merge.

— Acum câteva ore mergea perfect. Verifică sursa de curent.

— Am verificat-o, domnule.

— Cheamă un tehnician.

— Nu pot, fără comconsolă.

— A, da. Atunci, pune-l pe comandantul gărzilor să ți-o deschidă și vezi dacă poți să-ți dai seama care-i problema. Pe urmă cheamă un tehnician prin conexiunea lui nesecurizată.

— Da, domnule.

Cuprinzându-i cu o privire obosită pe toți cei trei oameni din încăperea, încă încremeniți pe locurile lor și așteptându-l să plece, Koudelka se retrase.

Contele n-avea de gând să renunțe.

— Jur, o s-o reneș. Creatura aia din conservă de la Spitalul Militar. O s-o dezmoștenesc de tot.

— Amenințarea asta nu-i validă, domnule. Doar pe mine poți să mă dezmoștenești în mod direct. Printr-un ordin imperial. Pentru care ar trebui să formulezi o petiție pe care s-o adresezi cu toată umilința... a, da, mie.

Zâmbi tăios.

— Desigur, ți-aș aproba-o.

Lui Piotr îi zvâcni un mușchi în obraz. Până la urmă, nu forța irezistibilă și obiectul de neclintit, ci forța irezistibilă și o mare fluidă; loviturile lui Piotr își ratau întruna ținta, căzând neajutate pe alături. Judo mental. Își pierduse echilibrul și bătea din mâini dezordonat în căutarea centrului de greutate, lovind acum la nimereală.

— Gândește-te la Barrayar. Gândește-te ce exemplu dai.

— Ah, pufni Aral, la asta m-am tot gândit.

Tăcu un moment.

— Noi n-am condus niciodată din spate, tu sau eu. Acolo unde merge un Vorkosigan, poate că nici altora nu le-ar părea așa imposibil să meargă, poate-l vor urma. Nițică... inginerie socială la nivel personal.

— Poate pentru galactici. Dar societatea noastră nu-și permite un asemenea lux. Noi abia ne descurcăm și așa. N-avem cum să mai ducem în cârcă și povara unor milioane de disfuncționali!

— Milioane? repetă Aral, ridicând o sprânceană. Acum extrapolezi de la unul singur la infinit. Slab argument, domnule, nedemn de persoana ta.

— Și, fără îndoială, spuse încet Cordelia, fiecare individ care își duce povara trebuie să hotărască până unde poate suporta.

Piotr se răsuci spre ea.

— Da, și cine plătește pentru toate astea, ai? Imperiul. Laboratorul lui Vaagen primește finanțare din bugetul cercetării militare. Tot Barrayarul plătește ca să i se prelungească viața monstrului tău.

— Poate se va dovedi o investiție mai bună decât crezi, răspunse Cordelia, necăjită.

Piotr pufni disprețuitor, vârându-și îndărătnic capul între umerii uscățivi. Fixă cu privirea un punct aflat undeva între Cordelia și Aral.

— Sunteți hotărâți să-mi puneți mie în cârcă treaba asta. Pe blazonul casei mele. Nu vă pot convinge să renunțați, nu vă pot porunci... foarte bine. Dacă tot sunteți așa porniți pe schimbare, iată o schimbare pentru voi. Nu vreau ca acea creatură să poarte numele meu. Măcar atâta lucru vă pot refuza.

Aral asculta cu buzele strânse și nările dilatate. Dar nu făcea nicio mișcare. Cititorul licărea uitat în poala lui. Ridică

măinile în tăcere, controlându-le perfect, nepermițându-le să se încleșteze.

— Foarte bine, domnule.

— Atunci, o să-i spunem Miles Naismith Vorkosigan, spuse Cordelia, prefăcându-se calmă, deși simțea un val de greață și un tremur pornit din pânțele. Tata n-o să-i poarte pică.

— Taică-tău e mort, se răsti Piotr.

Transformat în pată de plasmă strălucitoare într-un accident de navetă, cu mai mult de un deceniu în urmă... Cordelia își imagina câteodată, când închidea ochii, că încă îi mai percepea moartea întipărită pe retină în roșu-violet și verde-albăstrui.

— Nu pe de-a-ntregul. Nu câtă vreme mai trăiesc eu și-mi pot aminti.

Piotr arăta de parcă tocmai încasase de la ea o lovitură în stomacul lui barrayaran. Ceremoniile funerare ale barrayaranilor semănau cu idolatrizarea străbunilor, de parcă rememorarea putea să le păstreze sufletele vii. Nu cumva propria lui condiție de muritor îi răcea azi sângele în vene? Mersese prea departe și era conștient de asta, dar nu mai putea da înapoi.

— Nimic, nimic nu vă trezește! Atunci, încercați-o pe-asta!

Cu picioarele depărtate, înfipt în tălpi, îl fixă cu privirea pe Aral.

— Pleacă din casa mea. Și din casa Vorkosigan. Din amândouă casele. Ia-ți femeia și cară-te. Azi!

Aral cuprinse într-o singură privire căminul copilăriei sale. Puse deoparte cu grijă cititorul și se ridică în picioare.

— Foarte bine, domnule.

În furia lui Piotr se împleti o suferință adâncă.

— Ai fi în stare să-ți lași căminul de izbeliște pentru așa ceva?

— Căminul meu nu-i un loc. E o persoană, domnule, spuse Aral cu gravitate.

Apoi adăugă ezitant:

— Oameni.

Ceea ce însemna și Piotr, nu doar ea. Cordelia se îndoi de mijloc, simțind durere din pricina încordării. Era de piatră bătrânul? Chiar și într-un asemenea moment, Aral își arăta curtoazia față de el prin gesturi care o făceau să-și simtă inima oprindu-i-se în piept.

— Vei returna rentele și beneficiile la vistieria districtului, spuse Piotr disperat.

— Cum dorești, domnule, răspunse Aral și porni spre ușă.

Piotr continuă cu voce stinsă:

— Unde-o să locuiești?

— Illyan mă tot îndeamnă de multă vreme să mă mut la Reședința Imperială, din motive de securitate. Evon Vorhalas m-a convins că Illyan are dreptate.

Cordelia, care se ridicase odată cu Aral, se duse la fereastră și privi peisajul de un cenușiu deprimant, combinat cu verde și cafeniu. Pete de spumă albă se formau pe apa plumburie a lacului. Iarna barrayarană avea să fie tare rece...

— Vasăzică, până la urmă te-au apucat și pe tine ifosele imperiale, ai? schimbă tonul Piotr. Despre asta-i vorba, despre orgoliu?

Aral făcu o grimasă de iritare profundă.

— Dimpotrivă, domnule. Dacă e să nu mai am altă sursă de venit în afară de jumătatea mea de soldă ca amiral în rezervă, nu-mi permit să refuz un apartament de locuit fără chirie.

Cordelia prinse cu coada ochiului o mișcare printre norii repezi. Miji ochii, incomodată.

— Ce se-ntâmplă cu aerodina aia? murmură ea, mai mult pentru sine.

Pata mărunță creștea, urmând o ciudată traiectorie sinuoasă. Lăsa o coadă de fum. Șovăi deasupra lacului, pornind apoi de-a dreptul spre ei.

— Doamne, oare n-o fi plin de bombe?

— Poftim? exclamă într-un glas Aral și Piotr.

Se îngrămădiră toți la fereastră, Aral în dreapta ei, Piotr în stânga.

— Are însemnele Securității Imperiale, observă Aral.

Piotr își îngustă ochii bătrâni.

— Ha?

Cordelia plănuia în gând un sprint pe hol, urmat de ieșirea prin ușa din capăt. De cealaltă parte a aleii era un șanț superficial, poate dacă ar reuși să se întindă în el... dar aerodina ușoară începea să încetinească. Se clătină, îndreptându-se către o zonă de aterizare de pe pajiștea din fața casei. Oameni în livreaua Casei Vorkosigan și în uniforma verde-neagră a Securității Imperiale îl înconjură prudenți. Acum se vedeau limpede stricăciunile suferite de aerodină – o gaură înconjurată de scorie, produsă de un tun de plasmă, pete negre de funingine, dispozitive de compensare îndoite – era o minune că reușise să mai zboare.

— Cine...? întrebă Aral.

Ochii mijiți ai lui Piotr reușiră să distingă o imagine fugară a pilotului prin calota deteriorată.

— Pe zei, e Negri!

— Dar cine-i acolo cu... zău așa! adăugă Aral peste umăr, alergând către ușă.

Se năpustiră pe urmele lui, năvăliră în vestibulul din față, ieșiră pe ușă și coborâră în fugă panta verde.

Gărzile trebuiră să forțeze cu răngile calota deformată. Negri se prăbuși în brațele lor. Îl întinseră pe iarbă. Avea o

arsură grotescă, de un metru lungime, pe partea stângă a torsului și pe coapsă; uniforma verde arsesese și i se topise, dezvăluind bășici albe, sângerânde și carne despicată adânc. Tremura incontrollabil.

Silueta scundă prinsă în chingi pe locul pasagerului era împăratul Gregor. Băiatul de cinci ani plângea de spaimă, nu în hohote, ci înăbușit, icnind și stăpânindu-și suspinele. Un asemenea autocontrol la un copil atât de mic i se părea sinistru Cordeliei. Ar fi trebuit să urle. Până și *ei* îi venea să urle. Era îmbrăcat în haine de joacă obișnuite, cămașă comodă și pantaloni de un albastru-închis. Îi lipsea un pantof. O gardă a Securității îi desfăcu centura de siguranță și îl trase afară din aerodină. Se smulse din mâinile lui și se ghemui, uitându-se la Negri îngrozit și confuz. *Ce credeai, că adulții sunt indestructibili, copile?* își spuse cu mâhnire Cordelia.

Kou și Drou se înființară, ieșind fiecare din cotlonul său, și se holbară la scenă împreună cu restul gărzilor. Gregor o observă pe Droushnakovi și porni săgeată spre ea, apucând-o zdravăn cu mâinile de fustă. Abia atunci îndrăzni să-și facă plânsul auzit.

— Droushie, ajutor!

Ea îl ridică în brațe.

Aral îngenunche lângă șeful Securității Imperiale.

— Negri, ce s-a-ntâmplat?

Negri se întinse și îl apucă de haină cu mâna teafără, dreapta.

— Încearcă să dea o lovitură de stat... în capitală. Trupele lui au luat Securitatea, au luat centrul de comunicații... de ce n-ai răspuns? Cartierul General e înconjurat, infiltrat... se duc lupte grele la Reședința Imperială. Ne duceam la el... urma să-l arestăm... a intrat în panică. A atacat prea curând. Cred că-a pus mâna pe Kareen...

— Cine, Negri, cine? întrebă Piotr.

— Vordarian.

Aral dădu din cap îndârjit.

— Da...

— Tu... ia-l pe băiat, icni Negri. Aproape că ne-a copleșit...

Tremuraturul i se transformă în convulsii și dădu ochii peste cap. Respirația i se tot poticnea în gâfâieli zgomotoase. Apoi ochii lui căprui începură să focalizeze din nou imaginile.

— Spune-i lui Ezar...

Îl cuprinseră iar convulsiile, chinuindu-i tot trupul. Apoi se opriră. *Totul se opri*. Nu mai respira.

— Domnule, i se adresează Koudelka lui Vorkosigan pe un ton stăruiitor, comconsola securizată a fost sabotată.

Lângă el, comandantul gărzilor imperiale confirmă dând din cap.

— Tocmai veneam să vă spun...

Koudelka aruncă o privire înfricoșată la trupul lui Negri, întins pe iarbă. Doi oameni ai Securității Imperiale îngenucheaseră lângă el și, cu mișcări frenetice, îi dădeau primul ajutor: masaj cardiac, oxigen, injecții cu hipospray. Dar trupul rămânea inert în ciuda tuturor zbaterilor lor, cu un chip ca de ceară, lipsit de reacție. Cordelia mai văzuse moartea și cu alte ocazii și recunoștea simptomele. *Degeaba, băieți, pe asta nu-l mai aduceți înapoi. De data asta, nu. A plecat să-i transmită chiarel lui Ezaracel ultim mesaj. Ultimul raport al lui Negri...*

— Cum s-a făcut sabotajul? întrebă Vorkosigan. Temporalizat sau pe loc?

— Se pare că pe loc, raportează comandantul gărzilor. Nu s-a găsit niciun cronometru sau alt dispozitiv. Cineva a rupt pur și simplu capacul din spate și-a distrus interiorul.

Toate privirile se îndreptară spre omul Securității Imperiale care fusese desemnat să păzească ușa încăperii în care se afla comconsola. Îmbrăcat în obișnuita salopetă neagră pe care o purtau mai toți ceilalți, fusese dezarmat și stătea încadrat de doi dintre camarazii săi. Ieșiseră și ei pe urmele comandantului lor, când se iscase gălăgie pe pajiștea din față. Chipul prizonierului avea aproape aceeași nuanță

plumburie ca al lui Negri, dar era animat de tremurul mărunț al spaimei.

— Și? întrebă Vorkosigan.

— Neagă c-ar fi mâna lui, răspunse comandantul, ridicând din umeri. Firește.

Vorkosigan se întoarse spre cel arestat.

— Cine a mai intrat după mine?

Omul se uită în jur cu o privire rătăcită. Arată spre Droushnakovi, în brațele căreia Gregor continua să scâncească.

— Ea.

— Nici gând! exclamă Drou indignată, strângând și mai tare copilul la piept.

Vorkosigan strânse din dinți.

— Păi, n-am nevoie de fast-penta ca să știu că unul dintre voi minte. Nu-i timp acum. Comandante, arestează-i pe amândoi. O lămurim noi mai târziu.

Cercetă cu o privire neliniștită orizontul dinspre miez-noapte.

— Tu – arată spre alt om din Securitatea Imperială – adună toate transportoarele pe care le poți găsi. Evacuăm imediat. Tu – de data asta îl indică pe unul dintre străjerii lui Piotr – du-te să-i avertizezi pe săteni. Kou, ia fișierele, pune mâna pe arcul de plasmă și termină de topit comconsola aia, pe urmă întoarce-te la mine.

Koudelka, aruncând peste umăr spre Droushnakovi o privire îndurerată, porni șontăcând spre casă. Drou înțepenisă, încremenită, furioasă și înspăimântată, cu vântul rece involburându-i poalele rochiei. Privea încruntată la Vorkosigan. Abia dacă observă plecarea lui Koudelka.

— Te duci întâi la Hassadar? își întrebă Piotr fiul pe un ton ciudat de blând.

— Exact.

Hassadar, capitala districtului Vorkosigan – acolo se aflau încartiruite trupele imperiale. O garnizoană loială?

— N-ai de gând s-o aperi, sper, spuse Piotr.

— Sigur că nu. Hassadar – rânjetul de lup tot apărea și dispărea de pe fața lui Vorkosigan – va fi primul meu dar pentru comandorul Vordarian.

Piotr aprobă, parcă satisfăcut de răspunsul primit. Cordelia simțea că i se învâртеște capul. În ciuda surprizei furnizate de Negri, nici gând ca Piotr sau Aral să fi intrat în panică. Nu se făcea risipă de mișcări; nu se făcea risipă de vorbe.

— Tu ia-l pe băiat, îi șopti Aral lui Piotr.

Piotr încuviință cu o mișcare a capului.

— Ne întâlnim... ba nu. Nici măcar mie nu-mi spune unde mergeți. Ne contactezi tu.

— Așa.

— Ia-o pe Cordelia.

Piotr deschise gura; o închise spunând „Îhî”.

— Și pe sergentul Bothari. Pentru Cordelia. Fiindcă Drou e temporar eliberată din funcție.

— Atunci, trebuie să-l iau și pe Esterhazy, spuse Piotr.

— Restul oamenilor tăi, o să-i vreau cu mine, spuse Aral.

— Așa.

Piotr îl luă deoparte pe străjerul său Esterhazy și îi vorbi cu voce joasă; Esterhazy porni să urce dealul în pas alergător. Oamenii se răspândiră în toate direcțiile, pe măsură ce ordinele se reproduceau în jos pe ierarhia de comandă. Piotr chemă la el alt om în livrea din suită și îi spuse să ia mașina lui și să pornească spre vest.

— Până unde, m'lord?

— Până unde-o să te ducă iscusința. Pe urmă evadează dacă poți și întoarce-te la m'lord regentul, da?

Omul dădu din cap și o luă la fugă la fel ca Esterhazy.

— Sergent, să ascuți de cuvântul lui lady Vorkosigan ca de al meu, îi spuse Aral lui Bothari.

- Întotdeauna, m'lord.
- Vreau eu aerodina aia.

Piotr arată cu capul spre vehiculul deteriorat al lui Negri, care, deși nu mai fumega, nici nu părea prea potrivit pentru zbor, cel puțin în ochii Cordeliei. Nici gând să fi fost pregătit pentru un zbor frenetic, cu manevre de ocolire și picaje pentru a scăpa de urmăritori hotărâți. ...*E la fel de bun pentru treaba asta pe cât sunt și eu*, își zise ea temătoare.

- Și pe Negri, continuă Piotr.
- Ți-ar fi recunoscător, spuse Aral.
- Sunt convins, spuse Piotr, dând scurt din cap și întorcându-se către echipa de prim ajutor.
- Terminați, băieți, deja nu mai are niciun rost.
- Și îi puse să urce leșul în aerodină.
- În cele din urmă, Aral se întoarse și spre Cordelia, pentru prima dată.

— Dragă căpitane...

Expresia lipsită de viață care i se întipărise pe chip de când se prăbușise Negri din aerodină nu-l mai părăsise de atunci.

— Aral, toată lumea a știut de surpriza asta în afară de mine?

— N-am vrut să-ți mai faci griji și cu asta, când erai așa bolnavă.

Strânse din buze.

— Am descoperit că Vordarian pornise o conspirație, la Cartierul General sau altundeva. Illyan a fost foarte inspirat cu investigația lui. Cred că oamenii care conduc structurile de securitate trebuie să aibă intuiții de felul ăsta. Dar pentru a condamna în instanță un om de anvergura lui Vordarian, cu rețeaua lui de trădători, ne trebuiau dovezi dintre cele mai solide. Consiliul Conților e un organism foarte intolerant la interferențele imperiului în treburile membrilor săi. Nu puteam să ne prezentăm în fața lui cu un biet foc de

paie. Dar Negri m-a căutat aseară să-mi spună că are dova-
da în mână și că în sfârșit e destul cât să poată lua măsuri.
Ca să poată aresta un conte stăpân de district îi trebuia un
ordin imperial de la mine. Trebuia să merg în noaptea
asta la Vorbarr Sultana să supraveghez operațiunea. E clar
că Vordarian a fost avertizat. Inițial, plănuise să acționeze
abia peste o lună, preferabil imediat după ce reușea să mă
asasineze.

— Dar...

— Acum, du-te.

O împinse ușurel către aerodină.

— Trupele lui Vordarian vor fi aici în câteva minute. Tre-
buie să pleci. Indiferent cine sau ce a mai căzut în mâini-
le lui, n-o să-și poată consolida poziția câtă vreme Gregor
rămâne în libertate.

— Aral...

Vocea îi sună ca un chițait caraghios; își înghiți saliva,
simțind-o ca pe niște bucăți de gheață. Ar fi vrut să îndruge
o mie de întrebări, zece mii de proteste.

— Ai grijă.

— Și tu, spuse Aral.

În ochii lui se mai aprinse o ultimă lumină, dar expresia
de pe chip îi era deja distantă, rătăcită în agitatul ritm inte-
rior al calculelor tactice. Nu era timp.

Aral se duse să-l ia pe Gregor din brațele lui Drou, căreia
îi șopti ceva; fără tragere de inimă, ea îl lăsă să-l ia pe băiat.
Se îngrămădiră în aerodină, Bothari la comenzi, Cordelia
înghesuită în spate lângă cadavrul lui Negri, cu Gregor în
poala ei. Băiatul nu scotea niciun sunet, doar tremura. Avea
ochii larg deschiși și se uita în sus la ea cu o privire șocată.
Mâinile ei îl înconjurară cu un gest automat. El nu se feri,
doar își strânse brațele în jurul trupului. Negri, atârând
peste marginea banchetei, nu se mai temea acum de nimic,
iar Cordelia aproape că îl invidia.

— Ai văzut cumva ce s-a-ntâmplat cu mama ta, Gregor? îi șopti Cordelia.

— Au luat-o soldații, răspunse băiatul cu voce slabă și lipsită de expresie.

Aerodina supraîncărcată se înalță în aer cu sughițuri, iar Bothari o îndreptă în sus, bălăngănindu-se cu ea la doar câțiva metri deasupra solului. Scâncea, gema și zăngănea. La fel și Cordelia, pe dinăuntru. Se răsuci ca să arunce prin calota strâmbă o privire – poate ultima? – la Aral, care se întorsese și pornise cu pas grăbit spre alee, unde soldații săi așteptau un grup pestriț de vehicule personale și guvernamentale. *De ce nu plecăm și noi cu unul din alea?*

— După ce treci de-a doua culme, dacă poți, ia-o spre dreapta, sergent, îl ghidă Piotr pe Bothari. Ține-te după albia pârauului.

Crengile șfichiuiiau pe suprafața cupolei în timp ce Bothari manevra aparatul la mai puțin de un metru deasupra firului de apă și-a pietrelor tăioase.

— Aterizează în spațiul ăla mic de-acolo și oprește motorul, porunci Piotr. Toată lumea să renunțe la orice obiect cu sursă de energie pe care-l are asupra sa.

Își scoase chronoul și un comlink. Cordelia se descotorosi de chrono.

Bothari coborî ușor aerodina lângă pârau, în spatele unor copaci importați de pe Pământ, care nu-și scuturaseră decât jumătate din frunziș, și întrebă:

— Asta include și armele, m'lord?

— Mai ales armele, sergent. Încărcătorul unui paralizor se vede pe scanere ca o torță. Bateria unui arc de plasmă apare ca ditamai rugul.

Bothari își pescui de prin uniformă câte două din fiecare plus alte echipamente folositoare: un retractor manual, comlinkul, chronoul, un soi de aparat micuț pentru diagnostice medicale.

- Și cuțitul, m'lord?
- Vibro-lamă?
- Nu, oțel și-atât.
- Păstrează-l.

Piotr se aplecă peste comenzile aerodinei și începu să reprogrameze pilotul automat.

— Toată lumea afară. Sergent, înțepenește calota în poziție deschisă pe jumătate.

Bothari își îndeplini sarcina folosind o piatră îndesată cu forța în canelura calotei, apoi se răsuci brusc la un zgomot venit dinspre tufișuri.

- Eu sunt, se auzi vocea găfăită a străjerului Esterhazy.

La cei patruzeci de ani ai săi, Esterhazy era un june pe lângă unii dintre veteranii încărunțiți ai lui Piotr și avea grijă să-și păstreze forma fizică; probabil că se zorise, nu glumă, dacă ajunsese să respire atât de greu.

- I-am adus, m'lord.

Cei pe care-i adusesese se dovediră a fi patru dintre caii lui Piotr, legați laolaltă cu frânghii prinse de barele de metal din boturile lor, pe care barrayaranii le numeau zăbale. Cordeliei i se păru că suprafața de control era tare mică pentru dimensiunea unor asemenea transportoare. Uriașele creaturi se smuceau, tropăiau și scuturau din capete producând clinchete, pufnind din nărilor umflate și roșii. Forme mătăhăloase de rău augur în mijlocul vegetației.

Piotr termină de reprogramat pilotul automat.

- Bothari, încoace, spuse el.

Împreună săltară leșul lui Negri pe locul pilotului și îi legară centura. Bothari porni motorul și sări din nava rapidă. Aparatul zvâcni de la pământ, mai să se izbească de un copac, apoi se târî înapoi peste creastă. Pior, urmărindu-i cu privirea înălțarea, mormăi în barbă:

- Salută-l din partea mea, Negri.
- Unde l-ați trimis? întrebă Cordelia.

În Valhalla?

— Pe fundul lacului, răspunse Piotr, cu o oarecare satisfacție. *Asta o să-i zăpăcească.*

— Dar următorii, cine-or fi ei, nu-i vor lua urma? Nu-l vor trage afară?

— Ba da, până la urmă. Dar ar trebui să se scufunde în zona adâncă de două sute de metri. O să le ia ceva timp. Și la început n-au să știe nici când s-a scufundat, nici câte trupuri lipsesc din el. Va trebui să cerceteze tot fundul lacului ca să fie siguri că nu-i și Gregor înțepenit pe undeva. Iar dovada negativă nu-i niciodată convingătoare, este? Nu vor ști, nici măcar atunci. Încălecarea, trupeți, că pornim.

Și se îndreptă hotărât spre animalele lui.

Cordelia îl urmă, cuprinsă de îndoială. Cai. Cum s-ar putea numi, sclavi, simbionți sau comensuali? Cel către care o îndrumă Esterhazy avea cam un metru și jumătate înălțime. Omul îi îndesă frâiele în mâini și-și văzu de treaba lui. Șaua îi ajungea Cordeliei la nivelul bărbiei; cum se presupunea c-ar putea ea să se înalțe până acolo sus, prin levitație? De aproape, calul părea mult mai mare decât atunci când trândăvea decorativ pe pășunea lui, la distanță. Deodată, în dreptul ei, spata animalului, acoperită cu păr maroniu, tremură scurt. *Ah, Doamne, mi-au dat unul defect, o să-l apuce convulsiile* – și scăpă un fel de miorlăit.

Bothari reușise cumva să-l încalece pe al lui. Cel puțin el nu era copleșit de mărimea animalului. Cu înălțimea sa, făcea dihania să pară un biet ponei. Băiat de oraș, Bothari n-avea nimic de călăreț în el și parcă era făcut numai din genunchi și coate, în ciuda instructajului de cavalerie la care izbutise să-l supună Piotr în lunile de când îl avea în serviciul lui. Dar se vedea că își controla postura, oricât de ciudate și grosolane i-ar fi fost mișcările.

— Ești avangardă, sergent, îi spuse Piotr. Vreau să ne-nșirăm cât de mult posibil fără să ne pierdem din ochii. Nu stăm

grupați. Pornește spre stânca plată— cunoști locul — și așteaptă-ne acolo.

Bothari trase de frâu, smucind capul calului într-o parte, îl lovi ușor cu călcâiele și porni tropotind pe cărarea din pădure, într-un ritm care îl făcea să salte în șa, numit *galop ușor*.

Piotr, care ar fi trebuit să scârțâie din toate încheieturile, se săltă în șa dintr-o singură mișcare fluidă; Esterhazy i-l ridică pe Gregor, iar Piotr îl instalează în fața lui. Gregor se mai înveselise la vederea cailor, deși Cordelia nu-și putea imagina care era motivul. Piotr lăsa impresia că nu făcuse niciun gest, totuși calul lui își luă frumos poziția convenită în șir — *telepatie*, hotărî în sinea ei Cordelia, năucită. *Ăștia de-aici au ajuns telepați printr-o mutație și mie nu mi-a zis nimeni...* sau poate calul era telepat.

— Hai, femeie, tu ești la rând, se rățoi Piotr nerăbdător.

În disperare de cauză, Cordelia își vârî piciorul prin suportul de la „cum s-o mai fi chemând și asta”, *scara șeii*, se prinse zdravăn și se trase în sus. Șaua alunecă încet în jurul burții calului și Cordelia odată cu ea, până rămase agățată dedesubt, în mijlocul unei păduri de picioare de cal. Căzu pe pământ cu un bufnet și se târî de-a bușilea într-o parte. Calul își suci gâtul și o privi mai puțin consternat decât ea însăși, apoi își coborî botul ca de cauciuc și începu să molfăie buruieni.

— Of, doamne, gemu Piotr, exasperat.

Esterhazy descălecă și dădu fuga s-o ajute.

— Milady. Ați pățit ceva? Îmi pare rău, a fost vina mea, ar fi trebuit să mai verific o dată, ăă... n-ați mai călărit până acum?

— Niciodată, mărturisi Cordelia.

El smuci de șa, o îndreptă la locul ei și o prinse mai strâns.

— Aș putea să merg pe jos. Sau să fug.

Sau să-mi tai venele. Ară, de ce m-ai trimis cu nebunii ăștia?

— Nu-i așa de greu, milady, o asigură Esterhazy. Calul Domniei Voastre o să-i urmeze pe ceilalți. Rose e cea mai blândă iapă de la grajduri. Ia uitați ce față prietenoasă are, nu-i așa?

Dușmănoșii ochi căprui cu violet în mijloc o ignorară pe Cordelia.

— Nu pot, insistă ea.

Scăpă un suspin, primul din ziua aceea ticăloasă.

Piotr își ridică privirea spre cer, apoi se uită peste umăr.

— Podoabă betană nefolositoare, mârâi el la Cordelia. Nu-mi spune tu *mie* că n-ai stat niciodată călare.

Rânji dezgolindu-și dantura și adăugă:

— Prefă-te că-i fiu-meu.

— Haideți, dați-mi genunchiul, spuse Esterhazy, după ce aruncă o privire îngrijorată spre conte, făcându-și palmele căuș.

La naiba, poți să iei piciorul cu totul.

Tremura de supărare și de spaimă. Se uită fioros la Piotr și înșfăcă din nou șaua. Esterhazy reuși cumva s-o împingă în sus. Cordelia se încleștă precum ghearele morții și, după o căutătură fugară în jur, hotărî să nu mai privească în jos.

Esterhazy îi aruncă lui Piotr frâiele calului ei, iar contele le prinse cu un zvâcnet lejer din încheietură și trase calul după al lui. Drumul deveni un caleidoscop de copaci, stânci, ochiuri de mâl înșelător, ramuri sfichiuitoare, numai vârtejuri și hopuri. Începu s-o doară burta, noua cicatrice îi zvâcnea. *Dacă începe iar să-mi sângereze pe dinăuntru...* Merșeră și merșeră și merșeră.

În cele din urmă trecură de la galop la pas. Cordelia clipea năucă, roșie la față, cu respirația hârâitoare și amețită până la greață. Reușiseră cumva să urce până la un luminiș care dădea spre lac, după ce înconjuraseră micul golf puțin adânc care se întindea la stânga proprietății Vorkosigan. Limpezindu-i-se privirea, desluși în ansamblul roșu-marونیu peticul

verde care era pajiștea în pantă, cu vechea casă de piatră. Pe malul celălalt al apei se întindea sătucul.

Bothari ajunsese acolo înaintea lor și aștepta ascuns, ghemuit în tufăriș; calul lui fornăia legat de un copac. La apariția lor, sergentul se ridică încet în picioare și le ieși în întâmpinare, holbându-se îngrijorat la Cordelia, care se lăsă să alunece, aproape căzând, în brațele lui.

— Mergeți prea repede pentru ea, m'lord. Încă-i bolnavă.

Piotr pufni disprețuitor.

— O să fie și mai bolnavă dacă ne-ajung din urmă brigăzile lui Vordarian.

— Mă descurc, gâfâi Cordelia, îndoită de mijloc. Un minut. Lasă-mă. Doar. Un minut.

Adierea vântului, tot mai răcoroasă pe măsură ce soarele tomnatic cobora spre asfințit, îi învăluia pielea încinsă. Cerul își pierduse culoarea până devenise lăptos-compact, fără nuanțe. Cordelia începu treptat să-și îndrepte spinarea, pe măsură ce îi ceda durerea abdominală. Ajunse și Esterhazy în lumină, încheind grupul într-un ritm mai puțin agitat.

Bothari arătă cu capul spre peticul verde din zare.

— Acolo sunt.

Piotr miji ochii; Cordelia se holbă. Două aerodine aterizau pe pajiște. Nu erau dintr-ale lui Aral. Din ele se scurgeau oameni ca niște furnici negre, în salopetele lor militare; rareori se vedea între ei câte o pată luminoasă de maro sau auriu, iar ici și colo câte una verde, o uniformă de ofițer. *Grozav. Prietenii și dușmanii noștri poartă toți aceleași uniforme. Ce facem, îi împușcăm pe toți și-l lăsăm pe Cel de Sus să-i aleagă?*

Piotr era acru de-a binelea. Ce făceau acolo jos, îi distrugau casa, i-o făceau bucăți în căutarea refugiaților?

— Când o să numere caii lipsă din grajd, n-o să-și dea seama încotro ne-am dus și cu ce? Întrebă Cordelia.

— Le-am dat drumul tuturor, milady, spuse Esterhazy. Așa, cel puțin au o șansă, toți. Nu știu câți se vor mai întoarce.

— Mă tem că cei mai mulți vor rămâne prin preajmă, spuse Piotr. Sperând să-și primească grăunțele. Aș fi vrut să aibă atâta minte cât să se-mprăștie. Dumnezeu știe de ce ticăloșii o să mai fie ăștia în stare dacă văd că li se ia de sub nas toată prada.

Un trio de aerodine tocmai ateriza la marginea satului. Din ele coborâra oameni înarmați, care se făcură nevăzuți printre case.

— Sper că Zai i-a avertizat în timp util, murmură Esterhazy.

— La ce le folosește să-i tulbure pe amărății ăia? întrebă Cordelia. Ce vor acolo?

— Pe noi ne vor, milady, spuse sumbru Esterhazy.

Văzându-i privirea confuză, continuă:

— Pe noi, străjerii, și pe familiile noastre. S-au dus acolo la vânătoare de ostatici.

Esterhazy avea o nevastă și doi copii în capitală, își aminti Cordelia. Oare ce se întâmpla cu ei în momentele acelea? Apucase să-i avertizeze cineva? Esterhazy avea aerul că-și punea aceleași întrebări.

— Nu încape îndoială că Vordarian o să joace cartea ostaticilor, spuse Piotr. Asta are de gând acum. Trebuie ori să câștige, ori să moară.

Sergentului Bothari îi tremura maxilarul pe când încerca să străbată cu privirea întunecimea. Oare își amintise cineva s-o avertizeze pe jupâneasa Hysopi?

— Vor începe în scurt timp și căutarea aeriană, spuse Piotr. E vremea să ne ascundem. Mă duc eu primul. Sergent, o conduci pe ea.

Își întoarse calul și se făcu nevăzut printre tufișuri, urmând o potecă atât de îngustă, încât Cordelia nici nu și-ar fi dat seama de existența ei. Bothari și Esterhazy își uniră forțele ca s-o poată sui înapoi pe mijlocul ei de transport. Piotr pornise de data asta la pas, nu de dragul Cordeliei, bănuia

ea, ci al animalelor lui cu pielea întunecată de sudoare. După acel galop oribil, mersul la pas era ca o grație. La început.

Călărire printre copaci și lăstăriș, de-a lungul unei viroage, peste o culme, copitele cailor scrâșnind pe piatră. Cordelia își încorda auzul să deslușească zgomot de aerodină deasupra. Când veni una, Bothari o conduse pe Cordelia într-o coborâre năvalnică și ametoare până pe fundul unei râpe, unde descălecară și se adăpostiră sub o lespede de stâncă timp de câteva minute, până când vaierul motorului se topi în depărtare. Urcușul înapoi din râpă se dovedi încă și mai dificil. Trebuiră să-și tragă animalele de frâie, Bothari părand că-și sălta calul cu forța pe panta nesigură și presărată cu tufăriș.

Se întuneca tot mai tare, se făcea tot mai rece și vântul se întetea. Două ore se făcură trei, patru, cinci, iar întunecimea cețoasă deveni beznă adâncă. Strânsesă șirul, încercând să nu se rătăcească de Piotr. Porni și ploaia, o burniță neagră și deprimantă care-i făcea Cordeliei șaua încă și mai alunecoasă.

Pe la miezul nopții ajunseră într-o poiană unde abia dacă pătrundea un fir de lumină, iar Piotr anunță în sfârșit oprirea. Cordelia se așeză sprijinită de un copac, paralizată de epuizare, cu nervii întinși, ținându-l pe Gregor. Bothari le împărți lui Gregor și Cordeliei un baton din rațiile militare pe care îl avusese în buzunar – singura lor hrană. Înfășurat în haina lui de uniformă, Gregor se încălzi într-un târziu suficient cât să poată adormi. Stând sub el, Cordelia își simțea picioarele numai ace, dar cel puțin o încălzea cu trupul lui.

Oare unde era Aral la ora aceea? Și, la urma urmei, unde erau ei? Cordelia spera să știe Piotr. Nu se putea să fi mers cu mai mult de cinci kilometri la oră, în cel mai bun caz, cu atâtea suișuri și coborâșuri și bucle în ac de păr. Chiar își imagina Piotr că în felul ăsta aveau să-și păcălească urmăritorii?

După ce șezuse o vreme sub un copac, la câțiva metri depărtare, Piotr se sculă în picioare și intră în tufăriș să urineze, apoi se întoarse și îl privi pe Gregor în penumbră.

— A adormit?

— Da. Mare mirare.

— Mm. Tinerețea, bombăni Piotr. Invidioasă?

Tonul nu-i mai era atât de ostil, iar Cordelia se aventură să-i răspundă:

— Crezi că Aral e în Hassadar la ora asta?

Nu se îndurase să spună *Crezic-a reușit să ajungă în Hassadar?*

— A fost și-a și plecat pân-acum.

— Credeam că se duce să ridice la luptă garnizuna de-acolo.

— S-o ridice și s-o împrăștie într-o sută de direcții. Care brigadă anume îl are pe împărat? Vordarian n-o să știe. Dar, cu puțin noroc, trădătorul ăsta o să fie ademenit să ocupe Hassadarul.

— Noroc?

— O diversiune mică, dar prețioasă. Hassadarul n-are valoare strategică pentru niciuna dintre părți. Dar Vordarian trebuie să-și trimită o parte din trupele care-i sunt loiale – și care nu-s în număr nemilitat, asta-i clar – ca să mențină poziția de acolo, foarte înaintată într-un teritoriu ostil care are o lungă tradiție de gherilă. Noi o să obținem informații folositoare despre tot ce fac ei acolo, dar populația o să fie opacă în fața lor. Și-apoi, e capitala mea. El ocupă cu trupe imperiale capitala districtului unui conte – toți confrății mei conți trebuie să se oprească și să cugete la asta. *Eu urmez?* Probabil că Aral s-a dus mai departe la Aerodromul de nave de la Baza Tanery. Trebuie să deschidă o linie independentă de comunicații cu forțele din spațiu, pentru cazul în care Vordarian a sufocat de-a binelea Cartierul General Imperial. Cei din spațiu vor avea de ales cui să-i fie loiali și alegerea lor va fi critică. Prevăd o izbucnire masivă de dificultăți tehnice în sectoarele lor de comunicații, cât se vor chinui comandanții de nave să-și dea seama care-i tabăra învingătoare.

Piotr chicoti macabru în întuneric.

— Vordarian e prea tânăr ca să-și aducă aminte de războiul împăratului Yuri cel Nebun. Cu atât mai rău pentru el. A câștigat un avantaj suficient după lovitura asta rapidă, nu-s dispus să-i acord nimic mai mult.

— Cât de repede s-a petrecut totul?

— Repede. Când eram în capitală, la amiază, nimic nu lăsa să se-ntrevadă c-o să fie vreun necaz. Cred c-o fi izbucnit imediat după ce-am plecat.

O răceală care n-avea nimic de-a face cu ploaia se strecură pentru scurt timp între ei, în timp ce rememorau amândoi motivul pentru care Piotr făcuse acea călătorie în timpul zilei.

— Dar capitala... are valoare strategică? schimbă Cordelia subiectul, nevrând să mai deschidă o dată rana încă proaspătă.

— În anumite războaie, n-are. Nici de data asta n-are. Țsta nu-i un război pentru teritoriu. Mă-ntreb dacă Vordarian își dă seama de asta. E un război pentru a câștiga oameni loiali, pentru a pune stăpânire pe mintea oamenilor. Orice bunuri materiale implicate au doar o valoare tactică trecătoare. Totuși, Vorbarr Sultana e un centru de comunicații, iar comunicarea înseamnă mult. Dar nu-i singurul centru. Circulația colaterală o să ne fie de-ajuns.

Noi n-avem niciun fel de mijloc de comunicare, își spuse Cordelia, amorțită. Aici, sub cerul liber, în pădure, în ploaie.

— Dar, dacă Vordarian stăpânește în momentul ăsta Cartierul General Imperial...

— Ce stăpânește el în momentul ăsta, dacă nu mă-nșel, e o clădire foarte mare, în care e haos. Mă-ndoiesc că măcar un sfert dintre oameni sunt la posturile lor, iar jumătate dintre ei plănuiesc sabotaje în beneficiul cărei părți o fi aia pe care o susțin ei în secret. Restul au șters-o în căutare de adăpost sau încearcă să-și scoată familiile din oraș.

— Căpitanul Vorpatril o să aibă... o să le facă Vordarian necazuri lordului și lui lady Vorpatril, ce crezi?

Sarcina lui Alys Vorpatril ajunsese foarte aproape de termen. Când venise s-o viziteze pe Cordelia la Spitalul Militar – doar zece zile să fi trecut? –, pasul ei ca o plutire se transformase într-un mers clătinat, greoi, iar burta țuguiată i se lăgăna amplu. Doctorul îi promisese un băiat voinic. Ivan, așa urma să se numească. Odaia lui era decorată de sus până jos și dotată cu tot ce era nevoie, îi povestise ea gemând, mișcându-se ca să-și așeze altfel burta în poală, așa că *acum* era un moment numai bun...

Acum nu mai era deloc un moment bun.

— Padma Vorpatril o să fie în fruntea listei, continuă Piotr. O să-nceapă să-l vâneze, vezi bine. El și Aral au rămas ultimii descendenți ai prințului Xav, în caz că-i cineva suficient de nebun să pornească iar dezbateră aia nenorocită despre succesiune. Sau dacă pățește Gregor ceva.

Își mușcă buzele la ultima propoziție, ca și cum ar fi putut să țină soarta în loc dacă-și înfîșea dinții în ea.

— Și lady Vorpatril cu copilul?

— Alys Vorpatril, poate că nu. Băiatul, categoric.

Două chestiuni nu tocmai ușor de separat, la momentul acela.

Vântul se domolise în sfârșit. Cordelia auzea cail rupând plantele cu dinții, ronțăind monoton.

— Cail nu-s vizibili la senzori termici? Și noi, chiar dacă am lăsat deoparte acumulatorii? Nu văd cum am putea rămâne nedescoperiți prea mult timp.

Oare erau trupe acolo chiar în momentele acelea, ochi iscoditori printre nori?

— A, toți oamenii și toate animalele de pe dealurile astea vor apărea pe senzorii lor termici imediat ce-o să-nceapă să-i îndrepte în direcția potrivită.

— Toți? N-am văzut pe nimeni.

— Am trecut deja pe lângă vreo douăzeci de gospodării în seara asta. Toți oamenii, cu vacile lor, cu caprele, cu cerbii roșii, cu caii și copiii lor. Stăm ca paiele-n căpiță. Totuși, ar fi bine să ne despărțim cât mai curând. Dacă putem ajunge la cărarea de la baza trecătorii Amie până-n crucea dimineții, am ceva idei pentru mai departe.

La ceasul când Bothari o azvârli iar în spinarea lui Rose, bezna adâncă începea să se facă gri. Lumina care preceda revărsarea zorilor se strecura în pădure pe când ei se puneau din nou în mișcare. Crengile copacilor arătau ca trasate cu cărbune pe fondul ceții umede. Într-o tăcere nefericită, Cordelia se lipi de șa, în vreme ce Bothari îi ducea calul de frâu. Gregor încă mai dormea, cu gura căscată, moale și palid în brațele lui Piotr, și nici nu se trezi în primele douăzeci de minute ale drumului.

Lumina în creștere dezvăluia ravagiile nopții. Bothari și Esterhazy erau amândoi înnoroiți și zgâriați, cu obrajii împetrițați de firele de barbă care începeau să le răsară, cu uniforme maro-argintii boțite. Bothari, care îi dăduse lui Gregor haina lui, era doar în cămașă. Gulerul ei rotund, deschiat, îl făcea să arate ca un criminal condamnat care era condus la butucul descăpătănării. Uniforma verde de general a lui Piotr se ținea destul de bine, dar fața lui roșie și nerasă părea a unui vagabond. Cordelia însăși avea senzația că n-o să se mai descâlcească niciodată, părul îi era numai vițe ude, iar hainele, o amestecătură de vechituri, completată de papuci de casă.

Putea fi și mai rău. Puteam să mai fiu și-acum gravidă. Cel puțin, dacă e să mor, acum mor numai eu. Oare micul Miles era mai în siguranță decât ea la momentul acela? Anonim în replicatorul lui, pe un raft din laboratorul cu acces restricționat al lui Vaagen și Henri? Putea măcar să se roage pentru

varianta asta, chiar dacă nu-i venea a crede în ea. *Lepădături de barrayarani, faceți bine și lăsați-mi băiatul în pace.*

Urcară în zigzag o pantă lungă. Caii suflau ca niște foale, chiar dacă înaintau doar la pas; începeau să devină năvăși, se împiedicau de rădăcini și pietre. Se opriră într-o mică vale. Cai și oameni băură cu toții din izvorul tulbure. Esterhazy slăbi iar chingile. Scărpină caii pe sub căpestre, iar ei îl împunseră cu boturile, amușinându-i buzunarele în căutare de mici delicatese. Le ceru iertare și le murmură încurajări.

— Nu-i nimic, Rosie, o să poți să te odihnești la sfârșitul zilei. Mai sunt doar câteva ceasuri.

Era un sumar informativ mai consistent decât se ostensera să-i ofere Cordeliei.

Esterhazy lăsă caii în seama lui Bothari și îl însoți pe Piotr în pădure, chinuindu-se amândoi să urce panta. Gregor își făcea de lucru încercând să adune plante și să hrănească animalele cu mâna lui. Puneau gura pe ierburile indigene și le lăsau să cadă mozelite: nu le plăceau. Gregor tot lua câte un mănunchi și le oferea din nou, încercând să le îndese pe lângă zăbale.

— Ce-are de gând contele, nu știi? îl întrebă Cordelia pe Bothari.

El ridică din umeri.

— S-a dus să ia legătura cu cineva. Așa n-o să meargă.

Și făcu un gest cu capul fără vreo direcție anume, referindu-se la noaptea lor pierdută brambura prin crânguri.

Cordelia nu putea decât să aprobe. Se sprijini comod și trase cu urechea la eventuale zgomote de aerodine, dar nu auzi decât bolborositul apei din râu, dublat de chiorăitul propriului ei stomac gol. O singură dată sări de unde stătea, ca să-l oprească pe flământul Gregor să guste el însuși din plantele acelea, posibil toxice.

— Dar caii au mâncat din astea, protestă el.

— Nu! se înfioră Cordelia, având într-o clipă viziunea detaliată a unei reacții histaminice și biochimice nefavorabile. Ăsta-i unul dintre primele obiceiuri pe care trebuie să le deprinzi ca să intri în Departamentul de Observații Astronomice de pe Beta, să știi. Niciodată să nu bagi în gură lucruri străine până nu sunt verificate în laborator. De fapt, evită să-ți atingi ochii, gura și membranele mucoase.

Gregor, supunându-se unui imbold neconștientizat, se frecă prompt la nas și la ochi. Cordelia oftă și se așeză la loc. Începu să-și sugă limba, gândindu-se la apa râului și sperând că Gregor n-avea să-i atragă atenția asupra contradicției dintre vorbele și faptele ei. Gregor arunca pietricele în bălți.

Un ceas întreg îi luă lui Esterhazy să se întoarcă.

— Haideți.

De data asta nu mai încălecară, ci își conduseră caii de frâie, semn sigur că urma un urcuș abrupt. La un moment dat, Cordelia ajunse să se cațăre de-a bușilea, zgâriindu-și palmele. Coapsele cailor se umflau de efort. Peste creastă, în jos, apoi iar în sus: ajunseră la o cărare dublă, înnoroită, croită prin pădure.

— Unde suntem? întrebă Cordelia.

— La Drumul Trecătorii Aime, o informă Esterhazy.

— Ăsta-i un drum? murmură Cordelia, consternată, uitându-se în lungul lui.

Piotr se opri ceva mai departe, lângă alt bătrân, care ținea de frâu un cal mărunțel și voinic, negru cu alb.

În mod cert, calul era mai bine îngrijit decât bătrânul. Părul alb îi era luminos, cel negru îi lucea. Coama și coada îi fuseseră periate până deveniseră moi și mătăsoase. Copitele și chișițele îi erau însă ude și închise la culoare, iar burta îi era stropită cu noroi proaspăt. În afară de vechea șă de cavalerie asemănătoare cu cea de pe calul lui Piotr, bălțatul mai

căra și patru desagi mari, o pereche în față și una în spate, și un sac de dormit.

Bătrânul, la fel de neras ca Piotr, purta o haină a Serviciului Poștal Imperial atât de uzată de vreme, încât din albastră devenise cenușie. I se adăugau fragmente anapoda din alte uniforme vechi: un bluzon negru, o antică pereche de pantaloni de la o uniformă verde, cizme de călărie ofițerești, uzate, dar bine unse, care îi acopereau până la genunchi gambaiele crăcănate. Mai purta și o pălărie neregulamentară, cu câteva flori uscate înfipite în panglica decolorată. Se lovi cu palma peste buzele pătate cu negru și se holbă la Cordelia. Îi lipseau câțiva dinți; cei rămași erau lungi și galbeni-maronii.

Privirea îi căzu apoi asupra lui Gregor, care o ținea de mână pe Cordelia.

— Vasăzică el e, ai? Ha. Nu-i mare brânză de capul lui.

Și, cu un aer meditativ, scupă în buruienile de la marginea drumului.

— Poate o să fie, cu timpul, spuse Piotr. Dacă apucă.

— Să văd ce pot să fac, ge'ale.

Piotr rânji ca la o glumă secretă de-a lor.

— Ai ceva rații la tine?

— Sigur.

Cu o grimasă de superioritate, bătrânul se întoarse și se apucă să scotocească într-unul dintre desagi. Scoase de acolo un pachet de stafide într-o foiță de plastic care fusese folosită la altceva, niște turtițe din cristale maronii învelite în frunze și ceva care semăna cu un pumn de fâșii de piele, și ele înfășurate într-o foiță de plastic refolosită. Cordelia apucă să vadă un titlu, *Actualizare a Reglementărilor Poștale C6.77a, modificate 6/17. Se îndosariază imediat în Dosarele Permanente.*

Piotr examinează cu chibzuință proviziile.

— Carne de capră uscată? întrebă el, arătând cu capul spre fâșiile pielose.

— Mai cu seamă, răspunse bătrânul.

— Luăm jumătate. Și stafidele. Păstrează zahărul de arțar pentru copii, spuse Piotr, băgând însă un cub în gură. Te caut eu în vreo trei zile, poate o săptămână. Mai știi instruc-tajul din războiul lui Yuri, ei?

— O, da, răspunse târăgănat bătrânul.

— Sergent.

Piotr îi făcu semn lui Bothari să vină la el.

— Te duci cu maiorul. Ia-o și pe *en*, și băiatul. Maiorul o să vă ducă la adăpost. Stați ascunși până vin eu să vă iau.

— Da, m'lord, recită Bothari fără nici o nuanță în glas; doar licărul din ochi îi trăda tulburarea.

— Ce-avem noi aicea, ge'ale? întrebă bătrânul, uitându-se la Bothari. Unul nou?

— Un băiat de oraș, spuse Piotr. Îi aparține lui fiu-meu. Nu prea vorbește. Dar e bun la beregăți. Merge.

— Așa? Bun.

Piotr se mișca acum mult mai încet. Îl așteptă pe Esterhazy să-l ajute cu urcatul pe cal. Se instalează în șa cu un oftat, cocoșându-se într-o poziție care nu-i era caracteristică.

— La naiba dacă nu îmbătrânesc prea tare pentru așa ceva.

Gânditor, omul pe care Piotr îl numise „maiorul” băgă mâna într-un buzunar lateral și scoase o punguță de piele.

— Vrei niște frunză de mestecat de la mine, ge'ale? Se mestecă mai bine decât capra, chiar dacă nu ține așa mult.

Piotr se însenină.

— Ah! Ți-aș fi tare recunoscător. Dar nu-mi da toată pun-ga, omule.

Scormoni prin frunzele uscate și presate, luându-și o jumătate generoasă, pe care o îndesă în buzunarul de la piept. Își băgă în gură un cocoloș, umflându-și cu el obrazul, și înapoie punguța, însoțindu-și gestul cu un salut sincer.

Irunza de mestecat era un întăritor nu foarte puternic; Cordelia nu-l văzuse niciodată pe Piotr mestecând așa ceva în Vorbarr Sultana.

— Ai grijă de caii lui m'lord, îi strigă Esterhazy lui Bothari cu un fel de disperare în glas. Nu-s mașini, să nu uiți.

Bothari bombăni ceva evaziv, iar contele și Esterhazy își struniră animalele înapoi spre cărare. În câteva clipe se făcuseră nevăzuți. Se lăsă o tăcere profundă.

Maiorul îl săltă în spatele lui pe Gregor, așezându-l comod între sacul de dormit și desagi. Cordelia avea de făcut față încă unui urcuș pe instrumentul acela de tortură pentru ființe umane numit șa. N-ar fi reușit în veci fără ajutorul lui Bothari. De data asta luă maiorul frâiele și nu trebui să tot tragă de căpăstru, pentru că Rose și calul lui porniră umăr la umăr. Bothari rămase ultimul, înaintând după ei cu ochii în patru.

— Vasăzică – spuse bătrânul după o vreme, aruncându-i Cordeliei o privire piezișă – tu ești noua lady Vorkosigan.

Cordelia, ciufulită, boțită și murdară, îi zâmbi deznădăjduit.

— Da. Ah, contele Piotr nu mi-a spus numele tău, maiorul...?

— Amor Klyeuvi, milady. Dar pe-aici mi se spune Kly.

— Și, ăă... ce ești?

Un soi de spiriduș al muntelui care-a ieșit din pământ la invocația lui Piotr, dar în afară de asta?

El zâmbi – expresia de pe fața lui era mai degrabă respingătoare decât plăcută, dată fiind starea danturii sale.

— Sunt Poșta Imperială, milady. Fac circuitul dealurilor ăstora călare, pe lângă Vorkosigan Surleau, la fiecare zece zile. De optsprezece ani mă ocup cu asta. Sunt copii mari pe-aici care-au făcut și ei copii și care nu m-au cunoscut vreodată altfel decât ca Poșta Kly.

— Credeam că poșta ajunge aici cu aerodina.

— Le bagă și pe alea. Dar aerodinele nu ajung la fiecare casă, doar la niște puncte de predare din centru. Nu mai există politețe și bunăvoință în ziua de azi.

Își scuipă dezgustul odată cu niște frunză de mestecat.

— Dar dacă generalu-i mai ține la distanță de-aici încă doi ani, mi se împlinesc ultimii douăzeci și-o să fiu militar cu triplu douăzeci la activ. Că am ieșit la pensie după dubla de douăzeci.

— Din ce ramură, maior Klyuevi?

— Jandarmeria Imperială.

Se uită la ea viclean să-i vadă reacția; ea îl răsplăti ridi-când impresionată din sprâncene.

— Eram cuțitar de rând, nu tehnician. D-aia n-am avut cum s-ajung vreodată mai mult decât maior. Am început la paispe ani, în munții ăștia, unde-i învăteau pe degete pe cetagandani cu generalul și cu Ezar. După aia nici că m-am mai întors la școală. Doar la instructaje. Armata a-nceput să mă ignore, cu timpul.

— Nu pe de-a-ntregul, s-ar părea, spuse Cordelia, privind în jur la sălbăticia aparent nepopulată.

— Nu...

Oftă cu buzele strânse și se uită peste umăr la Gregor, cu un aer deopotrivă gânditor și stânjenit.

— Ți-a spus Piotr ce s-a-ntâmplat ieri după-amiază? Întrebă Cordelia.

— Îhî. Am plecat dinspre lac alaltăieri în zori. Am ratat toată agitația. Presupun că va ajunge știrea și la mine înainte de amiază.

— E posibil... să mai ajungă și altceva la noi până atunci?

— Om trăi și-om vedea, spuse el.

Apoi adăugă ezitant:

— Va trebui să scapi de hainele alea, milady. Numele ăla de-o șchioapă pe buzunarul hainei, VORKOSIGAN A., nu-i deloc necunoscut.

Cordelia privi în jos la bluzonul negru al lui Aral, stăpânindu-se.

— Și livreaua lui milord iese în evidență ca un steag, adăugă Kly, privind în urmă spre Bothari. Dar domnia ta o să treci fără probleme, în hainele potrivite. Să văd ce pot să fac, ajungem imediat.

Anticiparea odihnei o făcu pe Cordelia să se încovoie în șa, simțind durere în pânțece. Adăpost. Dar ce preț ar fi plătit cei care îi ofereau adăpost?

— Faptul că ne ajuți o să te pună în primejdie?

Sprâncenele lui stufoase și cenușii se ridicară la unison.

— Se prea poate.

Tonul vocii sale nu lăsa loc altor comentarii asupra aceluși subiect.

Cordelia trebuia să-și concentreze cumva mintea obosită, dacă voia să le fie de folos, nu să le riște pielea celor din jur.

— Frunzele alea de mestecat ale tale... Ce efect au, seamănă cu cafeaua?

— Ah, mai bune decât cafeaua.

— Pot să-ncerc și eu?

Sfiala îi redusese vocea aproape la o șoaptă; poate că o asemenea rugămintă era prea intimă.

Un zâmbet lipsit de emoție încreți obrajii maiorului.

— Numai ăștia ca mine, care se-ncăpățânează să locuiască la dracu-n praznic, mestecă frunză, milady. Drăguțele doamnele Vor din capitală nici moarte nu s-ar lăsa văzute cu așa ceva printre dinții lor ca perlele.

— Eu nu-s drăguță, nu-s o lady și nu-s din capitală. Și-n clipa asta aș fi în stare să omor pe cineva pentru o cafea. Vreau să-ncerc.

El lăsă frâiele pe gâtul calului care trudea la deal în ritm constant, cotrobăi prin buzunarul hainei de un albastru-cenușiu și scoase punguța. Rupse o bucată cu degetele lui nu prea curate și se aplecă spre ea.

O clipă, Cordelia privi cu îndoială la boțul de frunze întunecate pe care îl ținea în palmă. *Niciodată să nu bagi în gură lucruri străine până nu sunt verificate în laborator.* Îl luă cu vârful limbii. Boțul era lipicios datorită unui strop de sirop de arțar, dar după ce saliva diluă dulceața neașteptată de la început, aroma căpătă o amăreală plăcută și astringentă. Parcă îi cojea de pe dinți placa adunată peste noapte, ceea ce era o îmbunătățire simțitoare. Cordelia își îndreptă spinarea.

Kly se uită la ea nelămurit.

— Deci ce ești tu, străino care nu ești o lady?

— Am fost astrocartograf. Pe urmă căpitan la Observații. Pe urmă soldat, pe urmă prizonier de război, pe urmă refugiat. Și după asta am fost nevastă, și pe urmă am fost mamă. Nu știu ce urmează să mai fiu, răspunse ea cu toată sinceritatea, mestecându-și frunzele.

Nu *văduvă*, pentru asta se ruga.

— Mamă? Auzisem că ești gravidă, dar... nu ți-ai pierdut copilul din cauza soltoxinului?

Și se uită confuz la talia ei.

— Încă nu. Mai are o șansă și luptă pentru ea. Deși la momentul ăsta pare o luptă inegală, el împotriva întregului Barrayar... S-a născut prematur. Prin cezariană.

Se hotărî să nu încerce să-i explice cum venea treaba cu replicatorul uterin.

— E la Spitalul Militar Imperial. În Vorbarr Sultana. Care, din câte știu eu, tocmai a fost capturat de forțele rebelilor lui Vordarian...

O cuprinse un fior. Laboratorul lui Vaagen era ținut la secret, n-avea cum să atragă atenția nimănui. Miles stătea perfect acolo, perfect, perfect, și o singură crăpătură în carcasa aceea subțire a încrederii ar fi dat naștere isteriei... Și-acum Aral, dacă era cineva în stare să-și poarte singur de grijă, atunci Aral era acela. Și-atunci, cum de fusese prins pe picior greșit, ei, ei? Fără îndoială, Securitatea colcăia de trădători.

Nu se puteau încrede în nimeni din jur, și unde era Illyan? Blocat în Vorbarr Sultana? Sau el era colaboraționistul lui Vordarian? Nu... Mai degrabă fusese izolat. Ca și Kareen. Ca și Padma și Alys Vorpatril. Viața și moartea se luau la întrecere...

— Nimeni n-o să tulbure spitalul, spuse Kly, urmărindu-i reacția de pe chip.

— Am... da. Așa-i.

— De ce-ai venit pe Barrayar, străino?

— Voiam să am copii, zise Cordelia și pufni într-un râs lipsit de veselie. Tu ai copii, Poștă Kly?

— Din câte știu, nu.

— Ai fost foarte înțelept.

— Ah...

Expresia de pe fața lui deveni distantă.

— Nu știu. De când a murit baba mea, e cam liniște. Știu eu pe unii care au avut mari bătaii de cap din pricina copiilor, nu glumă. Ezar. Piotr. Nu știu cine-o să ardă ofrandele pe mormântul meu. Nepoată-mea, poate.

Cordelia aruncă o privire la Gregor, care asculta cocoșat printre desagi. Gregor fusese cel care aprinsese fitilul la marele rug-ofrandă de la ceremonia funerară a lui Ezar, mâna fiindu-i călăuzită de-a lui Aral.

Merseră mai departe, la deal. De patru ori se afundă Kly pe cărări laterale, distribuind corespondența, în vreme ce Cordelia, Bothari și Gregor așteptau ascunși. După a treia livrare, Kly se întoarse cu o boccea în care se aflau o fustă veche, o pereche de pantaloni uzați și ceva grăunțe pentru caii obosiți. Cordelia, cu frigul în oase, își trase fusta peste perechea de pantaloni de la uniforma Observațiilor. Bothari își schimbă pantalonii de uniformă maro cu vipușcă argintie, care săreau în ochi, cu vechitura muntenească. Era o pereche prea scurtă, îi ajungea doar până la glezne și îi dădea aerul unei sinistre sperietori de ciori. Uniforma lui

Bothari și bluzonul negru al Cordeliei fură ascunse într-un sac de poștă gol. Kly rezolvă problema pantofului lipsă al lui Gregor scoțându-i-l pur și simplu pe cel rămas și lăsându-l pe băiat în picioarele goale, după care îi ascunse costumul albastru, de prea bună calitate, sub o cămașă bărbătească largă, cu mânecile îndoite. Bărbat, femeie, copil, arătau împreună ca o familie obosită și jerpelită de localnici de pe colină.

Ajunseră pe culmea trecătorii Amie și o luară iar la vale. Câte un sătean îl aștepta pe Kly pe marginea drumului și îi transmitea mesaje verbale, recitându-le într-un fel care îi sugera Cordeliei o reproducere cuvânt cu cuvânt. Kly împărțea scrisori pe hârtie și vocodiscuri ieftine, cu sistem de autorezare care se auzea slab și suna ca tinicheaua. De două ori se opri să le citească scrisori unor destinatari care păreau analfabeți și o dată unui orb călăuzit de o fetiță. Cordelia devenea tot mai agitată cu fiecare astfel de întâlnire pașnică, epuizată de tensiunea nervoasă. *O să ne trădeze individul ăsta? Cum arătăm în ochii acestei femei? Cel puțin orbul nu poate să ne descrie...*

Către amurg, Kly se întoarse dintr-o astfel de incursiune, privi în susul și-n josul cărării neguroase care tăia sălbăticia și declară:

— Locul ăsta-i prea aglomerat, ce mai!

Cordelia se pomeni dându-i dreptate în sinea ei, lucru care reprezenta măsura halului de istovire în care ajunsese. Maiorul se uită la ea cu îngrijorare.

— Crezi că mai poți s-o duci așa patru ceasuri, milady?

Ce variantă am? Să mă așez lângă băltoaca asta noroioasă și să plâng până vin să ne prindă? Se chinui să se ridice în picioare, împingându-se în bușteanul pe care se instalase să aștepte întoarcerea călăuzei lor.

— Depinde ce ne-așteaptă după încă patru ceasuri de-astea.

— Casa mea. Noaptea asta mi-o petrec de obicei la nepoată-mea, care stă pe-aproape. Când fac livrări, traseul meu

mai durează vreo zece ore, dar dacă o luăm drept în sus putem să-l facem în patru. Până mâine dimineață pot să mă-ntorc aici și să-mi fac programul obișnuit. În liniște deplină. Nimic care să sară-n ochi.

Ce înseamnă „drept în sus”? Dar Kly avea dreptate, fără îndoială; siguranța lor depindea nemijlocit de anonimitate, de invizibilitatea lor. Cu cât se ascundeau mai repede, cu atât mai bine.

— Condu-ne, maiorule.

Dură șase ore. Calul lui Bothari se betegi când aproape ajunseseră. Sergentul descălecă și îl duse de frâu. Șchiopăta și scutura din cap. Tot pe jos mergea și Cordelia, ca să-și mai ostoiască pulpele jupuite de atâta călărit, să se încălzească în bezna aceea rece și să rămână trează. Gregor adormi și căzu de pe cal, plânse după maică-sa, apoi adormi la loc, după ce Kly îl mută în fața lui ca să stea mai bine. Ultimul urcuș o lăsă pe Cordelia cu respirația tăiată și cu inima bubuindu-i în piept, deși se ajuta ținându-se bine în scările lui Rose. Amândouă iepele se mișcau ca niște bătrânici artritice, înaintând smucit și șontăcând; doar spiritul de turmă instinctiv le mai făcea să se țină după bălțatul vânos al lui Kly.

Urcușul se transformă dintr-odată în coborâș, peste o creastă, într-o vale largă. Pădurea deveni rară și neregulată, întrețesută cu pajiști alpine. Cordelia simțea spațiul lărgindu-se de jur-împrejurul ei, ajungând în sfârșit la dimensiuni cu adevărat montane, cu vaste abisuri neguroase și uriașe aglomerări de piatră, tăcute ca eternitatea. Trei fulgi de zăpadă i se topiră pe față în timp ce se uita lung la cer. Când ajunseră la marginea unui pâlc rar de copaci, Kly se opri.

— Capăt de linie, oameni buni.

Cordelia îl duse de mână pe Gregor, care dormea de-a-n picioarele, în micul bordei, pipăi în jur până găsi un culcuș și-l întinse acolo. Copilul scânci în somn în timp ce ea trăgea de pături să-l învelească. Cordelia se ridică și rămase așa,

lăgănându-se, cu mintea amorțită, apoi, cu o ultimă răbufnire de luciditate, își azvârli papucii din picioare și se întinse lângă el. Băiatul avea niște picioare reci ca de hoit criogenizat. I le încălzi cu trupul ei, simțind cum i se potolește treptat dârdâiala și cum alunecă într-un somn adânc. Un ungher al minții ei conștientiza faptul că Kly... Bothari... cineva aprinsese un foc în vatră. Bietul Bothari, nu-l văzuse ațipind nicio clipă. Într-un sens cât se poate de milităresc, era omul ei; trebuia să aibă grijă de el să mănânce, să-și îngrijească picioarele, să doarmă... trebuia, trebuia...

Cordelia sări brusc din somn și descoperi că mișcarea din cauza căreia se trezise fusese a lui Gregor, care ședea în așternut lângă ea și se freca la ochi, dezorientat. Lumina se revărsa înăuntru prin două ferestre murdare aflate de o parte și de cealaltă a ușii de lemn. Coliba, sau baraca – doi pereți erau construiți din trunchiuri întregi de copac puse unul peste altul –, avea o singură încăpere. Într-un capăt al vetrei de piatră cenușie se aflau un ceainic și o oală acoperită, puse pe un grătar deasupra unui pat de cărbuni mocniți. Cordelia își aminti din nou că aici lemnul reprezenta sărăcie, nu bogăție. Probabil că trecuseră pe lângă zece milioane de copaci în drumul lor din ziua precedentă.

Se ridică în capul oaselor și icni de la durerea resimțită în mușchi. Își întinse picioarele. Patul era o plasă de funie fixată într-un cadru, care susținea o saltea de paie, iar deasupra ei una umplută cu pene. Cel puțin se încălziseră, ea și Gregor, în cuibul lor. Aerul din cameră avea un iz de praf, cu o nuanță plăcută de fum provenind de la un foc de lemne.

Pași grei răsunară pe scândurile verandei din față și Cordelia îl înșfăcă pe Gregor de braț, cuprinsă brusc de panică. Nu putea să fugă – iar vergeaua aia de fier înnegrit de

la vatră nu era cine știe ce armă dacă trebuia să înfrunte un paralizor sau un disruptor neural –, dar pașii se dovediră a fi ai lui Bothari. Intră pe ușă laolaltă cu o boare de aer de afară. Judecând după cum îi ieșeau încheieturile osoase de sub manșetele îndoite, trebuie că împrumutase de la Kly haina aceea maro-gălbuie, cusută la nimereală. Ar fi trecut lesne drept un localnic de pe dealuri, câtă vreme își ținea gura ca să nu i se audă accentul de oraș.

Îi salută cu o înclinare a capului.

— Milady. Sire.

Îngenunche lângă vatră, aruncă o privire sub capacul oalei și verifică temperatura ceainicului făcându-și mâna căuș la câțiva centimetri deasupra lui.

— Avem terci și sirop, spuse el. Apă fierbinte. Ceai de plante. Fructe uscate. N-avem unt.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cordelia, masându-și fața ca să se trezească.

Își coborî picioarele peste marginea culcușului, plănuiind să se împleticească până la ceaiul de plante.

— Nu mare lucru. Maiorul ăla și-a odihnit calul o vreme și-a plecat înainte să se lumineze, ca să nu întârzie cu programul. De-atunci e liniște și pace.

— Ai apucat să dormi și tu măcar puțin?

— Vreo două ore, cred.

Ceaiul mai avea de așteptat o vreme, timp în care Cordelia îl însoți pe împărat la vale către latrina lui Kly. Gregor strâmbă din nas și se uită neliniștit la scaunul de o mărime potrivită pentru adulți. Apoi, odată întorși pe verandă, Cordelia îl supraveghe în timp ce se spălau amândoi pe mâini și pe față într-un lighean de metal îndoit ici și colo.

După ce își șterse fața cu un prosop și i se limpezi privirea, priveliștea care i se dezvălui de pe verandă se dovedi uluitoare. O jumătate din districtul lui Vorkosigan se întindea la picioarele lor, coline submontane maronii și, dincolo

de ele, câmpurile împestrițate cu verde și galben ale gospodărilor.

— Ăla-i lacul nostru? întrebă Cordelia, arătând cu capul spre un licăr argintiu dintre dealuri, aproape de linia orizontului.

— Cred că da, răspunse Bothari, mijindu-și ochii.

Atât de departe, ca să fi parcurs tot drumul acela cu piciorul. Atât de aproape, înspăimântător de aproape, pentru un zbor cu aerodina... În fine, cel puțin puteai vedea orice s-ar fi apropiat.

Terciul fierbinte și siropul, servite pe o farfurie albă crăpată, aveau un gust minunat. Cordelia sorbi cu lăcomie din ceai, dându-și seama că ajunsese la un nivel periculos al deshidratării. Încercă să-l încurajeze și pe Gregor să bea, dar lui nu-i plăcea gustul astringent al tizanei. Bothari părea aproape copleșit de rușine că nu era în stare să producă lapte din nimic la cererea directă a împăratului său. Cordelia rezolvă problema îndulcind ceaiul cu sirop și făcându-l astfel acceptabil.

Până își terminară ei micul dejun, spălară cele câteva ustensile și vase și aruncară puțină apă de spălat peste balustradă, veranda se încălzise suficient în soarele dimineții cât să se poată sta la aer.

— Ce-ar fi să te duci tu în pat, sergent. Stau eu de pază. Ah... a sugerat Kly ceva, ce-ar trebui să facem în caz că năvălește cineva ostil peste noi până se-ntoarce el? S-ar părea că s-au cam terminat locurile unde-am putea fugi de-aici.

— Nu chiar, milady. Există un grup de peșteri în peticul ăla de pădure din spate. O veche ascunzătoare a gherilelor. Kly m-a dus acolo astă-noapte să văd intrarea.

Cordelia oftă.

— Sigur. Dormi și tu puțin, sergent, mai târziu precis o s-avem nevoie de tine.

Se așează în plin soare pe unul dintre scaunele de lemn, odihnindu-și măcar trupul, dacă nu și mintea. Își forță văzul și auzul să deslușească în depărtare orice posibil zgomot de aerodină sau de transportor greu aerian. Îi confectionă lui Gregor încălțări din cârpe, lăsându-l apoi să bântuie prin preajmă și să cerceteze diverse lucruri. Îl însoți în vizită la șopron ca să vadă caii. Animalul sergentului era tot olog, iar Rose evita să se miște prea mult, dar aveau o căpiță de nutreț și apă din micul izvor care traversa capătul ocolului lor. Celălalt cal al lui Kly, un murg suplu, cu aspect sănătos, părea să tolereze invazia de cabaline și nu se întindea să muște decât atunci când Rose se apropia prea tare de partea lui din căpiță.

Pe când soarele trecea de zenit, Cordelia și Gregor se așezară pe treptele verandei, acum caldă și plăcută. În toată valea aceea vastă, singurul sunet care se auzea în afară de adierea vântului printre ramuri era sforăitul lui Bothari, răsunând prin pereții cabanei. Judecând că asta era cam toată relaxarea de care puteau avea parte, Cordelia îndrăzni în sfârșit să-l chestioneze pe Gregor despre ceea ce văzuse când se dăduse lovitura în capitală – aceasta era unica relatare a unui martor ocular de care beneficia. Nu-i fu de mare folos; ochii de cinci ani ai lui Gregor văzuseră *ce anume*-le cu destulă claritate, *de ce*-urile erau cele care îi scăpau lui. La un alt nivel, avea și ea aceeași problemă, recunoscă în sinea ei, cu jale, Cordelia.

— Au venit soldații. Colonelul ne-a spus mie și lu' mama să mergem cu el. A intrat un om de-al nostru în uniformă. Colonelul a tras în el.

— Cu paralizorul, sau cu disruptorul neural?

— Cu disruptorul neural. Foc albastru. A căzut. Ne-au dus în Curtea de Marmură. Aveau mașini în aer. Pe urmă a venit în fugă căpitanul Negri, cu niște oameni. M-a apucat un soldat și mama m-a tras înapoi, și asta s-a-ntâmplat cu

pantoful meu. Mi-a rămas în mâna ei. Ar fi trebuit... să-l strâng mai bine, de dimineață. Pe urmă căpitanul Negri a tras în soldatul care mă ducea pe mine și niște soldați au tras în căpitanul Negri...

— Cu arcul de plasmă? Așa s-a ales cu arsura aia îngrozitoare? Întrebă Cordelia, încercând să-și păstreze un ton cât se poate de calm.

Gregor dădu din cap pe mutește.

— Niște soldați au luat-o pe mama – din ceilalți, nu dintre ai lui Negri. Căpitanul Negri m-a luat în brațe și-a fugit. Am trecut prin tunele, pe sub Reședință, și-am ieșit într-un garaj. Am urcat în aerodină. Au tras spre noi. Căpitanul Negri îmi tot spunea să tac din gură, să nu fac gălăgie. Am zburat mult și el tot țipa la mine să tac, dar eu *tăceam*. Și pe urmă am aterizat lângă lac.

Îl apucase iar tremuratul.

— Mm, făcu Cordelia.

Imaginea lui Kareen îi apăru în minte în detalii vii, cu toată simplitatea relatării lui Gregor. Fața senină, schimonosită într-un urlet de furie și groază în timp ce-i smulgeau din brațe fiul pe care îl născuse în felul dur practicat pe Barrayar, lăsându-i... nimic altceva decât un pantof, atât, din toată viața lor plină de primejdii și posesiuni iluzorii. Așadar trupele lui Vordarian puseseră mâna pe Kareen. Era prizonieră? Victimă? Vie sau moartă?

— Crezi c-a pățit ceva mama?

— Sigur că nu, răspunse Cordelia, foindu-se pe scaun stânjenită. E o doamnă foarte prețioasă. Nu-i vor face rău.

Câtă vreme nu-i convenabil pentru ei.

— Plângea.

— Da.

Simțea și ea un nod în stomac. Imaginea de care se ascundese toată ziua anterioară îi izbucni în minte. Bocanci izbînd și trântind de perete ușa laboratorului protejat. Dărâmînd

pupitre, mese. Niciun chip, doar bocanci. Paturi de arme măturând de pe bancuri de lucru sticlărie delicată și monitoare, transformându-le în mormane de cioburi pe podea. Un replicator uterin deschis cu forța, sigiliile sterile tăiate, conținutul deșertat cu totul pe dalele podelei... n-ar fi nevoie nici măcar de metoda tradițională de ucidere prin apucarea copilului de glezne și izbirea cu capul de cel mai apropiat zid de beton; Miles era atât de mic, încât bocancii puteau pur și simplu să *calce* pe el și să-l facă marmeladă... Inspiră adânc.

Miles e bine. Anonim, la fel ca noi. Suntem foarte mici, foarte tăcuți și în deplină siguranță. Taci, nu face zgomot, copile.

Îl strânse tare la piept pe Gregor.

— Și băiețelul meu e în capitală, la fel ca mama ta. Iar tu ești cu mine. O să ne purtăm de grijă reciproc. Așa să știi.

După cină, cum Kly tot nu apăruse, Cordelia îi ceru lui Bothari:

— Arată-mi peștera aia, sergent.

Kly păstra niște tuburi cu lumină rece într-o cutie de pe prichici. Bothari trosni unul și îi conduse pe Cordelia și Gregor la deal, prin pădure, până la o cărare de piatră abia vizibilă. Cu lumina verzuie a tubului strălucindu-i puternic printre degete, Bothari părea că duce cu el focul sfântului Elmo.

Erau semne că zona de la gura peșterii fusese cândva curățată, însă tufărișul creștea din nou și începea să se apropie. Intrarea, deloc ascunsă, era o gaură neagră căscată cât să-l cuprindă pe Bothari în picioare și destul de lată cât să se strecoare prin ea o aerodină. Dincolo de ea, tavanul se înălța și pereții se curbau formând o cavernă prăfuită. Patrula întregi puteau campa înăuntru, și chiar asta se întâmplase în trecutul îndepărtat, judecând după vechimea gunoaielor.

În piatră erau scobite nișe pentru dormit, iar pereții erau acoperiți cu date și comentarii grosolane.

În centru era o vatră stinsă, căreia îi corespundea deasupra o gaură de aerisire înnegrită, prin care odinioară se evacua fumul. O mulțime fantomatică de băștinași ai dealurilor, soldați de gherilă, păru să prindă viață în mintea Cordeliei; mâncau, glumeau, scuiپau frunză de mestecat, își curățau armele și plănuiau următoarea incursiune. Spioni cercetași veneau și plecau, stafii printre stafii, lepădându-și în fața tânărului lor general prețioasele informații câștigate cu prețul sângelui, iar el își întindea hărțile pe piatra aceea netedă de acolo... Scutură din cap să-și alunge vedenia, luă tubul luminos și porni să exploreze nișele. Caverna avea cel puțin cinci ieșiri utilizabile, dintre care trei vedeau semne că fuseseră folosite din greu, după cât de bătătorit era pământul.

— Sergent, ți-a zis Kly încotro duc astea, sau pe unde se iese din ele?

— Nu chiar, milady. A zis doar că se întind pe kilometri întregi în interiorul dealurilor. Întârzia și se grăbea să-i dea bătaie.

— E un sistem vertical, sau orizontal? N-a zis?

— Poftim, milady?

— Totul e pe un singur nivel, sau mai sunt și coborâșuri mari la care nu te-astepti? Există multe fundături? Pe ce cărare ar trebui s-o luăm? Există izvoare subterane?

— Cred că se așteaptă să ne conducă el, dacă e nevoie să intrăm. A-nceput să-mi explice, pe urmă a zis că-i prea complicat.

Cordelia se încruntă, cântărind în minte variantele. Pe vremea când se antrena la Observații făcuse ceva speologie pe teren, destul cât să priceapă ce înseamnă sintagma *atenție la riscuri*. Orificii, denivelări, crăpături, pasaje întretăiate labirintic... plus, în cazul de față, neașteptatele creșteri și scăderi ale nivelului apei, lucru care pe Colonia Beta nu îngrijora pe

nimeni. Noaptea trecută plouase. Sensorii nu erau de mare folos la depistarea exploratorilor rătăciți în peșteri. Și ai cui senzori? Dacă sistemul era atât de întins pe cât sugerase Kly, putea absorbi sute de căutători... Încruntătura i se transformă într-un zâmbet domol.

— Sergent, hai să campăm aici la noapte.

* * *

Lui Gregor îi plăcu peștera, mai ales când Cordelia îi descrie istoria acelui loc. Porni să tropăie prin ea, dialogând militărește în șoaptă cu sine însuși, „Poc, poc, poc!”, cocoșându-se și coborând din nișe, încercând să pronunțe cuvintele necuviincioase scrijelite pe pereți. Bothari aprinse un foc mic în vatră și întinse un sac de dormit pentru Gregor și Cordelia, asumându-și paza pe timpul nopții. Cordelia așează un al doilea sac, în care erau înfășurate gustări reci și alte provizii, lângă intrare, într-un loc de unde putea fi înșfăcat în grabă. Aranjă artistic într-o nișă haina neagră cu numele VORKOSIGAN A., ca și cum cineva ar fi folosit-o pentru a sta pe ea la adăpost de răceala pietrei, iar apoi persoana cu pricina s-ar fi ridicat, uitând pe moment de ea. Iar la sfârșitul tuturor acestor pregătiri, Bothari aduse sus caii șontorogi și nefolositori, cărora le pusese la loc șeile și căpestrele, și îi priponi afară, în dreptul intrării.

Cordelia apăru din pasajul cel mai larg, unde, la vreun sfert de kilometru distanță, aruncase o lumină rece aproape epuizată de pe o stâncă înaltă de zece metri, de care era legată o funie. Funia era din fibră naturală, foarte veche și sfărâmicioasă. Cordelia hotărîse că nu era cazul s-o testeze.

— Nu prea înțeleg, milady, spuse Bothari. Cu caii ăștia lăsați afară, dacă vine cineva să caute pe-aici, ne descoperă imediat și știe precis și încotro am luat-o.

— Da, ar găsi locul ăsta, spuse Cordelia. Dar să știe încotro am luat-o, asta nu. Fiindcă fără Kly nici nu mă gândesc să-l duc pe Gregor în labirintul ăsta. Dar, ca să pară c-am fost aici, cel mai bine e chiar să stăm aici puțin.

Privind în jur la cele cinci întrări întunecate aflate pe niveluri diferite, în ochii inexpressivi ai lui Bothari se aprinse în sfârșit lumina înțelegerii.

— Ah! făcu el.

— Asta înseamnă că mai trebuie și să găsim o gaură de șarpe în care să ne putem ascunde de adevăratele. Undeva sus, în pădure, de unde putem s-o tăiem spre cărarea pe care ne-a adus Kly ieri. Aș fi preferat să fi făcut asta la lumina zilei.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, milady. O să cercetez.

— Chiar te rog, sergent.

Luând cu el bocceaia pentru drum, Bothari se făcu nevăzut în semiîntunericul pădurii. Cordelia îl culcă pe Gregor în sacul de dormit, apoi se cocoță afară, printre bolovanii de deasupra intrării în peșteră, și rămase de veghe. Vedea toată valea, o întindere cenușie pe sub vârfurile copacilor, și distingea acoperișul cabanei lui Kly. Nu ieșea fum pe coș. Pe sub atâta piatră, niciun senzor termic n-ar fi detectat focul pe care tocmai îl aprinseseră, chiar dacă mirosul lui persista în aerul rece și putea fi simțit de la mică distanță. Cordelia căută cu privirea lumini mișcătoare pe cer până ce stelele deveniră o ceață apoasă în ochii ei.

Bothari se întoarse după foarte multă vreme.

— Am găsit un loc. Să ne mutăm acum?

— Încă nu. Poate apare totuși Kly.

Înaintea altora.

— Atunci, dormi puțin, milady.

— O, da.

Eforturile făcute în seara aceea nu-i încălziseră mușchii suficient cât să-i topească oboseala acidă din ei. Lăsându-l

pe Bothari să stea ca un gargui de pază pe aflorimentul de calcar, în lumina stelelor, se târî înăuntru, lângă Gregor. Într-un târziu, reuși să adoarmă.

Când se trezi, lumina cenușie a zorilor transforma intrarea în peșteră într-un oval de ceață strălucitoare. Bothari făcuse ceai fierbinte; împărțiră bucățile reci de pâine rămase de cu seară și ronțăiră fructe uscate.

— Mă duc să mai stau de pază, se oferi Bothari. Și-așa nu prea pot să dorm fără medicamentele mele.

— Medicamente? întrebă Cordelia.

— Mda, mi-am lăsat pastilele la Vorkosigan Surleau. Simt deja cum le elimin din organism. Lucrurile par mai limpezi.

Cordelia reușise să-și înghită duminatul de pâine, dintr-odată prea mare și înecăcios, cu ajutorul unei guri de ceai fierbinte. Dar oare substanțele psihotrope pe care le lua erau cu adevărat terapeutice, sau efectul lor ținea doar de prudență?

— Să mă anunți dacă întâmpini dificultăți de orice fel, sergent, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Deocamdată, nu. Doar că mi-e tot mai greu să dorm. Ele suprimă visele.

Își luă ceaiul și plecă înapoi la post.

Cordelia se abținu cu grijă să curețe locul taberei lor. Îl însoți însă pe Gregor până la cel mai apropiat pâraiaș ca să se spele amândoi. Începeau să capete un iz autentic de băștinași ai dealurilor. Se întoarseră la peșteră, unde Cordelia se odihni o vreme pe sacul de dormit. Trebuia să insiste să-ia locul lui Bothari în curând. *Haide, Kly...*

Vocea joasă și încordată a lui Bothari reverberă în toată peștera.

— Milady! Sire! E vremea să mergem.

— Kly?

— Nu.

Cordelia se săltă în picioare, trase un șut în movila de țărnă aranjată din timp, răspândind-o peste ultimii cărbuni ai focului, îl luă pe Gregor și îl îmboldi să iasă din peșteră. Copilul căpătă deodată un aer înspăimântat și bolnăvicios. Afară, Bothari trăgea de căpestrele cailor să le slăbească; scoase harnașamentele și le aruncă grămadă laolaltă, frâie și șei. Cordelia se mai urcă o dată deasupra peșterii ca să arunce o privire peste vârfurile copacilor. O aerodină aterizase în fața cabanei lui Kly. Doi soldați în uniforme negre o străjuiau de-o parte și de alta. Un al treilea dispăru, ascuns de acoperișul verandei. Slab și întârziat veni din depărtare pocnetul ușii de la intrare, care fusese trântită de perete. Numai soldați în aerodina aceea, nu localnici-călăuze sau localnici-prizonieri. Nici urmă de Kly.

O luară spre pădure în pas alergător, Bothari năpustindu-se la deal cu Gregor în cârcă. Rose porni pe urmele lor, dar Cordelia se întoarse și flutură din brațe spre ea, șoptindu-i frenetic ca s-o sperie și s-o alunge:

— Nu! Pleacă, animal idiot!

Rose ezită, apoi se întoarse și rămase lângă însoțitorul ei olog.

Fugeau în ritm egal, fără să fie cuprinși de panică. Bothari își alesese dinainte traseul, profitând de adăpostul oferit de stânci și copaci și de treptele naturale săpate de apă. Trudiră în sus, în jos, iar în sus, dar tocmai în clipa în care Cordelia avea impresia că-i vor exploda plămânii și că vor fi cu siguranță depistați de urmăritorii lor, Bothari dispăru undeva în direcția unei stânci abrupte.

— Încoace, milady!

Găsise în piatră o crăpătură orizontală subțire, de o jumătate de metru înălțime și trei metri adâncime. Cordelia se rostogoli înăuntru lângă el, descoperind că nișa era apărată de stâncă solidă peste tot în afara părții din față, iar aceea

era aproape blocată de pietre căzute. Sacul lor de dormit și proviziile îi așteptau acolo.

— Nu-i de mirare, găfai Cordelia, că cetagandanii au avut probleme aici.

Ca să-i identifice, un senzor termic ar fi trebuit să fie îndreptat direct într-acolo, dintr-un punct aflat la douăzeci de metri în aer deasupra râpei. Erau puzderie de fisuri asemănătoare în locul acela.

— Încă și mai bine, spuse Bothari, scoțând din sacul de dormit un binoclu străvechi, înhățat din cabana lui Kly. Putem să-i vedem.

Instrumentul nu consta decât din două tuburi cu lentile de sticlă retractabile, simple colectoare de lumină inerte. Probabil că datau din Vremea Izolării. Grosimentul era slăbuț după standardele moderne, nu exista nici funcție de UV sau infraroșii, nici puls de telemetrie... nici acumulatori care să lase urme de energie detectabile. Întinsă pe burtă, cu bărbia în pietriș, Cordelia întrezărea îndepărtata intrare în peșteră pe panta care creștea dincolo de râpă și de o creastă ascuțită ca o lamă. Când spuse „Acum nu trebuie să mai scoatem niciun zgomot”, Gregor, alb la față, se încovrigă direct în poziție fetală.

Oamenii în negru cu scanere găsiră în sfârșit caii, deși părea că le luase o veșnicie. Apoi găsiră și gura peșterii. Micile siluete gesticulară agitate una către alta, intrară și ieșiră în fugă, apoi chemară aerodina, care ateriză în fața intrării, rupând o mulțime de ramuri din tufăriș. Patru oameni pătrunseră înăuntru; într-un târziu, unul dintre ei ieși. Mai ateriză o aerodină. Apoi ajunse și un transportor, din care se revărsă o patrulă întreagă. Gura muntelui îi înghiți pe toți. Încă un transportor, apoi oamenii fixară surse de lumină, un generator portabil și aparatură de comunicații.

Cordelia îi făcu lui Gregor un culcuș din sacul de dormit, îl hrăni cu gustări și îi dădu să soarbă din sticla cu apă.

Bothari se lungi în fundul nișei, împăturindu-și pe post de pernă cea mai subțire dintre pățuri și părând altminteri complet insensibil la tăria și răceala pietrei. Pe când el moțăia, Cordelia ținea socoteala strictă a vânătorilor. Până la mijlocul amiezii, număraseră vreo patruzeci de inși care intraseră în subteran și nu mai ieșiseră de-acolo.

Doi oameni fură scoși legați de paleți flotanti, suiți într-un ridicător sanitar pentru evacuări de urgență și trimiși de acolo pe calea aerului. O aerodină ateriză greșit în zona aglomerată, se rostogoli la vale și se izbi de un copac. Alți oameni se apucară s-o scoată de acolo, să o redreseze și să o repare. Până la apus, mai bine de șaizeci de oameni fuseseră absorbiți ca într-o scurgere. O companie întregă dislocată din capitală, care nici nu urmărea refugiații, nici nu era disponibilă pentru operațiunea de extragere a secretelor din Spitalul Militar... desigur, nu era destul ca să conteze cu adevărat.

E un început.

Cordelia, Bothari și Gregor se strecurară afară din nișă la asfințit, lăsară în urmă râpele și își croiră drum în tăcere prin pădure. Se întunecase aproape complet când ajunseră la lizieră și găsiră poteca lui Kly. Pe când traversau creasta de la marginea văii, Cordelia privi în urmă. Perimetrul de la gura peșterii era marcat de reflectoare care străpungeau negurile. În acea zonă, aerodinele ușoare aterizau și decolau cu scrâșnete.

Trecură peste culme și alunecară la vale pe aceeași pantă pe care, cu două zile în urmă, Cordelia aproape își dăduse sufletul ca s-o urce, ținându-se de scările lui Rose. După nu mai puțin de cinci kilometri, într-o zonă stâncoasă cu lăstăriș și fără niciun copac, Bothari se opri brusc.

— Șș! Milady, ascultați.

Voci. Voci de bărbați, nu prea departe, dar cu un ecou ciudat, ca de cavernă. Cordelia se holbă în beznă, dar nu văzu

nicio lumină mișcându-se. Nimic nu se mișca. Se ghemuiră pe marginea potecii, cu simțurile încordate.

Luându-se după auz, Bothari se strecură în direcția aceea, ținând capul aplecat. După câteva momente, Cordelia și Gregor porniră după el, cu grijă. Îl găsiră îngenuncheat lângă un afloriment cu striatii. Le făcu semn să se apropie.

— E o gură de aerisire, îi șopti Cordeliei. Ascultați.

Vocile erau acum mult mai clare – cadențe tăioase, sunete guturale mânioase, întrerupte de înjurături în două sau trei limbi.

— Fir-ar să fie, știam eu că ne-am întors de unde-am plecat când am cotit a treia oară.

— Aia n-a fost a treia oară, a fost a patra.

— Am traversat înapoi cursul de apă.

— Pe dracu', nu era aceeași apă, *sabaki*!

— *Merde. Perdu!*

— Locotenent, ești un idiot!

— Caporal, ai depășit limita!

— Lumina asta rece n-o să ne țină un ceas. Uite, deja pălește.

— Păi, n-o mai zgâlțâi, cretinule, când e mai strălucitoare se consumă mai repede.

— Dă-mi...!

Dinții lui Bothari sclipeau în beznă. Era primul zâmbet pe care i-l vedea Cordelia după multe luni de zile. El o salută în tăcere. Se îndepărtară tiptil, în răcoarea nopții din munții Dendarii.

Odată ajunși înapoi pe cărare, Bothari oftă din rărunchi.

— Măcar să fi avut o grenadă s-o arunc prin aerisirea aia. Echipele lor de căutare s-ar împușca între ele și săptămâna viitoare pe vremea asta.

XIII

După patru ceasuri de ținut aceeași potecă în noapte, silueta de neconfundat a calului alb cu negru li se contură în beznă. Kly era doar o umbră în spinarea lui, dar îi recunoscură imediat trupul robust și pălăria ponosită.

— Bothari! răbufni numele sergentului din gura lui Kly. Trăim. S-a milostivit Domnul de noi.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, domnule maior? întrebă Bothari cu voce egală.

— Mai să dau peste un detașament al lui Vordarian la o cabană unde livram corespondența. De fapt, se străduiau să cerceteze dealurile astea casă cu casă. Cum se întâlneau cu cineva, cum îi băgau o doză de fast-penta. Cred că-și aduc drogul cu butoaiele.

— Ne așteptam să te-ntorci la noi azi-noapte, spuse Cordelia, încercând să păstreze un ton nu prea acuzator.

Pălăria de fetru se clătină când Kly dădu din cap spre ea în semn de încuviințare.

— Aș fi venit, de n-ar fi fost nenorocita de patrulă a lui Vordarian. N-am avut curaj să-i las să mă ia la-ntrebări. Mi-am petrecut o zi și-o noapte ferindu-mă de ei. L-am trimis după voi pe soțul nepoată-mii. Da' când a ajuns acasă la mine, azi-dimineață, mișunau oamenii lui Vordarian. Mi-am închi-puit că s-a dus naibii totul. Da' când s-a lăsat noaptea șiăștia tot mai umblau peste tot, mi-am luat inima-n dinți. N-ar mai fi fost pe urmele voastre dacă v-ar fi găsit între timp. M-am

gândit c-ar fi mai bine să-mi mișc curu' încoace, la deal, și să caut eu însumi. Nici că mai speram la așa ceva.

Își întoarse calul cu spatele spre cărare.

— Hai, sergent, saltă-l pe băiat încoace.

— Pot să-l car eu pe băiat. Cred c-ar fi mai bine s-o iei în șa pe m'lady. Mai are un pic și cade din picioare.

Cât se poate de adevărat. Halul de oboseală în care ajunsesse Cordelia se vedea după cât era de doritoare să urce pe calul lui Kly. Bothari și Kly o apucară din câte-o parte și o aburcară călare pe spinarea caldă a bălțatului. Porniră la drum, Cordelia ținându-se de haina poștaşului.

— Cu voi ce s-a-ntâmplat? întrebă, la rândul lui Kly.

Cordelia îl lăsă pe Bothari să răspundă, în stilul lui cu propoziții scurte, acum și mai laconic din pricină că înainta împovărat cu Gregor în spinare. Când pomeni de bărbații pe care îi auzise prin aerisire, Kly scăpă un hohot de râs, apoi se lovi cu palma peste gură.

— Săptămâni întregi o să le ia să iasă de-acolo. Bună treabă, sergent!

— A fost ideea lui lady Vorkosigan.

— Aha?

Kly se răsuci să arunce o privire la Cordelia, care se ținea vlăguită de haina lui.

— Aral și Piotr considerau că merită să pui de-o diversiune, așa mi s-a părut, explică ea. Înțeleg că rezervele lui Vordarian sunt limitate.

— Judeci ca un soldat, m'lady, spuse Kly pe un ton laudativ.

Cordelia se încruntă, consternată. Ce compliment îngrozitor. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să înceapă să judece ca un soldat, să joace jocul lor după regulile lor. Totuși, halucinanta viziune militărească asupra lumii era înfiorător de contagioasă în momentul acela, când era pe de-a-ntregul

scufundată în ea. *Câtă vreme o să reușesc să mă mai țin deasupra apei?*

Kly îi conduse într-un marș nocturn care dură alte două ore, zorindu-i pe cărări necunoscute. În bezna adâncă de dinaintea zorilor, ajunseră la o baracă – sau poate era o locuință. Părea o construcție asemănătoare cabanei lui Kly, dar era mai întinsă, cu încăperi construite inițial și cu adaosuri ulterioare. O flacăra mică, arzând într-un soi de candelă cu seu confecționată în casă, lumina slab în fereastră.

O bătrână în cămașă de noapte și haină, cu părul cărunt prins într-o coadă pe spate, veni la ușă și le făcu semn să intre. Un bătrân – mai tânăr totuși decât Kly – luă calul de frâu și îl duse către un șopron. Kly dădu să plece după el.

— Suntem în siguranță aici? întrebă Cordelia amețită.

Unde suntem aici?

Kly ridică din umeri.

— Au căutat aici alaltăieri. Înainte să-l trimit pe bărbatul nepoată-mii. Au verificat tot.

Bătrâna pufni disprețuitor, cu o privire posomorâtă în care se citea amintirea acelui moment.

— Cu peșterile alea și cu atâtea gospodării neverificate, și cu lacul, o să mai treacă o vreme până să mai facă un tur de verificare pe unde-au mai fost. Am auzit că încă mai cercetează fundul lacului – au adus cu aerodina tot soiul de echipamente. E cât se poate de sigur aici, încheie Kly și plecă după calul lui.

Sau cât se poate de nesigur, totuna. Bothari își scotea deja încălțările. Probabil că tălpile îi erau în suferință. Și picioarele ei erau de toată jalea, fiindcă papucii i se sfâșiaseră, iar încălțările din cărpe ale lui Gregor se făcuseră flenduri. Cordelia nu se mai simțise niciodată atât de sfârșită, cu oboseala în oase, în sânge, deși apucase la viața ei să facă drumeții mult mai lungi de-atât. Era ca și cum gravidia ei trunchiată scursesese viața însăși din ea ca să i-o ofere

altcuiva. Se lăsă călăuzită, hrănită cu pâine, brânză și lapte și dusă la culcare într-o cămăruță de alături – ca într-un culcuș îngust, Gregor, care pica din picioare, în altul. În noaptea aceea va crede în adăpostul sigur așa cum copiii barrayarani credeau în Tata Gerilă la Festivalul Iernii, va crede că era adevărat pentru că voia cu disperare să fie.

A doua zi, un băiat zdrențaros, de vreo zece ani, își făcu apariția din pădure, călărind fără șa murgul lui Kly, pe care îl strunca cu un frâu improvizat dintr-o funie. Kly îi puse pe Cordelia, Gregor și Bothari să stea ascunși până îi plăti el băiatului câteva monede, iar Sonia, nepoata cam coaptă a lui Kly, îi făcu un pachet cu câteva bucăți de turtă dulce ca să dea zor pe drum. Pe când copilul își lua tălpășița, Gregor trăgea cu ochiul, visător, pe la colțul unei ferestre cu perdeaua trasă.

— N-am îndrăznit să mă duc chiar eu, o lămuri Kly pe Cordelia. Acum Vordarian are trei plutoane de soldați acolo, sus.

Scoase un chicotit hârâitor, semn al cine știe cărei viziuni de moment.

— Dar băiatul nu știe nimic altceva decât că bătrânul poștaș era bolnav și-avea nevoie de-un cal odihnit.

— Doar nu i-au dat fast-penta și copilului, nu?

— O, ba da.

— Au îndrăznit așa ceva!

Kly își strânse buzele pătate, empatizând cu indignarea ei.

— Dacă Vordarian nu poate pune mâna pe Gregor, probabil că lovitura lui n-are nicio șansă. Iar el știe asta. La momentul ăsta, sunt puține lucrurile pe care n-ar îndrăzni să le facă.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ar trebui să te bucuri că fast-penta a-nlocuit tortura, nu-i așa?

Nepotul prin alianță al lui Kly îl ajută să pună șaua pe murg și să lege desagii. Poștașul își aranjă pălăria și se săltă în șa.

— Dacă nu mă țin de program, o să fie aproape imposibil pentru ge'al să ia legătura cu mine, explică el. Tre' să plec, deja-s în întârziere. Mă-ntorc. Domnia ta și băiatul să stați ascunși înăuntru pe cât posibil, m'lady.

Își întoarse calul către pădurea desfrunzită. Animalul se topi iute în tufărișul roșu-marونی.

Cordelia găsi că ultimul sfat al lui Kly era foarte ușor de urmat. Își petrecu cea mai mare parte a următoarelor patru zile în culcușul ei. Ceesuri la rând de liniște scarbădă se consumau într-un fel de ceață, o recădere în extenuarea înfricoșătoare pe care o resimțise după operația de transfer placentar și complicațiile ei aproape mortale. Conversația nu reușea să-i abată gândurile. Locuitorii dealurilor erau la fel de laconici ca Bothari. Din cauza amenințării cu fast-penta, își spuse Cordelia. Cu cât știai mai puține, cu atât spunea mai puține. Ochii bătrânei Sonia o cercetau curioși, dar întrebările ei rămâneau mereu la nivelul lui „Ți-e foame?”. Cordelia nu-i aflate nici măcar numele de familie.

Îmbăieri. După prima, Cordelia nu mai ceru alta. Cei doi bătrâni munceau toată după-amiaza să aducă și să încălzească apă suficientă pentru ea și Gregor. Mesele lor simple necesitau aproape la fel de multă muncă. Aici nu mergea cu „*Trageți de șnur pentru a încălzi conținutul*”. Tehnologia, cel mai bun prieten al femeii. Dacă nu cumva tehnologia apărea sub forma unui disruptor neural în mâna vreunui soldat cu privire goală, care te vâncează ca pe un animal, fără să-i pese de tine.

Cordelia socoti câte zile trecuseră de la lovitură, de când se dezlănțuise iadul. Ce se-ntâmpla în lumea largă? Cum răspunseseră forțele din spațiu, ambasadele planetare, Komarrul cucerit? Oare Komarrul avea să profite de haos ca să se revolte, ori îi luase Vordarian și pe ei prin surprindere? *Am! ce faci pe-acolo, pe unde-oi fi?*

Deși nu punca nicio întrebare, Sonia se întorcea din când în când de prin împrejurimi cu fărâme de știri locale. Trupele lui Vordarian, încartiruite la reședința de la țară a lui Piotr, erau pe punctul de-a abandona cercetarea fundului lacului. Hassadarul era complet închis, dar tot se mai scurgea din el câte un fir de refugiați; un copil scos clandestin de acolo sosisse să locuiască la rude, în vecinătate. La Vorkosigan Surlcau, cele mai multe dintre familiile străjerilor lui Piotr scăpaseră, mai puțin soția și foarte bătrâna mamă a străjerului Vogti, care fuseseră duse cu o mașină, nimeni nu știa încotro.

— Și, o, da, foarte ciudat, adăugă Sonia. Au luat-o pe Karla Hysopi. Zău dacă mai are vreun sens. Nu era decât văduva unui sergent retras din serviciul regulat. La ce se-așteaptă să le fie de folos?

Cordelia încremeni.

— Au luat și copilul?

— Copilul? Donnia n-a zis nimic de vreun copil. Nepot, ce era?

Bothari stătea lângă fercastră, ascuțindu-și cuțitul cu tocila din bucătăria Sonici. Mâna i se opri în plină mișcare. Ridică fruntea și privirea lui o-ntâlni pe aceea panicată a Cordeliei. În afară de o încordare a maxilarului, fața lui nu-și schimbă expresia, însă tensiunea care îi crescuse brusc în trup o făcu pe Cordelia să simtă un nod în stomac. Bothari își întoarse iar privirea la lucrul lui și făcu lama să șuiere prelung pe tociță, ca apa pe cărbuni încinși.

— Poate... o să aflăm mai multe de la Kly, când s-o întoarce, își dădu cu părerea Cordelia, cu voce tremurată.

— Tot ce se poate, spuse Sonia, cu îndoială în glas.

În sfârșit, la momentul anticipat conform programului, în seara celei de-a șaptea zile, Kly intră în luminiș călare pe murgul lui. Câteva minute mai târziu, străjerul Esterhazy intra și el călare în urma lui. Purta îmbrăcăminte de localnic, iar calul lui era un exemplar suplu, cu picioare subțiri, și el de prin partea locului, nu unul dintre animalele mari și lucioase ale lui Piotr. Își duseră amândoi caii la odihnă și intrară să se înfrupte din cina pe care, după cum se părea, Sonia o pregătea de optsprezece ani în această noapte a șaptea din tururile lui Kly.

După cină își traseră cu toții scaunele lângă vatra de piatră și, cu voci joase, Kly și Esterhazy îi puseră la curent pe Cordelia și Bothari. Gregor stătea la picioarele Cordeliei.

— Fiindcă Vordarian și-a extins mult zona căutărilor, începu Esterhazy, contele și lordul Vorkosigan au hotărât că munții sunt în continuare cea mai bună ascunzătoare pentru Gregor. Pe măsură ce raza cercetărilor se mărește, forțele inamice vor fi tot mai rarefiate.

— În zona asta, forțele lui Vordarian încă mai cutreieră peșterile, interveni Kly. Mai sunt vreo două sute de oameni aici, sus. Dar mă aștept să se retragă imediat ce se vor sătura să se tot găsească unii pe alții. Am auzit c-au renunțat la ideea că te vor descoperi acolo, m'lady. Măinc, sire— Kly privi în jos spre Gregor, adresându-i-se direct—, străjerul Esterhazy o să te ducă în altă parte, într-un loc care seamănă mult cu ăsta. O vreme te vei preface că ai alt nume, unul nou. Iar străjerul Esterhazy se va preface că-i tati al tău. Crezi că te descurci?

Mâna lui Gregor strânse și mai tare poalele Cordeliei.

— Și lady Vorkosigan o să se prefacă că-i mami?

— Pe lady Vorkosigan o să i-o ducem înapoi lordului Vorkosigan, la aeroportul de la Baza Tanery.

Cum Gregor ridică spre el o privire panicată, adăugă:

— E și-un poncei acolo unde o să mergi. Și capre. Doamna de acolo ar putea să te-nvețe cum să mulgi caprele.

Gregor nu părea prea convins, dar nu se mai agită. Cu toate astea, în dimineața următoare, pe când îl săltau în spatele lui Esterhazy pe calul neșesălat, părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Ai grijă de el, străjerule, spuse Cordelia, neliniștită.

În ochii lui Esterhazy se citea hotărârea.

— E împăratul meu, milady. Lui i-am jurat credință.

— Și e doar un băiețel, străjerule. Împăratul e... o iluzie din capul vostru, toți o aveți. Să ai grijă de împărat pentru Piotr, bine, dar să ai grijă de Gregor pentru mine, da?

Esterhazy o privi în ochi. Vocea i se îmblânzi.

— Băiețelul meu are patru ani, milady.

Carevasăzică, înțeleșese. Cordelia își înghiți ușurarea și necazul.

— Ai... vreo știre din capitală? Despre familia ta?

— Încă nu, răspunse mohorât Esterhazy.

— O să stau cu urechile ciulite. Fac și eu tot ce pot.

— Mulțumesc.

O salută cu o înclinare a capului, nu ca de la slujitor la stăpâna sa, ci ca de la un părinte la altul. Nu mai păreau necesare alte cuvinte.

Bothari nu-i putea auzi, fiindcă se întorsese la cabană să împacheteze puținele provizii. Pe când Kly se pregătea să-și întoarcă bălțatul și să pornească la drum în fața lui Esterhazy și-a lui Gregor, Cordelia se apropie de scările calului.

— Maiorule, Sonia a venit cu zvonul că trupele lui Vordarian au luat-o pe jupânceasa Hysopi. Bothari a angajat-o să aibă grijă de fetița lui. Știi cumva dacă au luat-o și pe Elena... copila?

Kly îi răspunse cu voce joasă:

— Ba, fu invers, din câte-am priceput. După copil s-au dus, iar Karla Hysopi a făcut un scandal monstru, așa că au luat-o și pe ea, chiar dacă nu era pe listă.

— Știi unde le-au dus?

El clătină din cap.

— Undeva în Vorbarr Sultana. Se prea poate să știe mai bine Contraspionajul soțului tău.

— Ai apucat să-i spui sergentului?

— I-a zis camaradul lui străjer, aseară.

— Ah.

Gregor privi la ea peste umăr în timp ce se îndepărtau, până când trunchiurile copacilor îi ascunseră vederii.

♦ ♦ ♦

Nepotul lui Kly îi călăuzi prin munți timp de trei zile; Bothari călătorea pe jos, ducând de frâie calul Cordelici, un animal de prin partea locului, cu șolduri ciolănoase, pe a cărui spinare fuscăse legată o piele de oaie. În cea de-a treia după-amiază ajunseră la o cabană; tânărul uscățiv care locuia acolo îi conduse la un șopron ce adăpostea, minunea minunilor, o aerodină șubredă. O urcă pe Cordelia în spate, împreună cu șase urcioare pline cu sirop de arțar. Bothari dădu mâna în tăcere cu nepotul lui Kly, care se urcă pe căluțul lui și dispăru în pădure.

Sub privirea severă a lui Bothari, puștiul uscățiv reuși să facă vehiculul să se ridice de la pământ. Atingând vârfurile copacilor, porniră urmând râpe și culmi, trecură peste crestele înzăpezite ale munților și coborâră de partea cealaltă, ieșind din districtul lui Vorkosigan. Pe la apus ajunseră la un târgușor. Tânărul ateriză cu aerodina pe o stradă laterală. Cordelia și Bothari îl ajutară să-și care marfa, care gâlgâia în

recipiente, până la o mică băcănic, unde schimbă siropul pe cafea, făină, săpun și acumulatori.

Întorcându-se la aerodină, descoperiră că în spatele lui parcase un autocamion uzat. Tânărul schimbă doar un salut din cap cu șoferul, care sări jos și trase în lături ușa compartimentului de mărfuri, ca să poată urca Bothari și Cordelia. Compartimentul era ocupat pe sfert cu saci din fibre plini cu verze. Nu prea erau bune de perne, însă Bothari își dădu ostencala să-i aranjeze Cordeliei un culcuș din ele, în timp ce camionul se hurduca pe drumurile întristător de pline de gropi. Apoi Bothari se așcă cu spinarea lipită de perețele compartimentului și începu, cu gesturi obsesive, să-și șlefuiască lama cuțitului până la perfecțiune, improvizând o curea de ascuțit dintr-o fâșie de piele pe care o cerșise de la Sonia. După patru ore petrecute astfel, Cordelia era gata să înceapă să le vorbească verzilor.

În cele din urmă, camionul troncăni și se opri. Ușa se dădu în lături; Bothari ieși primul, urmat de Cordelia, și se pomeniră amândoi la dracu-n praznic: un drum acoperit cu pietriș peste un podeț tubular, în întuneric, în mijlocul naturii, într-un district necunoscut, loial nu se știe cui.

— O să vă ia de la borna kilometrică nouă'sșase, le spuse șoferul camionului, arătând spre o pată albicioasă în beznă, care părea a nu fi altceva decât o piatră vopsită.

— Când? întrebă Cordelia cu o undă de disperare în voce. Și, la urma urmei, *cine* avea să-i ia?

— Nu știu.

Omul urcă înapoi în camionul lui și plecă într-o trombă de pietriș stârnită de ventilația glisorului, de parcă l-ar fi urmărit cineva.

Cordelia se așcă pe bolovanul pictat și se întrebă, cu un fior, ce tabără avea să apară prima în noapte și prin ce test ar putea ca să afle care anume era. Timpul trecea, iar ea

începea să aibă o viziune și mai deprimantă, în care nu mai venea nimeni după ei.

Dar, într-un târziu, o aerodină cu luminile stinse coborî plutind din cerul nopții, cu zgomotul motoarelor domolit până aproape de o liniște sinistră. Patincele de aterizare făcură prundișul să scrâșnească. Bothari se ghemui lângă Cordelia, strângându-și în mână cuțitul nefolositor. Dar bărbatul care coborî cu mișcări stângace de pe locul pasagerului era locotenentul Koudelka.

— Milady? strigă el, nesigur, spre cele două făpturi care stăteau ca niște momâi. Sergent?

Cordelia lăasă să-i scape un oftat de ușurare când recunoscu capul blond al pilotului: Droushnakovi. *Căminul meu nu-i un loc, sunt oamenii, domnule...*

Cu Bothari sprijinind-o de braț, la semnul nerăbdător al lui Koudelka, Cordelia urcă și se trânti recunoscătoare pe bancheta capitonată din spatele aerodinci. Droushnakovi îi aruncă peste umăr lui Bothari o privire sumbră, strâmbă din nas și întrebă:

— Sunteți bine, milady?

— Mai bine decât m-am așteptat, zău. Hai, dă-i drumul.

Calota se închise ermetic și aparatul se ridică în aer. Porniră ventilațiile, circulând aerul filtrat. Luminile colorate ale interfeței de control se proiectară pe fețele lui Kou și Drou. Un cocon tehnologic. Cordelia aruncă o privire peste umărul lui Droushnakovi la informațiile de sistem, apoi ridică fruntea și se uită în sus, prin calotă; da, forme întunecate țineau pasul cu ei, aerodine militare de escortă. Le văzu și Bothari, îngustându-și ochii, cu un aer mulțumit. O fracțiune din încordare i se topi din trup.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi...

Un indiciu subtil din limbajul lor corporal – o răccală ascunsă – o făcu pe Cordelia să se abțină de la a adăuga *din nou împreună*.

— Înțeleg că ați rezolvat definitiv acuzația referitoare la sabotajul comconsolei?

— Imediat ce-am avut ocazia să ne oprim și să băgăm fast-penta în caporalul acela care-a fost de gardă, milady, răspunse Droushnakovi. N-a avut atâta sânge rece să se sinucidă înainte de interogatoriu.

— El era sabotorul?

— Da, răspunse Koudelka. Avea de gând să evadeze la trupele lui Vordarian când ajungeau acolo să ne ia prizonieri. Se pare că Vordarian îl corupsese cu mai multe luni înainte.

— Așa se explică problemele noastre de securitate. Sau nu?

— Le-a furnizat informații despre ruta noastră în ziua atentatului cu grenada sonică, spuse Koudelka, pe care amintirea momentului îl făcu să-și masceze zona sinusurilor.

— Deci a fost mâna lui Vordarian!

— Confirmat. Dar garda nu pare să fi știut nimic despre soltoxin. L-am întors pe toate părțile. Nu era un conspirator de rang înalt, doar o uncaltă.

Urâtă idee, dar:

— Illyan tot nu s-a prezentat la raport?

— Încă nu. Amiralul Vorkosigan speră că poate se-ascunde în capitală, dacă n-a fost ucis în primele lupte.

— Hm. Păi, vă veți bucura să aflați că Gregor e bine, sănătos...

Koudelka o întrerupse ridicând mâna.

— Scuze, milady. Amiralul a ordonat.. Domnia Voastră și sergentul nu trebuie să dați nicio informație despre Gregor, nimănui în afara contelui Piotr sau a Domniei Sale.

— În regulă. A naibii fast-penta. Cum îi merge lui Aral?

— Îi merge bine, milady. Mi-a poruncit să vă pun la curent cu situația strategică...

Dă-o dracului de situație strategică, care-i treaba cu copilul meu? Din păcate, cele două situații păreau legate printr-o împletitură încurcată.

— ...Și să vă răspund la orice întrebare ați avea.

Foarte bine.

— Care-i treaba cu copilul meu? Pi. .. Miles?

— N-am auzit nici o veste rea, milady.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că n-am auzit nimic, o lămuri Droushnakovi, încruntată.

Koudelka o săgetă cu o privire iritată, cărcia ca îi răspunse dând ușor din umăr.

— Ar putea fi o veste bună că n-avem vești, continuă Koudelka. Deși e adevărat că Vordarian deține capitala...

— Da, și prin urmare Spitalul Militar, îl întrerupse Cordelia.

— Și face publice numele ostaticilor care au legături cu structura noastră de comandă. Pe listele alca nu s-a pomenit nimic despre... despre copilul Domniei Voastre. Amiralul crede că Vordarian pur și simplu nu-și dă seama că ceea ce a fost pus în replicator era viabil. Nu știe ce are.

— Deocamdată, i-o reteză Cordelia.

— Deocamdată, încuviință fără tragere de inimă Koudelka.

— În regulă. Zi mai departe.

— Situația generală nu-i așa de rea pe cât ne-am temut la început. Vordarian deține Vorbarr Sultana, propriul lui district și bazele militare de-acolo, și pe lângă asta a plasat trupe în districtul Vorkosigan, dar n-are decât vreo cinci conți districtuali care s-au legat să-i fie aliați. Dintre ceilalți conți, vreo treizeci au rămas blocați în capitală și n-avem de unde ști cui îi sunt loiali în realitate, câtă vreme le ține Vordarian arma la cap. Dintre cele douăzeci și trei de districte rămase, cele mai multe și-au reînnoit jurământul de credință față de milord regentul. Deși vreo doi bat apa-n piuă, ori că au rude în capitală, ori că se află în poziții strategice riscante, ca potențiale câmpuri de bătaie.

— Și forțele din spațiu?

— Da, ajungeam și la ele, milady. Mai mult de jumătate din proviziile lor vin de la aeroporturile de navete din

districtul Vordarian. Pentru moment, se țin deoparte și așteaptă un rezultat clar, în loc să facă ei vreo mișcare ca să-l producă. Dar au refuzat să-l susțină public pe Vordarian. E un echilibru, și cel care va reuși să încline primul balanța va porni o adevărată avalanșă. Amiralul Vorkosigan pare teribil de încrezător.

Din tonul locotenentului, Cordelia nu era prea convinsă că acesta împărtășea întru totul aceea încredere.

— Dar, la o adică, așa și trebuie să fie. Pentru moral. El zice că Vordarian a pierdut războiul în ceasul în care Negri a fugit cu Gregor și că restul sunt doar manevre ca să mai limiteze pierderile. Dar Vordarian o țin ostatică pe prințesa Kareen.

— Mă-ndoiesc că se numără printre pierderile pe care Aral vrea să le limiteze. Cum îi merge, e bine? N-au maltratat-obătăușii lui Vordarian?

— Din câte știm noi, nu. Se pare că au plasat-o în arest la domiciliu chiar în apartamentele ei din Reședința Imperială. Acolo au fost izolați câțiva dintre cei mai importanți ostatici.

— Înțeleg.

Cordelia aruncă o privire piezișă în interiorul umbros al cabanei, la Bothari, care nu-și schimbă expresia feței. Se aștepta ca el să întrebe de Elena, dar Bothari nu spuse nimic. Când se menționează numele lui Kareen, Droushnakovi rămase privind pierdută în noapte.

Oare se împăcaseră Kou și Drou? Păreau calmi, politicoși, profesioniști la datorie. Dar, indiferent ce scuze se oferiseră și se primiseră la suprafață, Cordelia simțea că rana nu se vindecase câtuși de puțin. Adorația secretă, bunăvoința și încrederea dispăruseră din ochii albaștri, care priveau acum când la interfața de control, când la omul de pe locul pasagerului. Nu se mai citea în căutătura lui Drou decât circumspecție.

În față, la nivelul solului, străluceau lumini, spuzzeala unui oraș de dimensiuni medii, iar dincolo de ele se întrezărea

neorânduiala geometrică a unui aeroport militar pentru nave. Pe măsură ce se apropiau, Drou răspundea pe rând codurilor de control. Coborâra în spirală spre o zonă de aterizare ale cărei lumini se aprinseră pentru ei; era păzită de oameni înarmați. Aerodinele care îi însoțeau zburară mai departe spre propriile zone de aterizare.

Gărzile îi înconjurară pe când coborau din aerodină și îi escortară, pe cât de repede putea Koudelka să meargă, spre ascensor. Coborâra, merseară pe jos, coborâra iar, prin uși blindate. Evident, Baza Tanery avea un post de comandă subteran securizat împotriva unui atac nuclear. Bun venit în buncăr. Și totuși, un anume aer familiar o înfioră pe Cordelia pentru câteva clipe, încheștându-i gâtul în strânsoarea unui sentiment de pierdere și confuzie. Colonia Beta stătea mult mai bine la capitolul decorațiuni interioare în comparație cu holurile acestea sărăcăcioase, dar era de parcă ar fi coborât până la nivelul serviciilor publice dintr-un oraș betan subteran, sigur și răcoros... *Vreau acasă.*

Trei ofițeri în uniforme verzi discutau pe un hol. Unul dintre ei era Aral. O văzu imediat pe Cordelia.

— Mulțumesc, liber, domnilor, spuse el în mijlocul frazei cuiva.

Apoi, conștientizând întreruperea, adăugă:

— Vom continua în scurt timp.

Însă ceilalți zăboviră să mai caște gura.

Părea obosit, dar atât, nimic mai grav. O dureau inima de dor să-l privească, și totuși... *Urmându-te pe tine am ajuns aici. Nu la Barrayarul speranțelor mele, ci la Barrayarul spaimelor mele.*

Cu o exclamație mută, el o îmbrățișă, strângând-o cu putere la piept. Îl îmbrățișă și ea. *Ăsta-i un lucru bun. Du-te de-aici, Lume.* Dar, când ridică privirea, Lumea continua s-o aștepte, sub forma a șapte privitori, fiecare cu scopurile lui.

Aral o îndepărtă puțin de el și o cercetă nerăbdător din cap până-n picioare.

— Arăți groaznic, dragă căpitane.

Cel puțin avea atâta politețe cât să nu spună „Miroși groaznic”.

— O baie, și-mi trece tot.

— Nu la asta mă refeream. La infirmerie cu tine, înainte de orice, spuse el.

Se întoarse și dădu de sergentul Bothari, primul la rând.

— Domnule, trebuie să mă prezint la milord contele, spuse Bothari.

— Tata nu-i aici. L-am trimis într-o misiune diplomatică la niște vechi amici de-ai lui. Hei, tu, Kou... ia-l pe Bothari și instalează-l undeva, dă-i cartele de masă, permise și haine. Sergent, vreau să-mi dai raportul personal imediat după ce-o conduc pe Cordelia.

— Da, să trăiți, spuse Koudelka și plecă însoțit de sergent.

— M-a uimit Bothari, i se confesă Cordelia lui Aral. Nu... nu-i corect. Bothari a fost Bothari și n-ar fi trebuit să fiu deloc uimită. Fără el n-am fi reușit s-ajungem.

Aral dădu din cap a încuviințare, zâmbind vag.

— M-am gândit cu c-o să vă prindă bine să-l aveți.

— Și așa a fost.

Droushnakovi, reluându-și vechiul loc din preajma Cordeliei imediat ce Bothari îl lăsă vacant, clătină din cap a îndoială și porni după ea; Aral le conduse pe hol. Restul alaiului îi urmă cu mai puțină hotărâre.

— Mai ai vreo veste despre Illyan? întrebă Cordelia.

— Încă nu. Te-a pus Kou la curent?

— Foarte pe scurt, suficient deocamdată. Atunci, îmi închipui că nici despre Padma și Alys Vorpatril n-a venit vreo veste, nu?

El clătină din cap cu părere de rău.

— Dar nu sunt nici pe lista de capturi confirmate ale lui Vordarian. Cred că se ascund prin oraș. Din tabăra lui Vordarian se scurg informații ca din ciur. Am fi aflat dacă

se făcea vreo arestare atât de importantă. Nu pot decât să mă-ntreb dacă și organizarea noastră e la fel de ciuruită. Țsta-i necazul cu nenorocitele astea de tulburări civile, mereu se găsește cineva să aibă câte-un frate...

O voce îi strigă din capătul holului:

— Domnule! Ah, domnule!

Doar Cordelia îi simți tresărirea lui Aral, zvâcnirea brațului de care se ținea ea.

Un membru al staffului de la Cartierul General îl călăuzea spre ei pe bărbat înalt, în salopetă neagră, cu însemne de colonel pe guler.

— Aici erați, domnule. A sosit colonelul Gerould de la Marigrad.

— Aha. Bun. Cu omul ăsta trebuie să discut chiar acum...

Aral se uită în jur cu o mină de om grăbit și privirea îi căzu pe Droushnakovi.

— Drou, te rog s-o conduci în locul meu pe Cordelia la infirmerie. Ai grijă s-o consulte, ai grijă... ai grijă de ea.

Colonelul nu era vreun șoarece de birou de la Cartierul General. De fapt, arăta ca și când abia aterizase acolo venind direct de pe linia frontului, indiferent ce mai însemna cuvântul „front” în războiul acesta a cărui miză erau loialitățile. Salopeta îi era murdară și boțită, arăta de parcă ar fi dormit în ea, duhoarea ei de fum eclipsând izul de munteancă emanat de Cordelia. Avea riduri de oboseală pe față. Dar nu părea învins, doar îndârjit.

— La Marigrad se dau lupte pentru fiecare palmă de pământ, domnule amiral, raportă el fără niciun preambul.

Vorkosigan făcu o grimasă.

— Atunci, aș prefera să-i ocolim. Hai cu mine în sala tactică... ce-i *ain* pe brațul tău, domnule colonel?

O legătură lată de pânză albă și o fâșie maro mai îngustă se înfășurau pe brațul stâng al ofițerului, deasupra cotului, peste mâneca neagră.

— Să trăiți, pentru identificare. Nu ne dădeam seama în cine tragem, de aproape. Oamenii lui Vordarian poartă roșu și galben, bănuiesc că mai mult n-au reușit să se apropie de castaniu și auriu. Desigur, asta a mea ar trebui să însemne maro și argintiu pentru Vorkosigan.

— De asta mă temeam, spuse Vorkosigan, cu o mină extrem de severă. Scoate-o. Arde-o. Și trimite vorbă mai departe. Ai deja o uniformă, colonele, cea pe care ți-a dat-o împăratul. El e cel pentru care lupți. Lasă-i pe trădători să-și modifice uniforme.

Colonelul păru șocat de vehemența lui Vorkosigan, dar în clipa următoare se însenină; își scoase grăbit pânza de pe braț și o îndesă în buzunar.

— Așa-i, domnule.

Aral făcu un efort vizibil să lase mâna Cordeliei.

— Ne vedem la noi în apartament, iubito. Mai târziu.

Mai târziu în cursul săptămânii, în ritmul ăsta. Cordelia clătină din cap neputincioasă, îi mai măsură o dată cu privirea silueta vâjnoasă, ca și cum ardoarea ei ar fi putut cumva să stocheze imaginea aceea pentru accesare ulterioară, apoi porni după Droushnakovi prin labirintul subteran al Bazei Tanery. Cu Drou, cel puțin, Cordelia reuși să anuleze itinerarul impus de Vorkosigan, insistând să facă mai întâi o baie. Îi căzu numai bine să descopere că într-un șifonier din apartamentul lui Aral o așteptau câteva ținute noi, de mărirea potrivită, care trădau bunul-gust pe care și-l formase Drou în perioada petrecută la palat.

Doctorul bazei n-avea înregistrări la dispoziție; dosarul medical al Cordeliei rămăsese, bineînțeles, în spatele liniilor inamice, ceea ce la momentul respectiv însemna în Vorbarr

Sultana. Omul clătină din cap și introduce un formular nou în interfața de raport.

— Îmi pare rău, lady Vorkosigan. Va trebui pur și simplu să-ncepem cu începutul. Vă rog să aveți răbdare. Am înțeles bine că ați avut niște necazuri femeiești?

Nu, necazurile mele au fost în special cu bărbații. Cordelia își mușcă limba.

— Am suportat un transfer placentar, ia să vedem, trei plus... — numără pe degete — acum vreo cinci săptămâni.

— Scuzați-mă, ce-ați suportat?

— Am născut prin cezariană. N-a mers bine.

— Înțeleg. Post-partum, cinci săptămâni.

Își notă ceva.

— Și în prezent ce vă supără?

Nu-mi place Barrayarul, vreau acasă, socrul meu vrea să-mi omoare copilul, jumătate dintre prietenii mei fug ca să-și salveze viața, iar eu nu reușesc să obțin zece minute de intimitate cu soțul meu, pe care aștia ca voi îl mâncați de viu sub ochii mei, mă dor picioarele, mă doare capul, mă doare sufletul... Era prea complicat totul. Bictul om nu voia decât niște detalii cu care să completeze spațiile din raport, nu un escu.

— Oboscala, reuși să spună Cordelia într-un târziu.

— Aha, făcu doctorul.

Se însenină la față și completează raportul cu informația primită.

— Oboseală post-partum. E și normal.

Ridică spre ea o privire plină de sinceritate.

— Lady Vorkosigan, v-ați gândit să-ncepeți un program de exerciții fizice?

— Cinc-s oamenii lui Vordarian? îl chestionă Cordelia pe Aral, nervoasă și exasperată. Fug de ei de niște săptămâni bune, dar parcă i-am zărit doar așa, în treacăt, într-o oglindă retrovizoare. Cum era aia, cunoaște-ți dușmanul și-așa mai departe. De unde tot face rost la nesfârșit de caftangii?

— Ei, nu la nesfârșit.

Aral schiță un zâmbet și mai luă o înghițitură de tocană. Erau – minune mare! – în sfârșit singuri, în apartamentul lui simplu de ofițer superior, din subteran. Cina le fusese adusă pe tavă de o ordonanță și aranjată pe o masă joasă, la care se așezaseră față în față. Apoi, spre ușurarea Cordelici, Aral se descotorosise de sclavul devotat care le sufla în ceafă cu un „Mulțumesc, caporal, asta-i tot”.

Înghițindu-și dumaticatul, Aral continuă:

— Cine sunt? În general, oricine s-a trezit că are deasupra în ierarhia de comandă un ofițer care-a ales tabăra lui Vordarian, dacă nu și-a luat inima-n dinți sau poate n-a avut atâta minte ca să-i trântască ofițerului o grenadă-n cap sau să dezerteze de la unitatea lui și să se prezinte în altă parte. Iar obediența și coeziunea unității le sunt inculcate adânc oamenilor ăstora. „Când drumul devine greu, rămâi lângă camarazii tăi”, asta li se bagă-n cap cu forța. Așa că, în situația nefericită în care ofițerul lor îi conduce spre trădare, e cu atât mai firesc pentru ei să se țină laolaltă cu cei din detașamentul lor. Și-n afară de asta – un rânjet sumbru îi alteră trăsăturile –, e trădare doar dacă Vordarian pierde.

— Și pierde Vordarian?

— Cât trăiesc eu, și cât îl țin pe Gregor în viață, Vordarian n-are cum să învingă.

Își întări spusele dând ferm din cap cu convingere.

— Vordarian îmi impută crimă după crimă, pe măsură ce le inventează. Cel mai grav zvon pe care-l răspândește e că m-am descotorosit de Gregor și caut să pun mâna pe imperiu ca să-l conduc eu însumi. Consider că-i un truc cu care vrea să-l scoată pe Gregor din ascunzătoare. Știe că Gregor nu-i la mine. Altfel l-ar tenta să dea cu o nucleară pe-aici.

Cordelia făcu o grimasă de silă.

— Deci ce vrea, să-l prindă pe Gregor, sau să-l omoare?

— Să-l omoare numai dacă nu poate să-l prindă. La momentul potrivit, chiar o să-l scot pe Gregor la lumină.

— De ce nu acum?

Cu un oftat obosit, Aral se sprijini de spătar și împinse deoparte tava cu blidul în care mai rămăseseră câțiva dumi-cați de tocană și niște bucăți de pâine.

— Fiindcă vreau să văd câți oameni din forțele lui Vordarian pot să câștig iar de partea mea înainte de deznodământ. *Să dezerteze la mine* nu-i cea mai potrivită expresie... să mi se alăture, poate. Nu doresc să-mi inaugurez al doilea an de mandat cu patru mii de execuții de militari. Toți cei sub un anume grad pot avea parte de grațiere colectivă pe baza faptului că erau legați prin jurământ să-și urmeze ofițerii, dar și dintre comandanți vreau să salvez cât de mulți pot. Cinci conți districtuali și Vordarian au soarta pecetluită la momentul ăsta, nu mai e speranță pentru ei. *Blestemat* să fie c-a pornit așa ceva.

— Ce fac trupele lui Vordarian? Ce-i ăsta, sitzkrieg¹?

¹„Războiul ciudat” sau „războiul așezat”, denumire provenită de la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial, când marile puteri europene, deși își declaraseră război, se aflau în expectativă, ferindu-se să întreprindă vreo acțiune militară de amploare.

— Nu chiar. Irosește timpul, și pe-al lui, și pe-al meu, încercând să cucerească niște obiective puternice care-s inutile, cum e depozitul de la Marigrad. Noi îi facem hatârul și-l atragem înăuntru, sau afară. Asta-i ține pe comandanții lui Vordarian ocupați și cu mintea-n altă parte decât la adevăratele zone de interes, care sunt forțele cantonate în spațiu. De l-aș fi avut pe Kanzian!

— Tot nu l-a localizat contraspionajul tău?

Mult admiratul amiral Kanzian fusese cândva unul dintre cei doi oameni din Înaltul Comandament barrayaran pe care Vorkosigan îi considera superiori lui în privința strategiei. Kanzian era specialist în operațiuni spațiale moderne; forțele din spațiu aveau mare încredere în el. „Pe bocancii *lui* n-o să vezi baligă de cal”, spusese cândva Kou, spre amuzamentul Cordeliei.

— Nu, dar nu-i nici la Vordarian. A dispărut. Sper din tot sufletul că n-a fost prins în cine știe ce prostie de schimb de focuri în stradă, să zacă neidentificat pe undeva. Ce pierdere ar fi!

— Ar ajuta la ceva să urci acolo? Să preiei controlul forțelor din spațiu?

— De ce crezi că mă dau de ceasul morții să păstrez Baza Tanery? Am stat și-am judecat toate motivele pro și contra vizavi de mutarea postului meu de comandă la bordul unei nave. Cred că deocamdată nu e cazul, ar putea să se interpreteze greșit cum c-aș da bir cu fugiții.

A da bir cu fugiții. Ce idee atrăgătoare. Departe, departe de toată nebunia asta, până nu mai rămânea din ea decât o scurtă știre de umplutură în vreun videojurnal galactic. Dar... să dea bir cu fugiții de lângă Aral? Îl cercetă cu privirea, cum stătea sprijinit pe divanul capitonat, uitându-se țintă la resturile cinei, dar fără să le vadă. Un bărbat între două vârste, într-o uniformă verde, ostenit, nu prea arătos (exceptând poate ochii cenușii, pătrunzători); o inteligență

flămândă, aflată într-un neînterupt război cu agresiunea lui născută din teamă, ambele fiind alimentate de experiența bizară a unei vieți întregi, experiența barrayarană. *Să te fi îndrăgostit de un bărbat fericit, dacă voiai fericire. Dar nu, tu trebuia să te lași sedusă de frumusețea uluitoare a suferinței...*

Se vor face amândoi un trup. Acca străveche zicere evlavioasă se dovedise a avea un sens propriu. O firimitură de carne, prizonieră într-un replicator uterin aflat în spatele liniilor inamice, îi lega acum ca pe niște gemeni siamezi. Iar dacă micul Miles murea, se destrăma și legătura lor?

— Ce... ce facem cu ostaticii lui Vordarian?

El oftă.

— Ăsta-i miezul dificil al problemei. Chiar și-așa, cu resursele lui din ce în ce mai împuținate, Vordarian tot mai are în mână peste douăzeci de conți districtuali și pe Kareen. Și câteva sute de indivizi mai puțin importanți.

— Cum ar fi Elena?

— Da. Și chiar din orașul Vorbarr Sultana, la drept vorbind. Ar putea amenința să pulverizeze orașul, la sfârșit, ca să poată pleca de pe planetă. M-am jucat puțin cu ideea asta de-a negocia cu el. Să pun să fie asasinat mai încolo. Că nu pot să-l las pur și simplu să plece liber, ar fi nedrept față de toți cei care și-au dat viața din loialitate față de mine. Ce pedeapsă ar putea mulțumi sufletele acelea trădate? Nu. Deci avem în plan diferite variante de incursiuni de salvare, pentru final. Pentru momentul când schimbul de oameni și loialități o să atingă masa critică și Vordarian o să-nceapă să intre-n panică de-a binelea. Până atunci, așteptăm. La final... mai degrabă sacrific ostaticii decât să-l las pe Vordarian să câștige.

Privirea lui pierdută era acum întunecată.

— Chiar și pe Kareen?

Toți ostaticii? Până și pe cel mai mititel?

— Chiar și pe Kareen. E o Vor. Înțelege cum stau lucrurile.

— Cea mai sigură dovadă că eu nu sunt Vor, spuse Cordelia, posomorâtă. Nu înțeleg nimic din toată... nebunia asta ireală. Cred c-ar trebui să faceți toți tratament psihiatric, de la primul până la ultimul.

El schiță un zâmbet.

— Ce crezi, Colonia Beta ar putea fi convinsă să ne trimită un batalion de psihiatri pe post de ajutor umanitar? Poate pe aia cu care te-ai certat tu ultima dată?

Cordelia pufni. Eh, până la urmă, istoria barrayarană avea un soi de farmec dramatic bizar, la modul abstract, de la depărtare. O reprezentatie a patimilor. Abia de la mică distanță devenea vizibilă stupiditatea ansamblului, odată ce se dizolva ca un mozaic uriaș în pătrățele lipsite de semnificație.

Cordelia șovăi înainte de a întreba:

— O să jucăm jocul de-a ostaticii?

Nu era convinsă că voia să audă răspunsul.

Vorkosigan clătină din cap.

— Nu. Toată săptămâna, doar așa m-am ținut tare să mă uit în ochii unor bărbați care au soții și copii în capitală și să spun *nu*.

Își aranjă frumos tacâmurile pe tavă, după modelul inițial, și adăugă pe un ton gânditor:

— Dar ei n-au o viziune suficient de largă. Până acum, asta n-a fost o revoluție, a fost doar o biată lovitură de palat. Populația e inertă, sau mai degrabă se ferește să scoată capul la lumină, cu excepția câtorva informatori. Vordarian face apel la elita conservatoare, bătrânii Vor, și la militari. Contele nu știe pe cine să conteze. Noua tehnocultură produce pe bandă rulantă plebei progresiști. În viitor ei vor fi majoritatea. Pe lângă banderole colorate, aș vrea să le ofer o metodă de a-i distinge, cum ați spune voi, betanii, pe băieții buni de cei răi. Presiunea morală e o forță mult mai puternică

decât bănuiește Vordarian. Care general de-odinioară, de pe Pământ, a zis că moralul față de forța fizică e în raport de trei la unu? Ah, Napoleon, el era. Păcat că nu și-a urmat propriul sfat. Aș zice chiar cinci la unu, în războiul ăsta.

— Dar se echilibrează puterile voastre? Cum e cu cea fizică?

Vorkosigan ridică din umeri.

— Fiecare dintre noi are acces la suficiente arme cât să distrugă tot Barrayarul. Cu forța brută nu-i nicio problemă. Dar legitimitatea mea e un avantaj enorm, din moment ce e nevoie de oameni care să manevreze armele. De asta tot încercă Vordarian să-mi submineze legitimitatea cu acuzația că vreau să-l mătrășesc pe Gregor. Propun să-l prindem cu minciuna.

Cordelia se cutremură.

— Știi ce, nu cred că mi-aș dori să fiu în tabăra lui Vordarian.

— Ei, mai sunt câteva metode prin care-ar putea învinge. Toate reclamă moartea mea. Fără mine ca focar, singurul regent uns de răposatul Ezar, ce rămâne de ales? La momentul acela, pretențiile lui Vordarian ar avea aceeași valoare ca ale oricui altcuiva. Dacă m-ar omorî pe mine și ar pune mâna pe Gregor, sau invers, e de presupus că pe bazele astea ar putea să-și consolideze poziția mai departe. Până la următoarea lovitură de palat, cu revolte în lanț și omoruri din răzbunare care vor avea ecouri într-un viitor nedeterminat...

Cu ochii îngustați, își contempla viziunea întunecată.

— ăsta-i cel mai rău coșmar al meu. Că, dacă pierdem, războiul ăsta n-are să se oprească până n-o să se înalțe un alt Dorca Vorbarra cel Drept, care să pună capăt unui alt Veac Însângerat. Dumnezeu știe când. Sincer să fiu, în generația mea nu văd pe nimeni de calibrul lui.

Uită-te-n oglindă, își spuse Cordelia, posomorâtă.

— Aha, deci *de-asta* voiai să mă duc mai întâi la doctor, îl tachină Cordelia pe Aral în noaptea aceea.

După ce Cordelia îi corectase câteva presupuneri confuze, doctorul o examinase cu meticulozitate, îi schimbase rețeta din exerciții fizice în odihnă și îi dăduse permisiunea să-și reia relațiile maritale, cu prudență. Aral se mulțumi să zâmbescă și făcu dragoste cu ea de parcă ar fi fost făcută din fibre de sticlă. Își revenise aproape complet după intoxicația cu soltoxin, aprecie Cordelia. Dormi lângă ea nemișcat ca un bolovan, doar că mai cald de-atât, până la răsărit, când îl trezi comconsola. Probabil că funcționase vreo conspirație militară, de nu se aprinsese toată noaptea. Cordelia parcă și vedea un ofițeraș de rang inferior încredințându-i speranțele sale lui Kou: „Da, să-l lăsăm pe Bătrânu’ să facă sex, poate se mai îmblânzește...”

Totuși, jalnica pâclă a oboselii se risipi de data asta mai repede. După o singură zi, Cordelia era pe picioare, cu Droushnakovi pe post de escortă, și pornise să exploreze împrejurimile.

La sala de sport se întâlni cu Bothari. Contele Piotr încă nu se întorsese, așa că sergentul, după ce îi dăduse raportul complet lui Aral, nu mai avea nici el îndatoriri de îndeplinit.

— Trebuie să-mi văd de antrenamente, o lămuri el laconic.

— Ai dormit?

— Nu mult, răspunse el.

Și își reluă alergarea. Obsesiv, prea îndelungat, mult peste starea de echilibru optim dintre timpul petrecut și efectul obținut. Asuda ca să umple timpul și să-și înăbușe gândurile, iar Cordelia îi ură în gând noroc.

Se puse la curent cu detaliile războiului de la Aral și Kou și din buletinele de știri video controlate. Care dintre conți erau aliați, despre cine se știa că era ostatic și unde, ce unități

erau desfășurate în teren de ficcare parte și care dintre ele erau sfâșiate și împrăștiate de ambele părți; unde avuseseră loc lupte, cu ce pierderi, care comandanți își reînnoiseră jurămintele... cunoaștere fără putere. Nu era altceva, aprecie ca, decât o versiune intelectualizată a alergării fără sfârșit a lui Bothari; încă și mai puțin folositoare pentru distragerea atenției de la toate ororile și dezastrele, trecute și iminente, împotriva cărora nu putea face nimic, dar de la care nu-și putea abate cu niciun chip gândurile.

Ea, una, prefera istoria militară cu un decalaj temporal mai mare. Un secol sau două în trecut, spre exemplu. Își imagina un om de știință din viitor privind-o cu detașare printr-un telescop al timpului și făcându-i în gând un semn obscen. În orice caz, își dădea seama acum, istoriile militare pe care le citise omiseseră cea mai importantă parte; nu pomeneau nimic despre ce li se întâmplase copiilor oamenilor.

Nu – acolo toți erau copii. Fiecare – fiu al unei mame, în uniforma lui neagră. Îi reveni în memorie o amintire cu Aral, un glas catifelat și adânc rostind „Cam în perioada aceea au început soldații să arate ca niște copii în ochii mei...”

Se împinse de lângă videoconsolă și plecă să caute prin baie niște analgezice.

În ziua a treia, Cordelia se întâlnește pe un hol cu locotenentul Koudelka, zorit, cu fața înroșită de emoție.

— Kou, ce s-a-ntâmplat?

— A sosit Illyan. Și l-a adus pe Kanzian cu el!

Cordelia îl urmă până într-o sală de ședințe. Cu tot pasul ei lung, Droushnakovi se văzu nevoită să dea zor ca să poată ține ritmul. Aral, flancat de doi membri ai staffului, stătea cu mâinile încleștate de marginea mesei, ascultând cu luare-aminte. Comandantul Illyan era suit pe marginea mesei,

legănându-și un picior în ritmul vorbelor. Pe brațul stâng avea un bandaj pătat cu o scurgere galbenă. Era livid și murdar, dar ochii îi străluceau de triumf, cu o sclipire de febră. Purta haine civile care arătau de parcă fuseseră furate dintre bulendrele murdare ale cuiva și apoi rostogolite la vale prin țărână.

Lângă Illyan se afla un bărbat mai în vârstă – un membru al staffului îi întinse o băutură, pe care Cordelia o recunoscu a fi un tonic cu aromă de fructe, îmbogățit cu săruri de potasiu, pentru cei care aveau nevoie de stimularea metabolismului. El o gustă îndatoritor, apoi se strâmbă, cu aerul că ar fi preferat un revigorant mai de modă veche, ca de pildă un coniac. Supraponderal și prea mic de înălțime, încărunțit pe unde nu chelise deja, amiralul Kanzian nu părea prea impunător. Avea un aspect de bunic – dar de bunic cu ocupația de profesor cercetător. Liantul trăsăturilor sale era o intensitate intelectuală care părea să confere substanță și forță sintagmei „științe militare”. Cordelia îl cunoscuse îmbrăcat în uniformă; emana o superioritate calmă care nu părea afectată de cămașa și pantalonii civili parcă scoși din același coș cu rufe murdare ca și hainele lui Illyan.

Illyan tocmai spunea:

— ...Și după aia ne-am petrecut noaptea următoare în pivniță. Detașamentul lui Vordarian s-a întors a doua zi dimineață, dar... milady!

Zâmbetul larg cu care o întâmpină fu umbrat de o străfulgerare de vinovăție în privirea fugară pe care o aruncă spre talia ei. Cordelia ar fi preferat ca el să pălăvrăgească mai departe, incitat, despre aventurile lui, dar sosirea ei părea să-l fi dezumflat, de parcă era fantoma celui mai notabil eșec al lui venită să-l bântuiască la banchetul în cinstea victoriei.

— E grozav să vă văd pe amândoi, Simon, domnule amiral.

Se salutară cu o înclinare a capului; Kanzian dădu să se ridice, dar toată lumea îl pofti prin gesturi să se așeze la loc,

ceea ce îi provocă o strâmbătură de nedumerire. Aral îi făcu semn Cordelici să ia loc lângă el.

Illyan continuă într-o manieră mai temperată. Ultimele două săptămâni în care se jucase de-a v-ați ascunselea cu forțele lui Vordarian păreau asemănătoare cu ale Cordelici, doar că se desfășuraseră în decorul mult mai complex al capitalei ocupate. Însă Cordelia recunoștea, pe sub cuvintele lui simple, acele spaime deja familiare. Illyan ajunsese repede cu istorisirea la momentul prezent. Kanzian înclina din cap aprobator, când și când.

— Bună treabă, Simon, spuse Vorkosigan după ce Illyan termină de povestit, apoi dădu din cap în direcția lui Kanzian. Foarte bună treabă.

Illyan zâmbi.

— M-am gândit cu c-o să vă placă, domnule.

Vorkosigan se întoarse spre Kanzian.

— Domnule, imediat ce-o să vă simțiți în stare, aș vrea să ne vedem în sala tactică să vă pun la curent.

— Mulțumesc, milord. N-am mai beneficiat de comunicații – cu excepția buletinelor de știri ale lui Vordarian – de când am evadat din Cartierul General. Deși multe s-au putut deduce din ceea ce am avut ocazia să vedem. Că veni vorba, consider lăudabilă strategia ta de a păstra rezerva. E bună deocamdată. Dar te apropii de limitele ei.

— Așa simt și eu, domnule.

— Ce face Jolly Nolly¹ la Stația de Salt Unu?

— Nu răspunde la apel. Săptămâna trecută, subordonații lui ofereau o gamă uimitoare de scuze, dar până la urmă le-a secat inventivitatea.

— Ha! Parcă-mi și imaginez. Colita lui o fi într-o formă de zile mari. Pun rămașag că nu toate cazurile de „indispuși”

¹ De la Jolly Molly, denumire argotică pentru vibrator; aici, poreclă a amiralului Knollys, comandant al forțelor spațiale barrayarane.

erau minciuni. Cred c-ar trebui să încep printr-o discuție particulară cu amiralul Knollys, doar noi doi.

— V-aș fi recunoscător, domnule.

— O să vorbim despre lucrurile care nu se pot evita din motive de timp. Și despre cusururile unui potențial comandant care-și bazează întreaga strategie pe un asasinat, iar după aceea nu reușește să-l ducă la capăt, spuse Kanzian, încruntându-se cu un aer critic. Șubredă construcție, să-ți lași tot războiul să depindă de-un singur eveniment. Vordarian a avut mereu tendința să se grăbească fără rost.

Alături, Cordelia își încrucișă privirea cu a lui Illyan.

— Simon. Cât erai blocat în Vorbarr Sultana, ai aflat ceva, orice, despre Spitalul Militar Imperial? Despre laboratorul lui Vaagen și Henri?

Despre bebelușul meu?

Illyan scutură din cap cu regret.

— Nu, milady, spuse el și privi spre Vorkosigan. Milord, e adevărată știrea despre moartea căpitanului Negri? La noi a ajuns doar ca zvon și prin înștiințările de propagandă ale lui Vordarian. Ne-am gândit că s-ar putea să fie o minciună.

— Negri e mort. Din păcate, răspunse Vorkosigan cu o grimasă.

Illyan își îndreptă brusc spinarea, panicat.

— Și împăratul, și el?

— Gregor e sănătos și în siguranță.

Illyan se cocoșă la loc.

— Slavă domnului. Unde e?

— În altă parte, răspunse sec Vorkosigan.

— Ah. Sigur, domnule. Cer iertare.

— Imediat după ce dai pe la infirmerie și pe la dușuri, Simon, am să-ți dau de făcut niște munci de curățenie, continuă Vorkosigan. Vreau să știu cu exactitate cum a luat Vordarian prin surprindere Securitatea Imperială. Nu doresc să-l ponegresc pe mort – și Dumnezeu știe că omul ăsta a

plătit pentru greșelile lui—, dar vechiul sistem personal al lui Negri de conducere a Securității, cu toate compartimentele lui mărunte și secrete pe care i le împărtășeau numai lui Ezar, trebuie dezmembrat complet. Fiecare componentă, fiecare om trebuie reexaminat, înainte de-a asambla iar totul. Asta o să fie prima ta însărcinare ca nou șef al Securității Imperiale. Căpitane Illyan.

Fața lui Illyan, albicioasă de oboseală, se făcu verzuie.

— Domnule... vreți să mă puneți pe mine în locul lui Negri?

— Mai întâi scuturi locul ăla de praf, îl sfătui Vorkosigan. Și fără-ntârziere, dacă ești amabil. Nu pot să-l scot la iveală pe împărat cât timp Securitatea nu e în măsură să-l păzească.

— Da, să trăiți.

Amețeala îi făcea lui Illyan vocea subțire.

Kanzian se ridică de pe scaun, refuzând ajutorul unui ofițer îngrijorat. Aral îi strânse mâna Cordeliei pe sub masă și se ridică la rândul-i să însoțească nucleul noului său Stat-Major. Pe când ieșeau toți, Kou rânji peste umăr spre Cordelia și șopti:

— Lucrurile încep să se-mbunătățească, ei?

Îi zâmbi și ea, posomorât. Ecoul cuvintelor lui Vorkosigan îi răsuna în minte. *Când schimbul de oameni și loialități o să atingă masa critică și Vordarian o să-nceapă să intre-n panică...*

* * *

Micul pârau de refugiați care se scurgea către Baza Tanery deveni un fluviu statornic spre sfârșitul săptămânii. După Kanzian, cea mai spectaculoasă apariție fu cea a prim-ministrului Vortala, evadat din arestul la domiciliu impus de Vordarian. Sosi cu câțiva dintre oamenii săi, toți răniți, și cu o poveste de țî se ridica părul în cap despre mituiri, șiretlicuri, urmăriri și schimburi de focuri. Își făcură

apariția și doi miniștri imperiali mai puțin importanți, dintre care unul făcuse drumul pe jos. Moralul creștea cu fiecare adaos; atmosfera din bază părea încărcată de electricitate în așteptarea acțiunii. Întrebarea pe care și-o puneau reciproc membrii staffului pe holuri nu mai era „Oare cine-o să mai vină?”, ci „Oare cine mai vine în dimineața asta?”. Cordelia încerca să pară încântată de toate acestea, strângându-și spaima într-un colț al gândurilor pe care îl păstra numai pentru ea. Vorkosigan devenea tot mai mulțumit, dar și mai încordat.

Conform cu instrucțiunile primite, Cordelia se odihni îndelung în apartamentul lui Vorkosigan. Se umplu de energie atât de repede că-i venea să se urce pe pereți. Atunci încercă să aducă variație în rețeta doctorului, experimentând câteva flotări și genuflexiuni (nu și abdomene). Tocmai chibzuia la părțile bune și rele ale ideii de-a i se alătura lui Bothari la sala de sport, când se auzi semnalul comconsolei.

Fața temătoare a lui Koudelka apăru pe ecran.

— Milady, m'lord solicită să mergeți acum la el în Sala de ședințe șapte. Se-apropie ceva și vrea să vedeți.

Cordeliei i se strânse stomacul.

— În regulă. Am pornit.

O mulțime de oameni așteptau în Sala de ședințe șapte, adunați în jurul unei videoconsole și prinși într-o dezbatere pe voci joase. Membri ai staffului, Kanzian, ministrul Vortala însuși. Vorkosigan ridică privirea spre ea și îi zâmbi scurt și fără vreo emoție.

— Cordelia. Aș vrea opinia ta despre ceva ce se pune la cale.

Flatant, dar...

— Despre ce e vorba?

— Cel mai recent raport special de la Vordarian are un clenci nou. Kou, mai pune o dată înregistrarea, te rog.

Transmisiunile de propagandă ale lui Vordarian din capitală erau în general subiecte de batjocură printre oamenii lui Vorkosigan. De data asta, chipurile lor păreau mai degrabă serioase.

Vordarian apăru într-un decor recognoscibil, una dintre încăperile oficiale ale Reședinței Imperiale, tihnită și protocolară Cameră Albastră. Ezar Vorbarra obișnuia să-și facă rarele declarații publice în acel decor. Vorkosigan se încruntă.

Vordarian, îmbrăcat în uniformă oficială completă, ședea pe un divan tapișat cu mătase ivorie, având-o alături pe prințesa Kareen. Părul ei negru era bine strâns la spate cu agrafe împodobite cu giuvaeruri, lăsându-i fața complet descoperită. Purta o splendidă rochie neagră, mohorâtă și ceremonioasă.

Vordarian rosti doar câteva cuvinte sobre, cerând atenție din partea privitorilor. Apoi apăru marșalul a Consiliului Conților de la castelul Vorhartung. În cadru crescuse imaginea Lordului Protector al Cercului Vorbitorilor, care își purta toate însemnele funcției. În afară de aparatul de înregistrat, nu se vedea ce anume mai era ațintit spre capul Lordului Protector, dar faptul că privea în mod repetat doar într-o anume parte în loc să se uite drept înaintea o făcu pe Cordelia să-și imagineze un ins cu o armă letală, sau poate un detașament întreg, în acea zonă din afara cadrului.

Lordul Protector ridică o foiță de plastic și începu:

— Citez... date fiind...

— Ah, ingenios! murmură Vortala.

Koudelka puse holovidul pe pauză ca să-l întrebe:

— Scuze, ce spuneți, domnule ministru?

— „Citez” asta... se distanțează în mod legal de vorbele pe care urmează să le reproducă de pe foița aia cu propria-i gură. N-am sesizat asta prima dată. Bun, Georgos, bun, i se adresează Vortala siluetei paralizate. Dă-i drumul, locotenent, n-am vrut să-ntrerup.

Holovidul continuă:

— ...mârșava ucidere a împăratului-copil Gregor Vorbarra, ca și trădarea sacrelor jurămite de către uzurpatorul închipuit Vorkosigan, Consiliul Conților îl declară pe falsul regent: trădător al credinței, proscris, depozat de putere și scos în afara legii. Astăzi Consiliul Conților îl confirmă pe contele comandor Vidal Vordarian drept prim-ministru și regent în funcție al prințesei-văduve Kareen Vorbarra, formând de urgență un guvern provizoriu până când va veni vremea ca un nou moștenitor să fie găsit și confirmat de Consiliul Conților și de Consiliul de Miniștri în plenul Consiliilor reunite.

Continuă cu alte chestiuni legislative, în vreme ce imaginea panorama restul încăperii.

— Pune pauză, Koudelka, ceru Vortala; buzele i se mișcau în timp ce număra fără glas. Ha! Nici măcar o treime nu-s prezenți. Nici gând să aibă cvorum. Pe cine crede el că păcălește?

— Om disperat, măsuri disperate, murmură Kanzian pe când înregistrarea pornea din nou, la atingerea lui Koudelka.

— Să te uiți la Kareen, o atenționă Vorkosigan pe Cordelia.

Secvența următoare revenea la Vordarian și la prințesă. Vordarian își continua discursul, care suna atât de onctuos, încât îi luă Cordeliei câteva clipe să înțeleagă din el faptul că, prin expresia „protector personal”, Vordarian făcea un anunț de logodnă. Mâna lui o acoperea cu sobrietate pe a lui Kareen, deși privirea îi rămânea ațintită înainte. Kareen ridică mâna ca să primească un inel pe deget, fără ca expresia calmă de pe chip să i se schimbe câtuși de puțin. Înregistrarea se încheie cu o muzică solemnă. Sfârșit. Din fericire, fuseseră scutiți de comentariile post-mortem în stil betan; după toate aparențele, nimeni nu se obosea să-l întrebe ceva pe „barrayaranul de pe stradă”, cel puțin cât timp nu se isca

vreo revoltă suficient de puternică încât să ridice gălăgia până la un nivel la care nimeni să nu mai cuteze s-o ignore.

— Cum ți se pare reacția lui Kareen? o întreabă Aral.

Cordelia ridică din sprâncene.

— Ce reacție? Cum să mi se pară? N-a zis nicio vorbă!

— Exact. Ție nu-ți pare drogată? Sau forțată? Sau era un consimțământ autentic? S-a lăsat amăgită de propaganda lui Vordarian, sau ce?

Frustrat, Vorkosigan rămase privind lung la spațiul în care se proiectase imaginea femeii.

— Întotdeauna a fost rezervată, dar asta a fost cea mai indescifrabilă interpretare pe care am văzut-o vreodată.

— Mai pune-o o dată, Kou, spuse Cordelia.

Îl puse să oprească înregistrarea în momentele în care Kareen se vedea cel mai bine. Îi studie chipul încremenit, aproape la fel de puțin animat și în clipele acestea, și în cele când rula înregistrarea.

— Nu pare amețită sau sedată. Și nu se uită într-o parte, ca Protectorul.

— N-o amenință nimeni cu arma? presupuse Vortala.

— Sau poate că pur și simplu nu-i pasă, sugerează Cordelia cu o mină mohorâtă.

— Consimțământ, sau forțare? repetă Vorkosigan.

— Poate nici una, nici alta. Toată viața ei de om matur a avut parte de genul ăsta de aiureli... La ce te-astepti din partea ei? A supraviețuit după trei ani de căsnicie cu Serg, până s-o ia Ezar sub aripa lui protectoare. Probabil că-i expertă deja în a ghici ce să nu spună și când să nu spună.

— Dar să i se supună în public lui Vordarian... dacă-și imaginează că e responsabilă pentru moartea lui Gregor...

— Chiar așa, oare ce crede? Dacă se gândește într-adevăr că fiul ei e mort, chiar dacă nu crede că l-ai omorât tu, atunci nu-i mai rămâne nimic de care să aibă grijă în afară

de propria-i supraviețuire. De ce să și-o riște pentru un gest dramatic inutil, dacă tot nu l-ar mai ajuta pe Gregor? În fond, ce-ți datorează ție, nouă? Am dezamăgit-o cu toții, asta-i tot ce știe ea în momentul de față.

Vorkosigan avu o tresărire.

— Cu siguranță că Vordarian îi controlează accesul la informație, continuă Cordelia. Poate chiar e convinsă că va ieși victorios. E o supraviețuitoare. Până acum le-a supraviețuit lui Serg și lui Ezar. Poate că are de gând să vă supraviețuiască amândurora, ție și lui Vordarian. Poate singura răzbunare pe care crede c-o va obține vreodată e să trăiască destul cât să scuipe pe toate mormintele voastre.

— Dar e o Vor, șopti un ofițer. Ar fi trebuit să-l sfideze.

Cordelia îl cadorsi cu un surâs sclipitor.

— Ah, dar nu poți ști niciodată ce gândește o femeie barrayarană doar ascultând ce spune în fața bărbaților barrayaranii. Sinceritatea nu prea e răsplătită, să știi.

Omul se uită la ea cam neliniștit. Drou zâmbi acru. Vorkosigan expiră cu zgomot. Koudelka clipi năuc.

— Vasăzică, Vordarian se satură de-atâta așteptare și se autonumește regent, murmură Vortala.

— Și prim-ministru, adăugă Vorkosigan.

— Într-adevăr, se extinde.

— De ce să nu țintească de-a dreptul imperiul? întrebă ofițerul.

— Încearcă marea cu degetul, răspunse Kanzian.

— Vine și asta mai târziu în scenariu, își dădu cu părerea Vortala.

— Sau poate mai curând, dacă-i forțăm puțin mâna, sugerează Kanzian. Ultimul pas, cel fatal. Trebuie să ne gândim cum să-l mai zgândărim doar un pic.

— Nu prea mult timp de-acum, spuse ferm Vorkosigan.

Chipul lui Kareen îi rămase Cordeliei în minte, ca o mască fantomatică, până la sfârșitul zilei și reveni în zori, la momentul trezirii. Ce credea Kareen? Ce simțea Kareen, la urma urmei? Poate că era într-adevăr atât de amorțită pe cât arăta. Poate era în expectativă. Poate era trup și suflet de partea lui Vordarian. *De-aș ști ce era în mintea ei, aș ști ce făcea. De-aș ști ce făcea, aș ști ce era în mintea ei.*

Prea multe necunoscute în ecuația aceasta. *De-aș fi în locul lui Kareen...* Era validă o asemenea analogie? Putea Cordelia să judece punându-se în locul altcuiva? Putea cineva? Erau asemănări între ea și Kareen, erau femei, aveau vârste apropiate, erau mame cu fii aflați în pericol... Cordelia luă pantoful lui Gregor din grămăjoara ei de suvenir și îl răsuci între degete. *Mama m-a tras înapoi, dar mi-a rămas pantoful în mână ei. Ar fi trebuit să-l strâng mai bine...* Poate ar trebui să se încreadă în propria-i judecată. Poate știa exact ce anume gândea Kareen.

Când se auzi semnalul consolei, aproape de ora apelului din ziua anterioară, Cordelia zbură într-acolo să răspundă. O nouă emisie din capitală, dovezi noi, ceva care să rupă cercul absurdităților? Dar chipul care se materializă pe ecran nu era al lui Koudelka, ci al unui necunoscut cu însemnul Contraspionajului pe guler.

— Lady Vorkosigan? Începu el respectuos.

— Da?

— Sunt maiorul Sircoj, ofițer de serviciu la poarta principală. Însărcinarea mea e să-i cercetez pe toți nou-veniții, cei care au părăsit unitățile trădătorului și așa mai departe, și să centralizez informațiile noi pe care ni le aduc. A venit să ni se predea acum o jumătate de oră un bărbat care spune că a evadat din capitală și refuză să răspundă la întrebări. Am verificat afirmația lui că a fost supus condiționării anti-interogatoriu – dacă încercăm să-i dăm fast-penta îl omorâm.

Cere întruna... de fapt, insistă să discute cu Domnia Voastră. Ar putea fi un asasin.

Cordeliei îi bătea inima să-i spargă pieptul. Se sprijini de holovid de parcă ar fi putut să se cațare și să pătrundă prin el de partea cealaltă.

— A adus ceva cu el? Întrebă ea cu respirația tăiată. Ca, de pildă, o canistră de vreo jumătate de metru înălțime... cu o mulțime de luminițe clipitoare și pe capac scris cu litere mari și roșii „Cu partea aceasta în sus”? Arată misterios al dracului, garantat că orice paznic intră-n convulsii... numele lui, maior!

— N-a adus cu el decât hainele cu care era îmbrăcat. Nu-i într-o formă prea bună. Îl cheamă Vaagen, căpitanul Vaagen.

— Vin imediat.

— Nu, milady! Individul delirează de-a dreptul. Ar putea fi periculos, nu vă pot lăsa...

Îl lăsa vorbind spre camera goală. Droushnakovi trebui s-o ia la fugă ca s-o prindă din urmă. Cordelia ajunsese la birourile pazei de la portalul principal în mai puțin de șapte minute și se opri pe hol să-și tragă răsuflarea. Să-și tragă sufletul, care voia să-i zboare afară pe gură. Calm. Calm. Deliratul nu părea să-l impresioneze pe Sircoj.

Cu fruntea sus, intră în birou.

— Spune-i maiorului Sircoj că lady Vorkosigan a venit să-l vadă, îi spuse funcționarului, care înălță din sprâncene impresionat și se aplecă ascultător deasupra comconsolei.

Sircoj apărură după câteva minute nesfârșite— prin ușa *aceea*, își însemnă Cordelia în minte traseul.

— Trebuie să-l văd pe căpitanul Vaagen.

— Milady, ar putea fi periculos, începu Sircoj exact de unde-l lăsase ea mai devreme. Se poate să fi fost programat în vreun fel neprevăzut.

Cordeliei îi trecu prin minte să-l apuce pe neașteptate pe Sircoj de gât și să încerce să-i bage mințile-n cap cu forța. Nu era o variantă practică. Trase adânc aer în piept.

— Ce m-ai lăsa să fac? Pot măcar să-l văd pe holovid?

Sircoj căpătă o mină gânditoare.

— Asta ar fi în regulă. Să mai verificăm o dată identificarea și putem să-nregistrăm. Foarte bine.

O duse într-o altă încăpere și porni un monitor. Cordelia lăsă să-i scape un mic geamăt.

Vaagen era singur în camera de interogare, pe care o măsura cu pasul din perete în perete. Purta pantaloni de uniformă verzi și o cămașă albă cu pete maronii. Era cumplit de schimbat față de savantul fercheș și energic pe care îl văzuse ultima dată în laboratorul lui de la Spitalul Militar. Avea pete de un roșu-violet în jurul ambilor ochi, iar o pleoapă îi era atât de umflată, încât ochiul era aproape complet închis; prin fanta îngustă se întrezărea licărirea unui stacojiu înspăimântător. Se mișca adus de spate. Nespălat, nedormit, cu buzele umflate...

— Adu un medic pentru omul ăsta!

Cordelia își dădu seama că răcnise abia când Sircoj tresări violent.

— A trecut prin triaj. Nu e într-o stare care să-i amenințe viața. Putem începe să-l tratăm imediat ce primim avizul de securitate, se încăpățână Sircoj.

— Atunci, fă-i legătura cu mine, spuse Cordelia printre dinți. Drou, întoarce-te și cheamă-l pe Aral. Spune-i ce se petrece.

Sircoj păru îngrijorat la auzul vorbelor ei, dar se ținu brav de procedurile lui. Alte secunde fără sfârșit, timp în care cineva se duse iar în zona de detenție și-l duse pe Vaagen la o comconsolă.

În sfârșit, figura lui apăru pe ecran; Cordelia își vedea propriul chip reflectat în intensitatea ardentă a trăsăturilor lui. În sfârșit, erau în legătură.

— Vaagen! Ce s-a-ntâmplat?

— Milady!

Mâinile i se încordară, tremurătoare, când se sprijini să se aplece către proiector.

— Idioții, imbecilii, ignoranții, tâmpiții...

Începu să bolborosească neputincios obscenități, apoi își trase răsuflarea și o luă iar de la capăt, iute, concis, de parcă se temea că imaginea ei putea să-i dispară în orice moment din fața ochilor.

— La-nceput am crezut că poate n-o să pățim nimic, după două zile de lupte care se potoliseră treptat. Am ascuns replicatorul la Spitalul Militar, dar n-a venit nimeni. Am ținut capul la cutie și-am dormit cu schimbul în laborator. Pe urmă Henri a reușit să-și scoată clandestin soția din oraș, iar noi doi am rămas. Am încercat să continuăm tratamentele în secret. Deși puteam s-așteptăm să se termine totul, s-așteptăm să fim salvați. Lucrurile trebuiau s-ajungă la un deznodământ, într-un fel sau altul... Aproape că încetaserăm să mai așteptăm venirea lor, dar au venit. În cele din urmă... ieri.

Își trecu o mână prin păr, ca și când ar fi căutat vreo conexiune între timpul real și timpul coșmarurilor, în care ceasurile zburau nebunește.

— Detașamentul lui Vordarian. A venit să caute replicatorul. Ne-am încuiat în laborator, au intrat cu forța. Au cerut. Noi am refuzat, am refuzat să vorbim, niciunui dintre noi nu-i putea da fast-penta. Așa că ne-au bătut. Pe el l-au *omorât* cu bătaia, ca pe-o scursură a străzii, ca și cum ar fi fost un nimeni, tot potențialul, toată inteligența, toată educația *iro-site*, doborât de un imbecil care nu leagă două vorbe, cu un pat de armă...

Începuseră să-i curgă lacrimile pe față.

Cordelia stătea în picioare, albă și copleșită; era un caz grav, grav de tot, de déjà-vu defectuos. Își închipuise deja scena din laborator de o mie de ori, dar niciodată nu-l văzuse pe doctorul Henri mort pe podea, nici pe Vaagen bătut până la inconștiență.

— Pe urmă s-au năpustit asupra laboratorului. Totul, toate înregistrările tratamentelor. Toată munca lui Henri pusă pe foc, distrusă. Nu era nevoie să facă așa ceva. Totul distrus de pomană!

Vocea i se frânse, răgușită de furie.

— Au dat de... replicator? L-au deșertat?

Parcă ar fi avut-o în fața ochilor; o văzuse și-o revăzuse de-atâtea ori, revărsarea...

— L-au găsit, până la urmă. Dar l-au luat cu ei. Iar mie mi-au dat drumul după asta.

Clătină încet din cap.

— L-au luat, repetă ea prosteste.

De ce? Ce sens avea să iei tehnologia, dar nu și pe tehnicieni?

— Și ți-au dat drumul. Ca să dai fuga la noi, presupun. Să ne aduci vestea.

— V-am adus-o, milady.

— Unde crezi...? Unde l-au dus?

De lângă ea se auzi vocea lui Vorkosigan.

— La Reședința Imperială, cel mai probabil. Cei mai valoroși ostatici sunt ținuti acolo. Pun imediat contraspionajul să se ocupe.

Stătea țeapăn, înfipt în picioare, cenușiu la față.

— S-ar părea că nu suntem singura tabără care crește presiunea.

La două minute după sosirea lui Vorkosigan la postul de pază de la poarta principală, căpitanul Vaagen era culcat pe placa ei flotantă și dus către infirmerie, iar cel mai bun doctor al bazei specializat în traumatisme era convocat la întâlnirea cu el. Cordelia reflectă cu amărăciune la natura ierarhiei de comandă; tot adevărul din lume, și rațiunea, și necesitatea urgentă păreau a fi insuficiente ca să-i ofere forță cauzală cuiva din afara acelei ierarhii.

Savantul nu mai putea fi interogat până nu i se administra tratament medical. Vorkosigan se folosi de timpul rămas ca să-i pună la curent pe Illyan și departamentul lui cu noua problemă. Cordelia își umplu timpul rămas umblând de colo-colo prin zona de așteptare a infirmeriei. Droushnakovi o supraveghea într-o tăcere îngrijorată, nefăcând greșeala prostească de a-i oferi încurajări pe care amândouă le știau a fi deșarte.

În sfârșit, specialistul în traumatisme ieși din operație și anunță că Vaagen era conștient și cu mintea suficient de limpede ca să poată fi chestionat pe scurt... accentuă sintagma „pe scurt”... Veni Aral, urmat de Koudelka și Illyan, iar când intrară cu toții îl găsiră pe Vaagen întins într-un pat, cu ochiul bandajat și cu o perfuzie pentru hidratare și medicație.

Cu voce răgușită și ostenită, Vaagen mai adăugă câteva detalii cumplite, dar nimic care să modifice imaginea zugrăvită-n cuvinte pe care i-o oferise de la început Cordeliei.

Illyan ascultă totul cu atenție.

— Oamenii noștri de la Reședință confirmă, raportă el după ce șoapta tot mai greoaie și mai firavă a lui Vaagen se topi de tot. Se pare că replicatorul a fost adus ieri și plasat în aripa cel mai bine păzită, lângă apartamentul prințesei Kareen. Loialiștii noștri nu știu ce e, li se pare că-i un fel de instrument, poate o bombă care să elimine Reședința și pe toți cei din ea în bătălia finală.

Vaagen pufni, tuși și se scutură.

— Arc cine să se ocupe de el? puse Cordelia întrebarea pe care încă n-o ridicase nimeni. Un doctor, un tehnician, cineva?

Illyan se încruntă.

— Nu știu, milady. Aș putea încerca să aflu, dar orice comunicare suplimentară îi pune în pericol pe oamenii de-acolo.

— Mm.

— Tratamentul oricum e întrerupt, bombăni Vaagen, jucând între degete marginea așternutului. Lua-i-ar dracu'.

— Îmi dau seama că ți-ai pierdut însemnările, dar n-ai putea... să-ți reiei munca? întrebă cu sfială Cordelia. Adică, dacă-ți primești replicatorul înapoi. Să continui de unde-ai rămas.

— În momentul în care o să-l recapăt, n-o să mai fie ca atunci când am rămas fără el. Și nu era totul în capul meu. O parte era în al lui Henri.

Cordelia inspiră adânc.

— Din câte-mi amintesc, replicatoarele astea portabile escobarane au un ciclu de întreținere de două săptămâni. Când a fost ultima dată când ai încărcat acumulatorul, ai schimbat filtrele și-ai adăugat nutrienți?

— Acumulatorul durează câteva luni, o corectă Vaagen. Mai degrabă filtrele ar fi o problemă. Dar soluția nutritivă o să fie primul factor limitator de care-o să se lovească. La

așa o rată metabolică hiperstimulată, fetusul va suferi din lipsa nutrienților vreo câteva zile înainte ca sistemul să se sufocă în reziduurile lui. Totuși, s-ar putea ca produsele de descompunere să supraîncarce filtrele destul de repede după ce va începe metabolizarea țesutului muscular.

Ea evită privirea lui Aral și se uită țintă la Vaagen, care îi întoarce privirea cu singurul său ochi valid și cu o durere mai mult decât fizică zugrăvită pe față.

— Și când ați făcut ultima revizie a replicatorului, tu și Henri?

— Pe paisprezece.

— Au rămas mai puțin de șase zile, șopti Cordelia, îngrozită.

— Ăă... că veni vorba. Ce zi e azi? Întrebă Vaagen, privind în jur cu o nesiguranță care nu-l caracteriza și a cărei vedere o îndureră pe Cordelia.

— Limita de timp se aplică numai dacă replicatorul nu-i îngrijit cum trebuie, interveni Aral. Doctorul Reședinței, omul lui Kareen și-al lui Gregor... nu și-ar da el seama că-i nevoie de intervenție?

— Domnule, spuse Illyan, s-a raportat că doctorul prințesei a fost ucis la Reședință în prima zi de lupte. Două confirmări din surse diferite – trebuie să consider informația ca fiind sigură.

— Ar putea să-l lase pe Miles să moară acolo pur și simplu din ignoranță, își dădu seama Cordelia, consternată. E ca și cum l-ar lăsa dinadins.

Chiar și unul dintre loialiștii lor secreți, sub impresia plină de eroism că amorsează o bombă, putea fi o amenințare pentru copilul ei.

Vaagen se zvârcoli în așternut. Aral prinse privirea Cordeliei și făcu semn din cap spre ușă.

— Mulțumesc, căpitane Vaagen, spuse el. Ne-ai adus servicii extraordinare. Mai presus de datorie.

— Dracu' s-o ia de datorie, murmură Vaagen. Lua-i-ar dracu'... nenorociți de bătauși ignoranți...

Se retraseră din încăpere, lăsându-l pe Vaagen să-și consume recuperarea lipsită de odihnă. Vorkosigan îl trimise pe Illyan la numeroasele lui îndatoriri.

Cordelia se întoarse să-l privească pe Aral drept în față.

— Și acum?

Gura lui era strânsă într-o linie dreaptă și dură, privirea pe jumătate absentă din pricina calculelor, aceleași pe care le făcea și ea, presupuse Cordelia, dar complicate prin adăugarea a o mie de factori pe care ea nu putea decât să și-i imagineze.

— De fapt, spuse el încet, nu s-a schimbat nimic. E ca înainte.

— S-a schimbat. E diferența dintre a sta în ascunzătoare și-a fi prizonier. Dar de ce-a așteptat atâta Vordarian până să-l captureze? Dacă habar n-avea pân-acum de existența lui Miles, cine i-a spus? Poate Kareen, când s-a hotărât să coopereze?

Droushnakovi păru dezgustată de o asemenea idee.

— Poate că Vordarian se joacă cu noi, își dădu cu părerea Aral. Poate-a ținut tot timpul replicatorul ca soluție de rezervă, până la momentul când avea neapărat nevoie de-o pârghe nouă.

— Fiul nostru. Soluție de rezervă, îl corectă Cordelia.

Privi țintă în ochii aceia cenușii, care păreau pe jumătate duși, dorindu-și în gând: *Privește-mă pe mine, Aral!*

— Trebuie să vorbim despre asta.

Și îl duse pe coridor până la cea mai apropiată incintă izolată, camera de consultări a unui doctor, unde aprinse lumina. Ascultător, el se așeză la masă, avându-l lângă el pe Kou, și așteptă. Se așeză și ea în fața lui. *Înainte ne așezam mereu de aceeași parte...* Drou rămase în picioare în spatele ei.

Aral o privi obosit.

— Da, Cordelia.

— Cese-ntâmplă în mintea ta? Cum stăm, în situația asta?

— Îmi... pare rău. Privind în urmă. Îmi pare rău că n-am ordonat un raid mai devreme. Reședința e o fortăreață mult mai dificil de străpuns în momentul ăsta decât spitalul armatei, oricât de periculos ar fi fost un raid la Spitalul Militar. Și totuși... n-aș putea schimba alegerea de-atunci. Câtă vreme oamenilor din propriul meu staff li s-a cerut să aștepte și să rabde, nu puteam să risc vieți și să cheltuiesc resurse în beneficiul meu particular. Miles e într-o... poziție care mi-a dat puterea să pretind loialitate din partea lor în pofida presiunilor lui Vordarian. Știau că nu le cer lor și familiilor lor să-și asume riscuri pe care nu sunt dispus să le împărtășesc eu însumi.

— Dar acum s-a schimbat situația, îi atrase atenția Cordelia. Acum nu împărtășiți aceleași riscuri. Rudele lor au tot timpul din lume. Miles are doar șase zile, minus timpul pe care-l petrecem contrazicându-ne.

Avea senzația că simte în creier ticăitul aceluia ceas.

El nu spuse nimic.

— Aral... de când suntem noi aici, împreună, ce favoare ți-am cerut eu vreodată să-mi faci cu puterea ta oficială?

Ojumătate de zâmbet trist răsări pe buzele lui și dispăru. Acum o privea cu toată atenția.

— Niciuna, șopti.

Stăteau amândoi crispați, aplecați unul spre celălalt, el sprijinit în coate și cu mâinile strânse aproape de bărbie, ea cu palmele lipite de suprafața mesei, stăpânindu-se.

— Îți cer acum.

— Acum, spuse el după ce șovăi îndelung, e un moment extrem de delicat în situația strategică de ansamblu. În momentul ăsta suntem angajați în negocieri secrete cu doi dintre comandanții lui Vordarian din eșalonul superior, ca să ni-l trădeze. Forțele din spațiu sunt pe punctul de-a se

angaja. Încă un pas și vom fi în stare să-l anihilăm pe Vordarian fără să fie nevoie de o bătălie majoră care să hotărască lucrurile.

Cordelia se pomeni că-i zboară gândul doar atât cât să se întrebe câți dintre comandanții lui Vorkosigan negociau în secret chiar în acele clipe să-l trădeze *pe el*. Le va dezvălui timpul pe toate. Timpul.

— Dacă... *dacă* încheiem negocierea asta așa cum îmi doresc, continuă Vorkosigan, vom fi în poziția să salvăm cea mai mare parte a ostaticilor printr-un singur raid-surpriză, dintr-o direcție la care Vordarian nu se așteaptă.

— Eu nu cer un raid de anvergură.

— Nu. Dar îți spun că un raid cu forțe restrânse, mai ales în situația în care lucrurile ies rău, ar putea să interfereze serios cu succesul celui mai mare, de mai târziu.

— Ar putea.

— Ar putea, repetă Vorkosigan și își plecă ușor capul, acceptând incertitudinea.

— În cât timp?

— Vreo zece zile.

— Nu-i destul de curând.

— Nu. O să încerc să grăbesc lucrurile. Dar înțelegi... dacă ratez ocazia asta, momentul ăsta, câteva mii de oameni ar putea plăti pentru greșeala mea cu viețile lor.

Ea înțelegea cât se poate de limpede.

— În regulă. Să zicem că lăsăm deoparte armatele Barrayarului pentru moment. Lasă-mă să mă duc eu. Poate cu un om de-al casei, sau doi, și în deplin secret, nici musca să nu știe. Un efort în întregime particular.

Palmele lui izbiră masa.

— Nu! Dumnezeuule, Cordelia! izbucni el, scuipându-și cuvintele.

— Îmi pui la-ndoială competența? întrebă ea furioasă.

Că eu, una, chiar asta fac. Totuși, nu era momentul potrivit să recunoască așa ceva.

— Ce-i „dragă căpitane” ăla, doar un nume de alint pentru animăluțul favorit, sau chiar crezi ce spui?

— Te-am văzut făcând lucruri extraordinare...

M-ai văzut și zăcând cu fața-n noroi, și ce dacă?

— ...dar nu poți fi un om de sacrificiu. Doamne! Asta chiar că m-ar înnebuni de-a binelea. Să aștept, să nu știu...

— Tu ceri asta de la mine. Să aștept fără să știu. Asta ceri în fiecare zi.

— Ești mai puternică decât mine. Ești neînchipuit de puternică.

— Lingușeli. Neconvingătoare.

Gândurile lui le tatonau pe ale ei; își dădea seama din privirea lui ca o lamă pătrunzătoare.

— Nu. N-ai s-o ștergi de-aici de una singură. Ți interzic, Cordelia. Categorie, absolut. Scoate-ți-o din minte. Nu pot să risc cu voi amândoi.

— Ba riști. Uite-așa riști.

El își încleștă gura și plecă fruntea. Mesajul fusese primit și înțeles. Koudelka, stând alături de el cu o mină îngrijorată, privea consternat când la unul, când la celălalt. Cordelia simțea apăsarea mâinii lui Drou, care se albise de strânsoare, pe spătarul scaunului ei.

Vorkosigan arăta ca măcinat între două pietre uriașe; iar ea nu-și dorea câtuși de puțin să-l vadă transformat în praf și pulbere. În momentul următor el îi va cere să-și dea cuvântul că va rămâne închisă în bază, că nu va îndrăzni să riște nimic.

Cordelia întinse mâna cu palma deschisă, aplecându-se peste masă.

— Eu aș fi ales altfel. Dar pe mine nu m-a numit nimeni regent al Barrayarului.

Încordarea se scurse din el cu un oftat.

— Prea puțină imaginație.

Un neajuns comun printre barrayarani, iubitule.

* * *

Întorcându-se în apartamentul lui Aral, Cordelia îl găsi în hol pe contele Piotr, care tocmai se îndepărta de ușa lor. Arăta foarte diferit de sălbaticul sleit de puteri de care se despărțise ea pe o cărare de munte. Acum purta acel gen de haine discret aristocratice preferat de lorzii Vor și de miniștrii imperiali aflați la o vârstă înaintată, după ce se retrăgeau din activitate: pantaloni simpli și eleganți, ghete lustruite, o tunică lucrată cu minuțiozitate. Bothari îl însoțea îndeaproape, îmbrăcat din nou cu livrea lui oficială, maro cu argintiu. Ducea o haină groasă îndoită pe braț, amănunt din care Cordelia deduse că Piotr tocmai se întorsese din misiunea lui diplomatică în districtul unui alt conte, aflat undeva mai spre nordul hibernal față de proprietatea Vorkosigan. Era limpede că oamenii lui Vorkosigan puteau acum să se miște după voie în afara zonei centrale deținute de Vordarian.

— Ah! Cordelia.

Piotr o salută dând din cap, formal și precaut; n-avea de gând să redeschidă acum ostilitățile. Din punctul de vedere al Cordeliei, era foarte bine așa. Nu era convinsă că-i mai rămăsese în inima chinuită măcar urma vreunei dorințe de încăierare.

— Bună ziua, domnule. A fost un drum încununit cu succes?

— Așa a fost. Unde-i Aral?

— Cred că-i plecat la divizia locală de contraspionaj, să se consulte cu Illyan despre cele mai recente rapoarte din Vorbarr Sultana.

— A, da? Ce se-ntâmplă?

— Căpitanul Vaagen a apărut la ușa noastră. L-au bătut până aproape să-și piardă cunoștința, dar tot a reușit cumva să scape din capitală... se pare că Vordarian își dăduse seama până la urmă că mai avea un ostatic. Detașamentul lui a umflat replicatorul lui Miles de la Spitalul Militar și l-a dus înapoi la Reședința Imperială. Bănuiesc că vom mai afla și altele de la el cât de curând, dar precis că mai întâi o să ne delecteze cu istoria completă a căpitanului Vaagen.

Piotr își lăsă capul pe spate, hohotind scurt și tăios.

— Ei, *asta* da amenințare deșartă.

Cordelia își descleștă fălcile doar cât să poată rosti:

— Ce vrei să spui, domnule?

Știa cât se poate de bine ce voia el să spună, dar își dorea să-l vadă ajuns la limită. *Până acolo, fir-ai tu să fii. Scuipe tot.*

Buzele lui tresăriră; pe jumătate încruntătură, pe jumătate zâmbet.

— Vreau să spun că Vordarian îi face fără să vrea un serviciu Casei Vorkosigan. Sunt convins că nu-și dă seama de asta.

N-ai mai spune așa ceva dacă ar fi Aral aici în fața ta, bătrâne. Tu ai pus asta la cale? Doamne, nu putea să-i spună lui una ca asta...

— Dumneata a i pus asta la cale? Întrebă Cordelia cu severitate.

Piotr dădu capul pe spate.

— Eu nu fac înțelegeri cu trădătorii!

— Face parte din vechiul dumitale partid Vor de susținători ai războiului. Adevărata dumitale credință. Mereu ai spus că Aral e prea progresist.

— Îndrăznești să mă acuzi...!

Era revoltat până în pragul unei crize de nervi.

Pe Cordelia enervarea o făcea deja să vadă roșu.

— Știu c-ai încercat să ucizi, de ce să nu fi-ncercat să și trădezi? Nu pot decât să sper că incompetența dumitale s-a menținut la aceleași cote.

Vocea lui devenise şuierătoare de furie.

— Prea departe!

— Ba nu, bătrâne. Nu îndeajuns de departe.

Drou părea absolut terorizată. Trăsăturile lui Bothari erau împietrite într-o completă lipsă de expresie. Lui Piotr îi zvâcni o mână, ca și când ar fi vrut s-o plesnească pe Cordelia. Bothari urmări mâna aceea cu o licărire bizară în ochi.

— Dacă ar deșerta mutantul ăla din canistră ar fi cea mai mare favoare pe care ar putea să mi-o facă Vidal Vordarian, dar e puțin probabil c-am să-l înștiințez vreodată despre asta, rosti el emfatic. Va fi mult mai amuzant să-l urmăresc încercând să joace cu un joker de parcă ar fi un as și pe urmă întrebându-se ce n-a mers. Aral știe – îmi închipui ce ușurat o fi că se ocupă Vordarian de treabă în locul lui. Sau l-ai vrăjit să pună la cale ceva de-o prostie spectaculoasă?

— Aral nu pune nimic la cale.

— Ah, bun băiat. Mă-ntrebam dacă nu i-ai furat cumva de tot coloana vertebrală. Că doar e barrayaran, la urma urmei.

— Așa s-ar părea, spuse Cordelia cu voce plată.

Tremura. Nici Piotr nu era într-o stare mai bună.

— Asta-i o problemă secundară, spuse el pe jumătate pentru sine, încercând să-și recapete autocontrolul. Am chestiuni importante de care să mă ocup cu lordul regent. Rămas-bun, milady.

Își înalță capul într-un gest ironic și îi întoarse spatele Cordeliei.

— O zi bună, îi mârâi ea în ceafă, apoi intră furtunos pe ușa apartamentului lui Aral.

Se plimbă de colo-colo timp de vreo douăzeci de minute, până își recăpătă încrederea în sine că putea să vorbească măcar cu Droushnakovi, care se înghesuise pe un scaun dintr-un colț ca și cum încerca să se facă mică.

— Doar nu credeți de-adevăratelea despre contele Piotr că-i trădător, nu, milady? întrebă Droushnakovi, când pașii Cordeliei încetiniră în sfârșit.

Cordelia clătină din cap.

— Nu... nu. Am vrut doar să-l rănesc și eu. Locul ăsta începe să mă infecteze. M-a infectat deja.

Obosită, se trânti într-un fotoliu și își sprijii spatele de spătarul capitonat. După un moment de tăcere, adăugă:

— Are dreptate Aral. N-am dreptul să risc. Ba nu, nu-i corect așa. N-am dreptul să dau greș. Și nu mai am încredere în mine. Nu știu ce s-a-ntâmplat cu agerimea mea. S-a pierdut pe tărâm străin.

Nu reușesc să-mi aduc aminte. Nu-mi aduc aminte cum am făcut. Ea și Bothari erau gemeni, zău așa, două personalități diferite, dar schilodite amândouă de o supradoză de Barrayar.

— Milady...

Droushnakovi, cu privirea în pământ, se tot trăgea de poale.

— Am activat în serviciul de pază al Reședinței Imperiale timp de trei ani.

— Da...

Inima îi tresări în piept. Ca exercițiu de autodisciplină, Cordelia închise ochii și nu-i mai deschise.

— Povestește-mi cum a fost, Drou.

— M-a antrenat chiar Negri. Fiindcă eram servitoarea personală a lui Kareen, spunea mereu că eu o să fiu ultima barieră dintre Kareen și Gregor pe de o parte și... și orice lucru suficient de rău cât să pătrundă atât de departe. Mi-a dezvăluit toate aspectele Reședinței. Făcea instrucție cu mine. Îmi arăta lucruri pe care nu cred că le mai arăta altcuiva. În exercițiile pentru dezastre, puseserăm la punct cinci rute de scăpare în caz de urgență. Două dintre ele erau proceduri de securitate obișnuite. Pe una le-o arătase doar câtorva de la vârf, ca Illyan. Pe celelalte două... n-am idee

dacă știa cineva de ele în afară de Negri și împăratul Ezar. Și mă gândesc că... – își umezi buzele – o rută secretă de ieșire dintr-un loc ar trebui să fie în egală măsură o rută secretă de intrare. Nu credeți?

— Raționamentul tău mă interesează enorm, Drou. Cum ar spune Aral. Zi mai departe.

Cordelia încă nu deschisese ochii.

— Cam asta-i tot. Dacă aș putea ajunge cumva la Reședință, fac pariu c-aș putea intra. Dacă Vordarian a luat în primire toate aranjamentele de securitate standard și le-a alocat oameni în plus.

— Ai putea să mai și ieși?

— De ce nu?

Cordelia descoperi că trebuia să-și amintească să respire.

— Pentru cine lucrezi tu, Drou?

— Pentru căpitanul... începu ea să răspundă, dar se poticni, dându-și seama. Negri. Dar el e mort. Acum, pentru comandorul... căpitanul Illyan, presupun.

— Stai să reformulez, spuse Cordelia și deschise în sfârșit ochii. Pentru cine ți-ai pus viața în joc?

— Pentru Kareen. Și pentru Gregor, bine-nțeles. Erau cam totuna.

— Încă mai sunt. Ca mamă, pun rămășag.

Se uită în ochii albaștri ai lui Drou.

— Iar Kareen mi te-a dat mie.

— Ca să-mi fiți mentor. Noi credeam că sunteți soldat.

— Nici gând. Dar asta nu înseamnă că n-am luptat nicio dată.

Cordelia făcu o pauză.

— Pentru ce vrei să negociezi, Drou? Viața ta în mâinile mele – n-am să zic legată prin jurământ, asta-i pentru alți idioți – pentru ce?

— Pentru Kareen, răspunse fără ezitare Droushnakovi. I-am urmărit, aici, cum îi tot schimbau clasificarea până au

etichetat-o drept dispensabilă. În fiecare zi, timp de trei ani, mi-am pus viața în joc pentru că am crezut că viața ei este importantă. Când veghezi pe cineva îndeaproape atâta vreme, ajungi să-i cunoști binișor și calitățile, și defectele. Acum ei par să creadă c-ar trebui pur și simplu să-mi îndrept loialitatea în altă direcție, de parc-aș fi vreo mașinărie de păzit. Ceva nu-i în regulă cu treaba asta. Vreau să... să încerc măcar s-o ajut pe Kareen. La schimb cu... orice doriți, milady.

— Aha.

Cordelia și frecă buzele.

— Pare... echitabil. O viață dispensabilă la schimb pentru alta la fel. Kareen pentru Miles.

Se afundă în fotoliu, meditănd intens.

Ba o vezi. Ba nu o vezi.

— N-ajunge, spuse ea într-un târziu, clătinând din cap. Ne trebuie... cineva care cunoaște orașul. Cineva cu mușchi, în caz de nevoie. Un om de arme, un ochi mereu treaz. Îmi trebuie un prieten.

Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet foarte mic.

— Mai apropiat decât un frate.

Se ridică și merse la comconsolă.

* * *

— Ați vrut să mă vedeți, milady? întrebă sergentul Bothari.

— Da. Te rog să intri.

Apartamentele ofițerilor superiori nu-l intimidau pe Bothari, dar, cu toate astea, intra încruntat și se așează când îi făcu semn Cordelia. Ea ocupă locul obișnuit al lui Aral, de cealaltă parte a măsuței joase. Drou se întoarse în colțul camerei, urmărind totul într-o tăcere rezervată.

Cordelia se uită la Bothari, care îi susținu privirea. Arăta bine din punct de vedere fizic, deși încordarea îi brăzdase

adânc fața. Ca printr-un al treilea ochi, ea îi simți efluviile energiei reprimăte care îi străbăteau trupul: arcuri de mânia, plase de autocontrol, un nod electric încălzit de sexualitate primejdioasă pe sub toate acestea. Energii reverberante, acumulându-se întruna fără eliberare, având o disperată nevoie de acțiune ordonată, ca să nu izbucnească singure, sălbatic. Cordelia clipi și își concentră din nou privirea pe exteriorul lui, mai puțin terifiant; un bărbat cu aer ostenit, într-o uniformă cafenie elegantă.

Spre surpriza ei, Bothari începu să vorbească.

— Milady. De Elena ați mai auzit ceva?

Te-ntrebi de ce te-am chemat aici?

Spre rușinea ei, aproape că uitase de Elena.

— Nimic nou, mă tem. S-a raportat că-i ținută împreună cu jupâneasa Hysopi în hotelul ăla din centru pe care l-a rechiziționat Securitatea lui Vordarian când au rămas fără celule. Laolaltă cu alți ostatici de nivelul doi și trei. N-a fost dusă la Reședință, nu s-a-ntâmplat nimic cu ea.

Spre deosebire de Kareen, Elena nu era pe traseul misiunii secrete a Cordeliei. Dacă el i-ar adresa rugămintea, oare cât de mult ar îndrăzni ea să-i promită?

— Mi-a părut rău când am auzit de fiul Domniei Voastre, milady.

— Mutantul meu, cum ar zice Piotr.

Îl cercetă cu privirea; era în stare să-i citească în umeri, în coloană și în pânțele mai bine decât în trăsăturile acelea imobile și mohorâte.

— Că veni vorba despre contele Piotr, spuse el și se opri.

Măinile i se încleștară una într-alta, între genunchi, și se încordară.

— Mă gândisem să vorbesc cu amiralul. Nu mă gândisem să vorbesc cu Domnia Voastră. La Domnia Voastră ar fi trebuit să mă gândesc.

— Întotdeauna.

Și-acum ce urmează?

— Ieri a venit un om la mine. La sala de sport. Nu uniformă, nu grad, nu ecuson. Mi-a oferit-o pe Elena. Viața Elenei, dacă-l asasinez pe contele Piotr.

— Ce tentant, răbufni Cordelia, înecându-se înainte de a-și putea opri vorbele să-i iasă din gură. Ăă... ce garanție ți-a dat?

— Întrebarea asta mi-a venit și mie, destul de repede. M-aș pomeni în rahat până-n gât, poate-aș fi executat, și-atunci cui i-ar păsa de... de bastardul unui mort? M-am gândit să nu fie o păcăleală, cum au mai fost și altele. M-am întors să-l caut, am stat la pândă, dar nu l-am mai văzut de-atunci.

Oftă.

— Aproape că-mi pare o halucinație acum.

Expresia de pe fața lui Drou era un studiu în profunzimile nesiguranței, dar, din fericire, Bothari nu era îndreptat spre ea și nu băgă de seamă. Cordelia o atenționează pe tăcute, cu o încruntătură fină.

— Ai avut halucinații? îl întreabă ea pe Bothari.

— Nu cred. Doar vise rele. Încerc să nu dorm.

— Am... sunt și eu într-un impas, spuse Cordelia. După cum m-ai auzit când i-am spus lui Piotr.

— Da, milady.

— Ai auzit și despre limita de timp?

— Limita de timp?

— Dacă nu este întreținut, în mai puțin de șase zile replicatorul va începe să nu mai poată să-l țină pe Miles în viață. Aral susține că situația lui Miles nu-i mai periculoasă decât a oricărui altuia din familiile oamenilor lui. Eu nu-s de-acord.

— Pe la spatele Domniei Sale, i-am auzit pe unii spunând altceva.

— A, da?

— Cică ar fi o păcăleală. Fiul amiralului e un fel de mutant neviabil, pe când ei riscă vieți de copii teferi.

— Nu cred că-și dă seama... că spune cineva așa ceva.

— Cine să i-o zică în față?

— Foarte puțini. Poate nici măcar Illyan.

Deși probabil că Piotr n-ar rata ocazia să-i aducă la cunoștință asemenea vorbe, dacă i-ar ajunge la urechi.

— La naiba! Nimeni, din nicio tabără, n-ar ezita să deșerte replicatorul.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi reluă:

— Sergent. Tu pentru cine lucrezi?

— Sunt străjer juruit al contelui Piotr, recită Bothari ceea ce era prea bine cunoscut.

O privea acum cu luare-aminte și cu un zâmbet ciudat agățat de un colț al gurii.

— Să reformulez. Știu că pedepsele oficiale pentru un străjer care-și părăsește postul fără permisiune sunt teribile. Dar să presupunem...

— Milady, o întrerupse el, ridicând o mână și făcând-o să i se oprească respirația. Vă mai aduceți aminte, pe pajiștea din față de la Vorkosigan Surleau, când urcam trupul lui Negri în aerodină și milord regentul mi-a zis să ascult de cuvântul Domniei Voastre ca de al lui însuși?

Cordelia ridică din sprâncene.

— Da...?

— De-atunci n-a mai contramandat acel ordin.

— Sergent – spuse ea, răsuflând în sfârșit –, nici n-aș fi zis că ai stofă de avocat militar.

Zâmbetul lui se crispă abia vizibil.

— Cuvântul Domniei Voastre este ca al împăratului însuși. Tehnic vorbind.

— Așa zi, șopti ea încântată, înfigându-și unghiile în palme.

El se aplecă în față; continua să-și țină mâinile între genunchi, dar nu-i mai tremurau de încordare, erau neclintite ca stânca.

— Așadar, milady. Ce spuneți?

Hala care adăpostea parcul de mașini era un dom cu tavanul jos, plin de ecouri; umbrele proiectate în interiorul lui erau ciopârțite de luminile care răzbăteau dintr-un birou cu pereți de sticlă. Cordelia aștepta sub arcada întunecată a ascensorului, cu Drou alături, și privea de departe prin dreptunghiul de sticlă la Bothari, care negocia cu funcționarul de la transporturi. Străjerul generalului Vorkosigan înregistră plecarea unui vehicul către lordul său. Permisele și actele de identitate prezentate de Bothari păreau să aibă efectul scontat. Funcționarul parcului de mașini introduse cartelele de la Bothari în computer, îi verifică amprenta palmară cu blocul detector și transmise imediat ordine energice.

Oare avea să funcționeze acest plan simplu? se întrebă Cordelia cu disperare. Iar dacă nu, ce alternativă aveau? Își schiță în minte traseul pe care îl planificaseră, linii roșii de lumină șerpuind pe o hartă. Nu spre nord, către ținta lor, ci mai întâi spre sud, cu mașina, în districtul loial vecin. Să scape de mașina care se vedea de la o poștă că-i guvernamentală, să ia monoraiul spre vest către alt district, apoi spre nord, către alt district; după care tot către est, în zona neutră a contelui Vorinnis, centru de mare interes diplomatic al ambelor tabere. Comentariul lui Piotr încă îi răsuna în minte: „Îți jur, Aral, dacă Vorinnis nu se lasă de încercarea asta de-a juca pe degete ambele tabere ca să iasă el în câștig, va trebui să-l ridici în furci mai sus decât pe Vordarian când s-o termina totul”. Apoi în însuși districtul capitalei, iar după aceea, cumva, în orașul izolat. Un număr de kilometri numai bun să te intimideze. De trei ori distanța de parcurs pe drum drept. Cât timp pierdut! Inima ei trăgea spre nord ca un ac de busolă.

Cel mai rău avea să fie în primul și în ultimul district. Forțele lui Aral se puteau dovedi și mai ostile față de excursia

„Aceasta decât față de Vordarian. Cordeliei i se învârtea capul când aduna laolaltă toate dificultățile insurmontabile ale aventurii.

Pas cu pas, își spuse cu fermitate. Câte unul. Mai întâi să iasă din Baza Tanery; asta le stătea în puteri. Să împartă viitorul infinit în blocuri de câte cinci minute și să le înfrunte pe rând.

Iată, primele cinci minute trecuseră deja și o mașină a Statului-Major, lucioasă și rapidă, apăru din garajul subteran. O mică victorie, răsplătind un strop de răbdare și îndrăzneală. Oare ce recompensă ar putea aduce un ocean de răbdare și îndrăzneală?

Bothari inspectă cu chibzuială vehiculul, ca și când ar fi avut dubii că era potrivit pentru stăpânul său. Funcționarul de la transporturi, care aștepta nerăbdător, păru că se dezumflă de ușurare când străjerul marelui general, după ce își trecuse mâna peste calotă și se încruntase la un fir minuscul de praf, își dădu consimțământul cu jumătate de gură. Bothari coti cu vehiculul, aducându-l la arcada ascensorului și parcându-l în așa fel, încât să blocheze orice posibilitate ca pasagerii care urcau să fie zăriți din birou.

Drou se aplecă să ia de jos ranița plină cu o amestecătură bizară de haine, inclusiv suvenirurile montane ale Cordeliei și ale lui Bothari, și cu mica lor colecție de arme. Bothari setă polarizarea părții din spate a acoperișului în modul „oglindă” și o ridică.

— Milady! se auzi strigătul îngrijorat al locotenentului Koudelka dinspre intrarea în ascensor. Ce faceți?

Cordelia strânse din dinți, oprindu-și un răspuns urâcios. Își înlocui expresia feroasă cu un zâmbet seren, surprins, și se întoarse către el.

— Salut, Kou. Care-i treaba?

El se încruntă, privind ba la ea, ba la Droushnakovi, ba la raniță.

— Eu am întrebat primul.

Gâfâia; probabil că fugea după ei de câteva minute, după ce o căutase pe Cordelia și n-o găsisese în apartamentul lui Aral. O fi avut de îndeplinit vreun comision la momentul inoportun.

Cordelia își păstră zâmbetul pe chip, în timp ce în minte îi licărea viziunea unei echipe de securitate dând buzna din ascensor ca s-o aresteze sau cel puțin să-i dejoace planurile.

— Ne ducem... în oraș.

Koudelka strânse din buze, cu un aer sceptic.

— A, da? Amiralul știe? Atunci, unde-i echipa lui Illyan care asigură perimetrul?

— A luat-o înaintea, spuse Cordelia cu blândețe.

Vaga verosimilitate a replicii ei făcu să se nască un licăr de aprobare în ochii lui. Dar, vai, doar pentru o clipă.

— Ei, fir-ar să fie, ia stați așa...

— Locotenent, îl întrerupse sergentul Bothari. Ia uită-te la asta.

Făcu un gest către compartimentul din spate al mașinii.

Koudelka se aplecă să se uite.

— Ce-i? Întrebă el nerăbdător.

Cordelia tresări când mâna lui Bothari izbi cu muchia perpendicular pe ceafa lui Koudelka, apoi mai tresări o dată la bufnetul greu scos de țeasta lui Koudelka pe când se izbea de peretele din fundul compartimentului, după ce Bothari îl apucase de gât și de curea și îl împinsese într-acolo. Bastonul-sabie îi căzu zăngănind pe pavaj.

— Înăuntru.

Glasul lui Bothari era un mârâit jos, încordat, pe care îl însoți cu o privire scurtă peste întinderea halei către biroul de sticlă al transporturilor.

Droushnakovi azvârli ranița în compartiment și sări înăuntru după Koudelka, împingându-i din calea ei membrele lungi, interte. Cordelia înșfăcă bastonul și îl înghesui

înăuntru. Bothari își îndreptă spinarea, salută, închise complet calota-oglină și intră în compartimentul șoferului.

Porniră lin. Cordelia se forță să-și controleze panica irațională când Bothari opri la primul punct de control. Îi vedea și îi auzea atât de clar pe paznici, încât îi venea greu să-și aducă aminte că tot ce puteau ei să vadă era propria lor imagine reflectată. Dar se părea că generalul Piotr putea într-adevăr să treacă pe oriunde poftea. Ce plăcere să fii generalul Piotr. Deși, în vremurile acestea de restriște, probabil că nici măcar el nu putea intra în Baza Tanery fără acoperișul din spate deschis și interiorul examinat minuțios. La ultima poartă, echipajul care le făcu semn să treacă era prins până peste cap cu inspectarea unui lung convoi de marfă care intra în bază. Sincronizarea era perfectă după planul și rugile Cordeliei.

În cele din urmă, Cordelia și Droushnakovi reușiră să-l salte și să-l fixeze între ele pe Koudelka. Moliciunea alarmantă de la început i se risipea treptat. Clipi și gemu. Capul, gâtul și partea superioară a torsului erau singurele bucăți din trupul lui care nu avuseseră parte de înlocuirea nervilor; Cordelia trăgea nădejde că nu i se stricase nimic anorganic.

Vocea lui Droushnakovi trăda tensiunea îngrijorării.

— Ce-o să facem cu el?

— Nu putem să-l aruncăm pe drum, o să fugă înapoi și-o să dea de știre, spuse Cordelia. Totuși, dacă-l țintuim de-un copac undeva unde să nu-l vadă nimeni, poate n-o să fie găsit... mai bine să-l legăm, începe să-și revină.

— Mă ocup eu de el.

— Mă tem că i-a ajuns câți s-au ocupat de el.

Droushnakovi reuși să-i imobilizeze mâinile locotenentului cu o eșarfă răsucită, scoasă din raniță; se pricepea de minune la noduri.

— S-ar putea să ne fie de folos, chibzui Cordelia.

— O să ne trădeze, replică Droushnakovi, încruntându-se.

— Poate nu. Oricum, nu după ce ajungem în teritoriul inamic. Când singura cale de ieșire va fi tot înainte.

Ochii lui Koudelka își opriă mișcările sacadate, cu care urmăreau sclipiri de stele invizibile, și în sfârșit începură să focalizeze. Ambele pupile aveau aceeași dimensiune, observă Cordelia cu ușurare.

— Milady... Cordelia, rosti el cu glas dogit, smucindu-și zadarnic mâinile în legătura de mătase. Asta-i o nebunie. O să vă loviți în plin de forțele lui Vordarian. Și pe urmă Vordarian o să aibă două pârgii cu care să-l manevreze pe amiral, în loc de una singură. Iar Domnia Voastră și Bothari știți unde se află împăratul!

— Unde se afla, îl corectă Cordelia. Acum o săptămână. De-atunci a fost mutat, sunt convinsă. Și cred că Aral și-a demonstrat capacitatea de rezistență la pârgiile lui Vordarian. Nu-l subestima.

Koudelka se aplecă în față.

— Sergent Bothari! strigă el în interfon.

Calota din față devenise și ea argintie între timp.

— Da, locotenent? se auzi în replică basul monoton al lui Bothari.

— Îți ordon să întorci vehiculul ăsta.

O pauză scurtă.

— Nu mai sunt în serviciul imperial, domnule. M-am retras.

— Piotr n-a ordonat așa ceva! Ești omul contelui Piotr.

O pauză mai lungă; un ton mai coborât.

— Nu. Sunt dulăul lui lady Vorkosigan.

— Tu nu-ți mai iei medicamentele?

Cum putea o astfel de reacție să fie transmisă pe calea unei legături pur auditive, Cordelia n-ar fi știut să spună, cert e că un rânjel de dulău părea să plutească în aer prin fața lor.

— Haide, Kou, îl luă Cordelia cu binișorul. Susține-mă. Vino cu noi să ne porți noroc. Vino de dragul vieții. Vino pentru adrenalină.

Droushnakovi, cu un zâmbet tăios, se aplecă la urechea lui Koudelka și îi șopti:

— Kou, privește lucrurile așa: cine altcineva are să-ți mai dea vreodată șansa să lupți în teren?

Ochii lui se mutau de la dreapta la stânga și invers, între cele două femei care îl țineau captiv. Vaierul produs de motorul mașinii crescuse în tonalitate pe când treceau ca o săgeată prin amurgul care se înstăpânea tot mai mult.

Legume de contrabandă. Cordelia ședea, într-o stare de contemplație năucă, între saci de conopidă și cutii cu brile de cultură, în vreme ce hoverul de marfă înainta scârțâind și tușind. Legume din sud, care se scurgeau către Vorbarr Sultana pe un traseu tainic, exact ca ale ei. Era aproape sigură că pe sub mormanul acela se aflau și câțiva dintre sacii cu verze alături de care călătorise cu vreo două-trei săptămâni în urmă, migrând după bizarele constrângeri economice ale războiului.

Districtele controlate de Vordarian se aflau acum sub un embargo strict impus de districtele loiale lui Vorkosigan. Deși mai era cale lungă până la înfometare, în capitala Vorbarr Sultana prețurile alimentelor urcaseră amețitor, confruntate cu acumulările de stocuri și cu perspectiva iernii. Situația îi inspira pe cei săraci să-și asume riscuri. Iar un sărac care își asumase deja un risc nu se mai dădea în lături să adauge la încărcătura lui câțiva pasageri clandestini, pentru mita de rigoare.

Koudelka fusese cel care concepuse planul, abandonându-și atitudinea insistent dezaprobatore, după ce se pomenise atras aproape fără voia lui de strategiile pe care le tot țesau ceilalți în jurul lui. Tot el fusese cel care găsisse depozitele angro de produse agricole într-un oraș din districtul lui Vorinnis și colindase platformele de încărcare în căutarea independenților care se grăbeau să plece cu mărfurile. Însă Bothari stabilise cât să dea mită, jalnic de puțin după

judcata Cordeliei, dar cât se poate de adecvat rolului pe care îl jucau acum, de oameni de la țară aflați într-o situație disperată.

— Tata era băcan, îi lămuri bășos Koudelka, după ce le povesti planul. Știu ce fac.

Cordelia se întrebă în primul moment ce putea însemna privirea lui circumspectă către Droushnakovi, până își aminti că tatăl ei era soldat. Kou povestise despre sora lui și despre mama lor văduvă, dar abia în acele clipe își dădu seama Cordelia că el își decupase imaginea tatălui din amintiri pentru că îl stânjenea în societate, nu pentru că ar fi lipsit dragostea dintre ei. Koudelka se opusese alegerii unui transportor de carne pentru deplasarea lor.

— Țsta-i mult mai probabil să fie oprit de gărzile lui Vordarian ca să-l scuture pe șofer de niște antricoate, le explicase el.

Cordelia nu-și dădea seama dacă locotenentul le vorbea din experiența militară sau din cea a serviciilor alimentare, ori poate din amândouă. În orice caz, era recunoscătoare că nu trebuia să călătorească alături de niște carcasse refrigerate oribile.

Se îmbrăcăra astfel încât să se conformeze cât mai bine rolurilor, combinând conținutul raniței cu ceea ce aveau pe ei. Bothari și Koudelka se dădeau drept veterani proaspăt lăsați la vatră, aflați în căutarea unei sorți mai bune, iar Cordelia și Drou, drept femei de la țară care participau la planurile lor. Femeile purtau o combinație de haine realist desmerecheate, rochii uzate de muntence și lucruri care păreau achiziționate dintr-o prăvălie cu haine de ocazie, lepădate de clasa superioară. Tot schimbându-și hainele între ele, reușiră să obțină tușa perfectă de vestimentație nepotrivită, să arate ca niște femei care purtau hainele altora.

Cordeliei i se închideau ochii de oboseală, deși nici pome-neală să poată adormi. Îi ticăia un cronometru în creier. Le

luase două zile să ajungă până aici. Atât de aproape de țintă, atât de departe de izbândă... Deschise brusc ochii când transportorul se opri și se așeză cu un bufnet pe sol.

Bothari se strecură afară din compartimentul șoferului.

— Aici ne dăm jos, anunță el simplu.

Ieșiră unul câte unul, la marginea urbei. Scoteau aburi în aerul rece. Îi înconjura bezna de dinaintea zorilor, străpunsă ici și colo de mai puține lumini decât anticipase Cordelia. Bothari făcu semn că transportorul putea porni.

— M-am gândit că n-ar fi cazul să mergem cu el până-n Piața Centrală, mormăi el. Șoferul zice că acolo-i plin de gărzile municipale ale lui Vorbohn la ora asta, când vin mărfurile noi.

— Se prevăd revolte din cauza alimentelor? întrebă Cordelia.

— Fără-ndoială, plus că le place să-și ia ei primii, răspunse Koudella. Vordarian o să fie nevoit să bage armata cât de curând, până nu absoarbe piața neagră toată hrana din sistemul raționalizat.

În momentele în care uita să se prefacă, nefiresc, a fi un Vor, Koudella etala o uimitoare cunoaștere în detalii a economiei de piață neagră. Și, în orice caz, *cum* reușise un băcan să-i cumpere fiului său educația necesară pentru a accede la Academia Militară Imperială, unde competiția era acerbă? Cordelia rânji în barbă, privind într-o parte și în cealaltă, în lungul străzii. Era un sector mai vechi al orașului, anterior apariției ascensoarelor, ale cărui clădiri nu depășeau șase niveluri înălțime. Ponosite, cu arhitectura decupată de instalațiile sanitare, electrice și de iluminat, care păreau să fi fost uitate inițial și adăugate ulterior.

Bothari porni înainte, cu aerul că știa încotro se îndreaptă. Construcțiile nu păreau mai bine întreținute pe direcția lor de mers. Străzile și aleile se îngustau, canalizând un miros jilav de descompunere, ocazional cu câte un iz de

urină. Luminile se împuținau. Umerii lui Drou se încovoiau treptat. Koudelka își încleștase mâna pe baston.

Bothari se opri în fața unui pasaj îngust, prost luminat, deasupra căruia se afla un anunț scris de mână: *Avem camere.*

— Aici e bine.

Ușa străveche și neautomatizată, care se rotea pe balamale, era încuiată. Bothari o zgâlțâi, apoi ciocăni. După multă vreme se deschise o ușiță în interiorul ușii mari și o pereche de ochi suspicioși îl fixă cu privirea.

— Ce vreți?

— O cameră.

— La ora asta? Ba pe naiba.

Bothari o trase pe Drou în față. Fâșia de lumină care răzbea prin deschizătură îi juca pe față.

— Pfui, mormăi înfundat vocea din spatele ușii. Ei bine...

Se auzi zăngănit de lanțuri, scrâșnet de metal, apoi ușa se deschise.

Se îngrămădiră toți într-un vestibul îngust, cu o scară, un birou și o arcadă prin care se trecea într-o cameră întunecoasă. Gazda lor deveni și mai morocănoasă când află că toți patru doreau o singură cameră. Cu toate acestea, nu-i luă la întrebări; după toate aparențele, studiata lor sărăcie căpăta o nuanță de autenticitate din pricina disperării veritabile. Cu două femei în grup și mai ales cu unul precum Koudelka, nimeni nu părea grăbit să-i identifice drept agenți secreți.

Se instalară într-o cameră ieftină și înghesuită de la etaj; Kou și Drou fură lăsați să-și aleagă primii paturile. Lumina zorilor începea să picure prin ferestre când Cordelia îl urmă pe Bothari la parter în căutare de hrană.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că e nevoie să luăm rații cu noi, într-un oraș sub asediu, bombăni Cordelia.

— Încă nu-i foarte rău, spuse Bothari. Ah... mai bine nu vorbiți, milady. Din cauza accentului.

— Așa-i. În cazul ăsta, deschide tu o conversație cu individul ăsta, dacă poți. Vreau să aud viziunea localnicilor asupra lucrurilor.

Îl găsiră pe hangiu, sau ce va fi fost el, în cămăruța de dincolo de arcadă, care, judecând după teighea și după perechea de mese ponosite cu scaune, juca dublul rol de bar și sală de mese. Omul le vându în silă niște pachete cu mâncare sigilate și sticle cu băuturi la prețuri umflate, în timp ce se văita de raționalizare și căuta să smulgă informații de la ei.

— De luni întregi fac planuri pentru călătoria asta – spuse Bothari, sprijinindu-se de bar – și nenorocitul ăsta de război mi le-a stricat.

Hangiul scoase o exclamație de încurajare, ca de la un întreprinzător la altul.

— Da? Și ce strategie ai?

Bothari se linse pe buze și miji ochii, cu o mină gânditoare.

— Ai văzut-o pe blonda aia?

— Hă?

— Virgină.

— Fugi de-aici. E prea bătrână.

— O, da. Ai putea să crezi că-i din clasa de sus, blonda. Voiam s-o vindem vreunui lord Vor la Festivalul Iernii. Făceam rost de niște fonduri. Dar ăștia au șters-o toți din oraș. Cred c-am putea încerca la vreun negustor bogat. Dar n-o să-i placă ei. I-am promis un lord veritabil.

Cordelia își ascunse gura în dosul mâinii și încercă să nu scoată niciun sunet care să atragă atenția. Era grozav că Drou nu se afla acolo ca să audă explicațiile pe care era în stare să le brodeze Bothari. Dumnezeu mare! Oare bărbații barrayarani chiar plăteau ca să aibă ocazia să comită acea fărâma de tortură sexuală asupra femeilor neinițiate?

Hangiul se uită pieziș la Cordelia.

— Dac-o lași singură cu partenerul tău, fără însoțitoare, ai putea pierde ce-ai venit să vinzi.

— Neah, făcu Bothari. Ar face-o de-ar putea, dar a-ncasat cândva o lovitură de disruptor neural. Mai jos de centură, cum ar veni. L-au lăsat la vatră pe motive medicale.

— Dar la tine cum a fost?

— Trimis în rezervă fără pierderea drepturilor.

Din câte își dădea seama Cordelia, aceasta era o exprimare codificată care însemna *Ori demisionezi, ori te paște lagărul de prizonieri*, soartă rezervată tuturor turbulenților cronici care se aflau la un pas, doar la un pas, de comiterea unui delict grav.

— Și accepți un paralytic pe lângă tine? Întrebă hangiu, făcând semn cu capul spre camera de la etaj și ocupanții ei.

— El e creierul grupului.

— Nu cine știe ce creier, de-ați venit aici ca să-ncercați trebușoara asta tocmai acum.

— Mda. Cred c-aș fi obținut aici un preț mai bun pentru aceeași cârniță dacă veneam cu ea tranșată și aseasonată.

— Să știi că da, pufni disprețuitor hangiu, cu un aer posomorât, fixând cu privirea mâncarea pusă pe tejghea dinaintea Cordeliei.

— Totuși, e prea bună ca s-o prăpădesc. Cred că va trebui să găsesc altceva, până trece porcăria asta. Să-mi omor timpul. Poate angajează cineva forță brută...

Bothari își lăsa fraza în suspensie. Oare începea să-și piardă inspirația?

Hangiu îl cerceta cu mare interes.

— Hă! Am pus ochii pe ceva, o treabă pentru care aș putea să folosesc, cum ar veni, un intermediar. De-o săptămână mă tot tem c-o să se ducă altcineva s-o rezolve înaintea mea. Tu ai putea fi exact ce-mi trebuie.

— Hă?

Hangiul se aplecă spre el peste bar, ca pentru a-i împărtăși o mare taină.

— Băieții contelui Vordarian oferă niște recompense grase, la sediul Securității Imperiale, pentru informații care duc la arestări. În mod normal nu m-aș băga cu Securitatea, oricine i-ar fi șef săptămâna asta, dar a apărut un ins ciudat care și-a luat cameră pe stradă la noi. Și stă mai mult în ea, numa' dacă nu iese după mâncare, mai multă mâncare decât i-ar trebui unui singur om... are el acolo pe cineva de nu-l vede nimeni niciodată. Și clar că nu-i de-al nostru. Mă tot gândesc c-ar putea să... valoreze ceva pentru cineva, ei?

Bothari se încruntă, chibzuind.

— Ar putea fi periculos. Dacă amiralul Vorkosigan dă buzna înapoi în oraș, o să caute ai lui și-n gaură de șarpe lista aia cu informatori. Iar tu ai și-o adresă.

— Dar tu n-ai, bag seama. Dacă ai ieși tu în față, aș putea să-ți fac parte zece procente. Cred că-i important, individul ăla. Că speriat clar că e.

Bothari clătină din cap.

— Am venit încoace de la țară... ție nu-ți pute aici, în oraș? Înfrângerea, omule. Îmi pare că oamenii lui Vordarian arată bolnavi de-a binelea. În locul tău, m-aș gândi bine de tot la lista aia.

Hangiul strânse din buze, exprimându-și frustrarea.

— Într-un fel sau altul, momentul ăsta oportun tot o să se termine.

Cordelia îl trase pe Bothari spre ea să-i șoptească la ureche:

— Fă-i jocul. Află cine e. Ar putea fi un aliat.

După un moment de gândire, adăugă:

— Cere-i cincizeci la sută.

Bothari se îndreptă și dădu din cap a încuviințare.

— Jumi-juma, îi spuse el hangiului. Pentru riscul asumat.

Hangiul se uită la Cordelia încruntat, dar respectuos, și răspunse fără tragere de inimă:

— Cincizeci la sută din ceva e mai bine decât sută la sută din nimic, aş zice.

— Poţi să mi-l arăţi pe omul ăsta? întrebă Bothari.

— Aş putea.

— Ia, femeie, spuse Bothari şi-i îngrămădi Cordeliei pachetele în braţe. Du astea în cameră.

Cordelia îşi dresе vocea şi încercă să imite un accent muntenesc.

— S-ai grijă, bag sama. O să te facă orăşeanul ăsta.

Bothari îl blagoslovi pe hangiu cu un rânjel de toată spaima.

— Eh, n-ar încerca el să păcălească un veteran bătrân. Mai mult de-o dată.

Hangiul îi zâmbi şi el, nervos.

• • •

Cordelia avu un somn chinuit, trezindu-se brusc atunci când Bothari se întoarse în cămăruţa lor. Grijuliu, verifică holul înainte de-a închide uşa după el. Arăta mohorât.

— Ei, sergent? Ce-ai aflat?

Dacă se dovedea că tovarăşul lor de ascunzişuri era cineva la fel de important strategic precum, de pildă, amiralul Kanzian? Gândul aceasta o înspăimânta. Cum ar putea să nu se lase deturnată de la misiunea ei personală dacă i se înfăţişa cu limpezime de cristal un scop mai măreţ...? Kou, întins pe o saltea de paie pe podea, şi Drou, din celălalt culcuş, amândoi clipind chiori de somn, se ridicară în coate ca să asculte.

— E lordul Vorpatril. Şi cu lady Vorpatril.

— O, nu.

Cordelia se ridică în capul oaselor.

— Eşti sigur?

— O, da.

Kou se scărpină în căpăţâna ciufulită.

— Ai luat legătura cu ei?

— Încă nu.

— De ce nu?

— Lady Vorkosigan hotărăște. Dacă ne abatem de la misiunea noastră inițială.

Și când te gândești că-și dorise să fie șefă.

— Ți s-au părut în regulă?

— Sunt în viață, se țin ascunși. Dar... lepra aia de jos nu se poate să fie singurul om care i-a depistat. L-am împiedicat deocamdată, dar în orice moment ar putea să se lăcomească altul.

— Pe bebeluș l-ai văzut cumva?

El clătină din cap.

— Încă n-a venit sorocul.

— E târziu! Trebuia să-l nască acum două săptămâni.

Ăsta-i iad curat.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Crezi c-am putea fugi împreună din oraș?

— Cu cât mai mulți în grup, cu-atât mai repede sare-n ochi, spuse trăgănat Bothari. Și-am apucat s-arunc o privire la lady Vorpatril. Ea chiar că sare-n ochi. Lumea o s-o observe.

— Nu văd cum ar putea să li se-mbunătățească situația dacă ni se alătură acum, spuse Cordelia. Acoperirea lor merge bine de câteva săptămâni. Dacă reușim s-ajungem la Rezistență, poate încercăm și cu ei la întoarcere. Categorie o să-l punem pe Illyan să trimită agenți loialiști să-i ajute, dacă ajungem înapoi...

La naiba. Dacă ar fi pornit într-o incursiune oficială, ar fi avut exact legăturile potrivite pentru nevoile cuplului Vorpatril. Dar atunci, dacă ar fi fost în incursiune oficială, fără îndoială că n-ar fi venit pe-aici. Stătu pe gânduri o vreme.

— Nu. Nu luăm legătura deocamdată. Dar bine-ar fi să facem ceva ca să-l descurajăm pe amicul tău de jos.

— Am făcut, spuse Bothari. I-am zis că știu de unde-aș putea obține un preț mai bun și fără să-mi risc capul mai târziu. Poate reușim să-l mituim ca să ne ajute.

— Ai avea încredere în el? întrebă cu îndoială Droushnakovi.

Bothari făcu o grimasă.

— După cum l-am citit pân-acum. O să-ncerc să-l țin sub supraveghere cât suntem pe-aici. Încă ceva. Am prins o transmisie video în camera din spate. Vordarian s-a declarat împărat aseară.

Kou înjură.

— Așa deci, până la urmă tot a făcut-o.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Cordelia. Se simte puternic, sau e un gest de disperare?

— Cred că-i ultima șmecherie cu care încearcă să influențeze forțele din spațiu, își dădu cu părerea Kou.

— Și chiar au să fie mai mulți cei atrași decât cei jiginiți?

Kou clătină din cap.

— La noi, pe Barrayar, frica de haos e foarte puternică. L-am încercat. Nu-i deloc plăcut. Imperiul se identifică drept sursă a ordinii încă de pe vremea când Dorca Vorbarra a zdrobit puterea conților beligeranți și-a unificat planeta. Cuvântul „împărat” are mare forță aici.

— Pentru mine n-are, oftă Cordelia. Hai să ne odihnim puțin. Poate până mâine pe vremea asta se termină totul.

Un gând plin de speranță/însălmântător, în funcție de interpretare. Cordelia numără iar orele, pentru a mia oară; mai aveau o zi să pătrundă în Reședință, două să se întoarcă în teritoriile lui Vorkosigan... nu prea rămânea timp de irosit. Se simțea ca într-un zbor, mai iute, tot mai iute. Și din ce în ce mai puțin loc de-ntors.

Ultima ocazie pentru a contramanda totul. O ploaie fină ca un abur adusesse peste oraș o înserare timpurie. Cordelia privea nemișcată prin fereastra murdară la strada lucioasă, vărgată de reflexiile câtorva felinare stradale cu halouri de un chihlimburiu bolnăvicios. Nu se vedeau decât câteva siluete care se grăbeau cocârjate, cu capetele plecate. Era de parcă războiul și iarna absorbiseră ultima răsuflare a toamnei și expiraseră în locul ei o tăcere ca de mormânt. *Ține-ți firea*, își spuse Cordelia, îndreptându-și spinarea, și coborî la parter în fruntea micului său grup.

La recepție era pustiu. Cordelia tocmai se hotărâse să sară peste formalitatea predării camerei – în definitiv, plătiseră în avans –, când hangiul intră cu pași apăsați pe ușa din față, scuturându-și picăturile reci de pe haină și suduind de mama focului. Îl zări imediat pe Bothari.

— Tu! E vina ta, jigodie lașă ce ești. L-am ratat, fir-ar să fie, l-am ratat, și-acuma o să profite altcineva de pe urma lui. Recompensa aia putea să fie a mea, ar fi trebuit să fie a mea...

O bufnitură îi întrerupse șirul de invective când Bothari îl țintui de perete, ridicându-l de la podea; cu degetele de la picioare întinse, omul încercă să se sprijine pe vârfuri, în timp ce chipul lui Bothari, căpătând deodată o expresie sălbatică, se aplecă spre al lui.

— *Ce s-a-ntâmplat?*

— Un detașament al lui Vordarian l-a săltat pe individ. Se pare că i-a condus și la partenera lui.

Vocea hangiului pendula între mânie și teamă.

— I-au prins pe amândoi și eu am rămas fără nimic!

— I-au prins? repetă Cordelia cu glas pierit.

— I-au săltat chiar adineauri, fir-ar să fie.

Ar mai putea fi o șansă, își dădu seama Cordelia. Că lua o decizie în calitate de șefă sau că se supunea unei constrângeri

de ordin tactic, nici că mai conta acum. Înșfăcă un paralizor din raniță; Bothari se dădu înapoi, iar ea trase în hangiu acolo unde stătea, lipit de perete, cu gura căscată. Bothari îi înghesui trupul inert în spatele biroului.

— Trebuie să-nțercăm să-i luăm. Drou, scoate și restul de arme. Sergent, du-ne acolo. Hai!

Și se pomeni alergând pe stradă către o scenă de care orice barrayaran cu mintea întregă ar fi fugit în direcție opusă, scena în care forțele de securitate făceau o arestare nocturnă. Drou ținea pasul cu Bothari; Koudelka, împovărat cu ranița, venea în urma lor. Cordelia își dori să fi fost o ceață mai groasă.

Gaura de șarpe a familiei Vorpatril se dovedi a fi la două străzi distanță, într-o clădire îngustă, ponosită, foarte asemănătoare cu cea în care adăstaseră ei. Bothari ridică o mână; priviră prudenți pe după colț, apoi se retraseră. Două mașini ale Securității erau parcate în fața micii pensiuni, blocând intrarea. În afară de grupul lor, toată zona era ciudat de pustie. Koudelka apăru și el din urmă, gâfâind.

— Droushnakovi, spuse Bothari, dă ocol. Ocupă o poziție de foc încrucișat de cealaltă parte a mașinilor. Să fii atentă, precis au pus oameni la ușa din spate.

Da, categoric, manevrele de stradă erau vocația lui Bothari. Drou încuviință dând din cap, își verifică nivelul de încărcare al armelor și porni să traverseze colțul străzii în pas de plimbare, fără măcar să privească în urmă. Odată ce ieși din raza vederii inamice, porni în pas alergător, fără să facă vreun zgomot.

— Ne trebuie o poziție mai bună, murmură Bothari, riscând încă o dată să scoată capul ca să privească după colțul clădirii. Nu văd nimic, fir-ar să fie.

— Un bărbat și o femeie merg pe stradă, îi descrie Cordelia, cu disperare în glas. S-au oprit să stea de vorbă în pragul unei uși. Se uită curioși la oamenii securității,

care-s absorbiți în operațiunea de arestare. .. oare am putea trece?

— N-o să ajungem prea departe, răspunse Bothari, odată ce ne vor depista armele cu scanerele lor de perimetru. Dar de doi inși tot o să trecem. Când o fi, o să se-ntâmplerepede. Am puteareuși la limită. Locotenent, acoperă-ne de-aici. Stai cu arcul de plasmă pregătit, asta-i tot ce-avem ca să oprim un vehicul.

Bothari își ascunse sub haină disruptorul neural. Cordelia își piti paralizorul sub brâul fustei și-l luă lejer de braț pe Bothari. Ieșiră de după colț mergând la pas.

Era o idee dintre cele mai proaste, hotărî Cordelia, potrivindu-șipasul după al lui Bothari. Ar fi trebuit să se organizeze cu câteva ore în urmă, dacă aveau de gând să încerce o asemenea ambuscadă. Sau ar fi trebuit să-i agațe pe Padma și Alys cu câteva ore în urmă. Și totuși. .. de cât timp fusese depistat Padma? Oare ar fi putut cădea într-o capcană întinsă de multă vreme, ajungând să fie arestați laolaltă? *Gata cu dacă și cu parcă. Concentrează-te asupra momentului prezent.*

Pașii lui Bothari încetinară pe când se apropiau de arcada adâncă și întunecoasă a unei intrări. O trase pe Cordelia sub arcadă și se sprijini cu brațul de perete, aproape de ea. Acum se aflau suficient de aproape de scena arestării pentru a descifra vocile. Pârâituri fragmentate de la comlinkuri se auzeau cu claritate în aerul jilav.

La țanc. În ciuda pantalonilor și a cămășii ponosite, Cordelia îl recunoscuse imediat drept căpitanul Vorpatril pe bărbatul brunet pe care una dintre gărzi îl țintuise de mașină. Avea pe față o porțiune răzuită, sângerândă, iar buzele umflate i se întindeau în acel zâmbet tipic indus de fast-penta. Zâmbetul i se transforma în răstimpuri într-un rictus de suferință, gemetele îi înăbușeau chicotitul, apoi rictusul devenea iar zâmbet.

Oameni ai securității, în uniforme negre, ieșiră în stradă pe ușa pensiunii, înghesuind între ei o femeie. Atenția întregului detașament se concentrează asupra ei; la fel și atenția Cordeliei și a lui Bothari.

Alys Vorpatril era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte și un halat și încălțase direct pe picioarele goale o pereche de pantofi fără toc. Părul închis la culoare îi era despletit, încadrându-i în neorânduială fața albă; arăta ca scăpată de la nebuni. Era, într-adevăr, vizibil gravidă, burta în cămașă albă răsărindu-i prin deschizătura halatului negru. Cel care o îmbolea să meargă îi ținea brațele prinse la spate, forțând-o să facă pași mari și dezarticulați ca să-și poată păstra echilibrul.

Comandantul gărzilor, care avea gradul de colonel plin, verifică un raport pe o tabletă.

— Deci asta-i tot. Lordul și urmașul.

Privirea i se opri asupra pântecelui lui Alys Vorpatril; clătină din cap de parcă ar fi vrut să-și limpezească mintea și vorbe în comlink.

— Retragera, băieți, am terminat aici.

— Ce dracu' ar trebui să facem în privința asta, domnule colonel? îl întrebă tulburat locotenentul, apropiindu-se de lady Vorpatril și ridicându-i mult poalele cămășii.

În glasul lui se amestecau fascinația și consternarea. Alys câștigase în greutate în ultimele două luni; bărbia și sânii i se rotunjiseră, coapsele i se îngroșaseră, un strat de osânză îi înconjură mijlocul. Plin de curiozitate, locotenentul apăsă cu un deget carnea albă și moale. Femeia rămase tăcută, tremurând, cu fața învăpăiată de furia provocată de gestul pe care și-l permisesse locotenentul și cu lacrimi de teamă licărindu-i întunecat în ochi.

— Avem ordin să-i ucidem pe lord și pe moștenitorul lui. De ea nu zice nimic. Ce-ar trebui să facem, să stăm și s-așteptăm? Apăsăm până iese? O tăiem? Ori – vocea îi

deveni stăruitoare – am putea s-o luăm cu noi la cartierul general, și gata.

Cel care o ținea din spate rânji și se împinse cu șoldurile în fesele ei, maimuțările lui nelăsând loc de îndoială asupra înțelesului.

— Nu trebuie s-o ducem imediat, nu-i așa? Adică, asta-i carne de Vor. Ce ocazie!

Colonelul îl fixă cu privirea și scuipă dezgustat.

— Caporal, ești pervers.

Cordelia avu un șoc când își dădu seama că atenția cu care urmărirea Bothari scena din fața lor nu mai era de multă vreme de natură tactică. Era profund excitat. Parcă îi sticleau ochii în timp ce se holba, cu gura întredeschisă.

Colonelul își băgă în buzunar comlinkul și scoase disruptorul neural.

— Nu, spuse el, clătinând din cap. O rezolvăm repede și curat. În lături, caporal.

Stranii dovezi de îndurare...

Cu un gest de expert, garda o pocni pe Alys peste genunchi și-o trânti la pământ, apoi făcu un pas înapoi. Măinile ei zburară înainte, spre pavaj, prea târziu însă ca să-i ferească burta umflată de o izbitură puternică. Padma Vorpatril gemu prin aburii de fast-penta. Colonelul își înălță disruptorul neural și ezită, de parcă n-ar fi putut hotărî încotro să țintească, spre capul sau spre pieptul femeii.

— *Omoară-i*, șuieră Cordelia în urechea lui Bothari, apoi își scoase paralizorul cu o smucitură și trase.

Bothari tresări nu doar trezit din starea anterioară, ci și aruncat într-una de nebunie violentă; trăsnetul disruptorului său neural îl lovi pe colonel concomitent cu raza pornită din paralizorul Cordeliei, deși ea trăsesese prima. În momentul următor era deja în mișcare, o umbră întunecată țâșnind în spatele unuia dintre vehiculele parcate. Trase rapid, iscând

fulgere albastre care electrizau aerul; mai căzură două gărzi, în timp ce restul se adăposteau în spatele mașinilor.

Alys Vorpatril, care nu se ridicase de pe jos, se încovrigă strâns, încercând să-și acopere pânțelele cu brațele și cu picioarele. Padma Vorpatril, amețit de penta, se clătină zăpăcit în direcția ei, cu brațele întinse în față, părând animat de aceeași idee ca a ei. Locotenentul gărzilor se rostogoli pe pavaj către un loc adăpostit și ținti cu disruptorul neural în direcția bărbatului năucit.

Clipa de răgaz pe care și-o acordă ca să ia ținta în vizor i se dovedî fatală locotenentului; disruptorul lui Droushnakovi și paralizorul Cordeliei își intersectară loviturile în trupul lui – cu o milisecundă prea târziu. Disruptorul lui îl nimerise pe Padma Vorpatril drept în ceafă. Dansară scânteii albastre, părul negru sclipi portocaliu, iar trupul lui Padma se arcui într-o contracție violentă și căzu cuprins de spasme. Alys Vorpatril scăpă un urlet scurt și strident, retezat de un icnet. Sprijinindu-se în palme și genunchi, păru să încremenească un moment, între încercarea de-a se târî către el și cea de-a porni în sens opus.

Poziția de tragere a lui Droushnakovi era perfectă. Ultima gardă căzu ucisă când încă mai încerca să ridice calota mașinii blindate. Un șofer, adăpostit în cel de-al doilea vehicul, chibzui că era mai prudent să accelereze ca să scape de acolo. Arcul de plasmă al lui Koudelka, setat pe putere maximă, nimeri în plin mașina care tocmai dădea colțul în viteză, făcând-o să alunece nebunește, târându-se pe o parte și stârnind un siaj de scânteii, până ce se izbi de zidul unei clădiri de cărămidă.

Așa, dar nu cumva toată strategia mea pentru misiunea asta se baza pe faptul că vom rămâne invizibili? se întrebă Cordelia amețită, dând buzna înainte. Ajunse la Alys Vorpatril în același moment cu Droushnakovi; împreună o săltară în picioare pe femeia care dărdăia din toate măduarele.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Bothari, ridicându-se din ascunzătoarea din care trăgea și venind spre ele.

— Nu zău, încuviință Koudelka, care se apropie șchiopătând și se holbă în jur la măcelul neașteptat și spectaculos.

Strada era cufundată într-o liniște uimitoare. Nu pentru mult timp, bănuia Cordelia.

— Pe-aici, spuse Bothari, arătând spre o alee îngustă și întunecată. Fugiți.

— N-ar trebui să-ncercăm mașina aia? întrebă Cordelia, gesticulând către vehiculul acoperit de cadavre.

— Nu. Ușor de luat urma. Și nu încapе unde mergem noi. Cordelia nu era lămurită dacă Alys, plânsă toată și cu privirea rătăcită, era capabilă să fugă, dar își îndesă paralizorul la brâu și luă grăvida de un braț. Drou o luă de celălalt și împreună o conduseră pe urmele sergentului. Măcar nu mai era Koudelkacel mai încet din grup.

Alys plângea în continuare, dar nu în hohote isterice; o singură dată privi peste umăr către trupul soțului ei, apoi se concentră cu îndârjire asupra încercării de-a alerga. Nu-i ieșea prea bine. Își pierduse definitiv echilibrul, cu brațele înfășurate în jurul trupului, în strădania de-a absorbi șocul pașilor grei pe care îi făcea.

— Cordelia, găfâi ea.

O afirmare a faptului că o recunoscuse, atât; nu trebuia să-și irosească timpul sau răsuflarea pentru a cere explicații.

Abia apucaseră să ajungă la trei străzi distanță, când Cordelia începu să audă sirene dinspre zona de unde fugiseră. Însă Bothari părea să-și fi recăpătat controlul și nu dădea niciun semn de panică. Traversară o altă alee îngustă, iar Cordelia își dădu seama că pătrunseseră într-o zonă a orașului unde nu existau lumini stradale; de fapt, nu exista niciun fel de lumină. Își încordă privirea să vadă ceva în ceața întunecată.

Alys se opri brusc și Cordelia, la rândul-i, se opri, alunecând mai s-o doboare din picioare. Alys rămase nemișcată o jumătate de minut, aplecată, gâfâind.

Cordelia își dădu seama că, pe sub înșelătorul strat de grăsime, abdomenul lui Alys era tare ca piatra; partea din spate a halatului îi era udă leoarcă.

— Intri în travaliu? întrebă ea.

Nici nu știa de ce pusese o asemenea întrebare; răspunsul era evident.

— Mă tot ține așa... de-o zi și jumătate, izbucni Alys.

Nu părea capabilă să-și mai îndrepte spatele.

— Cred că mi s-a rupt apa acolo, când m-a doborât nenorocitul ăla. Doar dacă nu-i sânge... ar fi trebuit să treacă până acum, dacă era numai sânge... acum mă doare mult mai rău...

Respirația i se domoli; își trase umerii înapoi cu mult efort.

— Cât mai durează? întrebă panicat Kou.

— De unde să știu eu? se răsti lady Vorpatril N-am mai făcut așa ceva. N-am nici cea mai vagă idee.

Mânie de foc ca să topească spaima de gheață. Nu era suficient de fierbinte, doar o lumânare în bătaia crivățului.

— Aș zice că nu mai e mult, se auzi vocea lui Bothari din beznă. Mai bine să ne-ascundem. Haideți.

Lady Vorpatril nu mai era în stare să fugă, dar izbuti să înainteze cu un mers iute și legănat, oprindu-se neputincioasă la fiecare două minute. Apoi la fiecare minut.

— N-o să reușim s-ajungem acolo, mormăi Bothari. Așteptați aici.

Se făcu nevăzut într-un intrând – poate o luase pe o alee? Toate pasajele de aici păreau alei, reci și împuțite, mult prea înguste ca să încapă acolo mașini. În tot labirintul acela trecuseră doar pe lângă doi oameni; erau înghesuiți unul

într-altul la o margine de pasaj, iar ei pășiseră cu grijă pe alături.

— Nu puteți să faceți nimic ca să... nu știu, să vă țineți? întrebă Kou, când o văzu pe lady Vorpatril că se îndoiaie din nou de șale. Ar trebui să... încercăm să aducem un doctor, ceva.

— După doctor a plecat și idiotul de Padma, spuse Alys printre dinți. L-am implorat să nu se ducă... of, Doamne!

Un moment mai târziu, adăugă pe un surprinzător ton de conversație normală:

— Data viitoare când îți mai borăști mațele, Kou, dă-mi voie să-ți sugerez să închizi gura pur și simplu și să înghiți zdravăn. Nu-i tocmai un reflex voluntar!

Se îndreptă iar, cuprinsă de un tremur violent.

— N-are nevoie de doctor, are nevoie de un loc unde să se-ntindă, se auzi iar Bothari din întuneric. Pe-aici.

Îi conduse pe o distanță scurtă până la o ușă de lemn, care fusese cândva blocată cu scânduri prinse în cuie de zidul vechi, acoperit cu stuc. Judecând după așchiile proaspete, Bothari tocmai o deschisese pocnind-o cu piciorul. După ce intrară și traseră ușa la loc, Droushnakovi îndrăzni în sfârșit să scoată o lanternă din raniță. Camera era mică, goală și murdară. Bothari inspectă prompt împrejurimile. Două uși interioare fuseseră sparte cu mult timp în urmă, dar dincolo de ele nu se auzea niciun sunet, nu se vedea nicio lumină și părea că totul e pustiu.

— Va trebui să ne descurcăm așa, spuse Bothari.

Cordelia se întrebă ce naiba avea să facă mai departe. Știa acum de toate despre transferuri placentare și cezaroții, dar în privința așa-numitelor nașteri naturale nu putea decât să facă presupuneri. Probabil că Alys Vorpatril cunoștea încă și mai puțină biologie, Drou nici atât, iar Kou era de-a dreptul inutil.

— Până acum a mai fost vreunul dintre voi în situația asta?

— Eu nu, bombăni Alys.

Privirile lor se întâlneau; se citea prea limpede în ele înțelegerea situației.

— Nu ești singură, îi spuse Cordelia pe un ton energic.

Încrederea trebuia să ducă la relaxare, care trebuia să ducă și ea la ceva.

— O să te-ajutăm toți.

— Mama se mai ocupa cu moșitul, interveni Bothari, neobișnuit de ezitant. Uneori mă târa și pe mine s-o ajut. Nu-i așa mare lucru.

Cordelia își controlă mimica. Era prima dată când îl auzea pe sergent spunând o vorbă despre vreunul dintre părinții lui.

Sergentul oftă, dându-și prea bine seama după privirile celor din jur că tocmai își luase pe cap responsabilitatea de a conduce toată operațiunea.

— Kou, împrumută-mi haina ta.

Koudelka își scoase cavaleriește haina și se apropie s-o înfășoare cu ea pe lady Vorpatril, care tremura toată. Păru descurajat când sergentul îi aranjă pe umeri lui lady Vorpatril propria lui haină, apoi o puse să se întindă pe jos cu șoldurile pe haina lui Koudelka. Culcată, arăta mai puțin palidă și nu mai părea gata să leșine. Dar i se opri respirația și țipă când mușchii abdominali i se contractară din nou.

— Rămâi cu mine, lady Vorkosigan, murmură Bothari spre Cordelia.

Pentru ce? se întrebă ea, apoi înțelese, când el îngenunche și împinse în sus cu blândețe cămașa de noapte a lui Alys Vorpatril. *Mă vrea pe post de mecanism de control.* Dar omorurile păreau să-i fi drenat valul acela înfiorător de poftă trupestă care-i schimonosiseră trăsăturile mai devreme, în

stradă. Acum privirea lui exprima doar un interes în limitele normalului. Din fericire, Alys Vorpatril era prea absorbită de ceea ce i se întâmpla ca să observe că încercarea lui Bothari de a-și menține o expresie de detașare medicală n-avea succes pe deplin.

— Încă nu se vede capul copilului, raportă el. Dar curând.

Încă un spasm, după care Bothari aruncă o privire în jur și adăugă:

— Nu cred c-ar fi bine să țipi, lady Vorpatril. Deja ne caută la momentul ăsta.

Ea dădu din cap a încuviințare și își flutură disperată mâna; înțelegând, Drou răsuci o bucată de pânză ca pe o funie și i-o dădu să muște din ea.

Și astfel continuă să se desfășoare lucrurile, spasm după spasm. Alys arăta ca stoarsă și plângea încetișor, incapabilă să oprească încercările repetate ale propriului ei trup de-a se întoarce pe dos, măcar o vreme, cât să apuce și ea să-și tragă sufletul, să-și vină în fire. Apăruse capul bebelușului, acoperit de păr negru, dar mai mult de-atât nu părea să poată ieși.

— Cât ar trebui să dureze? întrebă Kou.

Încerca să-și păstreze un ton cumpătat, dar i se simțise în voce o profundă îngrijorare.

— Cred că-i place unde e, spuse Bothari. Nu vrea să iasă la frig.

Gluma lui chiar avu efect asupra lui Alys; ritmul suspinelor ei nu se schimbă, dar i se citi în ochi un licăr de recunoștință. Bothari se lăsă pe vine, se încruntă meditativ, se mută în dreptul coastelor ei, îi puse o mână uriașă pe burtă și așteptă următorul spasm. Apoi se sprijini.

Și imediat capul micuțului apăru între coapsele în sânge-rate ale lui lady Vorpatril, care își înghiți strigătul.

— Iaca, spuse sergentul, satisfăcut.

Koudelka părea impresionat de-a binelea.

Cordelia prinse capul cu mâinile, trăgând ușor și restul trupului odată cu următoarea contracție. Băiețelul tuși de două ori, strănută ca un pisoi în tăcerea înfiorată din jur, trase aer în piept, se făcu rozaliu și scoase un zbierăt numai bun de spart timpanele. Cordelia aproape că îl scăpă din mâini.

Bothari înjură.

— Dă-mi sabia aia a ta, Kou.

Lady Vorpatril ridică o privire rătăcită.

— Nu! Dă-mi-l înapoi, îl fac eu să tacă!

— Nu la asta mă gândeam, spuse Bothari cu o oarecare demnitate. Deși ar fi o idee, adăugă, în timp ce urletele continuau.

Își scoase arcul de plasmă și încinse iute sabia, la putere joasă. O steriliza, își dădu seama Cordelia.

Placenta urmă cordonul ombilical la următoarea contracție, o grămăjoară murdară pe haina lui Kou. Cu o tainică fascinație, Cordelia rămase privind țintă la varianta inertă a organului susținător care suscitase atâta atenție și preocupare în cazul ei. *Timp. Operațiunea asta de salvare a luat prea mult timp. Cât au scăzut șansele lui Miles până acum? Oare tocmai dăduse la schimb viața fiului ei pentru cea a micului Ivan? De fapt, a „nu chiar micului” Ivan – nu era de mirare că-i dăduse atâta de furcă maică-sii. Probabil că Alys era binecuvântată cu un arc pelvian neobișnuit de larg, altminteri n-ar fi reușit să scape cu viață din noaptea asta de coșmar.*

După ce cordonul se deșertă și se albi, Bothari îl tăie cu lama sterilizată, iar Cordelia înnodă cât putu de bine capătul alunecos și elastic. Șterse temeinic copilul, îl înfășură într-o cămașă de schimb curată și i-l dădu în sfârșit lui Alys, care aștepta cu brațele întinse.

Alys luă copilul și se puse iar pe plâns, cu suspine înăbușite.

— A zis Padma... c-o să am cei mai buni doctori. A zis Padma... că n-o să mă doară. A zis Padma c-o să stea cu mine... fir-ai să fii, Padma!

Îl strânse la piept pe fiul lui Padma.

— Ooo! adăugă ea pe un ton schimbat, ușor surprins.

Gura bebelușului îi găsisese sânul și părea că se lipise de el ca o ventuză.

— Bune reflexe, remarcă Bothari.

— Pentru Dumnezeu, Bothari, nu putem s-o luăm cu noi *acolo*, șuieră Koudelka.

Stăteau pe o alee din miezul labirintic al caravanseraului. În fața lor, în întunecimea rece și umedă, se profila silueta mătăhăloasă a unei clădiri cu ziduri groase care se înălța, lucru neobișnuit, pe trei niveluri. Undeva sus, pe fațada acoperită cu stuc, zgrunțuroasă de la vopseaua care se cojea, o lumină galbenă scliffea prin obloane sculptate. O lampă cu ulei ardea firav deasupra unei uși de lemn, singura intrare pe care o vedea Cordelia.

— Nu putem s-o lăsăm afară. Trebuie să se încălzească, răspunse sergentul.

O ducea în brațe pe lady Vorpatril, care se ținea de gâtul lui, palidă și tremurândă.

— Oricum nu prea e activitate în noaptea asta. E târziu. Se-nchide totul.

— Ce-i clădirea asta? întrebă Droushnakovi.

Koudelka își dresе glasul.

— În Vremea Izolării, când zona asta era centrul orașului Vorbarr Sultana, aici era reședința unui lord. Cred că era unul dintre prinții Vorbarra mai puțin importanți. De asta e construită ca o fortăreață. Acum e... un soi de han.

Aha, deci ăsta-i tractorul tău, Kou, își spuse Cordelia, ținându-se să nu-i scape cu glas tare.

— E sigură? i se adresă ea lui Bothari. Sau e probabil să fie plină de informatori, ca aia de dinainte?

— E sigură timp de câteva ore, aprecie Bothari. Oricum, pentru următoarele câteva ore e tot ce-avem.

O lăsă din brațe pe lady Vorpatril, dându-i-o în grijă lui Droushnakovi, și se strecură înăuntru, după o conversație în surdină cu un paznic aflat de cealaltă parte a ușii. Cordelia îl strânse mai tare la piept pe micul Ivan, trăgându-și haina peste el ca să-i țină cât mai cald cu putință. Din fericire, dormise fără să scoată vreun sunet în cele câteva minute cât durase excursia lor de la clădirea abandonată până aici. În scurt timp, Bothari se întoarse și le făcu semn să-l urmeze.

Traversară o intrare aproape ca un tunel de piatră, cu deschizături înguste în pereți și cu orificii în partea de sus, la fiecare jumătate de metru.

— Pentru apărare, în vremurile vechi, șopti Koudelka, iar Droushnakovi încuviință dând din cap.

În noaptea aceea însă nu-i așteptau săgeți sau ulei încins. Un bărbat înalt cât Bothari, dar mai lat, încuie la loc ușa după ei.

Din tunel ieșiră într-o cameră mare, slab luminată, transformată într-un fel de bar care era în același timp și sală de mese. Nu se aflau acolo decât două femei care purtau rochii largi și păreau cam abătute și un bărbat care sforăia cu capul pe masă. Ca de obicei, un șemineu extravagant strălucea alimentat cu cărbuni de lemn.

Aveau și călăuză – sau amfitrioană. O femeie înaltă și zveltă le făcu semn în tăcere să se apropie de scări. Cu cincisprezece sau chiar cu zece ani în urmă, probabil că avea picioare lungi și aer acvilin; acum era doar osoasă și veștejită, îmbrăcată nepotrivit într-o rochie de un roșu-purpuriu țipător, cu volane pleoștite care păreau un ecou al propriei sale tristeți inerente. Bothari o săltă din nou pe lady Vorpatril și o duse în brațe pe scara abruptă. Koudelka privi în jur stânjenit,

părând să se însenineze oarecum când văzu că nu mai era nimeni.

Femeia îi conduse pe un hol de la etaj până la o cameră.

— Schimbă cearșafurile, mormăi Bothari, iar femeia încuviință cu o înclinare a capului și se făcu nevăzută.

Bothari n-o lăsă jos pe extenuata lady Vorpatril. Femeia se întoarse după câteva minute și trase de pe pat așternuturile mototolite, pe care le înlocui cu pânzeturi proaspăt spălate. Bothari o culcă pe lady Vorpatril în pat și se dădu înapoi. Cordelia așeză bebelușul adormit pe brațul îndoit al mamei sale, care izbuti să dea din cap în semn de mulțumire.

Intendenta – așa hotărî Cordelia să-i spună în gând – se uită la copil cu o scânteie de interes în privire.

— Ăsta-i nou-născut. Voinic băiat, ai?

Vocea îi alunecă într-o încercare de găngurit.

— Are două săptămâni, i-o întoarse Bothari.

Femeia pufni, cu mâinile în șolduri.

— Am mai moșit și eu la viața mea, Bothari. Mai degrabă două ore.

Bothari aruncă spre Cordelia o privire ciudată, aproape speriată. Intendenta ridică mâna, ca pentru a se apăra de încruntătura lui.

— Mă rog, cum zici tu.

— Ar trebui s-o lăsăm să doarmă până când o să fim siguri că nu se declanșează o hemoragie, spuse Bothari.

— Da, dar nu singură, fu de părere Cordelia. În caz că se trezește dezorientată într-un loc străin.

În privința lucrurilor necunoscute, bănuia Cordelia, locul acesta putea fi considerat de-a dreptul de pe altă planetă pentru o femeie Vor.

— Stau eu cu ea o vreme, se oferi Droushnakovi.

Se încruntă suspicioasă la intendentă, părând a considera că femeia se apleca prea mult spre bebeluș. Cordelia nu credea că Drou se lăsa câtuși de puțin păcălită de Koudelka

să creadă că nimeriseră în vreun muzeu. Nici lady Vorpatril n-avea să se lase păcălită, după ce se va fi odihnit destul cât să-și adune mințile rătăcite.

Droushnakovi se trânti într-un fotoliu cu tapițeria ponoșită, strâmbând din nas la miasma lui de mucegai. Ceilalți se retraseră din încăpere. Koudelka plecă să descopere ce se folosea în clădirea aceea pe post de spălător și să încerce să cumpere ceva de mâncare. În aer se simțea un iz subtil care îi sugera Cordeliei că nicio parte a caravanseraiului nu era racordată la canalizarea municipală. Nici încălzire centrală nu exista. La o încruntătură a lui Bothari, intendentă se evaporă de acolo.

Un divan, o pereche de scaune și o masă joasă ocupau un spațiu aflat la capătul holului, în lumina unei lămpi cu abajur roșu, care funcționa pe baterii. Acolo se așezară, obosiți, Bothari și Cordelia. Odată ce tensiunea se risipise pentru câteva clipe și nu mai trebuia să facă față încordării, Bothari părea rupt. Cordelia n-avea idee cum arăta ea însăși, dar era convinsă că nu era în cea mai bună formă.

— Pe Colonia Beta sunt târfe? întrebă deodată Bothari.

Cordelia se luptă cu șocul mental. Vocea lui era atât de obosită, încât întrebarea sunase aproape neglijent, numai că Bothari nu făcea niciodată conversație ușoară. Cât de tare îi tulburaseră evenimentele violente din noaptea aceea echilibrul precar, cât de mult îi solicitaseră barierele deja șubrede?

— Păi... avem niște TSLP, răspunse ea precaută. Presupun că acoperă unele funcții sociale similare.

— Tese Lepe?

— Terapeuți Sexuali cu Licență de Practică. Trebuie să treci de comisiile guvernamentale și să obții o licență. Și se cere să ai cel puțin o diplomă de colegiu în psihoterapie. Doar că toate trei sexele îmbrățișează profesia asta. Hermafrodiții fac cei mai mulți bani, că-s foarte populari printre turiști. Nu e... nu-i o slujbă cu un statut social înalt, dar

nici scursura societății nu te face. Nici nu cred c-avem scur-sori pe Colonia Beta, ne oprim undeva pe la partea de jos a clasei de mijloc. Este ca – făcu o pauză, străduindu-se să echivaleze cultural noțiunile – e cumva ca meseria de fri-zer pe Barrayar. Furnizezi un serviciu personal la standarde profesionale, cu un strop de artă și măiestrie.

Reușise să-l șocheze pe Bothari, ceea ce era, cu siguranță, o premieră. Fruntea lui era numai cute.

— Numai betanii s-ar putea gândi că-ți trebuie o nenoro-cită de diplomă universitară... Există *femei* care-i angajează?

— Sigur că da. Și cupluri. Ăă... de fapt acolo se pune mai degrabă accentul pe componenta de învățare.

El scutură din cap și părul a șovăi. Îi aruncă o privire piezișă.

— Mama era târă.

Tonul îi era curios de distant. Așteptă.

— Mi-am... cam dat seama de asta, spuse ea.

— Nu știu de ce nu m-a avortat. Ar fi putut, făcea și d-astea, nu doar moșea. Poate s-a gândit la vremea când o să-mbătrânească. Mă vindea clienților ei.

Cordelia se înecă.

— Vezi... *așa ceva* n-ar fi îngăduit pe Colonia Beta.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru de pe vremea aia. Am fugit la doisprezece ani, când am crescut destul cât să-i snopesc în bătaie pe afurisiții ei de clienți. Am tot fugit cu bandele, până m-am făcut de șaisprezece ani și arătam ca de optsprezece, așa c-am mințit și-am intrat în armată. Pe urmă am tăiat-o de-aici.

Își frecă palmele una de cealaltă, arătând ce iute și straș-nică îi fusese evadarea.

— Cred că armata ți s-a părut rai curat, prin comparație.

— Până l-am întâlnit pe Vorrutyer.

Se uită în jur fără țintă.

— Pe vremea aia era mai multă lume pe-aici. Acum e aproape mort totul.

Tonul îi deveni meditativ.

— O mare parte din viață nu pot să mi-o aduc aminte ca lumea. E ca și cum aș fi... făcut din petice. Și totuși, sunt lucruri pe care aș vrea să le uit și nu pot.

Cordelia n-avea de gând să întrebe care lucruri, dar scoase un zgomot din gâtlee, care voia să însemne „zi că e ascult”.

— Nu știu cine-a fost tata. Aici să fii bastard e aproape la fel de rău ca și când ai fi mutant.

— „Bastard” se folosește ca descriere negativă a personalității cuiva, dar de fapt n-are niciun înțeles real în context betan. Copiii făcuți fără licență nu-s același lucru și oricum sunt atât de rari, încât se judecă fiecare caz în parte.

De ce-mi povestește toate astea? Ce vrea de la mine? Când a-nceput să vorbească, aproape lăsa impresia că se teme; acum pare aproape mulțumit. Ce-am spus de s-a potrivit așa bine? Cordelia oftă.

Spre tainica ei ușurare, tocmai atunci se întoarse Koudelka, aducând sandvișuri adevărate și proaspete, din pâine și brânză, și bere îmbuteliată. Berea o bucură pe Cordelia; apă să fi fost, i s-ar fi părut dubioasă, într-un loc ca acela. Luă un dumaticat și sorbi cu recunoștință o înghițitură.

— Kou, spuse ea, trebuie să ne regândim strategia.

Locotenentul se așeză lângă ea cu mișcări stângace, pregătit s-o asculte cu toată seriozitatea.

— Da?

— Evident că nu putem s-o luăm cu noi pe lady Vorpatril, cu copilul. Și nici nu putem s-o lăsăm aici. Am lăsat deja în urmă cinci cadavre și-o mașină în flăcări pe care să le găsească securitatea lui Vordarian. Vor cerceta serios toată zona asta. Dar deocamdată, nu pentru multă vreme, încă mai vânează o femeie gravidă în ultimul hal. Asta ne dă ceva timp. Trebuie să ne despărțim.

Urmă un moment de ezitare, pe care Koudelka îl umplu mușcând din sandviș.

— Vreți să mergeți cu ea, milady?

Cordelia clătină din cap.

— Trebuie să merg cu echipa care se duce la Reședință. Măcar pentru că sunt singura care poate spune „Asta-i imposibil acum, trebuie să renunțăm”. Fără Drou nu se poate, iar de Bothari am nevoie.

Și, într-un fel ciudat, Bothari are nevoie de mine.

— Așa că doar tu mai rămâi.

Koudelka strânse din buze cu amărăciune.

— Cel puțin n-o să vă încetinesc.

— Nu ești alegerea implicită, să știi, spuse ea răspicat. Ingeniozitatea ta ne-a adus până în Vorbarr Sultana. Cred că tot ea poate s-o scoată de-aici pe lady Vorpatril. Tu ești șansa ei.

— Dar pare că voi fugiți spre pericol și eu fug de el.

— O iluzie periculoasă. Kou, gândește-te. Dacă gorilele lui Vordarian o prind iar, nici pic de milă n-au să-i arate. Nici ție, dar cu atât mai puțin copilului. Nu există variantă „mai sigură”. Doar imperativul morții, și logica, și nevoia absolută de a-ți păstra capul pe umeri.

El oftă.

— O să încerc.

— „Să încerc” nu ajunge. Padma Vorpatril „a încercat”. Tu trebuie să reușești dracului, Kou.

El încuviință dând încet din cap.

— Da, milady.

Bothari plecă să șterpească haine pentru noul personaj întruchipat de Kou, „tânăr soț și tată sărac”.

— Clienții uită mereu câte ceva, comentă el.

Cordelia se întrebă ce haine de stradă putea el să adune de aici pentru lady Vorpatril. Kou le duse de mâncare lui lady Vorpatril și lui Drou. Se întoarse cu o expresie foarte sumbră pe față și se așeză lângă Cordelia. După o vreme, spuse:

— Cred că înțeleg acum de ce era Drou așa de îngrijorată de perspectiva unei sarcini.

— Da? întrebă Cordelia.

— Necazurile lui lady Vorpatril le fac pe-ale mele să pară... foarte mici. Doamne, că dureros mai părea.

— Mm. Dar durerea nu ține decât o zi, spuse Cordelia, masându-și cicatricea. Sau câteva săptămâni. Nu cred că asta-i tot.

— Atunci, ce?

— E... un act transcendent. Crearea vieții. M-am gândit la asta când îl aveam pe Miles în pânțele. „Prin acest act, aduc o moarte pe lume.” O naștere, o moarte și toată suferința și toate actele de voință dintre ele. N-am înțeles anumite simboluri mistice ale Vechiului Pământ, ca Mama-moarte, Kali, decât atunci când mi-am dat seama că nu era nimic mistic, ci pur și simplu un fapt. Un „accident” sexual în stil barrayaran poate naște un lanț de cauzalități care nu se mai oprește până la sfârșitul veacurilor. Copiii noștri ne schimbă... indiferent dacă supraviețuiesc sau nu. Chiar dacă de data asta copilul tău s-a dovedit a fi iluzoriu, pe Drou a atins-o schimbarea asta. Pe tine nu?

El clătină din cap, cu un aer confuz.

— Nu mă gândeam la toate astea. Voiam doar să fiu normal. Ca orice alt bărbat.

— Cred că nu-i nicio problemă cu instinctele tale. Atât doar că nu-s de-ajuns. N-ai putea să faci în așa fel încât instinctele și intelectul tău să lucreze măcar o dată împreună, în loc să se bată cap în cap?

El pufni.

— Nu știu. Nu știu... cum s-o fac să mă asculte acum. Am zis că-mi pare rău.

— Nu s-au rezolvat lucrurile între voi, nu-i așa?

— Nu.

— Știi ce mă supără cel mai mult de când am pornit în călătoria asta? întrebă Cordelia.

— Nu..

— N-am putut să-mi iau rămas-bun de la Aral. Dacă... pătesc ceva, sau dacă pățește el ceva, în definitiv, între noi o să rămână ceva suspendat, destrămat. Și nicio cale de-a mai îndrepta vreodată lucrurile.

— Mm, făcu el.

Parcă se împuțină, strângându-se în sine, cufundat în fotoliu.

Ea cugetă puțin.

— Ce-ai mai încercat în afară de „îmi pare rău”? Ca, de pildă, „Cum te simți?”, „Ești bine?”, „Pot să te ajut cu ceva?”, „Te iubesc” – uite, asta-i una clasică. Cuvinte scurte. Majoritatea întrebări, dacă stau să mă gândesc. Arată că te interesează să începi o conversație, știi?

El zâmbi trist.

— Nu cred că vrea să mai stea de vorbă cu mine.

— Hai să zicem... începu ea, sprijinindu-și capul de spătar și privind fără țintă în lungul holului. Hai să zicem că lucrurile n-au luat așa o turnură proastă în noaptea aia. Să zicem că n-ai intrat în panică. Să zicem că idiotul ăla de Evon Vorhalas nu v-a întrerupt cu micul lui spectacol de groază.

Ce idee. Prea dureros, acel „poate nu s-ar fi întâmplat”.

— Înapoi la momentul inițial. Iată, vă dezmiardați fericiți.

Aral folosisese cuvântul acela, dezmierdarea. Și o durea prea mult să se gândească la Aral tocmai atunci.

— Vă despărțiți prieteni, vă treziți a doua zi dimineață, ăă... suferind de dragoste neîmpărtășită... Pe urmă ce se mai întâmplă, pe Barrayar?

— Un mijlocitor.

— Ha?

— Părinții ei sau ai mei năimesc un mijlocitor. Și pe urmă, mă rog, aranjează lucrurile.

— Și tu ce faci?

El ridică din umeri.

— Am grijă să nu întârzii la nuntă și achit nota de plată, cam asta. De fapt, părinții achită nota.

Nicio mirare că omul era așa dezorientat.

— Da-ți doreai nuntă? Nu doar să faci sex?

— Da! Dar... milady, în zilele mele bune, sunt bărbat doar așa, pe jumătate. Familia ei s-ar fi uitat o dată la mine și-ar fi pufnit în râs.

— Ai apucat să-i cunoști familia? Ei te cunosc?

— Nu...

— Kou, tu te-auzi vorbind?

— Păi... făcu el, părând oarecum rușinat.

— Un mijlocitor. Ha!

Cordelia se ridică în picioare.

— Încotro? Întrebă el, neliniștit.

— Să mijlocesc.

Străbătu holul cu pas hotărât până la ușa lui lady Vorpatril, o deschise și băgă capul. Droushnakovi stătea pe scaun și se uita la femeia adormită. Pe noptieră se aflau neatinse două beri și sandvișurile.

Cordelia se strecură înăuntru și închise încet ușa.

— Știi ce, murmură ea, soldații buni nu ratează nicio ocazie să mănânce sau să doarmă. Nu știu niciodată cât vor sta la datorie până li se ivește iar ocazia.

— Nu mi-e foame.

Și Drou avea un aer interiorizat, de parcă ar fi fost prinsă pe dinăuntru într-o capcană.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea făcu o grimasă care sugera șovăiala și se mută de lângă pat pe o canapea aflată în colțul opus al camerei. Cordelia se așeză lângă ea.

— În seara asta, spuse Droushnakovi cu smerenie, a fost prima dată când am participat la o luptă adevărată.

— Te-ai descurcat bine. Și-ai găsit o poziție bună, ai reacționat...

— Nu.

Tăie aerul cu mâna într-un gest plin de amărăciune.

— Nu m-am descurcat.

— Ei? Mie mi-a părut c-a fost bine.

— Am fugit pe după clădire... am tras cu paralizorul în cei doi paznici care așteptau la ușa din spate. Nici nu m-au văzut. Mi-am ocupat poziția la colțul clădirii. M-am uitat la oamenii ăia care o chinuiau pe lady Vorpatril în mijlocul străzii. Cum o insultau și se holbau la ea și-o împingeau și-o împungeau... atâta m-am înfuriat, că mi-am scos disruptorul neural. Voiam să-i omor. Pe urmă a-nceput să se tragă. Și... și am ezitat. Iar lordul Vorpatril a murit din cauza asta. Vina mea...

— Ho, măi fato! Idiotul ăla care-a tras în Padma Vorpatril nu era singurul care l-a luat la țintă. Padma era atât de îmbibat în penta și de confuz, că nici nu-ncerca măcar să se adăpostească. Cred că i-or fi dat doză dublă ca să-l forțeze să-i ducă la Alys. Putea la fel de bine să moară de arma altuia sau prins chiar în focul nostru încrucișat.

— Sergentul Bothari n-a ezitat, spuse Droushnakovi cu o voce inexpresivă.

— Așa-i.

— Sergentul Bothari nici nu-și risipește energia simțind... păreri de rău pentru inamic.

— Așa-i. Tu?

— E mă simt rău.

— Omori doi oameni care-ți sunt complet străini și te aștepți să te simți binedispusă?

— Bothari așa se simte.

— Da. Lui Bothari i-a plăcut. Dar Bothari nici măcar după standardele barrayarane nu-i sănătos la cap. Năzuiești să fii un monstru?

— Domnia Voastră îi spuneți așa!

— Ah, dar el e monstrul *meu*. Dulăul meu credincios.

Mereu îi venea greu să-l explice pe Bothari, uneori chiar și ei înseși. Se întrebă dacă Droushnakovi cunoștea istoria originii terestre a termenului *țap ispășitor*. Animalul sacrificial care era eliberat în fiecare an în sălbăticie ca să ducă departe păcatele obștii... Fără îndoială că Bothari era animalul ei de povară; vedea prea bine ce făcea el pentru ea. Nu-i era la fel de limpede ce anume făcea ea pentru el, deși, după toate aparențele, lui i se părea a fi ceva de importanță capitală.

— Eu, una, mă bucur că ai inima grea. Doi ucigași patologici în serviciul meu ar fi deja exagerat. Prețuiește starea asta de rău, Drou.

Ea clătină din cap.

— Cred că s-ar putea să-mi fi ales greșit meseria.

— Poate. Sau poate nu. Gândește-te ce monstruozitate ar fi o armată de Bothari. Orice forță armată a unei comunități – armată, poliție, securitate – trebuie compusă din oameni capabili să comită răul necesar, și totuși să nu se înrăiască prin asta. Să comită doar necesarul și nimic mai mult. Să pună tot timpul la îndoială presupunerile, să oprească alunecarea spre atrocitate.

— Așa cum l-a ținut în frâu colonelul de securitate pe caporalul ăla obscen.

— Da. Sau cum l-a luat locotenentul la întrebări pe colonel... Mi-aș fi dorit să-l putem salva, oftă Cordelia.

Drou se încruntă amarnic, cu privirea în poală.

— Kou avea impresia că ești supărată rău pe el, spuse Cordelia.

— Kou? întrebă Droushnakovi, ridicând o privire încețosată. Ah, da, tocmai a fost pe-aici. Voia ceva?

Cordelia zâmbi.

— Tipic pentru Kou să-și imagineze că toată nefericirea ta trebuie să se-nvârtască în jurul lui.

Surâsul îi păli.

— O să-l trimit cu lady Vorpatril, să-ncearcă să-i scoată pe ascuns din oraș pe ea și pe copil. De-aici ni se despart drumurile, imediat ce-o să fie capabilă să meargă.

Pe chipul lui Drou creștea îngrijorarea.

— O să-l pască un pericol îngrozitor. Oamenii lui Vordarian o să turbeze că i-au pierdut pe ea și pe tânărul lord în noaptea asta.

Da, exista în continuare un lord Vorpatril care îi tulbura lui Vordarian calculele genealogice, nu-i așa? Ce sistem dement, în stare să transforme un bebeluș într-un pericol mortal în ochii unui om în toată firea.

— Pentru nimeni nu există siguranță până n-are să se termine războiul ăsta abject. Ia spune-mi, îl mai iubești pe Kou? Știu c-ai depășit faza inițială, în care ți se scurgeau ochii după el. Acum îi vezi defectele. E egocentric, are o pată pe creier când vine vorba de rănilor lui și își face atâtea griji pentru masculinitatea lui, ceva de groază. Dar prost nu e. Mai există speranță pentru el. Îl așteaptă o viață interesantă, în slujba regentului.

Presupunând că aveau să supraviețuiască toți următoarele patruzeci și opt de ore. Dorința pătimașă de-a trăi era un lucru numai bun de inculcat agenților ei, își spuse Cordelia.

— Îl dorești?

— Sunt... legată de el, acum. Nu știu cum să explic... I-am dăruit virginitatea mea. Cine altcineva m-ar mai lua? Aș fi de rușinea...

— Poți să uiți de-așa ceva! După ce isprăvim cu incursiunea asta, o să te scalzi în atâta glorie, de-o să stea bărbații la coadă pentru privilegiul de-a te curta. O să ai de unde alege. În casa lui Aral, vei avea ocazia de a-i cunoaște pe cei mai buni. Ce poțezi? Un general? Un ministru al imperiului? Un boiernaș Vor? Un străin ambasador? Singura ta problemă va fi alegerea, din moment ce zgârcitul ăsta de obicei barrayaran nu-ți dă voie să ai mai mulți soți în același timp. Un

tânăr locotenent stângaci n-are nicio șansă să concureze cu toți seniorii ăștia lustruiți.

Droushnakovi zâmbi puțin sceptic la viziunea prezentată de Cordelia.

— Cine zice că n-are să fie și Kou vreun general într-o bună zi? spuse ea încet.

Oftă, făcând o cută între sprâncene.

— Da. Încă îl mai vreau. Dar... cred că mă tem să nu mă rănească iar.

Cordelia chibzui puțin la vorbele ei.

— Probabil. Aral și cu mine ne rănim tot timpul.

— Ah, voi doi nu, milady! Voi arătați așa de... așa perfecți.

— Gândește-te, Drou. Îți poți închipui în ce stare psihică e Aral în clipa asta din cauza acțiunilor mele? Eu pot. Îmi închipui.

— Ah!

— Dar durerea... nu mi se pare un motiv suficient ca să nu te bucuri de viață. Să fii mort un lucru complet lipsit de durere. Durerea-i ca timpul, oricum are să vină. Întrebarea e ce momente splendide poți dobândi de la viață pe lângă durere.

— Nu știu dacă înțeleg, milady. Dar... am o imagine în minte. Cu mine și Kou, pe o plajă, singuri-singurei. E foarte cald. Și când se uită la mine mă vede, mă vede cu adevărat, și mă iubește...

Cordelia strânse din buze.

— Mda... merge. Hai cu mine.

Fata se ridică ascultătoare. Cordelia o duse în capătul holului, îl forță pe Kou să stea pe un capăt al canapelei, pe Drou în partea cealaltă și se așează între ei.

— Drou, Kou are câteva lucruri să-ți spună. Din moment ce păreți să vorbiți limbi diferite, m-a rugat pe mine să-i fiu interpret.

Kou, jenat, făcu un gest negativ peste capul Cordeliei.

— Semnul ăla cu mâna, spuse Cordelia, înseamnă „Prefer să-mi nenorocesc tot restul vieții decât să arăt ca un tont timp de cinci minute”. Ignoră-l. Acuma, ia să vedem. Cine începe?

Urmă un moment de tăcere.

— V-am spus că joc și rolurile părinților voștri? Cred c-o să încep prin a fi mama lui Kou. Păi, ia zi, fiule, ai cunoscut fete drăguțe? Știi, ai aproape douăzeci și șase de ani. Am văzut înregistrarea aia, adăugă Cordelia cu vocea ei obișnuită, pe când Kou se sufoca de-a binelea. I-am surprins stilul, nu? Și substanța. Iar Kou zice „Da, mamă, am cunoscut o fată minunată. Tânără, înaltă, isteasă” — și mama lui Kou râde cu poftă. Și mă năimește pe mine, prietenoasa mijlocitoare din vecini. Iar eu mă duc la tatăl tău, Drou, și-i zic că-i vorba de un tânăr, un locotenent imperial, secretar personal al lordului regent, erou de război, care urmează să urce scara ierarhică de la Cartierul General Imperial — iar el zice „Suficient! Îl primim!” și râde cu poftă. Și...

— Cred că el va avea mai multe de spus! o întrerupse Kou.

Cordelia se întoarse spre Droushnakovi.

— Ce-a spus Kou adineauri înseamnă că, după părerea lui, familiei tale n-o să-i placă de el fiindcă e schilod.

— Nu! exclamă Drou, indignată. Nici vorbă să...

Cordelia ridică mâna s-o oprească.

— Ca mijlocitoare a voastră, Kou, dă-mi voie să-ți spun. Când unica și adorabila fiică a cuiva arată cu degetul și spune ferm „Tata, pe ăsta îl vreau”, un tată prudent răspunde doar cu „Da, draga mea”. De-acord, cei trei frați spătoși s-ar putea să fie mai greu de convinși. Dacă o faci să plângă, s-ar putea să ai necazuri mari pe-o alee dosnică. De unde deduc că încă nu te-ai plâns la ei, Drou?

Ea își înăbuși un chicotit involuntar.

— Nu!

Kou lăsa impresia că începea să-l tortureze gândul acesta nou pentru el.

— Vezi, Kou, spuse Cordelia, încă mai poți să eviți răzbunarea fraternă, dacă te zbați puțin.

Se întoarse către Drou.

— Știu c-a fost bătăran, dar crede-mă pe cuvânt, e un bătăran educabil.

— *Am spus*—mi pare rău, interveni Kou pe un ton înțepat. Drou se crispă.

— Da. De mai multe ori, spuse ea cu răceală.

— Și așa ajungem la miezul problemei, spuse Cordelia încet, cu toată seriozitatea. Drou, ce vrea de fapt să spună Kou este că nu-i pare rău câtuși de puțin. A fost un moment minunat, tu ai fost minunată și vrea s-o mai facă o dată. Și înc-o dată, și înc-o dată, cu nimeni altcineva decât cu tine, pentru totdeauna, cu încuviințarea societății și fără întreruperi. E corect, Kou?

Kou părea că încremenise.

— Păi. .. da!

Drou clipi năucită.

— Dar... asta voiam să-mi spui tu!

— Asta voiai? întrebă el, privind-o peste capul Cordeliei.

Sistemul ăsta cu mijlocitor s-ar putea să aibă niște calități reale. Dar și limite. Cordelia se ridică dintre ei, verificându-și chronoul. Buna dispoziție i se scurse din suflet.

— Mai aveți puțin timp. Vă puteți spune foarte multe în puțin timp, dacă vă rezumați la cuvinte foarte scurte.

Pe aleile caravanseraiului, în momentele de dinaintea răsăritului nu era acea beznă profundă care domnea noaptea în munți. Cerul înnegurat reflecta slab strălucirea chihlimbarie a orașului. Chipurile prietenilor ei erau niște pete de ceață gri, ca niște prime încercări din istoria fotografiei; Cordelia încercă să nu-și spună în gând că erau *Ca niște chipuri de morți*.

Lady Vorpatril, primenită, hrănită și odihnită câteva ore, încă nu era prea sigură pe picioare, dar putea să meargă singură. Intendenta contribuisese aducându-i niște haine surprinzător de sobre, o fustă cenușie lungă până la jumătatea gambei și pulovere s-o apere de frig. Koudelka renunțase la tot echipamentul militar și făcuse rost de pantaloni largi, pantofi vechi și o haină, în locul celei care suferise de pe urma intervenției obstetrice de urgență. Îl ducea în brațe pe micul lord Ivan, înfășurat în scutece improvizate și învelitori călduroase, completând tabloul unei micuțe familii timorate care încerca să iasă din oraș ca să ajungă la părinții nevestei înainte să pornească luptele. Cordelia văzuse refugiați ca ei cu sutele, în drumul său către Vorbarr Sultana.

Koudelka își trecu în revistă micul grup, terminând cu o privire încruntată spre bastonul-sabie pe care îl ținea în mână. Chiar dacă era văzut ca un baston oarecare, lemnul satinat, vârful de oțel lustruit și mânerul cu încrustații nu prea duceau cu gândul la clasa de mijloc. Locotenentul oftă.

— Drou, nu poți s-ascunzi ăsta undeva? Sare în ochi ca dracu' în combinație cu ținuta asta și mai mult mă-ncurcă decât m-ajută când încerc să duc bebelușul.

Droushnakovi dădu din cap a încuviințare, se așeză în genunchi și înveli bastonul într-o cămașă, apoi îl îndesă în raniță. Cordelia, care își amintea ce se întâmplase data trecută când Kou mersese cu bastonul în caravansera, încercă, neliniștită, să străpungă cu privirea umbrele din jur.

— Ce probabilitate există să sară cineva pe noi la ora asta? Bogați nu părem, asta-i sigur.

— Unii te-ar omorî ca să-ți ia hainele, că tot vine iarna, spuse ursuz Bothari. Dar e mai puțin riscant decât de obicei. Trupele lui Vordarian perie întruna cartierul după „voluntari” care s-ajute la săpat adăposturi antiaeriene în parcurile orașului.

— N-aș fi crezut vreodată c-o să ajung să aprob munca în sclavie, oftă Cordelia.

— Oricum e o aiureală, spuse Koudelka. Să distrugă parcurile. Și dacă apucă să termine, tot nu vor adăposti destui oameni. Dar arată impresionant și le bagă în cap oamenilor că amenințarea vine de la lordul Vorkosigan.

— Doar că – Bothari își ridică haina, lăsând să se vadă licărirea argintie a disruptorului său neural –, de data asta mi-am adus arma potrivită.

Așadar, asta era tot. Cordelia o îmbrățișă pe Alys Vorpatril, care îi răspunse la îmbrățișare și îi murmură:

— Să te-ajute Dumnezeu, Cordelia. Și pe Vidal Vordarian să-l lase să putrezească-n iad.

— Mergi cu bine. Ne vedem la Baza Tanery, da?

Cordelia aruncă o privire spre Koudelka.

— Trăiți, ca să-i zăpăciți pe dușmanii noștri.

— O să-ncer... așa o să facem, milady, spuse Koudelka.

O salută solemn pe Droushnakovi. Nu exista ironie în gestul lui de curtoazie militară, ci poate doar o urmă de

invidie. Ca răspuns, ea înclină din cap încet, în semn de încuviințare tăcută. Niciunul dintre ei nu dori să tulbure momentul cu alte vorbe. Cele două grupuri se despărțiră în întunericul rece și umed. Drou privi peste umăr până ce Koudelka și lady Vorpatril dispărură după o clădire, apoi se grăbi să intre în ritm.

Trecură de la alei întunecoase la străzi luminate, de la pustietate cufundată în beznă la întâlniri ocazionale cu alte siluete umane, care se grăbeau la treburile lor în zorii acelei zile de început de iarnă. Părea că toată lumea traversează ca să evite pe toată lumea, iar Cordelia nu se mai simțea atât de vizibilă. Se încordă pe dinăuntru când o mașină a gărzii municipale trecu încet pe lângă ei, însă fără a frâna.

În dreptul clădirii-țintă, se opriră pe trotuarul de vizavi ca să se asigure că intrarea fusese descuiată în dimineața aceea. Era o structură multietajată, în stilul utilitarist al perioadei de stabilitate și avânt în construcții care urmasc ascensiunii la putere a lui Ezar Vorbarra, cu treizeci și ceva de ani în urmă. Era o clădire comercială, nu guvernamentală; traversară foaierul, luară liftul și coborâră nestingheriți.

Drou începu să se uite tot mai des peste umăr după ce ajunseră la subsol.

— *Acum arătăm nepotriviri cu locul.*

Bothari rămase de veghe cât timp îndoi și forță ea o încuietore de la un tunel utilitar. Apoi intrară și porniră după ea, cotind de două ori. Se vedea că pasajul acela era folosit frecvent, fiindcă luminile rămâneau aprinse. Cordelia ciulea urechile să depisteze zgomote de pași care nu erau ai lor.

Un chepeng era prins în podea cu buloane. Droushnakovi le slăbi repede.

— *Vă lăsați în jos și vă dați drumul. Nu-s mai mult de doi metri. Probabil e ud.*

Cordelia se strecură prin cercul întunecat, aterizând cu un plescăit. Își aprinse lanterna de la încheietura mâinii.

Apa neagră și lucitoare îi venea până la glezne în tubul de sintacrit. Era rece ca gheața. După ea coborî Bothari. Drou se așeză în genunchi pe umerii lui ca să aranjeze chepengul peste deschizătură, apoi sări jos lângă Cordelia.

— Canalul ăsta de scurgere are vreo jumătate de kilometru. Haideți, șopti ea.

Erau atât de aproape de țintă, încât Cordelia nu simțea nevoia să-i dea zor.

După o jumătate de kilometru se cățără printr-un orificiu întunecat ce se deschidea sus, în peretele rotunjit și ducea la un tunel mult mai vechi și mai îngust, construit din cărămizi înnegrite de timp. Porniră prin el târșându-și picioarele, cu genunchii și spinările îndoite. Probabil că pentru Bothari era cel mai dureros, își spuse Cordelia. Drou încetini, apoi începu să lovească în tavanul tunelului cu vârful de oțel al bastonului lui Koudelka. Se opri când în locul țăcănitului subțire se auzi sunând a gol.

— Aici. E făcut să se rotească în jos. Aveți grijă.

Scoase teaca și introduse cu grijă lama printre două șiruri de cărămizi murdare și lipicioase. Un clic, și panoul acoperit cu cărămizi false căzu, mai să-i spargă capul. Puse sabia la loc în teacă.

— Sus.

Intră prima, trăgându-se prin deschizătură. Ceilalți o urmară.

Se pomeniră în alt canal de scurgere vechi, încă și mai îngust decât primul. Urca într-un unghi mai abrupt. Înaintară ghemuiți, frecându-și hainele de pereți și umplându-le de pete umede. Drou se ridică deodată și se cățără pe un morman de cărămizi sparte, ajungând într-o încăpere întunecată, susținută de coloane.

— Ce-i aici? întrebă Cordelia în șoaptă. E prea mare să fie tunel...

— Vechile grajduri, îi răspunse Drou tot în șoaptă. Am ajuns sub terenul Reședinței.

— Nu-mi par a fi mare secret, spuse Cordelia. Sunt convinsă că apar în vechile scheme și elevații. Precis că există oameni — cei din Securitatea Imperială — care știu de existența acestui loc.

Se zgâi în firidele întunecoase și mucegăite pe ale căror arcade deschise la culoare juca lumina tremurătoare a lanternelor.

— Da, dar aici e pivnița *vechilor* „grajduri vechi”. Nu ale lui Dorca, ci ale străunchiului său. Avea mai bine de trei sute de cai. Grajdurile s-au distrus complet într-un incendiu spectaculos acum vreo două sute de ani și, în loc să le reconstruiască în același loc, au nivelat terenul și-au înălțat *noile* „grajduri vechi” în partea dinspre est, pe direcția vântului. Pe vremea lui Dorca, au fost transformate în apartamente pentru personal. Acolo sunt ținuți acum cei mai mulți ostatici.

Drou porni cu pași hotărâți, părând a ști pe unde calcă.

— Acum suntem la nord de corpul principal al Reședinței, sub grădinile proiectate de Ezar. Cică Ezar a descoperit beciul ăsta vechi și-a aranjat pasajul ăsta împreună cu Negri, acum treizeci de ani. O gaură de șarpe despre care nici serviciul lor de securitate nu știa. Asta încredere, nu?

— Mulțumesc, Ezar, murmură ironic Cordelia.

— Adevăratele riscuri vin după ce ieșim din pasajul lui Ezar, comentă fata.

Da, încă mai era timp să se retragă, să se întoarcă pe unde veniseră și nimeni să nu afle nimic. *De ce și-or fi încredințat viețile în mâinile mele cu inima așa ușoară? Doamne, cât urăsc să fiu la comandă.* Ceva se furișă iute în întuneric și de undeva se auzi apă picurând.

— Ia uitați, spuse Droushnakovi, îndreptându-și lanterna asupra unei stive de lăzi. Depozitul secret al lui Ezar. Haine, arme, bani — nu mai departe de anul trecut, când cu

invadarea Escobarului, m-a pus căpitanul Negri să adaug și niște haine de femei și copii. Mereu era îngrijorat să nu se întâmple vreun necaz cu depozitul, dar revoltele n-au ajuns niciodată aici. Atât că hainele mele ar trebui să fie puțin cam mari pentru voi.

Își lepădă ră veșmintele de stradă soioase. Droushnakovi scoase și scutură niște rochii curate, numai bune pentru niște slujbașe de rang înalt ale Reședinței, de statutul cărora erau nevrednice uniforme servitorilor de rând; le purtase și ea pe când avea o astfel de slujbă. Bothari își despături iar salopeta neagră din raniță și o îmbracă, adăugându-i însemnele corecte ale Securității Imperiale. De la distanță arăta ca orice gardă, deși era poate cam boțit ca să reziste la o examinare de aproape. După cum promisese Drou, o gamă completă de arme gata încărcate îi aștepta în lăzi sigilate. Cordelia alege un paralizor nou-nouț, la fel și Drou; privirile li se întâlniră.

— De data asta, fără ezitare, da? șopti Cordelia.

Drou dădu din cap a încuviințare, cu o mină mohorâtă. Bothari luă câte una din fiecare, paralizor, disruptor neural și arc de plasmă. Cordelia trăgea nădejde că n-avea să-l audă zăngănind în mers.

— Cu asta nu poți să tragi înăuntru, obiectă Droushnakovi la arcul de plasmă.

Bothari ridică din umeri.

— Nu se știe niciodată.

După un moment de gândire, Cordelia adăugă și bastonul-sabie, înfășurându-i mânerul cu un colț de cingătoare. Nu era cine știe ce armă, dar se dovedise o unealtă neașteptat de utilă în decursul călătoriei. *Să ne poarte noroc.* Apoi, din adâncurile raniței, Cordelia scoase ceea ce considera în sinea ei a fi arma cea mai puternică dintre toate.

— Un pantof? întrebă Droushnakovi, fără să manifeste vreun interes.

— Pantoful lui Gregor. Pentru momentul când o să intrăm în contact cu Kareen. Îmi place să cred că-l mai are pe celălalt.

Cordelia și-l piti în buzunarul interior al unui bolero de-al lui Drou, cu efigia casei Vorbarra, pe care îl îmbrăcase în completarea imaginii de lucrătoare la Reședință.

Odată ce terminară toate pregătirile pe care le puteau face, Drou îi conduse iar în îngustimea cufundată în beznă.

— Acum suntem chiar sub Reședință, șopti ea, întorcându-se pieziș. Urcăm pe scara asta, între ziduri. A fost adăugată după... nu prea e loc aici.

Ceea ce se dovedi a fi o exprimare eufemistică. Cordelia trase aer în piept și urcă după ea, turtită de-a binelea între doi pereți, încercând să nu se lovească și să nu facă vreun zgomot din greșală. Firește, scara era din lemn. Urca pe ea și îi zvâcnea capul de-atâta epuizare și adrenalină. Încercă să-i aprecieze lățimea. Coborâtul înapoi pe-aici cu replicatorul uterin avea să fie crâncen. Își ordonă cu asprime să gândească pozitiv, apoi hotărî că însuși ordinul acela era un lucru pozitiv. *De ce fac trenul asta? Acum putem să fim la Baza Tanery cu Aral și să-i las pe barrayannii ăștia să se omoare între ei cât e ziua de lungă, dacă asta-i plăcerea lor...*

Deasupra ei, Drou păși în lateral pe un fel de pervaz mic, o simplă scândură. Când ajunse și Cordelia lângă ea, Drou îi făcu semn să se oprească și să-și închidă lanterna. Apoi atinse mecanismul unei încuietori silențioase și un perete întreg se roti în dreptul lor. Se vede treaba că totul continuase să fie bine lubrifiat până la moartea lui Ezar.

Priveau direct în vechiul dormitor al împăratului. Se așteptaseră să fie gol. Gura lui Drou formă un „O” fără sunet, de groază și descurajare.

Uriașul pat sculptat în lemn al lui Ezar, cel în care, pentru numele lui Dumnezeu, *murise*, era ocupat. O lampă cu abajur, a cărei lumină fusese redusă la o aură portocalie,

răspândeă lumini și umbre pe două siluete adormite, cu torsurile goale. Chiar și din unghiul acela dificil, Cordelia recunoscă pe loc fața plată și mustața lui Vidal Vordarian. Trupul lui se răstignise pe patru cincimi din suprafața patului, cu brațele groase azvârlite posesiv peste prințesa Kareen. Părul ei negru se revărsa pe pernă. DORMEA ghemuită strâns în colțul de sus al patului, cu fața spre exterior și brațele albe adunate la piept, aproape în pericol de a cădea.

Ei bine, am ajuns la Kareen. Dar există un obstacol. Cordelia se cutremură toată sub impulsul de a-l împușca pe Vordarian în somn. Însă descărcarea de energie ar fi declanșat alarmele. Până nu punea mâna pe replicatorul lui Miles, nu era pregătită să dea bir cu fugiții. Îi făcu semn lui Drou să închidă panoul la loc și șopti „În jos” către Bothari, care aștepta pe scară sub ea. Refăcură în sens invers ascensiunea chinuitoare preț de patru niveluri. Înapoi în tunel, Cordelia se întoarse spre față, care plângea fără zgomot.

— I s-a vândut lui, șopti Droushnakovi, cu vocea tremurându-i de durere și repulsie.

— Dacă-mi explici ce fel de forță îți închipui că-i poate opune acestui om în momentul de față, aș fi interesată să te-ascult, spuse caustic Cordelia. Ce te-aștepti de la ea, să se arunce pe fereastră ca să evite o soartă mai rea decât moartea? A avut deja parte de lucruri mai rele decât moartea, alături de Serg. Nu cred c-o mai solicită emoțional.

— Dar măcar de-am fi ajuns aici mai devreme, atunci aș fi putut... am fi putut s-o salvăm.

— Încă am mai putea.

— Dar e vândută deja!

— Mint oamenii în somn? întrebă Cordelia.

Cum Drou se uita la ea confuză, îi explică:

— Mie nu mi se părea că arată ca o amantă. Zăcea acolo ca o prizonieră. Am promis c-o să încercăm s-o salvăm, și-o să încercăm.

Timp.

— Dar întâi mergem după Miles. Hai la ieșirea a doua, să vedem cum e.

— Va trebui să mai trecem prin niște coridoare monitorizate, o avertiză Droushnakovi.

— Asta e, nu putem evita. Dacă mai așteptăm, toată Reședința o să-nceapă să se trezească și atunci o să rănim mai multă lume.

— Chiar acum se-ncepe lucrul la bucătării, oftă Drou. Câteodată mă opream acolo pentru cafea și prăjituri fierbinți.

Din păcate, un comando în plină acțiune nu putea să ia o pauză pentru micul dejun. Asta era. Dădea undă verde, sau nu? Ce anume o mâna mai departe, ce era asta, curaj, sau prostie? Nu putea fi curaj; era bolnavă de spaimă, trăia aceeași greață fierbinte-acidă pe care o simțise înaintea luptei în războiul de la Escobar. Faptul că senzația îi era deja cunoscută n-o ajuta cu nimic. *Dacă nu acționez, copilul meu va muri.* Trebuia pur și simplu să se descurce chiar dacă n-avea curaj.

— Acum, hotărî Cordelia. Ocazie mai bună ca asta n-o să mai existe.

Din nou în sus pe scara îngustă. Al doilea panou se deschise în vechiul cabinet de lucru particular al împăratului. Spre ușurarea Cordeliei, rămăsese întunecat și nefolosit, neatins de când se făcuse curățenie acolo și fusese încuiat, după moartea lui Ezar, în primăvara trecută. Comconsola lui, cu toate sistemele de securitate suprascrise, era deconectată, curățată de secrete, moartă ca și proprietarul ei. În dimineața leneșă de iarnă, ferestrele erau încă întunecate.

Bastonul lui Kou i se lovea Cordeliei de gambă pe când traversa încăperea. Agățat de talia ei, arăta cu adevărat bizar, semănând prea tare cu o sabie. Pe o tavă mare și veche de pe un birou se afla un bol ceramic plat, tipic pentru flecușetele decorative care aglomerau Reședința. Cordelia puse bastonul pe tavă și ridică bolul cu un aer solemn, de slujnică serioasă.

Droushnakovi făcu un gest de încuviințare cu capul.

— Să-l ții la jumătate între talie și piept, șopti ea. Și stai cu spatele drept, mie așa-mi spuneau mereu.

Cordelia dădu din cap în semn că înțelesese. Închiseră panoul în spatele lor, își aranjară ținuta și pătrunseră în holul inferior care ducea spre aripa nordică.

Două servitoare de la Reședință și o gardă. La prima vedere, păreau a se potrivi cât se poate de firesc în acel decor, ba chiar și în acele vremuri tulburi. Un caporal care stătea de pază la piciorul Scării Mici de la capătul vestic al holului luă poziție de drepti la vederea însemnelor de rang și apartenență la Securitatea Imperială de pe uniformă lui Bothari; se salutară reciproc. Tocmai îi pierdea din vedere, pentru că o cotiseră pe lângă curba scărilor, când caporalul privi iar spre ei, mai cu luare-aminte. Cordelia se încordă din răspuseri ca să n-o rupă la fugă într-un acces de panică. O mostră subtilă de direcționare greșită; cele două femei nu puteau reprezenta o amenințare, ele erau deja sub pază. Poate că în următoarele minute n-avea să-i vină ideea că tocmai paznicul lor ar fi amenințarea.

Cotiră pe holul superior. Acolo. În spatele *acelei* uși, conform rapoartelor primite de la loialiști, ținea Vordarian replicatorul capturat. Ca să-l aibă sub ochi. Poate pe post de scut uman; orice exploziv aruncat în apartamentele lui Vordarian l-ar fi omorât cu certitudine și pe micuțul Miles. Considera cumva barrayaranul că și copilul ei vătămat era o ființă umană?

Altă gardă stătea de pază la ușa aceea. Se uită la ei cu suspiciune, atingându-și arma de la sold. Cordelia și Droushnakovi trecură pe lângă el fără a întoarce capetele. Salutul lui Bothari se prelungi lin într-o lovitură puternică în falca omului, izbindu-i țeasta de perete. Bothari îl prinse înainte să cadă la podea. Deschiseră ușa și târâră garda înăuntru; Bothari îi luă locul pe hol. Fără zgomot, Drou închise ușa.

Ochii Cordeliei scrutară frenetic încăperea mică, în căutare de monitoare automate. Se prea poate ca înainte să fi fost acolo un dormitor dintre cele ocupate odinioară de valeți și cameriste, ca să fie aproape de stăpânii lor de neam Vor, sau poate fusese un spațiu pentru garderobă neobișnuit de mare; nici măcar nu avea fereastră care să dea spre vreo curte interioară anostă. Replicatorul uterin portabil se afla pe o masă acoperită cu o pânză, exact în centrul camerei. Luminile sale verzi și chihlimbarii pâlpâiau neîntrerupt, liniștitor. Niciun ochi roșu sălbatic nu se deschisese să anunțe vreo defecțiune. La vederea lui, printre buzele Cordeliei țâșni un oftat pe jumătate de suferință, pe jumătate de ușurare.

Droushnakovi privi în jur cu un aer nemulțumit.

— Care-i problema, Drou? îi șopti Cordelia.

— E prea ușor, murmură fata.

— Încă n-am terminat. Să zici „ușor” peste o oră.

Își umezi buzele cu limba, înfiorată de o secretă consimțire subliminală a evaluării făcute de Droushnakovi. Dar n-ai ce face. Înșfacă și fugi. Iuțeala, nu discreția, era speranța lor acum.

Puse tava pe masă, întinse mâna spre mânerul replicatorului și se opri. Ceva, ceva în neregulă... se uită mai de aproape la informațiile afișate. Monitorul pentru oxigenare nici măcar nu funcționa. Deși lumina indicatorului era verde, nivelul fluidului nutritiv era 00,00. *Gol*.

Cordelia deschise gura într-un bocet fără sunet. I se strânse stomacul. Se aplecă și mai mult, devorând din priviri toată amestecătura illogică de informații false. Tortura spaimei din coșmarul ei, devenit brusc îngrozitor de real – îl deșertaseră pe podea, la canal, într-o latrină? Oare Miles avusese parte de-o moarte îndurătoare, zdrobit imediat, sau lăsaseră micuțul fără mediul vital, chinuindu-se în spasmele morții, și-l priviseră cum se stinge? Poate nici nu se mai osteniseră să vegheze...

Numărul de serie. Uită-te la numărul de serie. O speranță disperată, dar... își forță ochii încețoșați să focalizeze și mintea agitată să-și amintească. Mângâiasc cu degetele numărul acela, dusă pe gânduri, în laboratorul lui Vaagen și Henri, meditănd la acel produs tehnologic și la lumea îndepărtată care îl crease – iar numărul de aici nu era același. Nu era același replicator, nu era al lui Miles! Era unul dintre celelalte șaisprezece, folosit ca momeală pentru capcană.

I se opri inima în piept. Câte alte capcane fuseseră întinse? Se închipui alergând frenetic de la replicator la replicator, ca un copil năucit într-un joc crud de-a măgărușul, căutând... *O să-mebunesc.*

Nu. Oriunde ar fi fost, replicatorul adevărat se afla aproape de persoana lui Vordarian. De asta era convinsă. Îngenuncha lângă masă, punând capul jos un moment ca să lupte cu bulele negre, golite de sânge, care îi încețoșau vederea și amenințau s-o lase fără cunoștință. Ridică fața de masă. *Uite.* Un senzor de presiune. Asta era ideea vicleană a lui Vordarian? Rea și vicleană. Drou se aplecă să vadă și ea.

— O capcană, șopti Cordelia. Ridicăm replicatorul și pornesc alarmele.

— Dacă dezamorsăm...

— Nu. N-are sens să n-e batem capul. E o momeală falsă. Nu-i replicatorul bun. E gol, cu panoul de control modificat ca să pară că e-n funcțiune.

Cordelia încerca să gândească limpede în ciuda pulsațiilor puternice din țeastă.

— Va trebui să ne-ntoarcem pe unde-am venit. Coborâm și urcăm înapoi. Nu m-am așteptat să dăm aici peste Vordarian. Dar garantez că știe unde e Miles. Oleacă de interogatoriu de modă veche. O să lucrăm contra cronometru. Când o să pornească alarma...

Se auziră pași grei pe hol, apoi strigăte. Țiuitul unui foc de paralizor. Înjurând, Bothari se năpusti cu spatele prin ușă.

— S-a dus naibii. Ne-au depistat.

Când o să pornească alarma, s-a terminat, se completă de la sine gândul Cordeliei, prins vârtoarea înfrângerii. Nicio fereastră, o singură ușă, și deja pierduseră controlul asupra singurei lor căi de ieșire. Capcana lui Vordarian funcționase, până la urmă. Putrezir-ar în iad Vidal Vordarian...

Droushnakovi își încleștă mâna pe paralizor.

— N-o să te predăm, milady. Luptăm până la capăt.

— Aiurea, se răsti Cordelia. Aici n-avem ce cumpăra cu moartea noastră în afară de moartea câtorva gorile de-ale lui Vordarian. N-are niciun sens.

— Adică ar trebui să renunțăm pur și simplu?

— Gloria sinuciderii e luxul celor iresponsabili. Nu renunțăm. Așteptăm o ocazie mai bună de-a câștiga. Pe care n-o s-o apucăm dacă vom fi paralizați sau cu sistemul nervos prăjit.

Desigur, dacă replicatorul de pe masă ar fi fost cel real... deja adunase în ea destulă nebunie cât să sacrifice viețile acestor oameni pentru a fiului ei, reflectă Cordelia cu amărăciune; dar încă nu înnebunise destul cât să le dea pe nimic. Nu apucase să devină într-atât de barrayarană.

— Vă dați ostatică lui Vordarian, o avertiză Bothari.

— Vordarian mă are ostatică din ziua în care l-a luat pe Miles, spuse Cordelia pe un ton trist. Ce se-ntâmplă acum nu schimbă cu nimic situația.

După câteva minute de negocieri strigate prin ușă se săvârși capitularea lor, deși gărzile, cu nervii întinși, erau gata să reacționeze. Își aruncară armele. Pentru siguranță, gărzile făcură o scanare, căutând acumulatori, apoi patru dintre ei se înghesuiră în cămăruță ca să-i percheziționeze pe noii prizonieri. Alți doi așteptau afară, pentru întăriri. Cordelia evită să facă mișcări bruște ca să nu-i facă să reacționeze. Unul se încruntă nedumerit când umflătura interesantă de sub vesta

ei se dovedi a fi doar un pantof de copil. Îl puse pe masă, lângă tavă.

Comandantul, purtând livreaua în nuanțe de castaniu cu auriu a lui Vordarian, vorbi în comlinkul de la încheietura mâinii.

— Da. Avem lucrurile sub control. Anunță-l pe m'lord. Nu, a zis să-l trezim. Vrei să-i explici tu de ce nu l-ai trezit? Mulțumesc.

Gărzile nu-i împinseră în hol, ci rămaseră cu ei înăuntru. Cel pe care îl trosnise Bothari, încă inconștient, fu târât afară. Gărzile o puseră pe Cordelia în rând cu Bothari și Droushnakovi, la perete, cu brațele întinse și picioarele depărtate. Disperarea o amețea. Dar Kareen avea să vină cândva la ea, chiar dacă era prizonieră. Trebuia să vină la ea. N-avea nevoie decât de treizeci de secunde cu Kareen, poate nici de atât. *Când o să mă văd cu Kareen, o să fiu un om mort, Vordarian. Te fâțâi tu, și vorbești, și dai ordine de săptămâni întregi, fără să-ți dai seama că ești mort de mult, dar am să-ți pecetluiesc eu soarta, așa cum ai făcut și tu cu fiul meu.*

Motivul așteptării se materializă în cele din urmă; Vordarian însuși, în pantaloni verzi de uniformă și papuci, cu bustul gol, împinse ușa cu umărul și intra. Îl urma prințesa Kareen, care-și strângea pe lângă trup un halat de catifea de un roșu întunecat. Inima Cordeliei își dublă ritmul. *Acum?*

— Așa. Capcana a funcționat, începu Vordarian cu un aer mulțumit de sine.

Dar adăugă un „Ha!” sincer șocat când Cordelia se smulse de lângă perete și se întoarse cu fața la el. Un semnal al mâinii lui opri o gardă care se pregătea s-o împingă la loc. Șocul de pe chipul lui Vordarian lăsă loc unui rânjat feroce.

— Dumnezeule, și încă cum a mai funcționat! Excelent!

Din spatele lui, Kareen se holbă la Cordelia, zăpăcită de uimire.

Capcana MEA a funcționat, își spuse Cordelia, buimăcită și ea de ocazia care i se oferea. Ia fii atent la mine...

— Tocmai asta-i treaba, milord, spuse omul în livrea, deloc bucuros. N-a funcționat. N-am prins ceata asta la marginea Reședinței când își croiau drum încoace, pur și simplu au apărut aici, fir-ar să fie... fără să declanșeze nimic. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Dacă nu veneam să-l caut pe Roget, poate că nici nu-i depistam.

Vordarian ridică din umeri, prea încântat de importanța prăzii sale ca să-l mai mustre pe oștean pentru un fleac de înjurătură.

— Băgați fast-penta în păpușica aia, spuse el arătând spre Droushnakovi, și-mi închipui c-o să aflați cum au ajuns aici. Pe vremuri era în serviciul de pază al Reședinței.

Droushnakovi îi aruncă peste umăr prințesei Kareen o căutătură firoasă, care exprima ofensă și acuzație; Kareen își trase instinctiv halatul mai aproape de gât, întorcându-i o privire întrebătoare și la fel de ofensată.

— Ei, spuse Vordarian, continuând să-i suradă Cordeliei, așa puține trupe are lordul Vorkosigan, de-și trimite nevasta să facă treabă în locul lor? N-avem cum să pierdem.

Acum îi zâmbea gârzii, care îi răspunse în același fel.

Dar-ar naiba, mai bine-l împușcam în somn pe bătăranul ăsta.

— Ce-ai făcut cu fiul meu, Vordarian?

— O muierușcă venetică, spuse Vordarian printre dinți, n-o să câștige niciodată putere pe Barrayar complotând să dăruiască imperiului un mutant. Asta ți-o garantez.

— Ăsta-i refrenul oficial, mai nou? Nu vreau putere. Doar obiectez când idioții au putere asupra mea.

În spatele lui Vordarian, gura lui Kareen se strâmbă într-o grimasă tristă.

Da, ascultă ce zic, Kareen!

— Unde-i fiul meu, Vordarian? repetă Cordelia cu încăpățănare.

— Acum e împăratul Vidal, îi atrase atenția Kareen, privind când la unul, când la celălalt. Dacă reușește să păstreze tronul.

— O să-l păstrez, promise Vordarian. Aral Vorkosigan n-are legături de sânge mai strânse decât ale mele, ca să reclame tronul. Iar eu voi fi protectorul lucrurilor în fața cărora tabăra lui Vorkosigan a dat greș. Voi proteja și voi păstra adevăratul Barrayar.

O mișcare a capului său dădu de înțeles că afirmația era îndreptată peste umăr, spre Kareen.

— Noi n-am dat greș, șopti Cordelia, întâlnind privirea lui Kareen.

Acum.

Luă pantoful de pe masă și întinse brațul. Kareen făcu ochii mari; se năpusti și îl înșfăcă. Mâna Cordeliei tresări convulsiv, ca a unui alergător care își dă duhul predând ștafeta într-o cursă mortală. O certitudine aprigă izbucni ca un incendiu în sufletul ei. *Al meu ești, Vordarian.* Mișcarea bruscă iscă un freamăt printre gărzile înarmate. Kareen cercetă pantoful cu atenție plină de ardoare, răsucindu-l pe toate părțile. Vordarian ridică din sprâncene, contrariat, apoi renunță să-i mai dea atenție prințesei și se întoarse către comandantul gărzilor sale.

— Pe prizonierii ăștia trei îi ținem aici, la Reședință. Voi asista personal la interogatoriile cu fast-penta. E o ocazie fascinantă...

Când ridică iar pantoful spre Cordelia, pe chipul lui Kareen se citea o speranță încrâncenată.

Da, își spuse Cordelia. Ai fost trădată. Mințită. Fiul tău trăiește. Trebuie să te miști, să gândești și să simți din nou, gata cu traiul în amorteală, gata cu sufletul ucis de tristețe. Nu-i un dar ce ți-am adus eu. E un blestem.

— Kareen, rosti ea încet, unde-i fiul meu?

— Replicatorul e pe un raft în dulapul de stejar din vechiul dormitor al împăratului, răspunse Kareen cu voce egală, privind țintă în ochii Cordeliei. Al meu unde e?

Cordeliei i se topi inima de recunoștință pentru blestemul pe care îl primea la rândul ei pentru durerea aceea vie.

— Când l-am văzut ultima dată pe Gregor, era teafăr și-n siguranță. Câtă vreme uzurpatorul ăsta – arată cu capul către Vordarian – nu află unde e. Îi e dor de tine. Îți transmite că te iubește.

Cuvintele îi erau ca niște țepușe care se înfingeau în trupul lui Kareen.

Cu ele îi atrase atenția și lui Vordarian.

— Gregor e pe fundul lacului, a murit când s-a prăbușit nava rapidă odată cu trădătorul de Negri, spuse el cu asprime. Minciuna cea mai perfidă e cea pe care îți dorești s-o auzi. Păzește-te, milady Kareen. Pe el n-am putut să-l salvez, dar măcar am să-l răzbun. Îți promit.

Oho. Așteaptă, Kareen. Cordelia își mușcă buzele. Nu aici. Prea periculos. Așteaptă ocazia potrivită. Așteaptă măcar până adoarme nenorocitul... dar dacă până și o betană ezitase să-și împuște inamicul în somn, cu atât mai puțin ar fi făcut așa ceva o femeie din clasa Vor. Ea e o adevărată Vor...

Un zâmbet neprietenos încreți buzele lui Kareen. Ochii îi străluceau.

— ăsta n-a ajuns niciodată sub apă, spuse ea încet.

În auzul Cordeliei, nuanțele criminale din glasul prințesei avură răsunet de clopot. După toate aparențele, Vordarian auzi doar gâfâitul înăbușit de fetișcană suferindă; aruncă o privire la pantof, fără să-i înțeleagă mesajul, și scutură din cap, parcă vrând să alunge zgomotul de fond.

— Într-o bună zi o să porți în tine alt fiu, îi promise el binevoitor. Fiul nostru.

Așteaptă, așteaptă, așteaptă, țipau gândurile Cordeliei.

— Niciodată, șopti Kareen.

Se dădu înapoi până lângă omul din prag, îi smulse disruptorul din tocul deschis, ținti fără ezitare către Vordarian și trase.

Garda tresări și o izbi peste mână de jos în sus; focul de armă nimeri în tavan. Vordarian plonjă și se rostogoli în spatele mesei, singura mobilă din încăperea. Din pur reflex, străjerul său își ridică brusc disruptorul neural și trase. Mușchii feței lui Kareen înțepeniră în agonie, în timp ce flama albastră i se împrăștia în jurul capului; gura i se căscă într-un ultim țipăt mut. *Așteaptă*, se tânguiră gândurile Cordeliei.

— Nu! răcni Vordarian, îngrozit de-a binelea.

Se ridică de jos și smulse un disruptor din mâna altei gărzi. Cel care trăsesese, dându-și seama de imensitatea greșelii sale, aruncă arma din mână, de parcă ar fi vrut să se delimiteze astfel de propria-i acțiune. Vordarian trase în el.

Camera se învârtea în jurul Cordeliei. Mâna i se strânse pe mânerul bastonului-sabie și trase teaca, aruncând-o în capul unei gărzi, apoi lovi repede cu lama peste încheietura mâinii cu care ținea Vordarian arma. El țipă, iar disruptorul îi zbură din mână descriind prin aer un arc larg, laolaltă cu o izbucnire de sânge. Droushnakovi plonja deja în direcția primului disruptor aruncat pe podea. Bothari își răpuse adversarul, lovindu-l mortal cu mâna peste gât. Cordelia trânti ușa în nasul gărzilor de pe hol, care se năpusteau să intre. O descărcare de paralizor zumzăi izbindu-se de ziduri, apoi Droushnakovi trase trei focuri albastre în succesiune rapidă, care îi doborâră pe ultimii dintre oamenii lui Vordarian.

— *Apucă-l!* țipă Cordelia la Bothari.

Tremurând, strângându-și cu mâna stângă încheietura dreaptă pe jumătate retezată, Vordarian nu era în stare să opună rezistență, deși se zbătea și urla. Sânge de culoarea halatului lui Kareen îi curgea șiroaie. Bothari îi prinse capul în strânsoarea zdravănă a brațului său și îi lipi de el țeava disruptorului.

— Afară de-aici, mârâi Cordelia, deschizând iar ușa. Spre camera împăratului.

Spre Miles. Celelalte gărzi ale lui Vordarian, pregătindu-se să tragă, bătură în retragere la vederea stăpânului lor.

— Înapoi! răcni Bothari, iar ei se retraseră din hol.

Cordelia o apucă de braț pe Droushnakovi și pășiră amândouă peste trupul lui Kareen. Brațele și picioarele ei cu pielea ca fildeșul zăceau de-a valma printre cutele țesăturii roșii, forme de-o frumusețe abstractă chiar și în moarte. Femeile se interpuseră între trupele lui Vordarian și Bothari cu prizonierul lui, și astfel se retraseră cu toții de-a lungul holului.

— Scoateți-mi arcul de plasmă din toc și începeți să trageți, o instrui Bothari pe Cordelia, pe un ton sălbatic.

Da, Bothari reușise să-și recupereze arma în învălmășeală; probabil că de aceea nu avusese timp să răpună mai mulți inamici.

— Nu poți să dai foc *Reședinței*, icni Drou, îngrozită.

Fără îndoială că doar în aripa aceea exista o avere întreagă în antichități și artefacte istorice barrayarane. Cu o grimasă rătăcită, Cordelia înșfăcă arma și trase în urmă, spre capătul holului. Mobilier de lemn, parchet de lemn, tapiserii veștejite de vreme, toate izbucniră în flăcări când le atinse raza dogoritoare.

Ardeți. Ardeți pentru Kareen. Să se-adune un rug de sacrificiu care să egaleze curajul și chinul ei, să ardă tot mai înalt... Când ajunseră la ușa dormitorului fostului împărat, trase spre celălalt capăt al holului, pentru mai multă siguranță. *ASTA pentru ce mi-ai făcut mie și băiatului meu...* Flăcările aveau să-i mai țină-n loc pe urmăritori preț de câteva minute. Își simțea trupul parcă plutind, ușor ca aerul. *Așa se simte Bothari când ucide?*

Droushnakovi se duse la panoul care dădea spre scara secretă. Se mișca acum fără ezitare, ca și cum mâinile ei aparțineau altui trup decât celui cu chipul răvășit de lacrimi.

Cordelia aruncă sabia în pat și fugi drept la uriașul dulap din stejar sculptat, sprijinit de perete, căruia îi deschise larg ușile. Lumini verzi și chihlimbarii licăreau în penumbră, pe raftul din mijloc. *Doamne, fă să nu fie tot o momeală...* Luă canistra în brațe și o scoase la lumină. De data asta avea greutatea potrivită și era plină de fluide; afișajele corecte, numerele corecte. Replicatorul corect.

Mulțumesc, Kareen. N-am vrut să fii ucisă. Categorie o luase razna. Nu simțea nimic, nici mâhnire, nici remușcări, deși inima îi bătea nebunește în piept și respira gâfâit. Un șoc produs de euforia luptei, acel sentiment al nemuririi care le năvălea bărbaților prin vene și îi făcea să atace cu pieptul gol mitraliere. Carevasăzică, așa se nășteau dependenții de război.

Vordarian continua să se zvârcolească în încleștarea lui Bothari, blestemând de mama focului.

— N-o să scăpați!

La un moment dat se opri din zbatere și încercă să prindă privirea Cordeliei. Trase aer adânc în piept.

— Gândește-te, lady Vorkosigan. N-o să reușești niciodată. Trebuie să mă ai pe mine drept scut, dar nu poți să mă cari paralizat. Conștient, o să mă lupt cu voi pentru fiecare pas. Oamenii mei vă vor copleși acolo, afară.

Arată cu capul spre fereastră.

— Ne paralizează pe toți și pe voi vă iau prizonieri.

Tonul îi deveni persuasiv.

— Predați-vă acum și vă salvați viețile. Și viața ăluia, dacă înseamnă așa mult pentru tine.

Arată spre replicatorul pe care îl ținea Cordelia în brațe, înaintând acum cu pași mai grei decât ai lui Alys Vorpatril.

— Eu nu i-am ordonat niciodată zevzecului de Vorhalas să-l omoare pe moștenitorul lui Vorkosigan, continuă Vordarian cu disperare, peste tăcerea ei; sângele i se scurgea cu iuțeală printre degete. Taică-său a pus totul la cale, cu politica lui progresivă nefastă, care amenința Barrayarul.

Fiul tău ar fi putut să moștenească titlul de conte de la Piotr, prin bunăvoința mea. Piotr n-ar fi trebuit să se separe niciodată de partidul căruia îi era cu adevărat loial. E o crimă ce i-a făcut lordul Aral lui Piotr...

Așa. Deci tu ai fost de vină. Încă de la bun început. Pierderea de sânge și șocul transformau argumentația politică a lui Vordarian, de obicei atât de fluentă, într-o parodie chinuită. De parcă simțea că ar putea scăpa de pedeapsă doar cu vorba, cu condiția să apese pe butoanele potrivite. Cordelia se cam îndoia că avea să reușească. Vordarian nu era ostentativ diabolic cum fusese Vorrutyer, nici degradat moral precum Serg; și totuși, răul emana din el, și nu din năravurile, ci din virtuțile lui: din curajul convingerilor sale conservatoare, din pasiunea pentru Kareen. Pe Cordelia o cuprinse o durere de cap cumplită.

— N-am avut niciodată dovada că tu erai în spatele lui Evon Vorhalas, spuse ea încet. Mulțumesc pentru informație.

Asta îi închise pe moment gura lui Vordarian. Neliniștit, își întoarse privirea spre ușa care amenința să se facă bucăți spre interior, incendiată de infernul din spatele ei.

— Mort, nu vă mai sunt de niciun folos ca ostatic, spuse el, îndreptându-și trupul, plin de demnitate.

— În niciun fel nu-mi ești de vreun folos, împărate Vidal, îi spuse Cordelia de la obraz. În războiul ăsta există deja pe puțin cinci mii de victime. Acum, c-a murit și Kareen, cât o să mai lupți?

— Pe veci, mârâi el fără prefăcătorie. Am s-o răzbun... pe toți a m să-i răzbun...

Răspuns greșit, își spuse Cordelia, simțind o ciudată tristețe buimacă.

— Bothari.

Sergentul se înființă imediat lângă ea.

— Ia sabia aia.

El o luă. Cordelia așeză replicatorul pe podea și, pentru câteva clipe, își odihni pe capacul lui mâna încleștată pe plăselele sabiei.

— Bothari, execută-mi-l pe omul ăsta, te rog.

Tonul îi sunase straniu de calm în propriu-i auz, de parcă îi ceruse lui Bothari să-i dea untul la masă. Pentru crimă nu era deloc nevoie de istericale.

— Da, milady, intonă Bothari și ridică sabia; ochii îi străluceau de bucurie.

— Poftim? scheună Vordarian, buimăcit. Ești betană! Nu poți să...

Lovitura fulgerătoare îi reteză cuvintele, capul și viața. Se petrecu, într-adevăr, cât se poate de precis și de curat, mai puțin ultimele revărsări scurte de sânge din ciotul gâtului. Vorkosigan ar fi trebuit să apeleze la serviciile lui Bothari în ziua în care îl executase pe Carl Vorhalas. Toată forța aceea a torsului, combinată cu acel oțel extraordinar... vârtejul năucit al gândurilor ei se opri brusc și reveni la realitate când Bothari căzu în genunchi odată cu leșul, scăpând din mână sabia și prinzându-și capul în palme. Urla. Era de parcă strigătul de moarte al lui Vordarian fusese împins cu forța prin gâtulejul lui Bothari.

Se lăsă și ea în genunchi lângă el, revenindu-i brusc spaima, deși până atunci fusese amortită în fața fricii, încremenită și parcă golită de sânge, încă din clipa în care Kareen înșfăcase disruptorul neural și declanșase tot haosul. Ghici că, tulburat de stimuli asemănători, lui Bothari îi reveneau amintiri reprimite ale răzvrătirii și decapitării pe care înalțul comandament barrayaran decretase că trebuie să le uite. Se blestemă în gând că nu fusese capabilă să prevadă o asemenea situație. Oare asta avea să-l omoare?

— Ușa asta e fierbinte ca dracu', raportă de lângă ea Droushnakovi, palidă și zguduită. Milady, trebuie să ieșim de-aici *acum*.

Bothari gâfâia din greu, continuând să-și țină capul în mâini; totuși, sub ochii Cordeliei, respirația i se mai reglă într-o oarecare măsură. Îl lăsă acolo și se târî orbește pe podea. Avea nevoie de ceva prin care să nu treacă umezeala... Iată, la fundul dulapului era un sac de plastic solid, cu câteva perechi de pantofi ai lui Kareen – fără îndoială că fuseseră transportați în grabă de vreo cameristă când Vordarian declarase imperial că prințesa trebuia să se mute cu el. Cordelia deșertă sacul, înconjură cu pași împleticiți patul și luă căpățâna lui Vordarian din locul în care se rostogolise. Era grea, dar nu atât de grea precum replicatorul uterin. Strânse bine șnurul.

— Drou. Tu te ții cel mai bine. Du replicatorul. La drum. Să nu-l scapi.

Își spuse că ea una, dacă-l scăpa pe Vordarian, n-avea ce mare rău să-i mai facă.

Droushnakovi încuviință c-o înclinare a capului și apucă în același timp replicatorul și sabia abandonată. Cordelia nu-și dădea seama dacă pe ultima o luase pentru valoarea istorică nou-căpătată sau din cine știe ce simț distorsionat al obligației față de un obiect care-i aparținea lui Kou. Apoi Cordelia îl convinse pe Bothari să se ridice în picioare. Prin panoul deschis se năpustea aer rece, atras de focul din spatele ușii. Avea să funcționeze perfect ca un coș de fum, până ce peretele arzând avea să se prăbușească și să blocheze intrarea. Vor veni momente de mare nedumerire pentru oamenii lui Vordarian, când vor răscoli prin tăciuni și se vor întreba unde dispăruseră cu toții.

Coborârea se dovedi a fi de coșmar, în spațiul acela strâmt, cu Bothari scâncind întruna pe undeva, pe la picioarele ei. Nu putea să care sacul nici într-o parte, nici în față, așa că trebui să-l țină în echilibru pe un umăr și să coboare susținându-se cu o singură mână, lovind cu palma treaptă după treaptă și simțind cum îi crește durerea din încheietură.

Odată ajunși jos, îl îmboldi fără milă pe Bothari să meargă mai departe și nu-l lăsă să se oprească până nu ajunseră înapoi la ascunzătoarea lui Ezar din beciul vechilor grajduri.

— Se simte bine? întrebă agitată Droushnakovi, când Bothari se așeză și își propti țeasta între genunchi.

— Îl doare capul, spuse Cordelia. S-ar putea să mai dureze o vreme până-i trece.

— Dar *Domnia Voastră* vă simțiți bine, milady? întrebă Droushnakovi încă și mai neîncrezătoare.

Cordelia nu se putu abține și izbucni în râs. Apoi își înăbuși hohotele isterice, când Drou începu să pară speriată de-a binelea.

— Nu.

În ascunzătoarea lui Ezar se găsea o ladă cu bani, mărci barrayarane de diverse valori. Mai exista acolo și o gamă variată de acte de identitate făcute special pentru Drou, și nu erau toate expirate. Cordelia puse laolaltă cele două comori și o trimise pe Drou să cumpere o mașină la mâna a doua. Între timp, Bothari se desfăcea încet din poziția fetală în care se strânsese de durere, revenindu-și cât să poată merge pe picioarele lui.

Întoarcerea din VorbarrSultana fusese de la bun început partea șubredă a planului ei, așa simțea Cordelia, poate pentru că niciodată nu crezuse cu adevărat că aveau să ajungă atât de departe. Călătoriile erau sever restricționate, fiindcă Vordarian căutase să se păzească de situația în care orașul s-ar fi prăbușit sub el dacă ar fi avut loc o masivă migrație a populației înspăimântate. Pentru monorai era nevoie de permise și de trecerea prin puncte de control. Aerodinele erau absolut interzise, iar apariția lor constituia o ocazie de a deschide foc de voie pentru gărzile gata oricând să tragă. Automobilele aveau de trecut prin multe bariere stradale. Călătoria pedestră era prea lentă pentru trupa ei împovărată și ajunsă la capătul puterilor. Nu exista nicio variantă favorabilă.

Drou, palidă, se întoarse după o eternitate; îi conduse înapoi prin tunele până afară, într-o străduță laterală întunecoasă. Orașul era pudrat cu omăt negru de funingine. Dinspre Reședință, aflată la un kilometru depărtare, un nor întunecat

se înălța clocotind, amestecându-se cu cenușiul cerului de iarnă; se părea că focul aprig nu era încă sub control. Câtă vreme avea să mai funcționeze structura de comandă a lui Vordarian după ce fusese decapitată? Oare se răspândise vestea morții lui?

Conform instrucțiunilor, Drou alesese o mașină veche, cât se poate de simplă și banală; chiar dacă aveau suficiente fonduri ca să cumpere cel mai luxos vehicul existent în oraș, Cordelia dorea să păstreze o rezervă pentru punctele de control.

Dar punctele de control nu erau atât de rele pe cât se temuse ea. Primul la care ajunseră era chiar pustiu, gărzile se retrăseseră, probabil, ca să lupte cu focul ori să izoleze perimetrul Reședinței. La al doilea era îmbulzeală de vehicule și șoferi nerăbdători. Inspectorii erau superficiali și agitați, neatenți și pe jumătate paralizați de cine știe ce zvonuri sosite din centru. Un teanc gros de bancnote, oferit pe sub actul de identitate fals al lui Drou, dispăru în buzunarul unui paznic. El îi făcu semn lui Drou să treacă mai departe, cu tot cu „unchiul bolnav” pe care îl ducea acasă cu mașina. Ce-i drept, Bothari arăta destul de bolnav, cuibărit sub o pătură care mai ascundea și replicatorul. La ultimul punct de control, Drou „repetă” o versiune verosimilă a unui zvon despre moartea lui Vordarian, iar paznicul îngrijorat dezertă pe loc, renunțând la uniformă în favoarea unei haine civile și dispărând pe o stradă laterală.

Toată după-amiaza merseră în zigzag pe străzi lăturalnice ca să ajungă la districtul neutru al lui Vorinnis, unde bătrâna mașină își dădu duhul, răpusă de fisurarea grupului motopropulsor. O abandonară și se îndreptară spre monorai, cu toată trupa extenuată, mânată înainte de Cordelia, căreia îi ticăia în minte un ceas grăbit. La miezul nopții, după ce trecură următoarea graniță loialistă, se prezentară la primul post militar, un depozit al armatei. Drou avu nevoie de

câteva minute de discuție aprinsă cu ofițerul din rondul de noapte ca să-l convingă 1) să le stabilească identitatea, 2) să le dea drumul înăuntru și 3) să-i lase să folosească rețeaua militară de comunicații ca să ia legătura cu Baza Tanery și să ceară un mijloc de transport. La momentul acela, ofițerul deveni dintr-odată cu mult mai eficient. O navetă aeriană de mare viteză cu un pilot experimentat fu trimisă după ei.

În zori, pe când se apropiau în zbor de Baza Tanery, Cordelia avu un déjà-vu cât se poate de neplăcut. Semăna atât de tare cu prima ei sosire din munți, încât i se păru că era prinsă într-o buclă temporală. Poate murise și ajunsese în iad, iar chinul ei veșnic avea să fie repetarea la nesfârșit a evenimentelor din ultimele trei săptămâni. Simți un frison.

Droushnakovi o privea cu îngrijorare. Bothari, ostentiv, moțâia în cabina de pasageri. Doi oameni ai Securității Imperiale trimiși de Illyan, frați gemeni identici, după părerea Cordeliei, ai oamenilor lui Vordarian pe care îi omorâseră la Reședință, păstrau o tăcere încordată. Cordelia își ținea în poală, cu un aer posesiv, replicatorul uterin. Între labele picioarelor își pusese sacul de plastic. În mod irațional, se simțea incapabilă să scape din ochi vreunul dintre cele două obiecte, deși era limpede că Drou ar fi preferat să știe sacul închis în compartimentul pentru bagaje pe toată durata călătoriei.

Naveta coborî lin pe platforma de aterizare, iar motoarele gemură și se opriră.

— Vreau să vină căpitanul Vaagen, și vreau să vină *acum*, repetă Cordelia pentru a cincea oară, în vreme ce oamenii lui Illyan îi conduceau în subsol, către zona de interogatorii a Securității Imperiale.

— Da, milady. E pe drum încoace, o asigură din nou unul dintre ei; ea îl privi încruntată și suspicioasă.

Prudenți, oamenii Securității Imperiale îi ușurară de tot arsenalul personal. Cordelia nu le-o luă în nume de rău; nici

ea n-ar fi avut încredere să lase arme încărcate pe mâna unei trupe de inși cu un asemenea aer sălbatic și rătăcit. Mulțumită depozitului lui Ezar, femeile nu erau prost îmbrăcate, dar Bothari nu găsise acolo nimic pe măsura lui, așa că își păstrase salopeta neagră, afumată și puturoasă. Din fericire, stropii de sânge uscați nu se prea vedeau. Însă toți aveau fețe posomorâte, încruntate și priviri goale. Cordelia tremura, lui Bothari îi tresăreau mâinile și pleoapele, iar Droushnakovi avea tendința îngrijorătoare de-a izbucni în plâns, pe tăcute, la întâmplare, oprindu-se apoi la fel de brusc pe cât începuse.

Într-un târziu – doar după câteva minute, își spuse Cordelia cu toată fermitatea – apărură și căpitanul Vaagen, împreună cu un tehnician. Purta uniforma verde de zi cu zi și pășea grăbit, cu iuțeala lui obișnuită de pe vremuri. Singura amintire de pe urma rănilor părea a fi peticul negru care îi acoperea un ochi; îi stătea bine, îi dădea un aer strașnic de pirat. Cordelia spera totuși că peticul era doar un remediu temporar dintr-un tratament în desfășurare.

— Milady!

Reuși să-i și zâmbească, iar Cordelia avu senzația că era pentru prima dată după multă vreme când i se mișcau acei mușchi pe față. Unicul lui ochi strălucea triumfător.

— Ați pus mâna pe el!

— Așa sper, căpitane.

Ridică spre el replicatorul; pe oamenii Securității nu-i lăsase să-l atingă.

— Sper c-am ajuns în timp util. Încă nu s-a aprins nicio lumină roșie, dar la un moment dat a pornit un semnal de avertizare. L-am oprit, că mă scotea din minți.

El cercetă din priviri dispozitivul, verificând informațiile afișate.

— Bun. Bun. Nivelul din rezervorul de nutrienți e foarte scăzut, dar încă nu s-a golit de tot. Filtrele funcționează, nivelul acidului uric e ridicat, dar n-a depășit limita de

tolerantă – cred că-i totul în regulă, milady. Adică e-n viață. E nevoie de mai mult timp ca să determin ce efect a avut întreruperea asta asupra tratamentelor mele de calcifiere. Noi o să mergem la infirmerie. Într-o oră ar trebui să pot începe procedurile de întreținere.

— Ai tot ce-ți trebuie acolo? Materiale?

El zâmbi arătându-și dinții.

— Lordul Vorkosigan m-a pus să mă apuc de amenajarea unui laborator a doua zi după ce-ați plecat. Pentru orice eventualitate, așa a spus.

Aral, te iubesc.

— Mulțumesc. Du-te, du-te.

Lăsă replicatorul în mâinile lui Vaagen, care se grăbi să plece cu el.

Cordelia se moleși deodată ca o marionetă cu sforile tăiate. Acum își putea permite să simtă întreaga greutate a oboselii. Dar încă nu venise momentul în care se putea opri. Mai avea un singur raport de dat, unul foarte important. Și nu tăntălăilor de la Securitate care se foiau pe-acolo și o tot băteau la cap – închise ochii și îi ignoră explicit, lăsând-o pe Drou să bâlbâie niște răspunsuri la întrebările lor prostești.

Dorința se războia în ea cu groaza. Îl dorea pe Aral. Îl sfidase pe Aral, fățiș, în public. Oare îi atinsese onoarea, îi rănise dincolo de limitele toleranței mândria de mascul barrayaran – ce-i drept, neobișnuit de flexibil? Nu, o asemenea suspiciune era cu siguranță nedreaptă. Dar credibilitatea lui publică, printre egalii săi, care era parte a delicatei psihologii a puterii – aceasta fusese oare vătămată? Avea să rezulte din toate astea cine știe ce blestemată de consecință politică neprevăzută, care să se spargă tot în capetele lor? Dar oare îi păsa? Da, hotărî ea cu tristețe. Era iad curat să fii atât de ostenită, și totuși să-ți mai pese.

— Kou!

Reîntâlnirea lui Drou o făcu pe Cordelia să deschidă brusc ochii. Koudelka intra șontăcând prin portalul principal în biroul de interogatorii al Securității. Dumnezeule mare, omul era iar în uniformă, ras și sclipitor. Doar cercurile cenușii de sub ochi erau neregulamentare.

Reîntâlnirea lui Kou și Drou, observă Cordelia cu încântare, nu era câtuși de puțin milităroasă. Soldatul se pomeni complet învăluit de blonda înaltă și murdară, cu care făcu schimb de saluturi înăbușite și neregulamentare precum *dragă, iubire, slavă Domnului, în siguranță, scumpe...* Oamenii Securității se distanțară stânjeniți de explozia de emoții neîngrădite radiind dinspre chipurile lor. Cordelia se lăfăi în ele. Felul acesta de-a întâmpina un prieten era mult mai de bun-simț decât toate salutarile acelea imbecile.

Se despărțiră doar pentru a se privi mai bine, continuând să se țină de mâini.

— Ați reușit, jubilă Droushnakovi. De când ați... lady Vorpatril e...?

— Am reușit să ajungem doar cu două ore înaintea voastră, răspunse el cu respirația întretăiată, reoxigenându-se după un sărut eroic. Lady Vorpatril și tânărul lord dorm la infirmerie. Doctorul a zis despre ea că suferă mai mult de stres și extenuare. Incredibilă a fost. Am avut câteva momente grele, până am trecut de securitatea lui Vordarian, dar ea n-a cedat niciun moment. Și voi... ați făcut-o! Pe hol am trecut pe lângă Vaagen, cu replicatorul... I-ați salvat pe fiul lui m'lady!

Umerii lui Droushnakovi se încovoieră deodată.

— Dar am pierdut-o pe prințesa Kareen.

— Ah, făcu el și îi atinse buzele. Nu-mi spune... lordul Vorkosigan m-a însărcinat să vă aduc la el pe toți imediat ce ajungeți. Să vă chestioneze el înaintea oricui altcuiva. Vă duc chiar acum la el.

Kou îi alungă pe oamenii Securității Imperiale cu fluturări ale mâinii, ca pe muște, lucru pe care Cordelia tânjea de mult să-l facă.

Bothari trebui s-o ajute să se ridice. Adunându-și sacul de plastic de pe jos, observă ironic că purta numele și emblema unuia dintre cei mai exclusiviști comercianți de haine pentru femei. *Te-a prins Kareen până la urmă, nenorocitul.*

— Ce-i aia? întrebă Kou.

— Da, locotenent, interveni insistentul om al Securității, te rog... n-a vrut să ne lase să-l examinăm în vreun fel. După regulament, n-ar trebui să-i permitem să-l introducă în bază.

Cordelia desfăcu gura sacului și ținu de margini. Kou se uită înăuntru.

— *Rahat.*

Se trase brusc înapoi, moment în care oamenii Securității se năpustiră înainte. El le făcu semn să se calmeze.

— Ăă... înțeleg.

Înghiți în sec.

— Da, categorică amiralul Vorkosigan va dori să vadă *asta*.

— Domnule locotenent, ce să trec în inventar? se auzi glasul văicărit – așa îl caracteriză Cordelia – al omului de la Securitate. Trebuie să-l înregistrez, dacă intră.

— Lasă-l să-și facă treaba, Kou, oftă Cordelia.

Kou se mai uită o dată și schiță un zâmbet strâmb.

— E-n regulă. Trece-l ca dar pentru amiralul Vorkosigan cu ocazia Festivalului Iernii. De la soția lui.

— Ah, Kou, spuse Drou, scoțând sabia. Ți-am păstrat asta. Dar teaca ți-am pierdut-o, îmi pare rău.

Kou o luă, se uită la sac, făcu legătura și deveni deodată mai atent cu ea.

— Nu... nu-i nimic. Mulțumesc.

— O s-o duc înapoi *La Siegling* să-i facă altă teacă, promise Cordelia.

Oamenii Securității se dădură la o parte din calea întâiului adjutant al amiralului Vorkosigan. Kou îi conduse pe Cordelia, Bothari și Drou în interiorul bazei. Cordelia strânsese bine șnururile sacului și mergea cu el legănându-i-se în mână.

— Coborâm la Statul Major. Amiralul e-n ședință cu ușile închise de-un ceas întreg. Azi-noapte au venit în mare secret doi dintre ofițerii de la vârful ierarhiei lui Vordarian. Negociază să-l trădeze. Cel mai bun plan pentru eliberarea ostaticilor depinde de cooperarea lor.

— Au aflat de asta? întrebă Cordelia, ridicând sacul.

— Nu cred, milady. Tocmai ați schimbat radical situația. Rânjetul îi devenisălbatic, iar pașii inegali i se lungiră.

— Presupun că tot va mai fi nevoie de incursiunea asta, oftă Cordelia. Chiar și în cădere liberă, tabăra lui Vordarian tot e periculoasă. Poate și mai periculoasă, în disperarea ei.

Se gândi la hotelul din centrul orașului Vorbarr Sultana, unde, după știința ei, continua să fie găzduită copila lui Bothari, Elena. Ostatici mai puțin importanți. Putea ea să-l convingă pe Aral să repartizeze ceva mai multe resurse pentru ostaticii mai puțin importanți? Vai, probabil că nu apucase să-i lase fără slujbă pe toți soldații. *Am încercat. Doamne, cât am încercat.*

Coborâra și iar coborâra, până la cartierul general al Bazei Tanery. Ajunseră la o sală de ședințe a cărei securitate era asigurată de un detașament de inși cu arme letale, înșirați în linie dreaptă, care păzea intrarea. Koudelka trecu pe lângă ei ca o adiere de vânt. Ușile alunecară în lături și se închiseră la loc în urma lor.

Cordelia cuprinse cu privirea tabloul chipurilor care se întorseseră să se uite la ea din jurul mesei lustruite. Aral era în centru, desigur. Îl flancau Illyan și contele Piotr. Prim-ministrul Vortala era și el acolo, ca și Kanzian și alți membri importanți ai Statului-Major, toți în uniforme oficiale. Cei doi

trădători ai ambelor tabere ședeau de cealaltă parte a mesei, împreună cu aghiotanții lor. Noian de martori. Ea voia să fie singură cu Aral, să scape de afurisita aia de îmbulzeală. *Curând.*

Aral o privi în ochi cu o expresie de suferință tăcută. Buzele îi schițară un zâmbet plin de ironie. Atâta tot; și totuși, ea simți cum o încălzește pe dinăuntru siguranța, încrederea în el. Gata cu înghețul. Avea să fie bine. Își regăsiră ritmul împreună și niciun torent de vorbe și îmbrățișări înfocate n-ar fi putut să comunice mai bine acest fapt. Aveau să vină însă și îmbrățișările, promiteau ochii cenușii. Zâmbi și ea, pentru prima dată... după câtă vreme?

Palma contelui Piotr lovi cu putere în masă.

— Dumnezeu mare, femeie, *unde* ai fost? răcni el furios.

Pe Cordelia o cuprinse un moment de nebunie morbidă. Îi zâmbi sălbatic și ridică sacul.

— La cumpărături.

În primul moment, bătrânul aproape o crezu; expresii contradictorii i se succedau rapid pe chip – uimire, neîncredere, apoi mânie, pe măsură ce pricepea că era luat peste picior.

— Vrei să vezi ce-am cumpărat? continuă Cordelia, încă plutind.

Trase de băierile sacului și rostogoli pe masă capul lui Vordarian. Din fericire, încetase să mai sângereze cu multe ore în urmă. Se opri cu fața în sus în dreptul contelui, cu gura întepenită într-un rictus, cu ochii uscați și ficși.

Lui Piotr îi căzu falca. Kanzian sări în sus, membrii staffului înjurară, iar unul dintre trădătorii lui Vordarian căzu de-a dreptul de pe scaun, trăgându-se înapoi. Vortala își țuguie buzele și ridică din sprâncene. Koudelka, îndârjit în mândria pe care o simțea pentru faptul că jucase un rol-cheie în punerea în scenă a acelui moment istoric care le asigurase o poziție avantajoasă, puse bastonul-sabie pe

masă, ca dovadă adițională. Illyan pufni, după care, așa șocat cum era, rânji triumfător.

Aral reacționează perfect. Doar un moment făcu ochii mari, apoi își sprijini bărbia în mâini și privi peste umărul tatălui său, cu o expresie de interes detașat.

— Dar bineînțeles, șopti el. Orice lady Vor se duce în capitală la cumpărături.

— Pentru asta am plătit prea mult, mărturisi Cordelia.

— Tot din tradiție face parte, spuse Aral și un zâmbet sardonice îi înflori pe buze.

— Kareen a murit. Împușcată în îmbulzeală. N-am putut s-o salvez.

El își desfăcu palma, ca pentru a lăsa umorul negru ce se înfiripa în el să i se scurgă printre degete.

— Înțeleg.

Ridică iar privirea spre ea, parcă întrebând-o *Ești bine?* și părând a-și găsi singur răspunsul – *Nu*.

— Domnilor. Vă rog să ieșiți câteva minute. Aș vrea să rămân singur cu soția mea.

În zgomotul făcut de bărbații care se ridicau de pe scaune, Cordelia prinse un murmur: „Curajos om...”

Îi țintui cu privirea pe oamenii lui Vordarian, care se îndepărtau și ei de masă.

— Domnilor ofițeri. La reluarea acestei ședințe, vă recomand să vă predați necondiționat și să așteptați mila lordului Vorkosigan. S-ar putea să mai aibă vreun rest.

Eu una sigur nu mai am, își încheie în minte gândul.

— M-am săturat de războiul vostru prostesc. Terminați cu el.

Piotr se strecură pe lângă ea. Cordelia îi zâmbi amar. El îi răspunse cu o grimasă stânjenită, șoptindu-i:

— S-ar părea că te-am subestimat.

— Niciodată... să nu mi te mai pui împotrivă. Și să nu te mai apropii de fiul meu.

O privire a lui Vorkosigan o făcu să-și rețină revărsarea de furie care tremura pe buza paharului prea plin. Ea și Piotr se salutară cu înclinări circumspecte ale capului, ca doi dueliști de pe vremuri.

— Kou, spuse Vorkosigan, uitându-se confuz la obiectul sinistru de lângă cotul lui. Ai grijă, te rog, să fie dus lucrul ăsta la morga bazei. Ca decorațiune la masă nu-i pe gustul meu. Vreau să fie pus la păstrare până va putea fi îngropat cu restul trupului. Oriunde-ar fi.

— Sigur nu vreți să-l lăsați acolo ca să-i inspire pe oame-nii lui Vordarian să se împace cu ideea? întrebă Kou.

— Nu, răspunse ferm Vorkosigan. Și-a făcut deja efectul salutar, ajunge.

Cu un gest blând, Kou luă sacul din mâna Cordeliei, îl deschise și îl folosi ca să prindă capul lui Vordarian fără să-l atingă.

Aral cuprinse dintr-o privire toată trupa epuizată a Cordeliei, suferința lui Droushanakovi, zvâcnetele necontrolate ale lui Bothari.

— Drou. Sergent. Sunteți liberi, mergeți să vă spălați și să mâncați. Să vă prezentați la apartamentul meu după ce terminăm aici.

Droushanakovi dădu din cap în semn de încuviințare, sergentul salută și amândoi ieșiră în urma lui Koudelka.

Pe când ușa se închidea cu un mic scârțâit, Cordelia se aruncă în brațele lui Aral, care tocmai se ridica spre ea. Amândoi căzură înapoi pe scaun, cât pe-aci să-l răstoarne. Se îmbrățișară atât de strâns, încât trebuiră să se desprindă ca să reușească să se sărute.

— Să nu mai faci în viața ta așa manevră, spuse el cu voce răgușită după atâta îngrijorare.

— Să nu mai permiți în viața ta să fie nevoie.

— S-a făcut.

El îi prinse fața în mâini și i-o ținu la distanță, devorând-o din ochi.

— Atât de tare m-am temut pentru tine, c-am uitat să mă tem pentru dușmanii tăi. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Dragă căpitane.

— Nimic n-aș fi putut să fac dacă eram singură. Drou a fost ochii mei, Bothari brațul drept, Koudelka picioarele noastre. Pe Koudelka trebuie să-l ierți c-a plecat din post. L-am cam răpit noi.

— Am auzit.

— Ți-a zis despre vărul tău Padma?

— Da, oftă el îndurerat și rămase cu privirea pierdută înapoi în timp. Eu și Padma am fost singurii supraviețuitori în ziua masacrului pus la cale de Yuri cel Nebun împotriva descendenților prințului Xav. Eu aveam unsprezece ani. Padma era mic, un copilaș... De-atunci l-am considerat mereu mic. Am încercat să veghez asupra lui... Acum numai eu am mai rămas. Lucrarea lui Yuri e aproape desăvârșită.

— Elena lui Bothari. Trebuie salvată. E mult mai importantă decât hambarul ăla plin de conți de la Reședință.

— Ne ocupăm de asta chiar acum, făgădui el. Prioritate maximă, dacă tot l-ai înlăturat pe împăratul Vidal de pe agendă.

Se întrerupse și schiță un zâmbet.

— Mă tem că mi i-ai șocat pe barrayaranii, iubire.

— De ce? Credeau că dețin monopolul brutalității? Astea au fost ultimele cuvinte ale lui Vordarian: „Ești betană. Nu poți să faci...”

— Ce să faci?

— Așa ceva, cred c-ar fi urmat să spună. Dacă ar mai fi apucat.

— Lugubru trofeu, să-l duci așa cu monoraiul. Dacă ți s-ar fi cerut să deschizi sacul?

— L-aș fi deschis.

— Te simți... bine, iubire?

Gura îi zâmbea, dar vorbele îi sunau serios.

— Adică, dacă n-am luat-o razna? Ba da, puțin. Ceva mai mult.

Mâinile încă-i mai tremurau fără oprire din ziua trecută, cuprinse de un frison continuu care nu mai voia să dispară.

— Mi s-a părut... necesar s-aduc cu noi și capul lui Vordarian. Nu mi-am propus să-l fixez pe perete în casa Vorkosigan, împreună cu trofee de vânătoare ale tatălui tău, deși ar fi și asta o idee. Cred că n-am conștientizat de ce mă agățam de el până n-am intrat în camera asta. Dacă veneam aici cu mâna goală și le spuneam tuturor oamenilor ăloră că l-am omorât pe Vordarian și le-am anulat războiul, cine m-ar fi crezut? În afară de tine.

— Illyan, poate. El te-a mai văzut și altă dată în acțiune. Ceilalți... ai perfectă dreptate.

— Și mai cred că aveam în minte o idee fixă de la istoria antică. Nu expuneau în public cadavrele conducătorilor asasinați, ca să-i descurajeze pe pretendenți? Mi s-a părut că se potrivește. Deși Vordarian aproape că era o problemă secundară, din punctul meu de vedere.

— Escorta voastră de la Securitate mi-a raportat că ați recuperat replicatorul. Mai funcționa?

— E la Vaagen acum, îl verifică. Miles trăiește. Nu se știe ce daune s-au produs. Ah! Se pare că Vordarian a avut partea lui de contribuție în ațâțarea lui Evon Vorhalas. Nu direct, ci printr-un intermediar.

— Așa bănuia și Illyan.

O strânse și mai tare în brațe.

— Acum despre Bothari, spuse ea. Nu-i deloc în formă. E mult prestresat. Are nevoie de tratament adevărat, medical, nu politic. Treaba aia cu ștergerea memoriei a fost un film de groază.

— La vremea aia, i-a salvat viața. Compromisul meu cu Ezar. Pe-atunci n-aveam nicio putere. Acum pot să fac o treabă mai bună.

— Bine-ar fi. Se ține de mine ca un câine. Cuvintele lui. Și ca pe un câine l-am folosit. Îi datorez... totul. Dar mă bagă-n sperieți. De ce *eu*?

Vorkosigan păru să cadă pe gânduri.

— Bothari... n-are o conștiință a sinelui bine dezvoltată. Îi lipsește un nucleu puternic. Când l-am întâlnit pentru prima dată, pe vremea când boala îi era la apogeu, personalitatea lui era foarte aproape de scindare. Să fi avut o educație mai bună și să nu fi fost atât de afectat, ar fi ieșit din el un spion ideal, o cârțiță capabilă să se infiltreze adânc. E un cameleon. O oglindă. Se transformă în orice i se cere. Nu-i un proces conștient, nu cred. Piotr se așteaptă să aibă un servitor loial și Bothari joacă rolul, cu cea mai serioasă mutră din lume. Vorrutyer voia un monstru și Bothari a devenit sluga lui torționară. Și victima lui. Eu am avut pretenția să am un bun soldat și asta a devenit pentru mine. Tu... – tonul i se înmuie – tu ești singura persoană din câte cunosc care se uită la Bothari și vede un erou. Așa că s-a transformat în erou pentru tine. Se agață de tine pentru că ai făcut din el un om mai strașnic decât ar fi visat vreodată să fie.

— Aral, asta-i nebunie curată.

— Da?

Își frecă nasul de părul ei.

— Dar nu-i singurul om asupra căruia ai avut efectul ăsta. Dragă căpitane.

— Mă tem că nici eu nu mă simt mult mai bine decât Bothari. Am dat-o-n bară și Kareen a murit. Cine-o să-i spună lui Gregor? De n-ar fi Miles, aş renunța. Să-l ții pe Piotr departe de mine, altfel, își jur, data viitoare o să-ncred să-l fac bucăți.

Iar o apucase tremuratul.

— Şş, făcu el, legănând-o încetişor. Cred că măcar curăţenia de după poţi s-o laşi în seama mea, da? Ce-ar fi să ai iar încredere în mine? O să facem să merite sacrificiile astea. N-au fost în van.

— Mă simt murdară. Mi-e rău.

— Da. Aşa se simt cei mai mulţi oameni sănătoşi la cap când se-ntorc dintr-o misiune de luptă. E o stare mentală foarte familiară.

Se întrerupse. Apoi urmă:

— Dar, dacă o betană poate să devină într-atât de barrayarană, poate nu-i aşa imposibil pentru barrayarani să devină puţinţel mai betani. Schimbarea este posibilă.

— Schimbarea este inevitabilă, afirmă ea. Dar nu poţi s-o conduci după metoda lui Ezar. Epoca lui Ezar s-a dus. Trebuie să-ţi găseşti drumul tău. Să refaci lumea asta sub chipul uneia în care Miles să poată supravieţui. Şi Elena. Şi Ivan. Şi Gregor.

— După cum ţi-e voia, milady.

* * *

În cea de-a treia zi de după moartea lui Vordarian, capitala căzu în mâinile trupelor imperiale; chiar dacă lucrurile nu se petrecură fără a se trage niciun foc de armă, ele nu se dovediră nici pe departe atât de sângeroase pe cât se temuse Cordelia. Trupele terestre nu avură de curăţat decât două puncte de rezistenţă, la Cartierul General al Securităţii Imperiale şi la Reşedinţa Însăşi. Hotelul cu ostatici din centru fu predat intact garnizoanei, după ore de intense negocieri secrete. Bothari primi de la Piotr o permisie de o zi ca să-şi recupereze personal copila şi pe cea care o îngrijea şi să le însoţească pe amândouă acasă. Cordelia dormi cât fu noaptea de lungă, pentru prima dată de când se întorsese.

Evon Vorhalas, care comandase pentru Vordarian trupele terestre din capitală, având ca sarcină să asigure ultima linie de apărare a centrului de comunicații spațiale de la comandamentul militar, își găsi moartea în ultimele zbateri ale luptelor, împușcat de propriii săi oameni după ce refuzase cu dispreț o ofertă de amnistie făcută în schimbul predării armelor. Într-o oarecare măsură, Cordelia se simțea ușurată. Pedepsa tradițională pentru trădare pe care o primea un lord Vor era oprobiul public și moartea prin înfometare. Răposatul împărat Ezar nu avusese ezitări în a menține oribila tradiție. Cordelia nu putea decât să se roage ca domnia lui Gregor să marcheze sfârșitul acestei cutume.

Fără Vordarian, care s-o țină laolaltă, coaliția rebelă se fărâmiță rapid în facțiuni dispartate. Un lord Vor extrem de conservator din orașul Federstok își înălță stindardul și se declară împărat, succesor al lui Vordarian; pretenția lui rămase în picioare ceva mai puțin de treizeci de ore. Conteul unui district de pe coasta de est, care fusese unul dintre aliații lui Vordarian, se sinucise în momentul în care era capturat. În haosul care urmă, un grup anti-Vor proclamă o republică independentă. Noul conte al districtului, un colonel de infanterie dintr-o ramură colaterală a familiei, care nu anticipase vreodată că va pica o asemenea onoare pe capul lui, se arătă pe loc ofensat de această deplasare violentă spre extrema ultraprogresistă și luă măsuri dintre cele mai eficiente. Vorkosigan îl lăsă pe el, cu miliția lui districtuală, să rezolve situația, păstrând trupele imperiale pentru „chestiuni interne non-districtuale”.

— Nu poți să mergi până la jumătate și să te oprești, mormăi profetic Piotr la un asemenea gest de indulgență.

— Pas cu pas, răspunse posac Vorkosigan, așa pot să dau ocol lumii întregi. Să fii atent la mine.

În ziua a cincea îl readuseră pe Gregor în capitală. Vorkosigan și Cordelia își asumară împreună misiunea de a-l înștiința de

moartea lui Kareen. Copilul plânse, tulburat și nedumerit. Când se mai liniști, îl duseră cu o mașină, protejată cu un ecran de forță transparent, să treacă în revistă niște trupe. De fapt, trupele îl examinară pe el; putea fi văzut în carne și oase, risipind în sfârșit zvonurile lui Vordarian despre moartea sa. Cordelia îl însoți. O durea sufletul să-l vadă închis în tăcerea lui șocată, dar era mai bine, din punctul ei de vedere, decât dacă l-ar fi dus întâi la paradă și abia apoi i-ar fi dat vestea. Dacă ar fi trebuit să-i îndure tot timpul călătoriei întrebările repetate despre momentul când putea să-și vadă iar mama, ar fi cedat nervos ea însăși.

Kareen avu parte de funeralii publice, însă nu așa de elaborate cum ar fi fost dacă s-ar fi desfășurat în circumstanțe mai puțin haotice. Gregor trebui să aprindă un rug de ofrande pentru a doua oară în decursul aceluși an. Vorkosigan o rugă pe Cordelia să-i ghideze lui Gregor mâna cu care ținea torța. Partea aceasta a ceremoniei funerare părea o copie palidă a ceea ce făcuse ea la Reședință. Cordelia adăugă rugului o suviță groasă din propriu-i păr. Gregor se lipi de ea.

— Au de gând să mă omoare și pe mine? o întrebă în șoaptă.

În vocea lui nu se distingea spaima, ci doar o curiozitate morbidă. Tată, bunic, mamă, toți duși într-un singur an; nu era de mirare că se simțea vizat, indiferent cât de confuză era înțelegerea sa asupra morții la acea vârstă.

— Nu, îi răspunse ea cu fermitate și brațul i se încordă în jurul umerilor lui. N-am să-i las.

Doamne-ajută, asigurarea aceea lipsită de temei păru să-l mângâie cu adevărat.

O să am grijă de băiatul tău, Kareen, își spuse Cordelia pe când flăcările începeau să se înalțe. Era un jurământ mai costisitor decât orice dar adus spre a fi incinerat, pentru că îi lega viața de Barrayar în mod indisolubil. Însă dogoarea pe care o simțea pe față îi ușura cât de cât suferința din minte.

Cordelia își simțea sufletul ca un melc sleit de puteri, închis în găoacea sticloasă a amorțelii. Se târî ca un automat tot restul ceremoniei, deși în unele străfulgerări nu mai recunoștea nimic din ce se petrecea în jur. Asortimentul de Vori barrayarani reacționează față de ea cu un formalism adânc, rigid. *Fără-ndoială, mă consideră dementă și periculoasă, o femeie nebună pe care rudele mult prea indulgente au lăsat-o să coboare din turn.* Abia într-un târziu îi deveni clar că politețea lor exagerată însemna respect.

Asta o înfurie. Tot curajul și toată rezistența nu-i aduseră nimic lui Kareen, nașterea curajoasă și sângeroasă prin care trecuse lady Vorpatril era ceva implicit, dar ia reteză-i căpățâna unui idiot, să vezi cum ajungi cineva, pentru Dumnezeu...!

Un ceas îi luă lui Aral, când se întoarseră în apartamentul lui, s-o calmeze, după care o apucă un acces de plâns. El îndură totul cu stoicism.

— Ai de gând să te folosești de asta? îl întreabă Cordelia după ce obosi pur și simplu să mai plângă și își recăpătă o oarecare coerență. De, de... *statutul* meu nou și minunat?

Cât detesta cuvântul acela, cum îi mai accea gura când îl pronunța.

— O să mă folosesc de orice, făgădui el pe un ton reținut, dacă mă ajută ca peste cincisprezece ani să-l urc pe Gregor pe tron sănătos la cap și competent, să conducă un guvern stabil. O să mă folosesc de tine, de mine, de orice e nevoie. Ar fi intolerabil să fi plătit un asemenea preț și pe urmă să dăm greș.

Ea oftă și își puse mâinile într-ale lui.

— În caz de accident, îmi donez și rămășițele trupesti. Asta-i calea betană. Să nu risipești.

Aral schiță un zâmbet neajutorat. Față în față, își odihniră frunțile laolaltă câteva clipe, îmbrățișați.

— Să nu-ți dorești, spuse el.

Promisiunea ei tăcută către Kareen se transformă în politică de stat când Consiliul Conților numi oficial cuplul format de ea și Aral drept protector al lui Gregor. Într-o anumită măsură, lucrul acesta se deosebea legal de protectoratul lui Aral ca regent al imperiului. Prim-ministrul Vortala își făcu timp să-i dea lecții Cordeliei și îi puse în vedere cât se poate de clar că noile ei îndatoriri nu implicau niciun fel de putere politică. Avea însă funcții economice, inclusiv curatela anumitor posesiuni din Vorbarra care erau separate de proprietățile imperiale, fiind atașate strict titlului de conte de Vorbarra al lui Gregor. Iar prin delegare de la Aral primi însărcinarea de a supraveghea treburile domestice din casa împăratului. Și educația lui.

— Aral, dar Vortala a subliniat că nu trebuie să dețin vreo putere, spuse Cordelia, buimăcită.

— Vortala... nu le știe pe toate. Hai să spunem că nu prea reușește să identifice ca atare anumite forme de putere care nu-s sinonime cu forța. Dar vezi că momentul cât ți se prezintă ocazia e scurt; la doisprezece ani, Gregor o să intre la școala pregătitoare pentru Academie.

— Dar nu-și dau seama că...

— Îmi dau eu seama. Și tu. E suficient.

Printre primele ordine date de Cordelia se numără cel care o numea din nou pe Droushnakovi în serviciul personal al lui Gregor, pentru a-i asigura băiatului o continuitate afectivă. Asta nu însemna pentru Cordelia să renunțe la compania reconfortantă a fetei, cu care se obișnuise atât de mult, deoarece, la insistențele neobosite ale lui Illyan, Aral consimți în sfârșit să se mute într-o locuință din Reședința Imperială. Iar la o lună după Festivalul Iernii, nunta lui Drou și Kou îi mângâie sufletul Cordeliei.

Se oferi ea însăși drept mijlocitor pentru cele două familii. Din cine știe ce motiv, Kou și Drou se grăbiră amândoi să decline oferta, deși își însoțiră refuzurile cu o abundență de mulțumiri. Având în vedere capcanele năucitoare ale obiceiurilor din societatea barrayarană, Cordelia era la fel de bucuroasă să lase treaba asta pe seama bătrânei doamne experimentate la care apelară cei doi.

Se vizita adesea cu Alys Vorpatril. Micuțul lord Ivan, chiar dacă n-o alina pe Alys în adevăratul sens al cuvântului, cu siguranță îi distrăgea gândurile în procesul lent al recuperării după atâtea chinuri fizice. Creștea repede, deși avea tendința de-a fi agitat, trăsătură iatrogenică, își dădu seama Cordelia după o vreme, născută din atenția exagerată pe care i-o acorda Alys. Ivan ar trebui să aibă vreo trei-patru frați și surori cu care să împartă atenția mamei, hotărî Cordelia, uitându-se la Alys cum îl ținea la piept și-l bătea pe spate, ca să-i răgâie pe umăr în timp ce ea alcătuia cu glas tare

planul de atac al educației lui până la vârsta de optsprezece ani, când urma să dea teribilele examene de admitere la Academia Militară Imperială.

Alys Vorpatril se pomeni smulsă din jelania ei amarnică după Padma și din plănuirea vieții lui Ivan până la ultimul detaliu când fu invitată să arunce o privire la rochia de nuntă la care poftea Drou.

— Nu, nu, nu! exclamă ea, dând înapoi cuprinsă de oroare. Atâta dantelă... ai s-arăți mare și pufoasă ca un urs alb. Mătase, draga mea, cascade prelungi de mătase, asta-ți trebuie ție...

Și plecă. Drou, cea fără de mamă ori surori, nici că putea găsi un consultant nupțial mai bun de-atât. Lady Vorpatril sfârși prin a-i oferi o rochie în dar ca să se asigure de perfecțiunea ei estetică; era doar unul dintre cele câteva daruri pe care le făcu pentru acea nuntă, printre care și „o căsuță de vacanță” care se dovedi a fi o locuință în toată puterea cuvântului, pe țărmul de la răsărit. Odată cu sosirea verii, visul cu plaja al lui Drou avea să devină realitate. Cordelia zâmbi cu gura până la urechi și îi cumpără fetei o cămașă de noapte și un halat cu suficiente straturi de dantelă pe ele cât să sature orice suflet flămând de zorzoane.

Aral le puse la dispoziție Sala Roșie de la Reședința Imperială și sala de bal de alături, a cărei podea cu intarsii minunate scăpase de incendiu, spre imensa ușurare a Cordeliei. În teorie, acest gest grandios era cerut întru ușurarea durerilor de cap pe care i le dădea lui Illyan asigurarea securității, din moment ce Cordelia și Aral aveau să se numere printre martorii principali de la ceremonie. Personal, Cordelia considera că transformarea Securității Imperiale în furnizor pentru o nuntă era o întorsătură de lucruri promițătoare.

Aral verifică lista invitaților și zâmbi.

— Ți dai seama, îi spuse el Cordeliei, că toate clasele sociale sunt reprezentate? Acum un an, aici, evenimentul ăsta

n-ar fi fost posibil. Băiatul băcanului și fata subofițerului. Au plătit cu sânge, dar poate că la anul se va plăti cu realizări pașnice. Medicină, educație, inginerie, antreprenoriat... să dăm o petrecere pentru bibliotecari?

— Și cotoaroanțele alea îngrozitoare cu care-s însurați toți prietenii lui Piotr n-au să protesteze la așa exces de modernitate socială?

— Câtă vreme se ocupă Alys Vorpatril de toate astea? N-ar îndrăzni.

De aici, afacerea crescuse în amploare. Cu o săptămână înainte de eveniment, Kou și Drou se gândeau să fugă, copleșiți de panică, după ce pierduseră tot controlul în favoarea ajutoarelor lor pline de râvnă. Însă personalul de la Reședința Imperială organiză totul cu o ușurință îndelung exersată. Intendenta zburătăcea de colo-colo, chicotind.

— Și eu, care mă temeam că după ce se mută amiralul aici n-o să avem nimic de făcut, doar de pregătit cinele alea cumplit de plicticoase pentru generalii din Statul-Major.

Ziua și ceasul sosiră în sfârșit. Pe podeaua Sălii Roșii fusese întins un cerc mare din bănuți colorați, închis într-o stea cu un număr de vârfuri variabil, câte unul pentru fiecare părinte sau martor principal – în cazul de față, patru persoane. După obiceiul barrayaran, un cuplu se căsătorea fără intervenție externă, își rostea jurămintele în interiorul cercului, neavând nevoie nici de preoți, nici de magistrat. Practic, un instructor – numit, cum se cuvine, Instructorul – stătea în afara cercului și citea textul pe care să-l repete cei timorați sau uituci. Astfel se elimina nevoia de funcții neurale superioare, precum învățatul și memoria, din partea cuplului stresat. Coordonarea motorie pierdută era asigurată de câte un prieten care ghida mirele și mireasa către cerc. Totul era foarte practic, își spusese Cordelia, și splendid în același timp.

Cu un zâmbet larg și o piruetă extravagantă, Aral o plasă în dreptul colțului de stea care-i fusese desemnat, de parcă

a r fi aranjat un buchet de flori, și merse la locul lui. Lady Vorpatril insistase pe lângă ea să poarte o rochie nouă, o revărsare impetuoasă de albastru și alb cu accente florale roșii, asortată cu roșul și albastrul uniformei de ceremonii a lui Aral. Tatăl lui Drou, mândru și agitat, îmbrăcat și el în uniformă roșie cu albastru, stătea la colțul lui de stea. Cordeliei îi părea ciudat să se gândească la militari, pe care în mod normal îi asocia cu impulsurile totalitare, ca la niște vârfuri de lance ale egalitarismului pe Barrayar. Era darul cetagandanilor, cum îi spunea Aral; invazia lor forțase pentru prima dată promovarea talentelor indiferent de origine, iar valurile stârnite de acea schimbare încă mai traversau societatea barrayarană.

Sergentul Droushnakovi era un bărbat mai scund și mai subțiratic decât se așteptase Cordelia. Fie genele mamei, fie nutriția mai bună, fie ambele impulsionaseră creșterea copiilor lui, de ajunsese ră toți mai înalți decât el. Toți cei trei frați, de la căpitan la caporal, fuseseră eliberați temporar de îndatoririle lor militare pentru a participa la ceremonie și se aflau acum în marele cerc exterior al celorlalți martori, împreună cu emoționata soră mai mică a lui Kou. Mama lui Kou ocupa ultimul vârf de stea, lăcrimând și zâmbind, într-o rochie albastră de o perfecțiune a cromaticii care o convinsese pe Cordelia că Alys Vorpatril trebuie s-o fi influențat cumva și pe ea.

Koudelka porni primul, sprijinindu-se de bastonul-sabie cu teacă nouă și de sergentul Bothari. Sergentul purta cel mai scilpitor model de livrea maro-argintie a lui Piotr și șoptea sfaturi utile, cumplit de sugestive, precum „Locotenent, dacă simți că te ia greața rău de tot, să-ți apleci capul”. Numai gândindu-se la așa ceva, Koudelka se înverzi la față, producând un remarcabil contrast coloristic cu uniforma roșu-albastră, pe care fără îndoială că lady Vorpatril l-ar fi dezaprobat cu tărie.

Toată lumea întoarse capetele. *O, Doamne!* Alys Vorpatril avusese perfectă dreptate în legătură cu rochia lui Drou. Pluti înăuntru cu o grație uimitoare, ca o corabie pe ape, o perfecțiune înaltă și clară în formă și scop, mătase de culoarea fildeşului, păr auriu, ochi albaștri, flori albe, albastre și roșii, astfel încât, atunci când se apropie de Kou, se văzu cu-adevărat cât de înalt era mirele. Alys Vorpatril, în gri-argintiu, îi dădu drumul lui Drou la marginea cercului cu un gest de zeiță a vânătorii care eliberează un șoim alb să se înalțe în zbor și să se așeze pe brațul întins al lui Kou.

Kou și Drou își rostiră jurămintele fără să se bâlbâie sau să leșine și reușiră să-și ascundă jena reciprocă la declararea în public a disprețuitelor prenume, Clement și Ludmila.

(„Frații mei îmi spuneau Lud”, i se confesase Drou Cordeliei la repetiția din ziua precedentă. „Rimează cu dud. Și cu nud, și cu zălud.” „Pentru mine o să fii mereu Drou”, îi promisese Kou.)

Ca martor principal, Aral strică cercul de bănuți măturându-l cu piciorul pentru a-i lăsa pe miri să iasă, moment în care începură muzica, dansul, mâncatul și băutul.

Bufetul era nemaipomenit, muzica se cânta în direct, iar băutul... era tradițional. După primul pahar oficial, din vinul bun trimis de Piotr, Cordelia merse la Kou și îi murmură câteva cuvinte despre cercetările betane privind efectele dăunătoare ale etanolului asupra funcției sexuale, după care locotenentul o dădu pe apă.

— Femeie crudă, îi șopti Aral la ureche, râzând.

— Nu și față de Drou, îi răspunse ea tot în șoaptă.

Le fu prezentată oficial fraților, acum cumnați, iar ei o priviră cu acel respect evlavios care-i strepezea dinții. I se mai relaxară totuși maxilarele când tatăl îi făcu semn să tacă unuia dintre frații creatori de rime ca să se poată da ascultare unui comentariu al miresei pe subiectul armelor personale.

— Taci, Jos, îi spuse sergentul Droushnakovi fiului său. N-ai manevrat niciodată un disruptor neural în luptă.

Descumpănită în primul moment, Drou surâse apoi și îi apărură o sclipire în ochi.

Cordelia prinse un moment cu Bothari, pe care îl vedea tare rar în ultima vreme, de când Aral plecase din locuința lui Piotr.

— Ce mai face Elena, de când s-a-ntors acasă? Jupâneasa Hysopi și-a revenit după toate astea?

— Sunt bine amândouă, milady, răspunse Bothari plecându-și capul, cu o umbră de zâmbet. Am fost în vizită acum vreo cincizile, când a plecat contele Piotr să-și vadă caii. Elena... ăă... merge de-a bușilea. Dacă o pui jos și te uiți un minut în altă parte, când te-ntorci la ea s-a și mișcat de-acolo...

Se încruntă.

— Sper să fie atentă Carla Hysopi.

— A avut grijă de Elena cât a durat războiul lui Vordarian, îmi închipui că e-n stare să facă față la fel de ușor la mersul de-a bușilea. Curajoasă femeie. Ar trebui să fie și ea pe lista aia cu medalii de dat.

Pe fruntea lui Bothari apărură cute.

— Nu știu dacă ar însemna mare lucru pentru ea.

— Hm. Sper că înțelege că poate să apeleze la mine pentru orice are nevoie. Oricând.

— Da, milady. Dar deocamdată ne descurcăm foarte bine.

O străfulgerare de mândrie, în acea afirmare a îndesăturii.

— În Vorkosigan Surleau e foarte liniște iarna. Și curat. E un loc bun și potrivit pentru un copil mic.

Nu ca locul în care am crescut eu, aproape că-l auzi Cordelia adăugând.

— Vreau ca totul să fie așa cum trebuie pentru ea. Inclusiv tati al ei.

— Ție cum îți mai merge?

— Medicamentul ăsta nou e mai bun. În orice caz, nu-mi mai simt capul de parc-aș avea numai ceață-n el. Și dorm noaptele. În afară de asta, nu știu să spun la ce mai e bun.

După toate aparențele, era bun la ceea ce trebuia să fie; sergentul părea relaxat și calm, eliberat în bună măsură de nervozitatea aceea de rău augur. Cu toate astea, el fu prima persoană din sală care se uită spre bufet și întrebă:

— El ar trebui să fie treaz?

Gregor, în pijama, se furișa pe lângă etalarea culinară, încercând să pară invizibil și să sfeterisească ceva bunătați înainte de-a fi remarcat și îndepărtat din nou. Cordelia ajunsese prima la el, înainte să-l calce vreun musafir neavizat ori să pună iar mâna pe el forțele de pază, în persoana unei servitoare cu sufletul la gură și-a unei gărzi de corp înspăimântate, care ar fi trebuit să-i țină locul lui Drou. În urma lor venea un Simon Illyan alb la față ca hârtia. Din fericire pentru inima lui Illyan, se pare că Gregor fusese dat dispărut în mod oficial doar de vreo șaiszeci de secunde. Copilul se făcu mic, apucându-se de poalele Cordeliei, în timp ce adulții i se ițeau agitați deasupra capului.

Drou, care îl observase pe Illyan atingându-și comlinkul, pâli și se puse în mișcare, gata să se prezinte la raport pur și simplu din obișnuință.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă ea.

— Cum a reușit s-o șteargă? mârâi Illyan la paznicii lui Gregor, care bâlbăiră ceva inaudibil despre cum *credeam că doarme și nu mi-am luat ochii de la el*.

— N-a șters-o nicăieri, interveni tăfnoasă Cordelia. Asta-i casa lui. Ar trebui măcar să poată să circule prin ea, altfel de ce naiba țineți toți paznicii ăia inutili afară, pe ziduri?

— Droushie, pot să vin și eu la petrecerea ta? întrebă Gregor pe un ton plângăreț, privind în jur cu disperare în căutarea cuiva care să-l depășească în rang pe Illyan.

Drou se uită la Illyan, care îi întoarce o privire dezaprobatoare. Cordelia îi scoase din impas fără ezitare.

— Da, poți.

Și astfel, sub supravegherea Cordeliei, împăratul dansă cu mireasa, mănă trei prăjituri cu cremă și fu dus în brațe la culcare, satisfăcut. Cincisprezece minute, atât își dorise bietul copil.

Petrecerea continuă, tot mai însuflețită.

— Dansezi, milady? întrebă Aral plin de speranță, apărut din senin lângă ea.

Îndrăzneala să încerce? Se cântau ritmurile domoale ale dansului în oglindă – cu siguranță n-avea cum să dea greș prea tare. Încuviință cu o înclinare a capului, iar Aral își goli paharul și o conduse pe podeaua lustruită. Pas, alunecare, gesticulare; concentrându-se, Cordelia făcu o descoperire interesantă și neașteptată. Oricare dintre parteneri putea conduce, iar dacă dansatorii erau atenți și abili, privitorii nu-și puteau da seama de diferență. Luă inițiativa și încercă niște înclinări și alunecări, iar Aral o imită fără greș. Când unul, când celălalt, preluau conducerea de parcă și-ar fi pasat o minge, jocul devenind din ce în ce mai captivant, până li se opriră și muzica, și respirația.

* * *

Ultima zăpadă a acelei ierni se topea de pe străzile din Vorbarr Sultana când căpitanul Vaagen o sună pe Cordelia de la Spitalul Militar.

— A sosit momentul, milady. Am făcut tot ce puteam să fac in vitro. Placenta are deja zece luni și e clar că îmbătrânește. Mașinăria nu mai poate fi forțată să compenseze.

— Atunci, când?

— Măine ar fi bine.

Abia dacă mai puse Cordelia geană pe geană în noaptea aceea. În dimineața următoare porniră spre Spitalul Militar Imperial în grup compact, Aral, Cordelia, contele Piotr și, lângă el, Bothari. Cordelia nu era deloc convinsă că-l dorea pe Piotr de față, dar, până când bătrânul nu le făcea tuturor serviciul de a-și da duhul, trebuia să-l suporte. Poate că încă un apel la rațiune, încă o prezentare a faptelor, încă o încercare avea să aducă rezultatul dorit. Conflictul lor nerezolvat îl mâhnea pe Aral; măcar să pice pe el vina de a-l alimenta întruna, nu pe ea. *Dă ce-i mai rău din tine, bătrâne. N-ai niciun viitor decât prin mine. Fiul meu are să-ți aprindă rugul de ofrande.* Pe ea însă o bucura faptul că-l revedea pe Bothari.

Noul laborator al lui Vaagen ocupa un etaj întreg al celei mai moderne clădiri din complex. Cordelia ceruse să fie mutat din vechiul lui laborator ca să nu mai fie bântuit de spirite, după ce, la puțin timp după reîntoarcerea în Vorbarr Sultana, venise într-una dintre frecventele ei vizite și îl găsisese într-o stare de semiparalizie, incapabil să vorbească. De fiecare dată când intra în cameră, spunea el, i se derula în minte moartea violentă și fără sens a doctorului Henri. Nu putea să pășească pe podea în preajma locului în care căzuse trupul lui Henri, ci trebuia să ocolească de departe; orice zgomot mărunț îl făcea să tresară. „Sunt un om rațional”, spusese el cu glas răgușit. „Superstițiile astea aiuristice nu înseamnă nimic pentru mine.” În consecință, Cordelia îl ajutase să ardă o ofrandă personală pentru Henri într-un vas pentru jăratice așezat pe podeaua laboratorului și deghizase mutarea într-o promovare.

Noul laborator era luminos, spațios și nebântuit de spirite. Vaagen o întâmpină pe Cordelia și o pofti înăuntru, unde găsi o mulțime de inși așteptând: erau cercetători desemnați să lucreze sub îndrumarea lui Vaagen la elucidarea tehnologiei replicatorului, obstetricieni civili printre care se număra și doctorul Ritter, viitorul pediatru al lui

Miles, și sfătuitorul său chirurg. Se schimba garda. De la simplii părinți se cerea hotărâre în a-și croi drum cu coatele până înăuntru.

Vaagen se agita de colo-colo, fericit și important. Continua să-și poarte apărătoarea pe ochiul suferind, dar îi promise Cordeliei că avea să-și facă timp în curând pentru ultima rundă de tratament chirurgical, care avea să-i redea vederea complet. Apăru un tehnician împingând replicatorul uterin și Vaagen se întrerupse, de parcă încerca să-și dea seama cum să includă dramatismul și ceremonialul cuvenite în ceea ce Cordeliei nu i se părea a fi decât simplă întâmplare. Se hotărî să transforme totul într-o lecție tehnică pentru colegii lui, detaliind compoziția soluțiilor de hormoni în timp ce le injecta în tuburile de alimentare, interpretând informațiile afișate, descriind separarea placentei care se petrecea în interiorul replicatorului, asemănările și deosebirile dintre replicator și nașterile naturale. Existau câteva diferențe pe care Vaagen nu le pomeni. *Alys Vorpatrîl ar trebui să vadă asta*, îi trecu prin minte Cordeliei.

Vaagen ridică fruntea, văzu privirea cu care îl urmărea ea, se întrerupse jenat și zâmbi.

— Lady Vorkosigan.

Făcu un gest spre închizătoarele de etanșeizare ale replicatorului.

— Doriți să faceți onorurile?

Ea întinse mâna, șovăi și se uită în jur după Aral. Iată-l, solemn și atent, la marginea grupului.

— Aral?

— Ești sigură? întrebă el, apropiindu-se.

— Dacă poți să deschizi un răcitor pentru picnic, poți s-o faci și pe asta.

Apucară câte o închizătoare și le ridicară la unison, rupând sigiliul sterilizării, apoi săltară capacul. Doctorul Ritter interveni cu un vibra-scalpel, tăind împletitura

groasă de tuburi pentru nutrienți cu o atingere atât de delicată, încât nici măcar nu zgârie sacul amniotic argintiu de sub ea, apoi îl eliberă pe Miles de ultimele rămășițe ale împachetării biologice, curățându-i gura și nasul de fluide înainte ca micuțul, luat prin surprindere, să tragă în piept prima gură de aer. Brațul lui Aral o strânse dureros pe Cordelia. Un râs înăbușit, părând nu mai mult decât o respirație, scăpă de pe buzele lui; își înghiți nodul din gât și clipi des, încercând să-și recapete controlul asupra trăsăturilor scăldate în durere și exaltare.

La mulți mi, își spuse Cordelia. Culoarea e bună...

Din nefericire, cam atât era tot ce se putea numi cu adevărat bun. Contrastul cu bebelușul Ivan era copleșitor. În pofida săptămânilor suplimentare de gestație, totalizând zece luni, față de cele nouă și jumătate ale lui Ivan, Miles abia dacă era pe jumătate cât fusese Ivan la naștere, în schimb arăta mult mai ofilit și mai zbârcit. Coloana îi era vizibil deformată, iar picioarele înțepenite într-un arc strâns. Ce-i drept însă, era un moștenitor de sex masculin, nu încăpea îndoială în privința asta. Primul său țipăt fu subțire, slab, deloc asemănător cu răcnetul furios și flămând al lui Ivan. Cordelia auzi din spatele ei sâsâitul dezaprobat al lui Piotr.

— A primit nutrienți în cantitate suficientă? îl întreabă ea pe Vaagen.

Îi venea greu să-și păstreze un ton neacuzator.

Vaagen ridică din umeri neputincios.

— Atât cât a fost în stare să asimileze.

Pediatrul și colegul lui îl întinseră pe Miles sub o surșă de lumină caldă și își începură examinarea, flancați de Cordelia și Aral.

— Arcuirea asta se va îndrepta de la sine, milady, îi arătă pediatrul. Dar pentru zona lombară ar avea nevoie de corecție chirurgicală cât mai curând posibil. Ai avut dreptate, Vaagen, tratamentul pentru optimizarea dezvoltării

craniene i-a sudat și articulațiile șoldurilor. De aia sunt înțepenite picioarele în poziția asta ciudată, m'lord. O să aibă nevoie de o operație care să-i desfacă oasele și să le răsucescă până nu începe să se târască de-a bușilea sau să meargă. Nu recomand așa ceva în primul an, pe lângă intervenția la coloană, să-l lăsăm mai întâi să prindă ceva putere și să câștige în greutate...

Pe când testa brațele copilului, chirurgul scăpă brusc o sudalmă și înșfăcă instrumentul de diagnoză imagistică. Miles scoase un miorlăit. Lui Aral i se încleștă mâna pe vipușca pantalonilor. Cordelia simți un gol în stomac.

— La dracu'! spuse chirurgul. Tocmai i s-a dizlocat humerusul. Ai dreptate, Vaagen, oasele sunt anormal de sfărâmițioase.

— Cel puțin are oase, oftă Vaagen. La un moment dat, aproape că n-avea.

— Ai grijă, îl atenționează chirurgul, mai ales la cap și la coloană. Dacă și restul se prezintă la fel de rău ca oasele lungi, va trebui să concepem un soi de armătură...

Piotr porni cu pași grei spre ușă. Aral ridică privirea și buzele i se strânseseră într-o linie severă; se scuză și plecă la rândul lui. Cordelia se simțea ruptă în două, dar odată ce se asigură că începuse reșezarea oaselor și că doctorii, acum în cunoștință de cauză, aveau să-l protejeze pe Miles de alte vătămări, îi lăsă să-și bată capetele geniale și ieși după Aral.

Pe hol, Piotr se învârtea în sus și-n jos, cu un aer arrogant. Aral stătea în poziție de repaus, nemișcat și impasibil. Bothari era un martor tăcut undeva în fundal.

Piotr se întoarse și o văzu.

— Tu! M-ai dus cu vorba tot timpul. Asta numești tu „reparații profunde”? Aah!

— Chiar sunt reparații profunde. E evident că lui Miles îi merge mult mai bine decât înainte. Nimeni n-a promis perfecțiunea.

— Ai mințit. Vaagen a mințit.

— Ba n-a mințit niciunul dintre noi. Am încercat tot timpul să-ți fac un sumar exact al experimentelor lui Vaagen. Ceea ce-a reușit el e, în mare, ceea ce ne-au lăsat să credem rapoartele lui. Să fi căscat urechile mai bine.

— Pricep eu ce-ncerci să faci și să știi că n-o să-ți meargă. Adineauri i-am spus și lui – arată spre Aral – că din momentul ăsta am terminat. Nu mai vreau să văd mutantul ăla. Niciodată. Cât o trăi, dac-o trăi, și mie îmi pare al dracu' de bolnav, la ușa mea să nu-l aduci. Cât mă vede și mă judecă Dumnezeu, femeie, n-ai să mă prostești.

— Ar fi redundant, se răsti Cordelia.

Un mârâit tăcut îi schimonosi gura lui Piotr. Cum așteptările privitoare la o țintă cooperantă îi fuseseră înșelate, se întoarse către Aral.

— Și tu, ăsta fără coloană vertebrală, care te-ascunzi după o fustă... de-ar fi trăit frate-tu mai mare...

Piotr închise gura brusc, dar prea târziu.

Lui Aral i se scurse sângele din cap, lăsându-i o nuanță cenușie pe chip, așa cum nu-l mai văzuse Cordelia decât de două ori în viață – de fiecare dată când fusese la un pas, la un gest distanță de-a comite o crimă. Piotr lua în răs faimoasele accese de furie ale lui Aral. Abia acum își dădea seama Cordelia că Piotr, deși poate că mai fusese martor la momente de iritare ale fiului său, nu avusese niciodată ocazia să vadă de-adevăratelea o astfel de izbucnire. Păru și el să-și dea oarecum seama de asta. Sprâncenele i se lăsară deasupra ochilor; se holbă confuz.

Aral, cu mâinile la spate, și le prinse zdravăn una de cealaltă. Cordelia vedea cum îi tremură degetele, albite la articulații. El își înalță capul și vorbi șoptit.

— De-ar fi trăit, fratele meu ar fi fost perfect. Așa credeai și tu, așa credeam și eu, așa credea și împăratul Yuri. Așa că de-atunci încoace a trebuit să te descurci cu resturile de la acel

banchet însângerat, cu fiul pe care brigăzile morții trimise de Yuri cel Nebun l-au trecut cu vederea. Noi, Vorkosiganii, ne descurcăm cu ce avem.

Vocea îi deveni încă și mai slabă.

— Dar întâiul *meu* născut va trăi. N-am să-l las de izbeliște.

Declarația glacială era ca o despicătură aproape mortală de-a curmezișul pântecelui, precum cea mai strașnică tăietură pe care putea s-o execute Bothari cu sabia lui Koudelka, și plasată exact la locul potrivit. Într-adevăr, Piotr n-ar fi trebuit să coboare nivelul discuției. Acum îl apucase gâfâitul de uimire și durere.

Expresia de pe chipul lui Aral deveni interiorizată.

— N-am să-l las *iar* de izbeliște, se corectă el cu smerenie. E a doua șansă, care dumitale nu ți s-a dat.

Cu un zvâcnet scurt al capului, îl concedie pe Piotr împreună cu tot ce-ar mai fi putut avea de spus.

Obstrucționat pentru a doua oară și suferind vizibil după ce făcuse un pas atât de greșit, Piotr privi în jur, căutând o țintă la îndemână asupra căreia să-și reverse sentimentul de frustrare. Privirea îi căzu pe Bothari, care urmărea scena cu ochi inexpressivi.

— Și tu! Mâna ta a fost în asta de la-nceput până la sfârșit. Ce, mi te-a băgat fiu-meu spion în casă la mine? Cui îi ești loial? De cine ascuți, de mine, sau de el?

Un licăr ciudat se aprinse în ochii lui Bothari când își înclină capul spre Cordelia.

— De ea.

Piotr simți un asemenea recul, încât avut nevoie de câteva secunde ca să-și recapete graiul.

— Bine, bolborosi el într-un târziu. Al ei să fii. Nu vreau să-ți mai văd mutra hâdă. Să nu te mai întorci la casa Vorkosigan. O să-ți aducă Esterhazy lucrurile înainte de căderea nopții.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pas apăsător. Își strică de tot grandioasa ieșire, deja șubrezită, când întoarce capul să privească în urmă înainte de a da colțul.

Aral scoase un oftat foarte obosit.

— Crezi că de data asta a vorbit serios? întrebă Cordelia. Toate alea cu „nu, niciodată”?

— Interesele guvernării ne vor cere să comunicăm. Știe și el asta. N-are decât să se ducă acasă și, pentru o vreme, să-și țină urechile de-atâta liniște. Pe urmă mai vedem.

Zâmbi sumbru.

— Cât trăim, nu ne putem desprinde unul de celălalt.

Cordelia se gândi la copilul al cărui sânge îi lega acum, pe ea de Aral, pe Aral de Piotr și pe Piotr de ea.

— Așa se pare, încuviință ea, apoi se întoarce spre Bothari cu o privire care cerea iertare. Îmi pare rău, sergent. Nu știam că Piotr poate să concedieze un străjer juruit.

— Păi, practic, nici nu poate, explică Aral. Bothari a fost doar repartizat la alt sector al gospodăriei. La tine.

— Ah.

Exact ce mi-am dorit toată viața, să am propriul monstru. Ce-ar trebui să fac, să-l țin în debara? Își frecă rădăcina nasului, apoi își privi mâna. Mâna care o strânsese pe a lui Bothari în jurul sabiei. Așa, prin urmare.

— Lordul Miles o să aibă nevoie de-o gardă de corp, nu-i așa?

Aral își înclină capul în semn de interes.

— Într-adevăr.

Bothari ridică privirea cu o speranță atât de bruscă și de intensă, încât Cordeliei i se tăie răsuflarea.

— Gardă de corp, spuse el. Și sprijin la nevoie. Nicio lepădătură n-ar putea să-i facă zile fripte dacă... permiteți-mi să fiu de folos, milady.

Permite-mi să fiu de folos. Rimează cu lasă-mă să te iubesc, nu?

— Ar fi...

...imposibil, nebunesc, periculos, iresponsabil...

— ...plăcerea mea, sergent.

El se luminează la față ca o torță.

— Pot să încep de-acum?

— De ce nu?

— Atunci, vă aștept înăuntru.

Arată cu capul spre laboratorul lui Vaagen și se făcu nevăzut în spatele ușii. Parcă îl și vedea Cordelia, sprijinit de perete cu un aer vigilent – spera că prezența lui diabolică n-avea să le provoace doctorilor o asemenea anxietate, încât să-i facă să scape din mâini fragila povară.

Aral expiră șuierător și o luă de braț.

— Voi, betanii, n-aveți povești pentru copii despre darurile făcute de vrăjitoare bebelușilor?

— S-ar părea că zânele, și bune, și rele, se ocupă intens de micuțul ăsta, nu-i așa? spuse Cordelia și se sprijini de umărul lui, simțindu-i țesătura aspră a uniformei. Nu știu dacă Piotr avea de gând să facă din Bothari o binecuvântare sau un blestem pentru noi. Dar pun pariu că într-adevăr o să țină lepădăturile deoparte. Indiferent care. Ciudată listă cu daruri i-am mai dat și noi pușorului nostru la naștere.

Se întoarseră în laborator ca să asculte cu luare-amin-te restul lecției ținute de doctori despre nevoile speciale și vulnerabilitățile lui Miles, să aranjeze programarea primelor tratamente și să-l înfășeze în scutece călduroase pentru călătoria spre casă. Era atât de mic, un boț de carne, mai ușor decât o mătă, descoperi Cordelia când, în sfârșit, îl luă în brațe, simțind pielea lui pe a ei pentru prima dată de când îi fusese desprins din trup. Trecu printr-un moment de panică. *Puneți-l înapoi în recipient pentru vreo optsprezece ani, nu mă descurc cu-așa ceva...* Copiii puteau să fie sau să nu fie o binecuvântare, dar să-i concepi și apoi să-i lași de izbeliște era afurisenie curată. Până și Piotr știa asta.

Aral le ținu ușa.

Bine-ai venit pe Barranyar, fiule. Poftim: ai o lume de bogăție și sărăcie, de schimbări chinuitoare și rădăcini istorice puternice. Ai o naștere; ba chiar două. Ai un nume. Miles înseamnă „soldat”, dar nu te lăsa copleșit de puterea sugesției. Ai o siluetă diformă într-o societate care detestă și se teme de mutații, fiindcă ele i-au provocat cele mai profunde suferințe. Ai un titlu, avere, putere și toată ura și invidia pe care le atrag. Ai trupul rupt în bucăți și rearanjat. Moștenești o serie de prieteni și dușmani pe care nu ți i-ai făcut tu. Ai un bunic infernal. Îndură dureri, găsește bucurii și descoperă singur înțeleșuri, fiindcă universul n-are de gând să ți le ofere, asta-i clar. Fii mereu o țintă în mișcare. Trăiește. Trăiește. Trăiește.

Epilog

VORKOSIGAN SURLEAU. CINCI ANI MAI TÎRZIU.

— Fir-ar să fie, Vaagen, gâfâi Cordelia cu sufletul la gură. Nu mi-ai zis niciodată că mucosul ăsta mic o să fie *hiperactiv*.

Alergă în jos pe trepte, traversă bucătăria și ieși pe terasa de la capătul vastei locuințe de piatră. Mătură pajiștea cu privirea, cercetă copacii și scană fâșia lungă a lacului, care sclipea în soarele verii. Nicio mișcare.

Aral, purtând niște pantaloni vechi de uniformă și o cămașă cu imprimeu decolorat, apăru de după colțul casei, o văzu și desfăcu brațele într-un gest care sugera că n-avusesese nici el mai mult noroc.

— Nu-i afară.

— Nici înăuntru nu-i. În jos sau în sus, ce zici? Și Elena unde-i? Pun pariu că-s împreună. I-am interzis să coboare spre lac fără un adult, dar nu știu...

— Categorical nu s-au dus spre lac, spuse Aral. Au înotat toată dimineața. Am obosit numai uitându-mă la ei. În cinci-sprezece minute, cât am cronometrat, s-a urcat pe doc și-a sărit înapoi de nouăsprezece ori. Înmulțește asta cu trei ore.

— Atunci, în sus, hotărî Cordelia.

Porniră amândoi să urce cu greu panta dealului pe cărarea de pietriș mărginită cu tufăriș și flori de tot felul, locale, importate de pe Terra sau exotice.

— Și când te gândești, zise Cordelia gâfâind, că m-am rugat pentru ziua în care avea să mergă.

— Sunt cinci ani de mișcare suprimată recuperați toți deodată, analiză Aral situația. Într-un fel, e liniștitor să știi că frustrarea asta nu s-a întors asupra lui ca să devină disperare. O vreme, m-am temut c-ar putea să se-ntâmple așa.

— Da. Ai observat, de la ultima operație încoace, c-a secat sporovăiala aia nesfârșită? La-nceput m-am bucurat, dar ce crezi, o să amuțească de tot? Nici măcar nu știam că răcitorul ăla se poate desface. O s-avem un inginer mut.

— Cred că... ăă... aptitudinile verbale și cele mecanice se vor echilibra până la urmă. Dacă supraviețuiește.

— Noi suntem toți adulți și el e unul singur. Ar trebui să fim în stare să ținem pasul cu el. De ce mă simt de parcă ne-a depășit numeric și ne-a înconjurat?

Ajunseră pe culmea dealului. În valea puțin adâncă de sub ei se întindea complexul grajdurilor lui Piotr, șase clădiri din lemn și piatră vopsite în roșu, padocuri, pășuni acoperite cu iarbă verde-deschis de pe Terra. Cordelia văzu cai, dar niciun copil. Bothari le-o luase însă înainte, tocmai ieșea dintr-o clădire și intra în alta. Strigățul lui ajunsese până la ei, înăbușit din cauza distanței.

— Lord Miles?

— Vai mie, sper că nu s-a dus să sâcâie caii lui Piotr, spuse Cordelia. Chiar crezi că încercarea asta de reconciliere o să mergă, de data asta? Doar fiindcă Miles a-nceput să umble, în sfârșit?

— S-a purtat civilizat aseară, la cină, spuse Aral, prudent.

— Eu am fost civilizată aseară, la cină, spuse Cordelia, ridicând din umeri. El mai că nu m-a acuzat că-ți înfometez fiul, de-o să rămână pitic. Ce să-i fac, dacă puștiul preferă să se joace cu mâncarea în loc s-o mănânce? Pur și simplu nu știu ce să zic despre mărirea dozei de hormoni de creștere. Vaagen nu-i deloc sigur dacă n-o să-i facă oasele și mai fragile.

Un zâmbet șmecher se întinse pe fața lui Aral.

— De fapt, dialogul cu boabele de mazăre care mășăluiau să înconjoare chifla și să-i ceară să capituleze mi s-a părut destul de ingenios. Aproape că puteai să ți le imaginezi ca pe niște mici soldați în uniforme imperiale.

— Da, și tu nu mi-ai fost de niciun folos, râdea în loc să-l sperii ca să se pună pe mâncat, ca un tată ce te afli.

— N-am râs.

— Îți râdeau ochii în cap. Vedeai și el asta. Te-nvârtea pe degete.

Mirosul de căldură organică de la cai și de la inevitabilele lor produse secundare umplea aerul pe măsură ce se apropiau de clădiri. Bothari apăru din nou, îi văzu și flutură din mână a scuză.

— Tocmai am văzut-o pe Elena. I-am zis să se dea jos din șura aia. Cică lordul Miles nu-i acolo, sus, dar e și el pe-aici pe undeva. Îmi pare rău, milady, când vorbea despre mersul la animale nu mi-am dat seama că se referea chiar la momentul ăla. Imediat o să-l găsesc, precis.

— Speram să propună Piotr un tur călare, oftă Cordelia.

— Parcă nu-ți plăceau caii, spuse Aral.

— Nu pot să-i sufăr. Dar m-am gândit că poate așa o să ajungă și bătrânul să discute cu el ca o ființă omenească, în loc să vorbească pe deasupra lui de parcă ar fi o plantă în ghiveci. Iar Miles era tare încântat de animalele alea proaste. Dar nu-mi place să stau prea mult pe-aici. Locul ăsta e așa de... tipic Piotr.

Arhaic, periculos, și trebuie să ai grijă la fiecare pas.

Că tot venise vorba de lup— Piotr însuși apăru din vechiul șopron de piatră în care își ținea echipamentele de călărie, răsucind un colac de funie.

— Ha. Iacătă-vă, spuse el pe un ton neutru.

Când se apropie însă de ei, părea destul de sociabil.

— Cred că n-aveți chef să-mi vedeți mânza cea nouă.

Vocea îi era atât de inexpressivă, încât Cordelia nu-și dădea seama ce răspuns prefera de la ea – da, sau ba? Dar nu lăsa ocazia să-i scape.

— Sunt convinsă că Miles ar avea chef.

— Mm.

Ea se întoarse spre Bothari.

— Ce-ar fi să te duci să-l aduci...

Dar Bothari se uita peste umărul ei, cu buzele strânse de consternare. Imediat se întoarse și ea să vadă.

Unul dintre cei mai uriași cai ai lui Piotr, golaș, fără frâie, șa, căpăstru sau vreun alt mijloc de strunire, ieșea la trap din grajd. De coama lui se ținea ca scaiul un băiețel cu părul negru, mărunț ca un pitic. Fața uscățivă a lui Miles strălucea de exaltare amestecată cu spaimă. Pe Cordelia aproape o luă cu leșin.

— Armăsarul meu de import! se vaită Piotr, îngrozit.

Din reflex, Bothari își smulse paralizorul din toc. Apoi rămase el însuși paralizat, neștiind în cine să tragă și unde anume. Dacă se prăbușea calul și se rostogolea peste micul său călăreț...

— Uite, sergent! îi strigă vocea subțire a lui Miles, plină de înflăcărare. Sunt mai înalt decât tine!

Bothari porni în fugă spre el. Calul, băgat în sperieți, schimbă direcția și porni într-un galop ușor.

— ...Și fug mai repede ca tine!

Vorbele îi ieșeau sacadat în ritmul săltăreț al alergării. Calul se făcu nevăzut după grajduri.

Cei patru adulți se năpustiră pe urmele lui. Cordelia nu auzi niciun țipăt, dar când cotiră și ei după clădire îl găsi-ră pe Miles trântit la pământ, în vreme ce calul, oprit ceva mai departe, păștea iarbă. Fornăi ostil când îi văzu, înălță capul, tropăi de pe un picior pe altul, apoi mai înșfăcă niște smocuri de iarbă.

Cordelia se așeză în genunchi lângă Miles, care se ridicase deja în capul oaselor și îi făcea semn să plece. Era alb la față și își strângea brațul stâng cu mâna dreaptă, semn mult prea familiar de durere.

— Vezi, sergent? spuse el gâfâind. Pot să călăresc, *pot*.

Piotr, care se îndrepta spre cal, se opri și privi în jos.

— N-am vrut să zic că nu ești *capabil*, spuse sergentul plin de elan. Am vrut să zic că n-ai *permisiunea*.

— Aha.

— Ți l-ai rupt? întrebă Bothari, arătând cu capul spre brațul micuțului.

— Mda, oftă băiatul.

Îi apăruseră în ochi lacrimi de durere, dar strângea din dinți să nu lase să i se simtă niciun tremur în glas.

Sergentul bombăni ceva, îi suflecă mâneca și îi palpă antebrațul. Miles scoase un țipăt ascuțit.

— Îhh.

Bothari întinse, răsucii, potrivi, scoase din buzunar un manșon elastic, i-l trase peste braț și închietură și îl umflă.

— Asta o să-l țină până te vede doctorul.

— N-ar fi mai bine să bagi la cutie calul ăsta înfiorător? îl întrebă Cordelia pe Piotr.

— Nu-i 'fiorător, stăruie Miles, ridicându-se în picioare. E cel mai drăguț.

— Așa crezi tu, ai? interveni Piotr cu asprime. Cum ți se pare? Îți place așa murg?

— Se mișcă cel mai vioi, explică Miles cu toată convingerea, încercând să-l imite cu țopăituri.

Piotr era captivat.

— Chiar așa face, spuse el și i se simțea uimirea în glas. E cel mai bun candidat pentru dresaj dintre toți... Îți plac caii?

— Sunt grozavi. Sunt minunați.

Miles făcu o piruetă.

— Lui taică-tău n-am reușit niciodată să-i trezesc cine știe ce interes pentru ei, spuse Piotr, uitându-se urât la Aral.
Slavă Domnului, își spuse Cordelia.

— Pe cal, aș putea să merg la fel de repede ca ceilalți, pot să pun pariu, spuse Miles.

— După mostra de adineauri, mă-ndoiesc, spuse Piotr cu răceală. Dacă ai de gând să te-apuci de asta, trebuie s-o faci cum trebuie.

— Învață-mă, răspunse imediat Miles.

Piotr căscă ochii la el. Se uită pieziș la Cordelia și zâmbi acru.

— Dacă-ți dă voie maică-ta.

Începuse să se legene pe călcâie, cu un aer de siguranță îngâmfată, cunoscând antipatia profundă a Cordeliei față de animalele acelea.

Cordelia își mușcă limba ca să nu scape un „Peste cada-vrul meu” și mintea porni să-i lucreze iute. Privirea concentrată a lui Aral îi semnala ceva, dar ea nu reușea să priceapă ce anume. Ce era asta, o metodă nouă prin care Piotr să încerce să-l ucidă pe Miles? Îl scotea din casă și avea grijă să fie zdrobit, călcat în copite, sfărâmat... stors de vlagă? Ei, ce idee mai era și asta...

Risc, sau siguranță? În cele câteva luni de când Miles dobândise în sfârșit o gamă completă de emoții, Cordelia trăise într-o continuă tensiune alimentată de panică, încercând mereu să-l salveze de la pericole fizice; iar el petrecuse tot atâta timp încercând aproape frenetic să scape de supravegherea ei. Dacă mai continua mult toată războiala asta, unul dintre ei avea să înnebunească.

Iar dacă tot nu putea să-l ferească de pericole, poate că tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l învețe cum să trăiască printre ele. Deja ajunsese aproape imposibil de ținut în frâu. Ochii lui mari și cenușii radiau către ea o rugămintă tăcută și disperată, *Dă-mi voie, dă-mi voie, dă-mi voie...*, a cărei energie

era suficientă ca să topească și să străpungă oțelul. *Aș lupta cu lumea întreagă pentru tine, dar a naibii să fiu dacă pot să-mi dau seama cum să te salvez de tine însuși. N-ai decât, copile.*

— Da, spuse ea. Dacă te însoțește sergentul.

Bothari o străpunse cu o privire de reproș și groază. Aral își frecă bărbia; i se aprinsese o lumină în ochi. Piotr părea complet descumpănit că-i fusese dejucată cacealmaua.

— Bun, spuse Miles. Pot să primesc calul meu? Pot să-l primesc pe *ăla*?

— Nu, nu pe *ăla*, exclamă indignat Piotr.

Apoi, mai reținut, adăugă:

— Poate un ponei.

— Cal, îl înfruntă Miles, urmărindu-i expresia feței.

Cordelia recunoscuse „procedeeul renegociere imediată”, un reflex, din câte-și dădea ea seama, declanșat la cea mai mărunță concesie. Puștiul trebuia pus la muncă, să producă tratate cu cetagandanii. Se întrebă câtor cai avea să le ajungă stăpân până la urmă.

— Un ponei, stabili ea, oferindu-i lui Piotr sprijinul de care încă nu-și dădea seama bătrânul cât de mult urma să aibă nevoie. Un ponei blând. Un ponei blând și *scund*.

Piotr strânse din buze, uitându-se la ea provocator, înainte de-a se întoarce către Miles.

— Poate reușești să progresezi până primești un cal. Învață temeinic și-o să-l câștigi.

— Pot să-ncep acum?

— Întâi trebuie să-ți aranjăm brațul, spuse ferm Cordelia.

— Nu trebuie să-ți aștept până se *vindecă*, nu?

— Așa o să-nveți să nu mai alergi peste tot și să nu-ți mai rupi toate cele!

Piotr privi la Cordelia pe sub pleoapele lăsate pe jumătate.

— De fapt, un dresaj corespunzător începe cu funia de manej. N-ai voie să-ți folosești brațele până nu înveți să stai cum trebuie.

— Aha? făcu Miles, agățându-se cu adorație de cuvintele lui. Și altceva, ce...?

Până la momentul când Cordelia se retrase să-l caute pe medicul personal care însoțea circul ambulant – în fine, personalul – lordului regent, Piotr își luase iar calul în primire – cu multă pricepere, deși Cordelia se întreba dacă nu cumva trișa cu bucățile acelea de zahăr pe care le ținea în buzunar – și începuse deja să-i explice lui Miles cum să transforme o simplă funie într-un laț eficient, de care parte a animalului să stea și în ce direcție să se uite cât îl conducea. Băiatul, care abia îi ajungea bătrânului până la mijloc, absorbea totul ca un burete, privind în sus la el cu o atenție zeloasă.

— Vrei să pariem cine pe cine o să ducă de funie până la sfârșitul săptămânii? șopti Aral în urechea Cordeliei.

— Nu mă bag la așa ceva. Trebuie să recunosc, lunile pe care și le-a petrecut Miles imobilizat în corsetul ăla spinal înfiorător chiar l-au învățat cum să facă farmece. E cea mai eficientă metodă de a-i controla pe termen lung pe cei din jur, și astfel să-ți exerciți voința. Mă bucur că nu s-a apucat să-și perfecționeze văicăritul ca strategie. E cel mai hotărât monstruleț pe care l-am întâlnit în viața mea, dar te face de nici nu-ți dai seama.

— După părerea mea, contele n-are nicio șansă, încuviință Aral.

Ea zâmbi la imaginea care i se contura în minte, apoi aruncă spre el o privire mai serioasă.

— Când a venit tata o dată în permisie de la Departamentul de Observații Astronomice, am construit împreună machete de planoare. De două lucruri era nevoie ca să le facem să zboare. Întâi trebuia s-o luăm la fugă cu ele. Pe urmă trebuia să le dăm drumul.

Oftă.

— Partea cea mai grea era să înveți când să le dai drumul.

Piotr, calul lui, Bothari și Miles se făcură nevăzuți în grajd. După cum gesticula, se vedea că Miles puneă întrebări una după alta, în succesiune rapidă.

Aral o luă de mână și se întoarseră amândoi ca să urce panta dealului.

— Cred că are să se-avânte sus, dragă căpitane.